

சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு

அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க. கோபாலகிருஷ்ணன், எம்.ஏ., எம்.எட்.,

பதிவு எண்: Ref.33484/Ph.D2/TAMIL/Full Time/October 2011.

நெறியாளர்

முனைவர் சா. நீலகண்டன், எம்.ஏ., பி.எட்., பிஎச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

(தேசியத் தரமதிப்பீட்டுக் குழுவின் 'A' தகுதிபெற்றது)

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

பிப்ரவரி 2015

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் சா. நீலகண்டன்,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்னும் பொருளில் திரு. க. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் செய்துள்ள இந்த ஆய்வு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர்பட்டம் பெறுவதற்காக என் மேற்பார்வையில் ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதியதாகும். இந்த ஆய்வு தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இந்த ஆய்வின்மீது எந்தப் பட்டமும் இந்த ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் படவில்லை என்றும் உறுதி கூறிச் சான்றளிக்கிறேன்.

நெறியாளர் கையொப்பம்

துறைத்தலைவர் சான்றொப்பம்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

க. கோபாலகிருஷ்ணன்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்),
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி.) நிகழ்த்தப்பெற்ற இந்த ஆய்வு என் முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன்பு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதியளிக்கிறேன்.

(க. கோபாலகிருஷ்ணன்)

ஆய்வாளர்

(சா. நீலகண்டன்)

நெறியாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வு செய்ய எனக்கு அனுமதியளித்த பாரதிதாசன் பால்கலைக்கழகத்திற்கு முதற்கண் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாரம்பரியமிக்க திருச்சிராப்பள்ளி தேசியக்கல்லூரியின் தமிழாய்வுத் துறையில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த மதிப்பிற்குரிய கல்லூரியின் செயலர் திரு. க. இரகுநாதன் அவர்களுக்கும் மதிப்பிற்குரிய கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் கு. அன்பரசு அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைப் பணிவோடு உரித்தாக்குகிறேன்.

இம்முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்கிய மதிப்பிற்குரிய துறைத்தலைவர் முனைவர் கு. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி மகிழ்கிறேன்.

நான் முனைவர்பட்ட ஆய்வைத் தொடங்கிய நாள் முதல் ஆய்வேடு வழங்கும் நாள் வரையிலும் என்னைச் சிறந்த முறையில் நெறிப்படுத்தி, ஆய்வினைச் செம்மையுறச் செய்த என் ஆய்வு நெறியாளர் மதிப்பிற்குரிய முனைவர் சா. நீலகண்டன் அவர்களுக்கு நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியினைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆய்விற்குப் பல்லாற்றாணும் உதவிகள் புரிந்த தேசியக் கல்லூரி தமிழாய்வுத்துறைப் பேராசிரிய பெருமக்கள் அனைவருக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு தொடங்கும்போது என் அருகில் இருந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து இன்று இறைவனடி கலந்துவிட்ட என் ஆருயிர் உடன்பிறப்பு மாவீரன் க. மகேஷ்வரனார் அவர்களுக்கும், என்னை ஈன்றெடுத்த அன்னைக்கும், என்

வாழ்வில் ஒன்றாய் கலந்து என் உயர்வுக்காகச் செயல்படும் என் அன்பு மனைவி திருமதி ந. சகுணா கோபாலகிருஷ்ணன், எம்.எஸ்சி., எம்.எட்., அவர்களுக்கும், என்னை மலர்ந்த முகத்தோடு மகிழ்வித்த அன்பு மழலைகள் கோ. எழில்குமரன், கோ. தமிழ்க் குமரன் மற்றும் நண்பர்கள், உறவினர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியைக் கூறி மகிழ்கின்றேன்.

நான் ஆய்வு செய்த காலங்களில் உதவிபுரிந்த தமிழ்க்கடல் பேராசிரியர் சண்முக சுந்தரனார் புதல்வன் எனது அருமை நண்பன் திருவரங்கம் ச. திலிப் தங்கையன் அவர்களுக்கும், நாமக்கல் பாவை கல்வியியல் கல்லூரி முதல்வர் மற்றும் பேராசிரிய பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இந்த ஆய்வினைச் சிறந்த முறையில் தட்டச்சுச் செய்துகொடுத்த யாழ்வினி கம்ப்யூட்டர்ஸ் (9843143960) நிறுவனத்தாருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும் என் முனைவர் பட்ட ஆய்வு சிறந்த முறையில் நிறைவுற உதவிகள் புரிந்த அனைத்து நல் உள்ளங்களுக்கும் நன்றி! நன்றி!

(க. கோபாலகிருஷ்ணன்)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆர்.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
கழகம்.	-	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
கள.	-	களவியல்
களிற்.	-	களிற்றுயானைநிரை
கற்.	-	கற்பு
காடுகாண்.	-	காடுகாண் காதை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சி
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலப்.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
செய்.	-	செய்யுளியல்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.	-	தொகுதி
தொ.ஆர்.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நச்சர்.	-	நச்சினார்க்கினியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நித்தி.	-	நித்திலக்கோவை
நூ.	-	நூற்பா
நெய்.	-	நெய்தல்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
ப.ஆர்.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.ஆள்.	-	பதிப்பாசிரியர்கள்
பா.	-	பாடல்
பா.ள்.	-	பாடல்கள்

பா.எண்.	-	பாடல் எண்
பாலை.	-	பாலைத்திணை
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா.	-	பேராசிரியர்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணிமிடை.	-	மணிமிடைப்பவளம்
மர.	-	மரபியல்
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
மு.ப.	-	முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர்
முல்.	-	முல்லைத்திணை
மேலது.	-	மேற்குறிப்பிட்டவாறு
மொ.ஆர்.	-	மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்
p.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல் எண்.

பக்க எண்.

முன்னுரை

01 - 10

1. களவு வரையறை

11 - 49

2. களவில் மாந்தர்கள்

50 - 97

3. முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்

98 - 147

4. அம்பலும் அலரும்

148 - 192

5. கூற்றுக்கள்

193 - 232

முடிவுரை

233 - 238

துணைநூற் பட்டியல்

239 - 256

முன்னுரை

முன்னுரை

உலக நாகரிக வரலாற்றில் பழமையும் பெருமையும் உடைய பாரம்பரியமிக்க பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தைப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குவது தமிழர் நாகரிகமாகும். தமிழர்களின் தனிச்சிறப்பை எடுத்துரைப்பதாக சங்ககாலம் அமைகின்றது. சங்ககால மக்களின் வாழ்வை அகம், புறம் என்ற இருவேறான வகைப்பாட்டினுள் அடக்குவர் ஆய்வாளர்கள். பழந்தமிழரின் அகவாழ்வு களவு, கற்பு என்ற நிலையில் அமையப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறான அமைப்புமுறை தமிழ்ச் சமூக அமைப்பைத் தவிர வேறெங்கும் காணப்படவில்லை என்பர் இலக்கிய மற்றும் சமூகவியல் வல்லுநர்கள்.

தமிழர்கள் தங்களின் அக வாழ்வினை பொன், பொருள் என்பதின் அடிப்படையாக எண்ணாமல் தன் மனதின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுத்தனர். அது களவு வாழ்க்கை என்று சங்க காலத்தில் அழைக்கப்பெற்றமையைக் காணமுடிகிறது. பெரும்பான்மையான திருமணங்கள் களவு மணமாகவே நடைபெற்றுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குக் கபிலர் உரைத்த குறிஞ்சிப்பாட்டு, தமிழரின் அகவாழ்வுச் சிறப்பைப் பறைசாற்றுகின்றது.

ஒத்த அன்புடைய தலைமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்த உடனேயே கரணம் நிகழவில்லை. இருவரும் அன்பின் ஆழத்தை உணர்ந்து, கருத்துக்களைப் பரிமாறி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு காதல் வாழ்வு நீடித்துப் பிறகு திருமண வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அதாவது களவு வாழ்க்கையின் மூலமாகக் கற்பு வாழ்வினை அமைத்துக் கொண்டனர்.

தொல்காப்பியம் காலத்தால் முற்பட்ட நூல் என்பது மட்டுமல்லாமல் பழந்தமிழரின் வாழ்க்கையை அறிந்துகொள்ள ஒப்பற்ற ஆதார நூலாகவும் விளங்குகிறது. இவ்விலக்கண நூலில் எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டுடன் பொருளுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளமை சங்கச் சான்றோரின் ஒப்பற்ற வாழ்வியல் சிந்தனையை எடுத்தியம்புகிறது. எனவே தொல்காப்பியத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள அக இலக்கணங்களின் துணைகொண்டு சங்க இலக்கியத்தை இவ்வாய்வு அணுகியுள்ளது.

களவு என்பதனைச் சங்ககாலத்தினர் ஒழுக்கம் என்ற பொருளில் கையாண்டுள்ளமையும், களவின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கத் தோன்றிய இறையனார் அகப்பொருள் தொல்காப்பியம், நம்பியகப்பொருள் போன்ற இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிட்டுள்ள களவு பற்றிய செய்திகளையும் சங்க இலக்கியங்களின் செய்திகளையும் இவ்வாய்வு ஆராய்ந்துள்ளது.

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் சந்தித்து காதல் கொள்வதற்கும் அவர்கள் காதல் வளர்ந்து கற்பாக மாறுவதற்கும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற அன்பின் ஐந்திணை உறுதுணையாக அமைந்ததையும் ஐந்திணைகளின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள்

ஆகியன களவிற்கு இன்றியமையாதது என்பதையும் “சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்ற பொருண்மையில் ஆய்வுசெய்துள்ளது.

தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் ஐம்பத்தைந்து நூற்பாக்களையும், களவியல் ஐம்பது நூற்பாக்களையும், பொருளியல் ஐம்பத்து நான்கு நூற்பாக்களையும் உள்ளடக்கியது. இவ்வாறாக அகப்பொருள் முழுமையும் இருநூற்றுப் பன்னிரண்டு நூற்பாக்களை உடையது. மேலும் மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல் ஆகியவற்றிலும் அகப்பொருள் இலக்கணங்கள் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் தோழி, செவிலி, பாங்கன் ஆகியோர் உறுதுணையாக இருந்தமையும் அவர்களுடைய கூற்றுகளையும், களவில் ஏற்படும் அம்பல், அலர் போன்றவற்றை எல்லாம் நீக்கி தலைமக்கள் வாழ்வு எவ்வாறு கற்பு வாழ்வை எட்டுகிறது என்பது சங்க இலக்கியங்களின் துணைகொண்டு நிறுவப்படுகிறது.

அறத்தின் வழியதான பொருள், அன்பின் வழியதான இல்லற வாழ்வு என்ற இரண்டு நெறிகளில் தலைவன், தலைவியின் அன்பே பெரிது என்று எண்ணுவதையும், தான் விரும்பிய தலைவனை அடைவதற்கு அலர், கடுஞ்சொற்கள், இற்செறிப்பு போன்றவற்றை தனது உயர் பண்புகளால் வென்று தலைவனைத் தலைவி அடைவதையும் இவ்வாய்வு புலப்படுத்துகிறது.

ஆய்வு அறிமுகம்

சங்க இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும் தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட பிற இலக்கண நூல்களில் இடம்பெற்ற களவு வாழ்வினை மையமாகக் கொண்டும் இவ்வாய்வு “சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுநோக்கம்

“சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்பது ஆய்வுப் பொருளாக விளங்குகிறது. சங்க இலக்கிய நூல்களில் உரைக்கப்பட்டுள்ள அக வாழ்வியல் செய்திகளில் களவு வாழ்க்கை பெற்றிருந்த இடத்தைப் புலப்படுத்தும் நோக்கில் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பெறுகிறது. மேலும் சங்க இலக்கிய வாழ்வு என்னும் பொதுப் பொருண்மையில் பல்வேறு ஆய்வுகள் நிகழ்ந்திருப்பினும், தலைமக்களின் வாழ்வில் கற்பு போன்று களவு ஒரு இன்றியமையாத வாழ்வாகவும், களவு வாழ்வும் ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட குடும்ப வாழ்வின் முன்னோட்டமான, முன்மாதிரியான வாழ்வமைப்பே என்பதை நிறுவும் நோக்கில் இவ்வாய்வு பிற ஆய்வுகளிலிருந்தும் வேறுபடுகிறது.

ஆய்வு எல்லை

இந்த ஆய்வு எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகநூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஐந்து நூல்களை மட்டும் ஆய்வின் எல்லையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்பெறுகிறது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்க அக இலக்கியங்கள் காட்டும் தலைமக்களின் களவு வாழ்வானது சமூகம் ஏற்றுக்கொண்ட குடும்பம் என்ற அமைப்பினைப் போன்று, சமூகத்தினர் ஏற்றுக்கொள்ளாத சில வரையறைக்கு உட்பட்ட அமைப்புடைய வாழ்வாக இருந்துள்ளது. அன்பின் ஆழத்தையும், தலைமக்களின் மனவுறுதியையும் நீர்த்துப்போகச் செய்யும் சமூக நடத்தைகளைத் துணிச்சலுடன் களவு வாழ்வு எதிர்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

இவ் ஆய்வு விளக்கமுறை (Descriptive) ஆய்வு அணுகு முறையைப் பெரிதும் பின்பற்றியுள்ளது. எனினும், சமுதாய ஆய்வுமுறையும் (Sociological) பகுப்பாய்வுமுறையும் (Analytical) பின்பற்றப்பட்டுச் சிலவிடங்களில் ஒப்பாய்வு முறையும் (Comparative) இவ் ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ் ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகப் பின்வரும் நான்கு இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

1. களவு - வரையறை
2. களவில் மாந்தர்கள்
3. முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்
4. அம்பலும் அலரும்
5. கூற்றுக்கள்

‘முன்னுரை’யில் ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு ஆதாரங்கள், கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவை விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

‘களவு - வரையறை’ என்னும் முதலாமியல், சங்ககால மக்கள் அகவாழ்வை களவு, கற்பு என இரண்டாகக் கொண்டதன் பின்புலத்தை ஆராய்கின்றது. களவு, கற்பு என்னும் இரண்டில் களவு என்பது ஊழின் வலியால் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து உள்ளத்து அன்பால் காதல் கொள்வதாகும்.

களவு என்னும் சொல் பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கோடல், ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்பு

அறநிலை வழாமல் இருப்பது எனப்பொருள்படும். மேலும் களவு என்பதனை இறையனார் அகப்பொருள், தொல்காப்பியம், நம்பியகப் பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம், முத்துவீரியம் போன்ற இலக்கண நூல்களைக் கொண்டும் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டும் ஆராயப்பெற்றுள்ளது. மேலும் வேதம் ‘மறை’ என்று பெயர் பெற்றார் போல இவ்வொழுக்கம் களவு எனப்பெயர் பெற்றது.

**“அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப் படுவது
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்
கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்”**

என்ற இறையனார் களவியல் நூற்பா வழி உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் வேதத்தை, ‘மறைநூல்’ என்று சொல்வது போல அறநிலை வழுவாமல் காதலர்கள் கரந்து ஒழுகும் இதனைக் களவு என்று பண்டையோர் குறித்து உள்ளதை இவ்வாய்வு விளக்கியுள்ளது.

களவினை ஆரியரது எண்வகை மணங்களில் காந்தருவத்தின் பாற்படுவதாகக் கூறுவர். காந்தருவமாவது கந்தர்வ குமரரும் அவர் மகளிரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கூடுதல் போலத் தலைவனும் தலைவியும் மனமியைந்து கூடும் களவு தமிழர் முறையே என்பது இவ்வியலில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘களவில் மாந்தர்கள்’ என்ற இரண்டாவது இயலில், தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்க்கைச் சிறப்பாக அமைய வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு உதவி புரிவதற்குச் சங்ககாலத்தில் பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, ஆகியோர் உறுதுணையாக இருந்தனர்.

**“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்”**

என்று களவிற்குரிய மாந்தர்களைத் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி அறியமுடிகிறது. களவு வாழ்க்கை சிறந்து விளங்குவதற்கும் தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கும் இவர்கள் களவில் ஆற்றிய பங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் தலைவியை முதன்முதலாக சந்தித்து அவள் மீது காதல் கொண்டு தோழியின் உதவியை நாடி தலைவியை அடைகின்றான். தன்னுடைய காதல் உணர்வுகளைத் தனது பாங்கனிடம் தெரிவிக்கின்றான். பாங்கன் முதலில் மறுத்தாலும் பிறகு தலைவனின் காதல் ஆழத்தைக் கண்டு மனம் மாறுகின்றான். தோழியும் தலைவனைத்தீர் ஆராய்ந்தே தலைவியிடம் தலைவனைப்பற்றி எடுத்துரைக்கின்றாள். இதன்மூலம் களவில் மாந்தர்களின் ஆளுமையும் உணர்த்தப்படுகிறது.

**“காமப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியற் புணர்வுமென்று
ஆங்கறால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”**

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா வழி உணரமுடிகிறது. மேலும் களவுக் காலத்தில் தலைவன் மேற்கொள்ள வேண்டிய இயல்புகளையும், தலைவியின் மெய்யைத் தீண்டிப் பயிலும் விதமும் நுவலப்படுகின்றது.

களவின்பம், பிறப்பு, பிணி, மூப்பு சாக்காடு அவலக்கவலை முதலியவையின்றி உள்ளது என்று கேட்டுத் தவமும் ஞானமும் புரிந்து அதனைப் பெறுவர். இவ்வாறு அவர்களை வஞ்சித்துக்கொண்டு சென்று நன்னெறிக்கண் செலுத்துவதால் இம்முயற்சிக்கு ‘களவு’ எனப் பெயரிடப் பட்டதையும், களவியல் கற்க அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும் பெறலாம் என்பதையும் இவ்வியல் உணர்த்துகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் பல்வேறு மாந்தர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுடைய பெயர்களை வெளிப்படையாகக் கூறும் மரபு தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இல்லை. அதனால் தான் களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் ஆணையும், பெண்ணையும் அவர்களுடைய பெயரில் அழைக்காமல் தலைவன், தலைவி என்ற பொதுப்பெயராலேயே குறிப்பிட்டதை உணரமுடிகிறது. இதனை,

**“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்தினையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”**

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவழி அறியமுடிகிறது.

தலைவி தலைவன் மீது அளவற்ற காதல் கொண்டாலும் தனது காம வேட்கையினை அச்சத்தினாலும், நாணத்தினாலும், மடத்தினாலும், பயிர்ப்பினாலும் மறைத்துக் கொண்டு விளங்குவாள். தலைவன் தான் தனது காதலை முதலில் தலைவியிடம் தெரிவிப்பான்.

தலைவன் அறிவு, ஆற்றல், புகழ், கொடை, ஆராய்ச்சி, பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதல் போன்ற பெருமையும் சிறப்பும் உடையவனாக விளங்குகிறான்.

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

தலைவன், தலைவியின் ஆளுமையும் உயர்ந்த கல்வியும் செல்வச் செழிப்பும் குடும்பப் பின்னணியும் இவ்வாய்வில் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவிக்குத் தோழி நம்பிக்கைக்கு உரியவளாகவும் அவள் மீது எல்லையற்ற பற்றும் பாசமும் கொண்டு விளங்குபவளாகவும் காணப்படுகிறாள். தலைவியின்

தாய்க்கு செவிலியும், தலைவிக்குச் செவிலியின் மகள் தோழியும் உதவி செய்வதை அறியமுடிகிறது.

சங்க காலத்தில் களவுவாழ்க்கை சிறப்புப் பெற்று விளங்கியதையும் தலைவன் தலைவிக்குத் தோழி, பாங்கன், செவிலி போன்றோர் செயல்பாடுகளை அறியமுடிகின்றது. மேலும் அவர்களின் குடும்பப் பின்னணி, கல்விப் புலமை, செல்வநிலை போன்றவை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

‘முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்’ என்னும் மூன்றாவது இயலில், சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை ஐந்திணையின் அடிப்படையில் அமையப்பெற்றிருப்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. அகத்திணைகள் ஏழு என்றாலும் கைக்கிளை பெருந்திணை ஒத்த அன்பினை வலியுறுத் தாமையால் தமிழ்ச் சான்றோரால் அதிகம் சுட்டப்படவில்லை. ஐந்திணைகளும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூப்பொருள் அடிப்படையில் அமைந்து விளக்கியுள்ளது.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய் முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா வழி உணர முடிகின்றது.

முடிவுரையில் நான்கு இயல்களிலும் கண்ட மெய்ம்மைகள் தொகுக்கப்பட்டு, ஆய்வுமுடிவுகளாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவ்ஆய்வுத் தொடர்பான மேலாய்வுக் களங்களும் இவ் ஆய்வேட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை அடுத்து அகரநிரலில் துணைநூற்பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது.

களவு வாழ்க்கை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற அன்பின் ஐந்திணையின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. இந்த ஐந்திணைகளின் நிலம் பொழுது முதற்பொருளாகவும் அவற்றில் உள்ள விலங்கு, மா, புள், பறை, தெய்வம், பண் போன்றவை கருப்பொருளாகவும் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகியவை உரிப்பொருளாகவும் அமைந்தது எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே நுவலுங் காலை முறை சிறந்தனவே பாடலுள் பயின்றவை நாடுங் காலை”

என்ற நூற்பா வழி உணர முடிகின்றது. மேலும் திணை என்பதனை ஒழுக்கம் என்ற பொருளிலேயே கையாண்டுள்ளது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

களவியலுரையாசிரியர் ஒழுக்கத்தைத் திணை என்கிறார். சிலர் நிலத்தைத் திணை என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். எனவே திணைக்குரிய விளக்கத்தில் இருவேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. எனினும் ஒழுக்கம் என்பதே திணை என்னும் சொல்லுக்குப் பொருத்தமாய் அமைகின்றது. இதற்கு நிலந்தோறும் நிகழும் உரிப்பொருள்கள் அடிப்படைகளாய் அமைகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் திணை என்பது ஒழுக்கம் என்பதன் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளின் அடிப்படையில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு திணைகளும் வரையறைசெய்யப்பட்டன. மேற்கூட்டப்பட்ட முப்பொருளில் கால மாற்றத்தால் ஏற்படும் மாறுபாடுகளைக் கொண்டு பாலை என்ற திணை வகுக்கப்பட்டது. இதனை சிலப்பதிகார அடிகள் உறுதிசெய்கின்றன. மேலும் தொல்காப்பியர் பாலை என்று சுட்டாமல் ‘நடுவுநிலைத் திணை’ (தொல்.அகம்.11) என்கிறார்.

அகப்பாடல்களில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற முன்றோ அல்லது இரண்டோ, உரிப்பொருள் மட்டுமோ அமையும் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் மயங்கி வருதலும் உண்டு. ஆனால் அகப்பாடல்களைப் பாடும்பொழுது உரிப்பொருள் மட்டும் மயங்குமாறு பாடுதல் கூடாது என்கிறது தொல்காப்பியம்.

“உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே”

என்ற நூற்பா இதனை உணர்த்துகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் ஐந்து திணைகளிலும் அ.:றிணை பொருட்கள் பற்றிய பதிவு இடம்பெற்றுள்ளது. இயற்கையும் அ.:றிணையும் தலைவன் தலைவிக்கு உள்ள காதல் ஆழத்தையும், அவர்களின் அன்பை வெளிக்காட்டவும், துயரத்தை எடுத்துரைக்கவும் புலவர்களால் கையாளப் பட்டுள்ளமை இவ்வியலில் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘அம்பலும் அலரும்’ என்னும் நான்காம் இயல் களவு வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத இரண்டு சொற்களாக அமைகின்ற ‘அம்பல் அலர்’ என்பதைச் சூழலுடன் விளக்குவதாக அமைகின்றது. ‘அம்பல், அலர்’ என்னும் இவை இரண்டும் ஒரு சொல் போலத் தோன்றினாலும் வேறு வேறு பொருட்களைத் தருகின்றன. அம்பல் என்பது பழித்துரைத்தல் என்றும் அலர் என்பது பலர் அறிய பழிதூற்றுதல் என்பதையும் இவ்வியல் விளக்கியுள்ளது. மேலும் அம்பல் அலர் பற்றி அகராதிகள் கூறும் விளக்கங்கள் இவ்வியலில் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள காதலை அனைவரும் அறியும் வகையில் வெளிப்படுத்துகின்ற ஊடகமாக அம்பல் அலர் அமைகின்றது.

“அம்பலங் அலருங் களவு வெளிப்படுத்தலின்

அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா வழி உணர முடிகின்றது. மேலும் அம்பல் என்பது சிலர் அறியப் பேசுவது என்பதையும், அலர் என்பது பலர் அறியப்பேசுவது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

“அம்பலும் அலருங் களவு”

என்ற இறையனார் களவியல் உரை களவில் அம்பல், அலர் பெறுமிடத்தினைச் சுட்டுகிறது.

அம்பல், அலரின் மூலமாக தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்வு அனைவரும் அறியும் வண்ணம் வெளிப்படுகின்றது. மேலும் வெறியாட்டு, நொது மலர் வரைவு போன்றவை நிகழ்வதற்குக் காரணமாகவும் அம்பல் அலர் விளங்குகின்றது.

களவு ஒழுக்கத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூற விரும்பிய வள்ளுவர் காமத்துப் பாலில் களவியலில் ‘அலர் அறிவுறுத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளமை அக ஒழுக்கத்தில் அலர் ஒரு இன்றியமையாத கூறாக விளங்குவதை எடுத்துரைக்கிறது.

“ஊரவர் கெளவை எருவாக அன்னைசொல்

நீராக நீளுமிந் நோய்”

என்ற குறள் தலைவன் தலைவியின் களவு ஒழுக்கத்திற்கு அலரானது நீராக அமைந்து வளம்பெறச் செய்வதைச் சுட்டுகிறது.

தலைவன் தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்தும் அம்பல், அலரைத் தலைவி வெறுக்கின்றாள். சில இடங்களில் அதனை எண்ணி மகிழ்கின்றாள். தலைவன் ஊரார் தூற்றும் அலரை வெறுக்கின்றான். அம்பல், அலர் தூற்றுபவர் உள்ளூர்ப் பெண்கள் ஆவார். அம்பல் அலரால் தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகளை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவன் களவு வாழ்க்கையிலே இன்பம் துய்க்க விரும்புகின்றான். திருமணத்திற்குக் காலநீட்டிப்புச் செய்கிறான். அதனால் அம்பல் அலர் ஏற்படுகின்றது. பிறகு தோழி தலைவனின் களவு ஒழுக்கத்தை இரவுக்குறி, பகற்குறி போன்ற இடங்களில் மறுக்கின்றாள். தலைவனிடம் தலைவியை விரைவில் வரைந்து கொள்ளுமாறு கூறியும், தலைவி இற்செறிக்கப்படுவதை எடுத்துரைத்தும் அறத்தொடு நிற்கிறாள். தலைவனோடு தலைவி உடன்போக்கு சென்று தனது களவை கற்பாக மாற்ற அம்பல் அலர் பயன்பட்டதனையும் இவ்வியல் புலப்படுத்தியுள்ளது.

மேலும் சங்க காலம் முதல் இன்று வரை அம்பல், அலர் காதல் வாழ்வில் எவ்வாறு காதலர்களுக்கு உதவியாய் இருக்கின்றது என்பதனை இவ்வாய்வு விளக்கியுள்ளது.

‘கூற்றுகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயல், களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, பாங்கன், கண்டோர் போன்றோரின் கூற்றுகள் இடம்பெறுமாற்றை எடுத்துரைத்துள்ளது. அவர்கள் கூற்றுகளின் வழி கூற வந்த

செய்தியினை நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கூறி தலைவன் தலைவியரின் இல்லற வாழ்வு சிறக்கச் செய்வதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் கூற்றுகளில் உள்ளுறை, உவமம், இறைச்சி, குறிப்பு மொழி போன்றவற்றை நயமாகவும் சிறப்பாகவும் கையாண்டுள்ளனர். களவில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்பட்ட இன்பத்தை நாகரிகமான வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தியதையும் தமிழர்கள் களவிலும் வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்க்கை அமைப்பினைக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் களவு என்பது அங்கீகரிக்கப்படாத குடும்ப அமைப்பு எனக் கொள்ளலாம் என்பதை இவ்வியல் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

சங்கப் புலவர்கள் பண்பாட்டின் சிறப்பையும் தமிழர்களின் ஒழுக்க நெறிகளையும் தலைவன் தலைவி கூற்றுகள் மூலம் வெளிப்படுத்திய சொல்வண்மையை அறிய முடிகின்றது. தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்வில் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்டு கற்பு வாழ்வைச் சிறக்கச் செய்தனர்.

“உடனுறை உவமம் சுட்டு நகை சிறப்பெனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா உள்ளுறை குறித்துப் பேசுகிறது. இதனடிப்படையில் தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் மெய்ப்பாடுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

“இறைச்சி தானே பொருள்புறத் ததுவே”

என்ற நூற்பாவின் வழி இறைச்சியின் இலக்கணம் சங்கப்பாடல்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

தலைவனும் தலைவியும் களவில் இன்புற்று இருந்தனர். நாளடைவில் தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய மறுத்து தலைவியைத் தீண்டவில்லை. பழகவில்லை என்று கூறிய காலத்தில் தான் சான்றோரின் முன்னிலையில் திருமணம் செய்யும் சடங்கு தோன்றியுள்ளது என்பதைக் காண முடிகின்றது. இதனை,

“பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் காத்தனர் கரணம் என்ப”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா வழி உணர முடிகின்றது. மேலும் தலைவனுக்கு நிகழும் கூற்று, தலைவிக்கு ஏற்படும் கூற்று, தோழிக்கு ஏற்படும் கூற்று, நற்றாய்க்கு ஏற்படும் கூற்று, கண்டோர் கூற்று நிகழும் இடத்தினை இவ்வியல் கூற முயல்கின்றது.

“மெய்தொட்டுப் பயிரல் பொய் பாராட்டல்

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்

நீடுநினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்”

போன்ற தொல்காப்பிய நூற்பா வழி உணர முடிகின்றது. சங்க கால களவு வாழ்க்கை நடைமுறை வாழ்க்கையோடு எவ்வாறு பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என்பதையும் இவ்வியல் விளக்கமாகக் கூற உள்ளது.

ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் அந்த இயலின் முடிவுகளும் சான்றெண்விளக்கங்களும் தொகுத்துத் தரப் பெற உள்ளன. நிறைவாக ஆய்வுக்குத் துணை நின்ற நூல்களின் அகர வரிசையிலான தொகுப்பும் இணைக்கப் பெற உள்ளது.

முடிவுரையில் நான்கு இயல்களிலும் கண்ட மெய்ம்மைகள் தொகுக்கப்பட்டு, ஆய்வுமுடிவுகளாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவ்ஆய்வுத் தொடர்பான மேலாய்வுக் களங்களும் இவ் ஆய்வேட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை அடுத்து அகரநிரலில் துணைநூற்பட்டியலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

களவு வரையறை

களவு வரையறை

சங்ககால மக்கள் தங்கள் வாழ்வை அகம், புறம் என இரண்டாகப் பிரித்து வாழ்ந்தனர். அந்த அகத்தையும் களவு, கற்பு என இரண்டாகப் பகுத்தனர். களவு என்றால் என்ன என்பதைனையும் களவு என்று பெயர்பெற்றமைக்கான காரணத்தையும், சான்றோரின் கருத்துக்களையும் தமிழர் வாழ்வில் களவு மணம் பெற்றிருந்த சிறப்புகள், தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் மெய்ப்பாடுகள் போன்றவற்றை இவ்வியல் ஆராய்கின்றது.

களவு என்பதன் விளக்கம்

களவு என்பது நோய்நொடி இல்லாமல் அழகும் இளமையும் ஒருசேரப்பெற்ற தலைவனும் தலைவியும் ஊழின் காரணமாக தானே எதிர்ப்பட்டு கூடுவதே களவு என்பதாகும். அதாவது தலைவியை ஈன்றெடுத்த தாய்தந்தை அவளை கொடையாகச் சான்றோர் முன்னிலையில் தராமல் தலைவனும் தலைவியும் தானே உள்ளத்து அன்பால் இணைவது களவு எனப் பெயர்பெற்றது. பிறர்க்குரியப் பொருளை எவரும் அறியாமல் மறைமுகமாக கவர்ந்து கொண்டதனால் களவு என்று இதனை அழைத்தனர்.

இக்களவானது அன்பின் ஐந்திணை நிலங்களில் எண்வகை மணங்களில் ஒன்றாக சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை இறையனார் அகப்பொருளில்,

“அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப்படுவது
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்
கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்”¹

என்பதன் மூலம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலங்களில் உள்ள எண்வகை மணங்களில் ஒன்றான கந்தருவ மணம் என்பதனை களவு என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டுள்ளதை அறியலாம். மேலும், தொல்காப்பியரும் களவினை,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக்கூட்டம் காணுங்காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டினுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”²

என்ற நூற்பாவின் அகத்திணை ஏழனுள் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஒழிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நடுவன் அன்பின் ஐந்திணைகளில்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் களவாகிய காமக்கூட்டம் நிகழும் என்பதை அறியலாம். மேலும் களவினை தொல்காப்பியர் மறைந்த ஒழுக்கம், மறை, அருமறை என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுவதை காணலாம்.

எண்வகை மணங்களுள் ஒன்று களவு

மணம் எட்டுவகைப்படும். அவையாவன: பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்திருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பனவாகும். அதில் பிரமம் என்பது பிரம்மசரிய விரதம் காத்த தக்கான் ஒருவனுக்கு கன்னியை அலங்கரித்து தீயின் முன்னர்க் கொடுப்பதாகும். பிரசாபத்தியம். தலைமகளின் பெற்றோர் பெண் வேண்ட தலைமகளின் பெற்றோர் மறுக்காமல் பெண்ணை அலங்கரித்துத் தீயின் முன்னர்க் கொடுப்பதாகும்.

ஆரிடம் தலைமகளிடமிருந்து ஓரிரு ஆவையும் (பசு) ஆனேற்றையும் (எருது) வாங்கிக் கொண்டு கன்னியை அலங்கரித்துத் தீயின் முன்னர்க் கொடுப்பதாகும். தெய்வம். வேள்வி ஆசிரியனுக்குக் கன்னியை அலங்கரித்துத் தீயின் முன்னர்க் கொடுப்பதாகும்.

காந்தர்வம்: கொடுப்பாரும் கேட்பாரும் இன்றித் தலைமகளும் தலைமகளும் தனியிடத்துக் கண்டு கூடுவது ஆகும்.

அசுரம்: தலைமகட்கு உரிய பொன்கொடுப்பதோடு அவளது சுற்றத்தாருக்கும் வேண்டுவன கொடுத்துப் பெண் கொள்வதாகும்.

இராக்கதம்: தலைமகன் மற்றும் அவள்தம் பெற்றோர் உடன்பாடின்றி வலிதிற் கொள்வதாகும்.

பைசாசம்: உறங்கும் பெண்ணிடமும் கள் உண்ட பெண்ணிடமும் வலிதிற் சேர்வதாகும்.

இந்த எட்டுவகையான மணங்களில் களவு என்பது காந்தர்வம் என்ற மணமுறையைக் கொண்டதாகும். இதனை இறையனார் அகப்பொருள் யாழோர் கூட்டம் என்று கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

களவு என்பதனை காந்தர்வம், யாழோர் கூட்டம் என்று வேறுப்பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டதனை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே களவு வாழ்க்கை சிறப்புற்று விளங்கியதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. களவு பற்றிய வரையறையை நம்பியகப்பொருள் ஆசிரியர் பின்வருமாறு சுட்டுகிறார்.

“உளமலி காதல் களவு எனப் படுவது
ஒரு நான்கு வேதத்து இருநான்கு மன்றலுள்
யாழோர் கூட்டத்து இயல்பினது என்பது”³

என்பதன் மூலம் உள்ள மகிழ்வதற்குக் காரணமாகிய காதல் வாழ்க்கை அன்பின் ஐந்திணையாகும். இது களவு, கற்பு என்னும் இரு பிரிவுகளை உடையதாகும். அவற்றுள் களவு வாழ்க்கையானது நான்கு வேதங்களுள் கூறப்படும் எண்வகை மணங்களுள் யாமோர் கூட்டமாகிய காந்தர்வ மணத்தை ஒத்ததாகும் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதில் இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் என்பவை நான்கும் வேதங்களாகும். அவற்றுள் பிரமம் முதலாகக் கூறப்பெறுவன எண்வகை மணங்களாகும் என்பதை அறியலாம்.

தலைவனும் தலைவியும் பிறர் அறியாமல் மேற்கொள்கின்ற அன்பு வாழ்வை விளக்குவதே களவு என்பதனை அறிந்துகொள்ளலாம்.

களவு – உரையாசிரியர்களின் விளக்கம்

களவு என்றதன் காரணத்தை இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியர், “என்னை, இது களவியலன்றே இது கற்க வீடுபேறு பயக்குமாறு என்னை, களவு கொலை, காமம் இணைவிழைச்சு என்பன வன்றே சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானும் கடியப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றலோ இது எனின், அற்றன்று. களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்பதூஉம், காமம் எனுஞ் சொற்கேட்டு காமம் தீதென்பதூஉம், அன்று மற்று அவை நல்ல ஆமாரும் உண்டு”⁴ என்று கூறுவதன் மூலம் களவின் சிறப்பை அறியலாம்.

தொல்காப்பிய களவு நூற்பாவிற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், “இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், களவியல் என்னும் பெயர்த்து. களவொழுக்கம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். அஃதாதல் ஈண்டு உரைக்கின்றதனால் பயன் இன்றாம். களவென்பது அறம் அன்மையின் (எனில்) அற்றன்று. களவு எனும் சொற்கண்டுழியெல்லாம் அப்பாற்படாதென்றல் அமையாது. களவாவது, பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல், இன்னதன்றி ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது கன்னியர் தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்து புணர்ந்து பின்னும் அறநிலை வழுவாமல் நின்றலால் இஃது அறமெனப்படும்”⁵ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவன் தலைவியர் தன்னுடைய பெற்றோர்க்கு தெரியாமல் மனதைப் பறிகொடுத்து தங்கள் அன்பினால் தாங்களாகவே இணைந்து அறநிலையைப் பின்பற்றி கற்பு நிலைக்கு வருவதால் களவு என்பது அறமாகவே கருதப்படும் என்று கூறுவதை உணரமுடிகின்றது.

களவு என்பது பிறர்க்கு தெரியாமல் (கள்ளத்தனமாக) செய்வதால் களவு என்றுப் பெயர்பெற்றதை அறியலாம். மேலும் களவு, கள்வன், களவானி போன்ற சொற்களின் பொருள் ஒருவரின் பொருளை அவருக்குத் தெரியாமல் மற்றொருவன் திருடுவதே ஆகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் தலைவியின் உள்ளத்தை யார்க்கும் தெரியாமல் திருடியதாலும், தலைவி தலைவனின் உள்ளத்தை யார்க்கும் தெரியாமல் திருடியதாலும் இதனை களவியல் என்ற பெயரில் அழைத்ததை உணரமுடிகின்றது. உள்ளத்தைத் திருடியவருக்கு வழங்கப்பட்டப் பெயர் பின்னாளில் பொருள், பொன், பணம் போன்றவற்றை திருடியவர்களுக்கும் களவு, கள்வன் என்ற அப்படியே நின்றுவிட்டதை அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே சங்க காலத்தில் களவு என்பது தலைவன் தலைவியர் தங்கள் உள்ளங்களை மாறிமாறி திருடிகொண்டதால் ஏற்பட்ட காரணப் பெயர் என்பது தெளிவாகின்றது.

களவு மணம் என்பது எண்வகை மணங்கள் சிறந்தது என்பதை,

“முந்திய நூலோர் மொழிந்த எண் மணத்தினும்
கந்தருவ முறைமை களவெனப்படுமே” (தமிழ்நெறி-14)

“மறைய அவர்க்கு மாண்டதோர் இடத்தில்
மெய்யுறு வகையுமுன் னல்லது உடம்படாத
தமிழியல் வழக்கமெனத் தன்னன்பு மிகை பெருகிய
களவெனப்படுவது கந்தருவ மணமே” (அவிநயம்.96)

“அவற்றுள் களவந் தணர்மறை மன்றல்
எட்டனுள் யாழோர் இயல்பின தாகும்”⁶

போன்ற இலக்கண நூல்களின் மூலம் களவு என்பது எண்வகை மணங்கள் சிறப்புடன் விளங்கக்கூடியதாக காந்தர்வம், யாழோர் கூட்டம் என்னும் களவு மணம் விளங்குவதை அறியலாம்.

அகவாழ்க்கையில் காதல் இன்பத்தை எடுத்துரைப்பதில் களவு கற்பு என்ற இருவேறு நிலைகள் உள்ளன. தலைவனும் தலைவியும் முன்பின் அறியாதவர்களாக இருந்தாலும் ஓரிடத்தில் சந்தித்து காதல் கொள்கின்றனர். இருவரும் கலந்து இன்பம் துய்க்கின்றனர். இதனையே களவு என்று அகஇலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பிறகு இருவரும் அனைவரும் அறிய மணம் செய்து கொள்வதே கற்பாகும். முதலில் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு பிறகு அனைவரும் அறிய திருமணம் செய்து கொள்வதால் இது “களவின் வழி வந்த கற்பு” என்று அழைக்கப்படுகிறது. களவு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளாமலே முதலிலே திருமணம் செய்து வாழ்பவர்களை ‘களவின்வழி வாராக் கற்பு’ என்று அழைத்தனர். இந்த இரண்டு வகை வாழ்க்கையிலும் களவின் வழிவந்த வாழ்க்கையே சிறந்ததாக சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளது. களவு கற்பு இரண்டையும் சிறந்த ஒழுக்கமாகவே பண்டைய தமிழர்கள் போற்றினர் என்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும், களவு என்பதை நச்சினார்க்கினியர் “இவ்வோத்துக் களவு கற்பென்னுங் கைகோள் இரண்டனுள் களவு உணர்த்தினமையிற் களவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது

குரவராற் கொடை யெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாயிற்று. இது வேதத்தை ‘மறைநூல்’ என்றாற்போலக் கொள்க” என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

எளிதில் எவர்க்கும் புலப்படாமல் நுண்ணியவாக மறைந்து கிடக்கும் பொருளை மறை எனப்பட அவற்றைக் கூறும் நூல் வேதம் (மறை) என்று கூறப்படுகின்றது. அதைப்போல தலைவனும் தலைவியும் தாய்தந்தையர் மற்றும் உறவினர்களுக்குத் தெரியாமல் காதல் கொள்வதால் இது களவு என்று அழைக்கப்பட்டதை அறியலாம்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடிப்படை களவு

பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான குறஞ்சிப்பாட்டு கபிலரால் இயற்றப்பட்டதாகும். இப்பாட்டின் அடிக்குறிப்பில் இந்நூல் ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்கு தமிழ் அறிவுறுத்துவதற்காக பாடப்பட்டது என்று கூறுகின்றது. தமிழை அறிவுறத்த விரும்பிய கபிலர் களவு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடியுள்ளார். இதன் மூலம் தமிழ் என்பது களவு வாழ்க்கையையே குறித்ததைக் காணமுடிகிறது. இதன் மூலம் களவு தமிழ் பண்பாட்டின் அடிப்படையாகவும் சங்ககால மக்களின் அகவாழ்வில் முதன்மைப்பெற்று விளங்கியதையும் அறியலாம்.

களவு என்பது ஆரியரது எண்வகை மணங்களுள் ஒன்றாக அதாவது காந்தர்வத்தின் பாற்படும் என்று கூறுவர். காந்தர்வம் என்பது கந்தர்வ குமரரும் அவர் மகளிரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனம் இயைந்து கூடுதல் போலத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டு மனம் இணைந்து கூடுவதாகும். இதனை களவியல் அவதாரிகையில்,

“அதிர்ப்பில்பைம் பூணாரும் ஆடவரும் தம்மில்
எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைதல் என்ப கதிர்ப்பொன்யாடத்
முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தன்காட்சிக்
கந்திருவர் கண்ட கலப்பு”⁷

என்ற வெண்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

தமிழ் மக்களின் களவு புணர்ச்சியை தொல்காப்பியர் காந்தர்வம் என்று குறிப்பிட்டாலும், அது வடமொழியில் இருந்து வந்தது என்று அவர் கூறவில்லை என்பதனை அறியவேண்டும். தொல்காப்பியர் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளம் என்று கூறுவதன் மூலம் தெளிவாகின்றது. மேலும் களவியல் முதல் நூற்பாவிலே “அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் என்பதன் மூலமாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற தமிழகத்தின் அடிப்படையிலேயே குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணியின் ஆசிரியரும் இது தமிழ் வழக்கே என்பதனை சீவகன் எட்டுப் பெண்களை மணந்து கொள்ளும் காட்சியின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதனை,

“இலைபுறங் கண்ட கண்ணி

யின்றமிழ் இயற்கை இன்பம்”⁸

“தேவர் பண்ணிய தீந்தொடை இன்கவை

மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொருள் ஆதலின்”

என்ற திருத்தக்கத் தேவர் கூற்றின் மூலமாக அறியலாம்.

களவு என்பது தமிழ் முறையாகும். தலைவனும் தலைவியும் மற்றவர்கள் எவரும் அறியாத வண்ணம் மறைமுகமாக காதல் ஒழுக்கத்தினை மேற்கொண்டதால் களவு என்பபெயர் பெற்றதை உணரமுடிகின்றது.

திருவள்ளுவரும் களவு வாழ்க்கையின் மூலமாகக் கற்பு வாழ்க்கைத் தொடங்குவதை இன்பத்துப்பாலில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆகவே களவு என்பது தமிழர் மண முறைப்படி அமைந்துள்ளதாகும். அதனால் நச்சினார்க்கினியரும் களிவயல் நூற்பா -1-இன் உரையில் வடமொழியாளரின் யாழோர் கூட்டத்திற்கும் தமிழர்களின் காமக் கூட்டத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை “கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும் ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்று கூறுவதன் வாயிலாக தமிழ் மக்களின் களவு வாழ்க்கை ஒழுக்க நெறியில் கற்பொடு அமைந்திருந்ததை உணரலாம்.

வடமொழியின் கந்தவர் மணத்தில் இணைகின்ற தலைவன் தலைவியர் புணர்ச்சி நீங்கிய பின் பிரிந்து செல்லலாம். ஆனால் தமிழர்களின் களவு வாழ்க்கை என்பது அப்படியன்று. இருவரும் உள்ளத்து அன்பால் ஒருவரை இணைந்து தான் என்ற நிலையையும் அவள் என்ற நிலையையும் கடந்து இருவரும் நாம் நிலையினை அடைந்து நீயின்றி நானில்லை நானின்றி நீயில்லை என்ற நிலையில் உள்ளப்புணர்ச்சி ஏற்படுவதே தமிழர் களவு முறையாகும். இறையனார் களவில் இதனை,

“அதுவே

தானே அவளே தமிழர் காணக்

காமப் புணர்ச்சி இருவரின் ஒத்தல்”¹⁰

என்ற நூற்பாவின் மூலம் உரைக்கின்றது. தமிழர் களவு வாழ்வினை சிறப்பானதாகப் போற்றி வந்துள்ளனர். தனக்கு பிடித்த மணமகனை மணமகளைத் தானே தேர்ந்தெடுத்து இருவரும் உள்ளங்களை பரிமாறி பழகி பின்பு திருமணம் செய்துகொண்டு கற்பு வழுவை தொடங்கினர் என்பதனை நாம் சங்கப் பனுவல்களில் காணமுடிகின்றது.

களவின் சிறப்பு

தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும் களவின் சிறப்பையும் பரிபாடலில் குன்றம் பூதனார் தனது பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

**“தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாய் வந்திலார்
கொள்ளாரிக் குன்றுபயன்”¹¹**

என்பதில் தள்ள வாராப் பொருள் இலக்கணம் கூறும் தமிழ் மொழியை ஆராயாதவர்களே மலையிடத்திலே நிகழும் களவு ஒழுக்கத்தை ஓர் ஒழுக்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதன் வழி தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் களவு என்பது இன்றியமையாததாக உள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

உலக மொழிகள் எழுத்து, சொல் ஆகியவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது. ஆனால் தமிழ்மொழியோ பொருள் இலக்கணத்தையும் வகுத்துள்ளது. இதன்மூலமாக தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும் தமிழர்களின் சிறப்பையும் உணர தமிழ்மொழியின் பொருள் இலக்கணத்தைக் கல்லாதவர்கள் தமிழ்க் களவை குறைகூறுவார்கள். தமிழ் மொழியின் மூன்று இலக்கணத்தையும் பயின்றவர் குறைகூறமாட்டார்கள் என்று குன்றம் பூதனார் பரிபாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம்.

களவு என்பதனை கே.கே. பிள்ளை “மணப்பருவம் என்கிற காதலர்கள் தாமாகவே கூடியோ அன்றி பிறரால் கூட்டப்பெற்றோ கணவன் மனைவியாவர். காதலர்கள் தாமாகக் கூடும் கூட்டத்திற்குக் ‘களவு’ என்று பெயர். பிறர்க்கு உரித்தான ஒரு பொருளை அவரறியாவாறு அவரிடமிருந்து கவர்ந்து கொள்ளுவது களவு எனப்படும். பழந்தமிழர் ஊழின் பெருவலியால் நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள். ஆகவே, காதலர்கள் ஒன்று கூடுவதற்கே அவர்களை ஊழ்விக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினர்”¹² என்று கூறுவதன் மூலம் களவின் வரையறை நாம் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

களவு என்பது இளைஞனுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் ஏற்படக்கூடிய அடிப்படை ஒன்றான காதல் என்பதாகும். அனைத்து குமரப் பருவத்தினருக்கும் காதல் ஏற்படும் பலர் அதை வெளிப்படுத்துவர் சிலர் வெளிப்படுத்தாமல் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்வர். சங்க காலத்திலும் அதைப்போலவே தலைவனும் தலைவியும் காதலை வெளிப்படுத்தினர். சில தலைவன் தலைவி வெளிப்படுத்தாமல் பெற்றோர் பார்த்தவர்களை மணந்துகொள்வர். ஆகவே தலைவன் தலைவி தாமே உள்ளத்து உணர்வால் இணைவது களவு என்பது தெளிவாகின்றது.

மணிதனை நல்வழிப்படுத்தும் களவு

களவு என்பதனை களவியலுரை ஆசிரியர் “மக்கள் தலைமக்கள், இடைமக்கள், கடைமக்கள் என்று மூன்று வகையாக இருப்பர். எல்லாச் சமயத்தாயரும் பெண் இன்பம் தீது என்று கூறியுள்ளதை, அந்த இன்பம்

உண்டானால் சுற்றத்தொடர்ச்சி உண்டாகும். அத்தொடர்ச்சியின் காரணமாக கொலை, வெகுளி, செருக்குப் போன்ற குற்றங்கள் நிகழக்கூடும் இவற்றை எண்ணிப்பார்த்தே தலைமக்கள் பெண் இன்பத்தினின்றும் நீங்குவர். இடைமக்கள் பெண்களைப் பற்றி நூல்களின் மூலமாக அறிந்துகொள்வர்.

பெண் என்பது எலும்புச் சட்டகம், நாற்றமுள்ள கூடு, புழப்பிண்டம், அது பீளை, மலம், குடல், கொழுப்பு, மூத்திரம் முதலியவற்றின் சார்புடையதேயன்றி ஒரு சிறந்த பொருளன்று. அது சிறந்த பொருளாயின் பூ, சாந்து, எண்ணெய் முதலிய அணிகலன்களை அதற்குப் புனைய வேண்டியதல்ல இவ்வாறு இவர்கள் உடம்பின் அசுபத் தன்மையை எண்ணிப் பெண்ணின்பத்தினின்றும் நீங்குவர். கடைமக்கள் எத்திறத்தானும் அவ்வின்பத்தை விட்டு நீங்கார். காரணம் அநாதி காலந்தொட்டுப் பல பிறப்பிடை ஆணும் பெண்ணுமாகப் பழகிப் போத்துய்த்து வருவதேயாகும். இவர்களையும் பேரின்பத்துச் செலுத்த வேண்டியது அவசியம். எனவே இவர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாக, இவன் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தனாய், இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தனளாய், ஒத்த பண்பும், ஒத்த நலனும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த கல்வியும் உடையவராய்ப் பிறிதொன்றற்கும் ஊனமின்றிப் போகம் துய்ப்பர். அப்போது அவர்களிடம் இதைவிடப் பேரின்பம் என்பதொன்றுண்டு என்று கூறினால், அதை எங்ஙனம் பெறுவது? என்று வினவுவர். அப்போது அதனைத் தவத்தால் பெறலாம் என்று கூற வேண்டும். உடனே அவர்கள் தாமும் தவஞ்செய்து பெறவேண்டும் என்று தவஞ்செய்வர். அப்போது வீடு பேற்றின் இன்பத்தை விரித்துரைக்க வேண்டும். அவ்வின்பம் பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, அவலக்கவலை முதலியவையின்றி உள்ளது என்று கேட்டுத் தவமும் ஞானமும் புரிந்து அதனைப் பெறுவர். இவ்வாறு வஞ்சித்துக் கொண்டு சென்று நன்னெறியில் செலுத்துவதால் இம்முயற்சிக்குக் 'களவு' என்று பெயரிடப்பட்டது. களவியல் கற்க அறம், பாருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்குபொருளையும் பெறலாம் என்பதே களவியல் உரையாசிரியரின் கருத்தாகும். ஆகவே களவு என்பது தவறாக செல்கின்ற மனிதனை நல்வழிப்படுத்துவது என்பதை அறியலாம்.

இன்றும் தவறான பாதையில் செல்லும் இளைஞன் ஒரு பெண்ணின் மீது காதல் கொண்டு அவளும் அவனைக் காதலித்த பின்பு அவனுடைய பழக்க வழக்கம் மாறுபடுகின்றது. தன் காதலின் அன்பினைப் புரிந்துகொண்டு அவன் நல்ல மனிதனாக மாறுகின்றான். ஆகவே களவு என்பது ஒரு மனிதனின் வாழ்வை நல்வழிப்படுத்தி அறத்தின் வழியே பொருள் சேர்த்து இன்பத்துடன் வாழ்ந்து வீடுபேறு அடைய வழிவகை செய்வதை உணரமுடிகிறது.

காதலை உயிராய் மதித்தல்

தமிழ் மக்களின் களவு வாழ்க்கையானது தான் காதலித்தவனை எப்பிறவியிலும் அடைய வேண்டும் என்றும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் இணைந்தே

வாழ் வேண்டும் என்ற காதலர்களாக சங்கத் தமிழர்கள் விளங்கியதை களவு வாழ்வின் மூலம் அறியலாம். இதனை அம்முவனார் தனது பாடலில்,

“இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீ ஆகியர் எம் கணவனை

யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”¹³

என்பதன் மூலம் சங்க இலக்கியத்தின் களவு வாழ்வின் சிறப்பையும், தமிழ்க் காதல் தலைவி எந்நிலை வந்தாலும் தான் விரும்பிய தலைவனை விட்டு பிரியமாட்டாள் என்பதையும் நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், வ.சுப. மாணிக்கனார், “களவு முறை நாடெங்கும் காணக்கிடந்த ஓரொழுக்கமாகும். அதற்குத் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஊட்டமொடு ஒப்புதல் அளித்தது. ஒவ்வொரு கற்பும் களவின் வழிப்பட்டதுவே என்றும், களவின் வழிவந்த கற்பேதான் சிறப்பினது என்றும் பலர் கொண்டிருக்கும் கருத்து தமிழர் நெறி என்க. களவின் வழிவராது பெற்றோர் தாமே முடித்த மரபுத் திருமணங்கள் சமுதாயத்தாலும் சான்றோராலும்மேலாகவே மதிக்கப் பெற்றன”¹⁴ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தமிழ் மக்கள் களவு வாழ்வினை சிறப்பாகக் கருதியுள்ளனர். மேலும் களவு வழிவந்த மணங்களை ஏற்றுக்கொண்டு போற்றியுள்ளனர். ஊழின் வழியாக தலைவனும் தலைவியும் இருவரும் காதலால் இணைந்து கற்பு நிலைக்கு மாறுவதே சிறப்பானது என்பதை உணர்ந்துள்ளனர். இன்றைய காலக்கட்டத்தில் காதல் திருமணங்களை ஏற்காமல் பல்வேறு பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துவதை காதலித்துத் திருமணங்கள் செய்பவர்களின் வாழ்வில் காணமுடிகிறது. ஆனால் சங்ககால மக்கள் சாதிமதங்களைக் கடந்து காதல் வாழ்வினை போற்றி அதை ஒழுக்கமாகவே ஏற்றுக்கொண்டதனை அறியலாம்.

களவிற்குரிய வயதும் எல்லையும்

களவு என்னும் காதல் பருவம் அடைந்த ஆண்மகனுக்கும் பருவம் அடைந்த பெண் மகளுக்கும் ஊழின் வலியால் ஒருவரையொருவர் கண்டு உள்ளத்தைப் பரிமாறி கொள்வதால் ஏற்படுவதாகும். இது சங்ககால தமிழ்மக்களின் வாழ்வில் முதன்மையானதாக விளங்கியுள்ளது.

இன்றையக் காலக்கட்டத்தில் பெண்ணின் திருமண வயது பதினெட்டாகவும், ஆணின் திருமணவயது இருபத்தி ஒன்றாகவும் இருக்கின்றது. சங்ககாலத்தில் பெண்ணின் திருமண வயதாக பன்னிரண்டும் ஆணின் திருமண வயதாக பதினாறும் இருந்துள்ளதை அறியலாம். பார்ப்பதற்கு மிகசிறிய வயதிலேயே அக்காலத்தில் திருமணம் செய்து வைத்ததைப் போன்று தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில் உளவியல் வகையில் பெண்ணிற்கும் ஆணிற்கும் 12 முதல் 18 வரை குமரப்பருவத்தில்தான் பூப்பெய்தி அக உணர்வுகளை பெறும் இளைஞர்களாகத்

திகழ்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்து இளமையிலேயே திருமணம் செய்து வைத்துள்ளனர். என்பது தெளிவாகின்றது. இது நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் நடைபெற்றுள்ளதை அறியலாம்.

காதல் தோன்றுகின்ற பருவத்தினை விடலைப் பருவம் என்று அழைக்கின்றோம். அறிவியலாளர் இதனை, “குழந்தை பருவநிலைக்கும் முதிர்ச்சி அடைதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் விடலைப்பருவம் எனப்படும். உலக சுகாதார அமைப்பு விடலைப் பருவத்தைப் பதினொன்றிலிருந்து பத்தொன்பது வயது வரையிலான வருவம் என்கிறது. இவர்களை இளம்பருவத்தினர் என்றும் அழைக்கலாம். இப்பருவத்தில் உடலளவிலும் மனதளவிலும் நிறைய மாற்றங்கள் ஏற்படும். ஹார்மோன்களின் மாற்றத்தால் அடிக்கடி மன மாற்றங்கள் நிகழும்”¹⁵ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

அறிவியல் அறிஞர்களின் கருத்துப்படி இளமைப்பருவம் 11 – 19 வயது வரை இருக்கும் என்பதன் மூலமாக சங்க காலத்தினர் அறிவியல் அடிப்படையிலேயும் உணர்வுகள் அடிப்படையிலும் தலைவன் தலைவி காதல் வாழ்வை மேற்கொண்டதனை அறியமுடிகின்றது. பதினொரு ஆண்டும் பத்துத் திங்களும் பெற்ற தலைமகளோடும் பதினையாண்டும் பத்துத் திங்களும் பெற்ற தலைமகனைப் போலும் புணர்தல் வேண்டிப் பெற்றாம்”¹⁶ என்று கூறுகின்றார். இதனை,

**“களவினுள் தவிர்ச்சி வரையின் நீட்டம்
திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப”¹⁷**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றனர். களவில் ஈடுபடும் தலைவனுக்கு பதினைந்து ஆண்டும் பத்து மாதங்களும் உடையவனாகவும் தலைவி பதினொரு ஆண்டும் பத்துத் திங்களும் உடையவனாக இருக்கின்றனர். அவர்களுடைய காதல் வாழ்வானது இரண்டு மாதங்கள் மட்டுமே நீடிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு தலைவிக்குப் பண்ணிரெண்டு வயதும் தலைவனுக்கு பதினாறு வயதும் நிறைவடைந்து அவர்கள் இவ்வாழ்வில் ஈடுபட்டு மக்கள் பேறு பெறுவதற்கு ஏற்ற காலத்தை அடைவர் என்ற நோக்கமே ஆகும். இதன் மூலம் களவிற்குரிய காலம் இரண்டு மாதம் என்பதை உணரலாம். களவிற்கு இரண்டு மாதங்கள் என்பது உலக வாழ்க்கைக்கு அன்று. அது நாடக வாழ்க்கைக்கு மட்டும் தான் அது பொருந்தும் என்பதனையும் நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். உலக வாழ்க்கையில் பல ஆண்டுகள் கூட காதலித்து வருவார்கள் என்பதனை அறியலாம்.

இக்கருத்தினை ந. சுப்புரெட்டியார், “இக்களவொழுக்கம் இத்துணைக் காலந்தான் நிகழும் என்று வரையறைப் படுத்தியுள்ளனர் இலக்கண நூலார். இரண்டு மாத காலந்தான் இது நிகழும் என்று இலக்கணம் கூறுகின்றது. நாடக வழக்காகக் கூறப்படும் இவ்வொழுக்கத்திற்கு மட்டுந்தான் இவ்வரையறை உலக வழக்கத்தில்

நடைப்பெறும் ஒழுக்கத்திற்கு வரையறை இருத்தல் முடியாது”¹⁸ என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்க காலத்தில் களவு வாழ்க்கையானது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் குமரப்பருவத்தில் தோன்றியது என்பதனையும் அவர்களுக்கு பன்னிரண்டு வயதும் பதினாறு வயதும் நிறைவடையும் காலமாகிய இரண்டு மாதங்கள் வரை அது தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

உளவியல் அறிஞர்கள் கருத்து

காதல் என்னும் உணர்வானது குமரப்பருவத்தில் தான் தோன்றும் என்பதனை உளவியல் அறிஞர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர். இந்த குமரப்பருவத்தினை சிலர் விடலைப்பருவம் என்றும் கூறுவர். Adolescence என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் அடிப்படைப் பொருள் ‘வளருதல்’ என்பதாகும். இதனை, ‘இப்பருவம் கிட்டத்தட்ட 12 வயதில் தொடங்குகின்றது. 18 முதல் 20 வயதுவரை சாதாரணமாக முடிவடைகின்றது. அதாவது ஒருவன் முதிர்ச்சியடையத் தொடங்கி முழு முதிர்ச்சியுள்ள நிலையை அடையும் வரை குமரப்பருவம் நீடிக்கின்றது. இப்பருவத்தில் ஒருவன் பால் முதிர்ச்சி அடைகின்றான். இப்பருவத்தில் தனக்கென ஒரு தனித்தன்மையை (Identity) பெறுகின்றான். தனது எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்தித்து முடிவுகளை எடுக்கத் தொடங்குகின்றான்”¹⁹ என்று தனது நூலில் முனைவர் ஆர்.கே.பி. காளியம்மாள் அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் மூலம் காணமுடிகின்றது.

உளவியல் ரீதியாகவும் அறிவியல் ரீதியாகவும் ஒரு மனிதனுக்கு 12 வயது முதல் 20 வயது வரை காதல் உணர்வுகள் தோன்றும் என்பது அது உலகத்து இயற்கை என்பதனையும் அதன் அடிப்படைத் தன்மையை சங்ககாலத் தமிழர்கள் முழுவதும் உணர்ந்ததனால்தான் தலைவனுக்குப் பதினாறு வயதும் தலைவிக்குப் பன்னிரண்டு வயதும் நிறைவடைந்தவுடன் களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு கற்பு வாழ்வைத் தொடங்கி வைத்தனர் என்பதை எண்ணும்போது தமிழர்களின் அறிவும் வாழ்வியல் பண்பும் புலனாகின்றது.

சங்ககால களவு வாழ்வினை சோ.க. அறிவுடைநம்பி அவர்களும் தனது நூலில், “பலருடைய வாழ்வில் இந்தக் களவு என்ற கூறு இன்றும் நடைமுறையாக இருப்பதைக் காணலாம். களவு என்பது பிறர் அறியாமல் செயல்படுவது. பிறருக்குரிய பொருளைக் கவர்தல் என்ற பொருளையும் உடையது. பழங்காலத்தில் மலைச்சாரலில் தலைவனும் தலைவியும் காண்பதும், பின்னர் பெற்றோர் அறியாமல் நட்பு தொடரும் எனக் கூறப்படுகின்றது. “இன்றும் இவை நடைபெறுகின்றது. ஆனால் இடம்தான் வேறுபாடு. மலைச்சாரலுக்குப் பதிலாக கல்வி நிலையங்கள் வேலைசெய்யும் இடங்களில் நடைபெறுகின்றது”²⁰ என களவு அன்றும் இன்றும் தொடர்வதை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களவு என்பது தமிழர்களின் பண்பாட்டோடு தொன்றுதொட்டு நடைபெற்றுவரும் நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும். இது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் பருவம் அடைந்தவுடனேயே நடைபெறுகின்றது. தமிழ் மொழியின் முதல் காப்பியமும் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும் கோவலன் கண்ணகி திருமணம் நடைபெறுகின்றது. கோவலனுக்கு பதினாறு வயதும் கண்ணகிக்கு பன்னிரண்டு வயதும் அடைந்திருந்தனர் என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம்.

களவின் நிலைக்களன்கள்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்படுகின்ற களவு வாழ்வானது நான்கு வகைகளிலே அமையும் என்று இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். தொல்காப்பியர் இதனை,

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கறால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையன மொழிதல் மறையோர் ஆறே”²¹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் நான்கு நிலைகளில் களவு அமையும் என்பதை அறியலாம். இந்நூற்பாவிற்கு உரைகளும் இளம்பூரணர், “இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும் பாங்கற்கூட்டமும் தோழியற் கூட்டமுமென்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையானும் அவற்றை சார்ந்து வருகின்ற கிளவியானும் வருவன களவென்று கூறுதல் வேதமறிவோர் நெறி என்றவாறு. மேலும் இதனுள் களவென்பது மறையென்றதனான் இது தீமை பயக்குங் களவன்மைக் கொள்க”²² என்று கூறுவதன் மூலம் களவு மேற்கூறிய நான்கு களன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும் என்பதனை அறியலாம்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி தலைவனும் தலைவியும் தாமாகவே ஒருவரை ஒருவர் உள்ளத்து அன்பால் இணைவது காமப்புணர்ச்சி ஆகும். இது களவின் முதல் நிலையாக அமைகின்றது. இது இயற்கைப் புணர்ச்சி, தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறுப் புணர்ச்சி என்றும் இதனை இலக்கண நூலார் குறிப்பிடுகின்றனர்.

களவியலுரையாசிரியர் காமப்புணர்ச்சி என்பதனை, தலைமகனும் தலைமகளும் தமிழராய் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம் உணர்வினாரன்ற வேட்கை மிகவினாற் புணர்வது என்பதாகும். என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அதுவே
தானே அவளே தமிழர் காணக்
காமப்புணர்ச்சி இருவரின் ஒத்தல்”²³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கை என்பது தலைவன் தலைவிக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என்ற நான்கு நிலைகளில் நடைபெறுவதையும் காணமுடிகிறது. இவை நான்கும் களவின் களன்களாக அமைந்திருப்பதை சங்கப் பனுவல்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவனுக்கு ஐயம் ஏற்படல்

ஊழின் வலியால் ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் காண்பார்கள் அது இயற்கைப்புணர்ச்சியாகும். அந்த இயற்கைப் புணர்ச்சியில் முதன்முதலில் தலைவியைக் கண்ட தலைவனுக்கு அவளின் தோற்றமும் அழகும் இளமையும் இவள் மானிடப்பெண்தானோ என்ற ஐயத்தை தோற்றுவிக்கும். பின்பு சில குறிப்புகளின் மூலம் தலைவன் தலைவன் தன் ஐயத்தை நீக்கி தலைவி மானிடப் பெண்தான் என்பதை உணர்வான். தலைவனுக்கு ஐயம் ஏற்படுவதை அத்தலைவனின் ஐயத்தைப் போக்கும் கருவிகளாகத் தொல்காப்பியர் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

**“சிறந்துழி ஐயம் சிறந்தது என்ப
இழிந்துழி இழிபே சுட்டலான”²⁴**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவனுக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சியில் ஐயம் ஏற்படுவதை குறிப்பிடுகின்றார்.

இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், “ஒருவன் ஒருத்தியை கண்ணுற்றுழி அவ்விருவகையும் உயர்வுடையராயின் அவ்விடத்து ஐயம் சிறந்தது என்று சொல்லுவர். அவர் இழிபுடையராயின் அவ்விடத்து அவள் இழிபினையே சுட்டியுணர்தலான் என்றவாறு”²⁵ என்று கூறுவதை அறியலாம்.

தலைவியைக் காணுகின்ற தலைவனுக்கு அவள் தெய்வமோ மேலோகத்தில் இருந்து ந்த தேவதையோ போன்ற ஐயம் ஏற்படும் என்பதை அறியமுடிகிறது. இன்றும் அழகான பெண்ணை முதன்முதலாகக் காணும்போது காளையர்களுக்கு இவள் மானிடப்பெண்ணா அல்லது தேவதையா என்ற எண்ணம் தோன்றுவதைக் காணமுடிகின்றது. வள்ளுவர், தலைவியைக் கண்ட தலைவனுக்கு ஏற்படும் ஐயத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

**“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் நெஞ்சு”²⁶**

என்கிறார். தலைவியை முதன் முதலில் கண்டு அவள் தெய்வமோ அன்றி ஒரு மயில் விசேடமோ? அன்று ஒரு மானிட மாதோ? என்று இவளை இன்னள் என்று துணிய மாட்டாது என் நெஞ்சு மயங்காநின்றது என்று புலம்புவதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனுக்கு ஐயம் ஏற்படுவதை,

“மடமான் நோக்கி வடிவம் கண்ட
இடமும் சிறந்துழி எய்வது ஐயம்”²⁷

என்று நம்பியகப்பொருளும்,

“எய்திய இருவருள் சிறந்த இறைவன் மேற்று
அய்யுறல் என்ப அறிவுடையோரே”²⁸

என மாறனலங்காரமும்,

“மடமான் நோக்கி வடிவும் கொண்ட
இடமும் சிறந்துழி எய்துவது ஐயம்”²⁹

என்று இலக்கண விளக்கமும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

களவு வாழ்வில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பை ஏற்படுத்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் போது தலைவியை முதலில் காணும் தலைமகனுக்கு ஐயம் ஏற்படுவதை அறியமுடிகிறது. தலைவிக்கு ஐயம் ஏன் ஏற்படவில்லை என்றால் அது பெண்ணிற்குரிய சிறப்பாகும். ஆடவர்களுக்கு தான் பெண்களைக் காணுகின்ற போது அவள் அழகில் உருவில் மயங்கி ஐயம் ஏற்படும் என்பது சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை உள்ள உலகியல் வாழ்க்கையின் அடிப்படை என்பதை இதன் வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவியைக் கண்டு ஐயங்கொள்ளும் தலைவனுக்கு எதிர்குறிப்பு நிகழ வேண்டுமெனின் அவள் காமப்பருவம் அடைந்தவளாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அவள் காமப்பருவம் எய்தாதவளாக இருந்தால் தலைவன் குறிப்புக்கு எதிர்குறிப்பு நிகழாது. அது ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளை குறிப்பில் சேர்ந்து விடுவதை உணரலாம். ஆகவே ஐயம்கொள்பவன் தலைமகனே என்பதை தொல்காப்பியர் பொருளியல் நூற்பாவில் உரைக்கின்றார்.

“உயர்மொழிக் கிளவி உறமுங்கிளவி
ஐயக் கிளவி ஆடுஉவிற் குரித்தே”³⁰

என்பதன் மூலம் ஐயக்கிளவி தலைமகனுக்கே உரியது என்பதனை அறியலாம். மேலும், தலைமகன் தான் தலைவியைக் கண்டு ஐயுறுவான் என்பதனை சங்க இலக்கியங்களும் எடுத்துரைத்துள்ளன. ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணியிலும் சீவகன் பதுமையைக் கண்டு ஐயுற்றதனை திருத்தக்கதேவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதனை,

“வரையின் மங்கைகொல் வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செல்விகொல் தேமமலர்ப் பாவைகொல்
வரையின் சாயல் இயக்கிகொல் யார்கொல்இவ்
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோழியே”³¹

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவனுக்கு ஏற்படும் என்பதனை உணரமுடிகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கண்ட தலைவனுக்கு ஐயம் ஏற்படும் என்பது தெளிவு.

தலைவனின் ஐயம் நீங்குதல்

தலைவன் தலைவியைக் கண்டு ஐயம் கொள்வான். அப்போது விண்ணவர்களுக்கு இல்லாமல் இந்த மண்ணுலகில் வாழும் மனிதர்களுக்கு உரிய குறிகள் சிலவற்றைக் கொண்டு தலைவி மானிடப்பெண் தான் என ஐயத்தைபோக்கிக் கொள்வான். தலைவனின் ஐயம் தெளியக் காரணமாகத் தொல்காப்பியர்,

“வண்டே இழையே வள்ளிப்பூவே

கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்ச மென்று

அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ

நின்றவை களையுங் கருவி என்ப”³²

என்ற நூற்பாவின் வுலம் வண்டு, இழை, வள்ளி, பூ, கண், அலமரல், இமைப்பு, அச்சம் ஆகிய எட்டும் பிறவும் ஐயம் களையும் கருவி என்பதை அறியலாம்.

1. வண்டு

தெய்வ மகளிர் கூந்தல் மகளிர் வண்ட மொய்த்தல் இல்லை என்பது நூலால் அறிந்தது. அவள் கூந்தலில் வண்டு மொய்த்தலின் இவள் மண்மகளே எனத் தலைவன் துணிவு கொண்டான். வண்டையும் மலரையும் கொண்டு மேலும் ஐயம் நீங்குவான்.

2. இழை

தெய்வமகளிள் அணிகலன் செய்யப்பட்டதாகாது. இவள் அணிகலன் செய்யப்பட்டதாகும். அதனால் அவள் மண் மகளே என தலைவன் ஐயம் போக்குவான். அவள் அணிந்திருக்கும் அணிகலன் நம்பக்கத்து அணிகலனாகும். பிற நாட்டார் அணியும் அணிகலன் இல்லை ஆதலால் இவள் நம் நாட்டைச் சார்ந்தவள் எனத் துணிவு கொள்வான்.

3. வள்ளி

தோளில் கொடி எழுதி தன்னை அழகுப்படுத்திக் கொள்வது தமிழர் வழக்கமாகும். ஆதலின் இவள் தோளில் தொய்யிற் கொடி காணப்படுவதால் அவ்வழக்கம் இல்லாத தேவ மகளிரோ பிற நாட்டைச் சார்ந்தவளோ இல்லை எனத் தலைவன் ஐயம் நீங்குவான்.

4. பூ

தெய்வமகளிரின் பூ வாடாமல் இருக்கும் இவள் சூடியிருக்கின்ற பூ மோந்ததனால் வாடிக் காணப்படுகின்றது. அதனால் இவள் தேவமகள் இல்லை எனவும் தலைவன் ஐயத்தை போக்கி கொள்வான்.

5. கண்

தலைவியின் கண் ஒளியானது தேவமகிரின் கண் ஒளியை போல இல்லை. நம் நாட்டாவளின் கண் மகளுக்குரிய ஒளியாக இருப்பதனால் இவள் நம் நாட்டவளே எனத் துணிவான்.

6. அலமரல்

தெய்வமகள் அச்சத்தில் அங்கும் இங்கும் செல்ல மாட்டாள். ஆனால் இவள் அங்கும் இங்கும் அச்சத்தால் செல்வதால் மானிடப்பெண் என்று ஐயம் தெளிவான்.

7. இமைப்பு

தெய்வ பெண்களின் கண்கள் இமைக்காது. இவளின் கண் இமைத்ததால் ஐயம் தெளிவான்.

8. அச்சம்

தேவமகளிர் அச்சம் கொள்ளமாட்டார்கள். மானிடப்பெண் அச்சம் கொள்வர். இவள் அச்சம் கொள்வதால் ஐயம் நீங்கினாள்.

மேற்கூறிய அனைத்தும் நடைபெறும் என்பது இல்லை. ஒன்று இரண்டு நடந்த உடனேயே தலைவன் தனது ஐயத்தை போக்கி கொள்வான் என்பதை உணரலாம்.

சீவக சிந்தாமணியிலும் சீவகன் பதுமையை கண்டு ஐயம் நீங்கியதை மாலை வாடின வாட்கண் இமைத்தன” என்பதன் மூலம் காணமுடிகின்றது. மேலும் நளவெண்பாவில் தமயந்தி நளனை சுயம்வரத்தில் மாலை இட செல்லும் போதும் ஐயம் ஏற்பட்டு பின் கண்இமைத்தல் மாலை வாடுதல் போன்றவற்றால் ஐயம் தெளிந்த செய்தியினையும் காண முடிகின்றது.

“கண் இமைத்தலால் காலடிகள் காசினியில் தோய்தலால்

மலர்மாலை வாடுதலால் எண்ணி

நறுந்தாமரை விரும்பு நன்னுதலே அன்னாள்

அறிந்தாள் நளன்தன்னை ஆங்கு”³³

தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு முதன்மையாக அமைவது இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பது தெளிவாகின்றது. இன்றும் ஆண் பெண் தினந்தோறும் சென்று வந்தாலும் திடீரென இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்ற சூழல் ஏற்படும் போது இருக்கும் காதல் மலர்ந்ததை காதலர்கள் முதல் சந்திப்புப் பற்றி கூறுகின்றது போது அறிய முடிகின்றது.

இடந்தலைப்பாடும் பாங்கற் கூட்டமும்

இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர் தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவியை மீண்டும் காண வேண்டும் என்று துடிப்பான். ஆனால் அத்தலைவியை மீண்டும் அவ்விடத்தில் காண்பது என்பது அவ்வளவு எளிமையான செயல் இல்லை. தலைவிக்கு வீட்டில் பல்வேறு இடையூறுகள் ஏற்படும். பெரும்பாலும் அந்த

இடையூறு பின்னே தலைவன் தலைவியை சந்திப்பான் இதனையே இலக்கண ஆசிரியர்கள் இடந்தலைப்பாடு என்று களவில் அழைத்தனர்.

தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகளின் மூலமாக தலைவியை பார்த்து பேசமுடியாத சூழ்நிலை ஏற்படுகின்ற போது தான் தன்னுடைய தோழனாகிய பாங்கனை அழைத்து நடந்ததை கூறி தனது துன்பத்தை நீங்கி அந்த இடத்திற்கு தலைவி வந்திருக்கின்றாளா என்பதனை உறுதிப்படுத்த சொல்வான். பாங்கனும் தலைவன் துன்பத்தை நீக்க அங்கு சென்று தலைவமகள் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து வந்து தலைவனிடம் கூறுவான். பிறகு தலைவன் அங்குச் சென்று தலைவியை சந்திப்பான். இதனையே இலக்கண நூலார் பாங்கற் கூட்டம் என்று அழைத்தனர்.

இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தால் பாங்கற் கூட்டம் நிகழாது பாங்கற் கூட்டம் நிகழ்ந்தால் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது என்பதனை உணரலாம். இரண்டில் ஒன்று நடந்தால் மற்றொரு நிகழ்வு நடைபெறாது என்பதை அறியலாம். இதனை களவியலுரையாசிரியர் “பாங்கற் கூட்டம் நிகழினின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது. இடந்தலைப்பாடு நிகழினின் பாங்கற் கூட்டம் நிகழாது என்னை அத்துணை எளியள் அல்லள் ஆகலான். அ.:தேயெனின் “பாங்கிலன் மெய்யோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்கனோரிற் குறி தலைபெய்தலும்” என்று எழற்பாற்று இச்சூத்திரம்”³⁴ என்று கூறுவதன் மூலம் காணலாம்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற் கூட்டமும் நிகழும் என்பதனை இறையனார் அகப்பொருள்

“ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயின்
பாங்கனேரிற் குறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப் படலுமென்று
ஆங்கே இரண்டே தலைப்பெயல் மரபே”³⁵

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

இன்றைய களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் காதலர்களும் தலைவன் தலைவியை முதுன் முதலாக திருவிழாவிலோ, அல்லது பேருந்து பயணத்திலோ மற்ற இடங்களிலோ சந்தித்து அவன் மனதை அவளிடம் பறிகொடுத்தப் பின்பு அவளை மீண்டும் பார்க்க வேண்டுமென்று முயற்சிக்கின்ற போது பல்வேறு இடையூறுகளை தாண்டியே தலைவியை காண்பதையும் இல்லையென்றால் தனது நண்பர்கள் மூலம் அவள் அடையாளம் போன்றவற்றை எடுத்துரைத்து கண்டு பிடிப்பதையும் இன்றளவில் காதல் வாழ்வில் காண முடிகின்றது. இதனையே இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்று சங்க காலத்தில் அழைத்ததனை அறியலாம்.

தோழியற் கூட்டம்

இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் ஆகியவை களவில் நடைப்பெற்ற பின்பு தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள அன்பை விளக்கும் காதல் நாடகத்தில் இன்றியமையாதவளாக இருப்பவள் தோழி ஆவாள். அந்த தோழியை தலைவன் சந்தித்து காதல் சிறப்புடன் நடைபெறுவதற்கு உதவியை நாடி இசைவுப் பெற்று காதல் தொடர்வதற்கு தோழி ஏற்படுத்தும் கூட்டங்களே தோழியற் கூட்டம் என்பதாகும்.

தோழி என்பவள் தலைவியை வளர்த்து வரும் செவிலித்தாயின் மகள் ஆவாள். தலைவியோடு நெருங்கிய நட்பும் உரிமை”யும் உடையவள் தோழியே ஆவாள். தோழி தலைவன் தலைவியின் காதலை சிறப்பாக வழிநடத்துபவள் ஆவாள். தலைவனும் தலைவியும் இரவிலும் பகலிலும் சந்திப்பதற்கு பாதுகாப்பான ஏற்பாடுகளை அமைத்து தருபவள் தோழி ஆவாள்.

தலைவன் தலைவியை சந்திப்பதற்கு பகலில் வருவது பகற்குறி என்றும், இரவில் வருவதற்கு இரவுக்குறி என்றும் அழைக்கப்படும். இவை இரண்டும் அல்லாமல் அல்லல் குறி என்ற ஒன்றும் உண்டு. அல்லற்குறி என்பது தலைவன் தான் வருவதை தலைவிக்கு உணர்த்த அ.றிணைப் போல் ஓசை எழுப்புதல், தண்ணீரில் கல் எரிதல் போன்றவற்றை செய்வான். அதைக்கண்டு தலைவி தலைவனை காண வருவாள். ஒரு சில சமயங்களில் இயற்கையாக அவை நிகழ்கின்ற போது தலைவன் வரவில்லை என்று ஏமாந்து செல்வாள். இது அல்லற் குறி என்று களவு வாழ்வில் அழைக்கப்படுவதை அறியலாம். இதனை தொல்காப்பியரும்,

“இரவுக்குறியே இல்லகத் துள்ளும்

மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழி யதுவே

மனையகம் புகாஅக் காலை யானே”³⁶

என்ற நூற்பாவின் இரவுக்குறி என்பது தலைவியின் இல்லத்திற்கு அருகிலேயே நடைபெறும் என்பதனை அறியலாம்.

இன்றைய காதல் வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவியும் தான் விரும்புகின்ற தலைவனை இரவில் காண விரும்பினால் தனது வீட்டிற்கு அருகிலேயே வரச்சொல்வதும், கடைக்கு அல்லது வெளியில் செல்வது போல சென்ற அவனிடம் பேசி வருவதை காண முடிகின்ற. ஏனென்றால் பெண்கள் இரவில் வீட்டையோ ஊரின் எல்லையையோ கடந்து செல்ல முடியாது. ஆதலால் இரவுக்குறி வீட்டின் அருகிலேயே நடைப்பெற்று இருப்பதனை உணரலாம் இதனை பரணர்,

“அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து

துஞ்சுர் யாமத்து முயங்கிள் பெயர்வோள்”³⁷

என்ற பாடலின் மூலம் இரவுக்குறி நடைப்பெறுவதை அறியலாம். இரவு குறி நடைபெறும் இடத்தினை களவியலுரையாசிரியர்” அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டகசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி என இவற்றுள் நீங்கிச் செய்குன்றும், இளமரக்காவும், பூம்பந்தரும், விளையாடிடமும் அவற்றைச் சார்ந்தன பிறவற்றுள்ளும் என்றவாறு”³⁸ என்று கூறுவதனை காணலாம். களவு வாழ்வில் பகற்குறி நடைபெறுவதை தொல்காப்பியர்,

“பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப

அவளறி வுணர வருவழி யான”³⁹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் பகற்குறியானது வீட்டின் எல்லையாக அமைந்த எயிலின் புறத்தேயுள்ள இடங்களையும், ஊர்ப்புறத்தே தலைவி ஆயத்துடன் போந்து விளையாடும் பொழிலின் கண் அமைந்த மறைப்பாடத்தையும் அடிப்படையாக பகற்குறி அமையும் என்பதை அறியலாம். மேலும்

தலைவன் வந்துவிட்டான் என்று எண்ணி அவனைக் காண வந்து ஏமாற்றத்துடன் திரும்பும் தலைவிக்கு ஏற்படும் அல்லற்குறியை தொல்காப்பியர்,

“அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே

அவன்குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே”⁴⁰

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவிக்கு அல்லகுறி ஏற்படுவதனை அறியலாம்.

தலைவனை இரவில் காணவந்த தலைவியின் துன்பத்தை தோழி தலைவனிடம் “வீட்டுக் கதவைத் தாளிட்டு அடைத்தது போலும் கடிய காவல் கொண்டுள்ள தாய் முன்னர், நின்னுடைய மலைச்சாரலிலே காந்தள் மலர்களின் முதிர்ந்த இதழ்கள் உதிர்வன போல ஒளிபடைத்த வளைகள் கழன்று வீழா நின்றன. இடை விடாது மழைபெய்கின்ற இராக்காலத்து நின்னுடைய அழைக்கும் குறிப்பொலியை ஓர்ந்ததனால் உண்டான மன ஒடுக்கத்தாலே உயிர் வாழ்பவள் அவள். வாழும் சிறந்தாளின் வருத்தத்தால் மெலிந்த தோள்கள் நினக்கு செய்த தவறுண்டோ? என தலைவி அல்லற்குறிப்பிட்டதனை தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனை கபிலர்,

“வீழ்பெயற் கங்குலின் விளி ஓர்த்த வடுக்கத்தால்

வாழும் நாள் சிறந்தவள் வருந்து தோள் தவறு உண்டோ

தாழ்செறி கடுங்காப்பின் தாய் முன்னர் நின் சாரல்

ஊழ் உறு கோடல் போல், எல்வளை உகுபவாய்”⁴¹

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவிக்கு களவில் அல்லற்குறி ஏற்பட்டதனை அறிய முடிகின்றது.

களவியலுரையாசிரியர் அல்லகுறி ஏற்படுதலை “அ.தாமாறு தலைமகள் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற காலத்து ஒரு நாள் தலைமகன் செல்லாமே அவனாற்

செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காய் நீரிலிடுதலும், புள்ளமுப்புதலும் என இவை” என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதனை,

**“அல்லற்குறிப் படுதலும் அவ்வயின் உரித்தே
அவன்வர வறியும் குறிப்பின் ஆன”⁴²**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இன்றைய காதல் வாழ்க்கையிலும் தலைவன் தலைவியர் இரவுக்குறியில் சந்திப்பதற்குத் தலைவன் தான் வந்ததை உறுதி சில குறியீடுகளை ஏற்படுத்துவதும் குறிப்பாக ஓட்டின்மீது கல்லெறிதல், பாட்டுபாடுதல், செறுமிகொண்டே செல்லுதல் போன்ற கைபேசிக்கு தவறிய அழைப்பு கொடுத்தல் போன்றவற்றை கையாள்வான் அது இயற்கையில் நடைபெறும் போதும் அதை வேறு ஒருவர் செய்யும் போதும் தலைவி தலைவன் என எண்ணி வந்து மனம் வருந்தி செல்லும் நிகழ்வினைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியுடன் நெருங்கிப் பழகும் தோழியின் துணை இருந்தால்தான் இந்த கூட்டங்கள் அடிக்கடி எவ்வித இடையூறுமின்றி நடைபெறும் என்பதை தலைவன் உணர்ந்து அவளை இரந்து பின்னின்று வாயிலாகக் கூடுவான் இதுவே தோழியற்கூட்டம் என்று அழைக்கப்படும் என்பதை அறியலாம்.

மேற்கூறிய வகையில் களவு வாழ்வின் இன்றியமையாததாக இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியற்கூட்டம் என்ற நான்கும் அடிப்படையாக தலைவன் தலைவிக்கு அமைவதை அறியமுடிகின்றது. இவற்றை ஆராயும் போது சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை காதல் வாழ்வில் அடிப்படைத் தன்மை அப்படியே நிலைத்து இருப்பதனை உணரலாம். நடைப்பெறும் இடங்கள், காணும் காட்சிகள் உதவும் தோழன் தோழியர் போன்றவை எல்லாம் அறிவியல் கண்டுபிடிப்பாலும் நாகரீக வளர்ச்சியாலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு உள்ளதே தவிர களவு வாழ்வின் இயற்கைத் தன்மை என்றும் மாறாமல் இருப்பதைப் பார்க்கும் போது களவின் உன்னதமும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஒழுக்கமும் சிறப்பும் புலனாகின்றது.

தோழி வரைவுகடாதல்

களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இரவுக் குறி, பகற்குறி என்பது நெடுநாட்கள் நடைபெறுவதை தோழி விரும்பமாட்டாள். ஏனென்றால் தலைவன் தலைவியின் காதலை அறிந்த ஊர்மக்கள் அம்பல் - அல் தூற்றுவர் அது செவிலித்தாய்க்குத் தெரிந்து தலைவியை இற்செறிப்பு வைப்பாள். இல்லை அம்பல் அல் ஏற்படுவதற்கு முன் தலைவியின் செயலில் மாற்றம் ஏற்படும் அது வேலனால் ஏற்பட்டதென எண்ணி தலைவிக்கு வெறியாட்டு நடத்துவார்கள் அப்போதும் தோழியற்கூட்டம் நடைபெறும். இக்காரணங்களால் தலைவியை சந்திக்க வரும் தலைவனுக்கு இரவுக்குறி, பகற்குறியில் தோழி தடையை ஏற்படுத்துவாள். இனி

பகலிலும் இரவிலும் வராதே உங்கள் களவுவாழ்வு ஊர் பெண்டிர் மூலமாக செவிலித்தாய்க்கு அறிந்து தலைவனிடம் தோழி குறிப்பிடுவாள். பிறகு தலைவனிடம் விரைவில் நீ ஊரறிய எம் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு செல் என்று மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் கூறுவாள். இது வரைவுகடாவுதல் என்று இலக்கண நூலார் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனை தொல்காப்பியர்,

“புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும்”⁴³

என்று குறிப்பிடுவர். தோழி தலைவியின் களவை கற்பாக்க மேற்கொள்ளும் முதற்முயற்சியே வரைவுகடாவுதல் என்பதாகும். தோழி வரைவுகடாவுதலை களவியலுரையாசிரியர் “இனி தோழி வரைவுகடாவுகின்று, குறிப்பினான் வரைவு கடாவுதலும் வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலும் என இருதிறத்தன”⁴⁴ என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தோழி தலைமகனை நோக்கி எம் அன்னை தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு இஃது இவட்கு எதனால் வந்தது என்று ஆராய்வாளாயினள். அதனால் தலைவியை இற்செறிப்பு நடைபெறும் என குறிப்பால் உணர்த்துவது குறிப்பு வரைவுகடாவுதல் என்பதை அறியலாம்.

தோழி தலைவனை நோக்கி, உங்களுடைய களவு ஒழுக்கம் ஊரால் அறியப்பட்டு அனைவரும் பழிச்சொல் தூற்றுகின்றனர். அதனால் எம் தலைவி பெரிதும் மனம் உடைந்து காண்பபடுகின்றாள் அவளை நீ விரைவில் ஊரறிய மணந்து அழைத்து செல் என்று கூறுவது வெளிப்பட வரைவுகடாவுதல் என்பதாகும்.

மேற்கூறிய வகையில் வரைவுகடாவுதல் என்பது தோழியற் கூட்டத்தில் முக்கியமானதாக அமைவதைக் காணலாம். இன்றைய காதல் வாழ்க்கையிலும் தலைவி வீட்டில் காதல் விவகாரம் தெரிந்து தலைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பத்தைத் தலைவனிடம் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் எடுத்துக்கூறி விரைவில் நீ அவளை திருமணம் செய்துகொள், இல்லை என்றால் உன் தலைவி உனக்கு கிடைக்கமாட்டாள் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுவதை காதல் நகிழ்வில் காணமுடிகின்றது. இதனையே சங்ககாலத்தில் வரைவு கடாவுதல் என்று அழைத்ததனை அறியலாம்.

அறத்தொடு நிற்பல்

களவு வாழ்வில் இன்புற்றிருக்கும் தலைவன் தலைவியின் வாழ்வை கற்பாக்கத் தோழி முயற்சி மேற்கொள்வாள். தலைவனிடம் வரைவுகடாவுதலை மேற்கொண்ட பின்பும் தலைவன் மணம் செய்துகொள்ள விரும்பாமல் களவிலேயே தலைவியோடு இன்புற்றிருக்க விரும்புவான். அந்த நிலையை அறிந்த தலைவி தன்னுடைய தோழியின் மூலம் அறத்தொடு நிற்பாள். மற்ற அனைத்து காலங்களிலும் தோழி தலைவியின் இசைவு பெறாமல் செயல்களில் ஈடுபடுவாள் ஆனால் அறத்தொடு நிற்கும் போதும் மட்டும் தலைவியின் இசைவுப்பெற்ற பின்பே செயல்படுவாள்.

தலைவி அறம் பொருந்துகின்ற முறையிலேதான் நடக்கின்றாள் என மற்றவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதே அறத்தொடு நின்றல் என்பதாகும். அறம் என்பதை இங்கு ‘முறை’ தக்கது. என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் இறையனார் களவியலுரை ஆசிரியரும், “அறம் என்பது தக்கது தக்கதனைச் சொல்லி நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லதூஉம் பெண்டிர்க்கு அறம் என்பது கற்பு. கற்பின் தலைநின்றல் என்பதூஉமாம்” என்று கூறுவதன் மூலம் உணரலாம்.

தலைவி தன் காதலை அறத்தின் வழியே தோழிக்கு வெளிப்படுத்து கிறாள். தோழி தனது தலைவியின் காதலை செவிலித்தாய்க்கும், செவிலித்தாய் தனது தோழியாகிய நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தனது மகளின் காதலை கணவர், உடன்பிறந்தவர்களிடமும் முறையாக தெரிவிப்பார்கள். இதுவே அறத்தொடு நின்றல் என்பதாகும். இதன் உண்மை காரணம் என்னவென்றால் ஒருவன் விரும்பிய ஆண்மகனையும், ஒருவன் விரும்பிய பெண்மகளை அவர்களுக்கு மணம்முடித்து வைத்தால் தான் அவர்களின் இல்லற வாழ்வு சிறப்பாக அமையும் என்பதனை அறிந்து அறத்தின் வழியே நடந்துள்ளதைக் காணலாம்.

தலைவியே தனது எண்ணத்தை வெளிப்படையாக தெரிவித்தால் அந்த இளைஞனுக்கே அவளை மணம்முடித்து வைத்ததை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

இன்றைய காதல் வாழ்க்கையில் பெண்கள் தனது விருப்பத்தைப் பெற்றோரிடம் வெளிப்படையாக அறத்தொடு கூறினாலும் அதனை ஒரு சிலரே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். பெரும்பாலானோர் சாதி, மதம், பணம், கௌரவம், அந்தஸ்து, கல்வி என்ற பல்வேறு காரணங்களைக் காட்டி அவர்களின் காதலை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தங்கள் பிள்ளைகளின் மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மேற்கூறியதே அவர்களுக்குப் பெரிதாக நினைப்பதனை இன்றைய உலகில் காணமுடிகிறது.

உடன்போக்கு

தன்னுடைய காதல் நிறைவேறி தலைவனுடன் இணைந்து திருமணம் செய்து கற்பாக மாற வேண்டும் என்று தலைவி தன்னுடைய தோழியின் மூலம் அறத்தொடு நின்று காதலை நாணத்தை விட்டு வெளிப்படுத்துவாள். அப்படி செய்தால் நம் வீட்டில் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா ஐயத்தின் காரணமாகவும் தன் தலைவன் தன்னைவிட்டு சென்றுவிடுவானோ என்ற அச்சத்தாலும் ஊர்மகளிர் தூற்றுகின்ற அம்பல் அலராலும் தலைவி அறத்தொடு நின்றலை மேற்கொள்ளாமல் தோழியின் அறிவுரையோடும் உதவியோடும் தலைவனும் தலைவியும் எவர்க்கும் தெரியாமல் ஊரைவிட்டு செல்வது உடன்போக்கு என்பதாகும். தலைவனும் தலைவியும் தனது காதலை காத்துக்கொள்ள மேற்கொள்ளும் இறுதிமுயற்சி, காதல் நாடகத்தின் இறுதிகாட்சியே உடன்போக்கு என்பதனை உணரலாம்.

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைமகளை நினைத்து செவிலி, நற்றாய் மற்றும் குடும்பத்தினர்கள் வருத்தம் அடைந்து புலம்புகின்றனர். திரும்பி வந்தால் அத்தலைவனுக்கே அவளை மணம்முடித்து வைப்பேன் என்று கூறுகின்றனர். அதைப்போலவே திரும்பி வந்தவர்களுக்கு ஊரறிய மணம் முடித்து மகிழும் காட்சிகளையும் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. மேலும் தலைவி அறத்தொடு நின்ற பின் உடன்போக்கு நிகழாது. உடன்போக்கு நிகழ்ந்தபின் அறத்தொடு நிற்க வாய்ப்பில்லை என்பதனை சங்க களவு வாழ்வின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவன் தலைவியை ஊரறிய திருமணம் செய்வித்து அவர்களை கற்பு வாழ்விற்கு அழைத்து செல்லும்வரை தோழியற்கூட்டம் களவில் முதன்மை பெற்றுத் திகழ்வதை உணரலாம். மேலும் களவில் 882இல் 842 பாடல்கள் அதாவது 95 விழுக்காடு தோழியற் புணர்ச்சி என்னும் ஒருவகையே வருவதை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. சங்ககாலத்தில் காதல் வாழ்வை சிறப்பானதாகக் கருதினர். தான் விரும்பிய தலைவனையே அடைய வேண்டும் என்றும் அதற்காக எத்துனை இன்ப துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய மன வலிமையும் தீராதக் காதலையும் உடையவர்களாக சங்கத்தமிழ்ப் பெண்கள் விளங்கியதை அறியமுடிகிறது. இதனை வள்ளுவர்,

“உடம்பொடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன

மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு”⁴⁶

என்பதன் மூலத்தலைவி தலைவனிடம் பேரன்பு கொண்டவள் என்றும் அவனும் தன்மீது மாறாத அன்பு கொண்டவன் என்ற நம்பிக்கை கொண்டவள். இத்தகைய தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலுள்ள அன்பிற்கு இயற்கைப் பொருள்கள் ஏதும் ஒப்புமையாகா என்று உரைப்பதனைக் காணலாம்.

சங்க காலத்தில் காதலைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினர். காதல் உணர்வென்பது காமம் தணிந்த பின் அணைந்து போவது இல்லை. இது வாழ்வின் இறுதி வரை நிலைத்து நிற்கும் உன்னத உணர்வாகும். இளமையும் அழகும் உடைய தலைவி ஒரு காலத்தில் முதுமை அடைவாள் அப்பொழுது தலைவியின் நிமிர்ந்த நடையும் தளரும். கருநிறக் கூந்தலில் நரைமிகும் பொன்னறமேனி திரை விழும், அப்பொழுதும் உனது அன்பு நிலைக இருக்க வேண்டும். இருப்பாய் என்று உறுதிகூறுவதன் மூலம் காதல் உணர்வானது உடலையு் தாண்டி உயிருக்குள் அழியாமல் வாழும் ஓர் உன்னத உணர்வென விளங்கும் என்பதனை சங்ககால வாழ்வு எடுத்துரைக்கிறது.

“அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுறை தளிரினும்

பொன்னேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நன்னெடுங் கூந்தல் நரையோடு முடிப்பினும்

நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கோழ் ஊர்”⁴⁷

என்ற நற்றிணைப் பாடல்வரியின் மூலம் உணரமுடிகிறது. இச்செய்தியை வாலிப வயது ஓடும், வயதாகக்கூடும் ஆனாலும் அன்பு மாறாதது” என்று தற்கா புதுக்கவிஞர்களும் கால் உணர்வென்பது இளமை சார்ந்தது அன்று. அது இதயம் சார்ந்தது என்று உரைக்கின்றனர்.

இயற்கையும் மற்ற உலக நிகழ்வுகளும் கூட பொய்த்துப்போகலாம் ஆனால் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவர்மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள மெய்க்காதல் என்றும் பொய்ப்பதில்லை என்பதனை சங்கப்பனுவல்கள் எடுத்தியம்புவதை அறியலாம்.

சங்ககால காதல் மேன்மையுற இருந்தபோதிலும் இன்றைய வாழ்வில் காதல் என்பது தவறானதாகவும் அது காமம் சார்ந்தவை என்றும் பலர் நினைக்கின்றனர். அந்த எண்ணத்தை சமூகத்திடையே தோற்றுவிக்கும் வகையில் இன்றைய இளைஞர்கள் காதல் என்னும் போர்வையில் செய்யும் செயல்பாடுகளும் சற்று தரம் தாழ்வு நிகழ்வதை நாம் நேரடியாகவே காணமுடிகிறது. ஆனாலும் சங்ககால காதலர்களைப் போன்றவர்கள் இன்றும் பலர் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இன்றைய காதலர்களின் மீதுள்ள கோபத்தை ந. சுப்புரெட்டியார், “அவர்கள் தனது நூலில் “இலட்சியக் காதலர்களாகிய சங்கக் காதலர்களை, இன்றுநாம் தவறும் பித்தலாட்டமும் நிறைந்த உலகில் காணும் காதலர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக் கூடாது”⁴⁸ என்கிறார். காதல் என்பது உடல் உள்ளம் இணைந்த ஒன்று என்றும் அதற்கு சாதிமதம் இனம் மொழி இல்லை என்பதனை உணர்ந்து வாழ்ந்தது வந்துள்ளதன் மூலம் நம் பண்பாட்டின் சிறப்பு தெளிவாகின்றது.

களவில் மெய்ப்பாடு

மனிதனாகத் தோன்றிய அனைவருக்கும் எண்வகையான நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும் என்று தொல்லாசான் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதுமட்டுமின்றி அகத்திணையாகிய ஐந்திணைகளுக்கும் களவிலும், கற்பிலும் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளை தனித்தனியே குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இறைவனின் துணையால் ஊழின் வழியோடு நடைபெறும் களவுவாழ்வில் தலைவனும் தலைவியும் முதன்முதலில் சந்தித்து கொள்வதில் இருந்து காதல் வாழ்வு சிறப்புடன் திகழ்கின்றவரை அவர்களுக்கு அறுவகையான மெய்ப்பாடுகளும் சில மெய்ப்பாடுகள் களவில் தோன்றுவதையும் தொல்காப்பியர் வேறுபடுத்தி உரைக்கின்றார். காட்சி உள்ளிட்ட அறுவகை மெய்ப்பாடுகளில் காட்சி முதல் இயற்கைப் புணர்ச்சி வரை மூன்று மெய்ப்பாடுகள் தலைவன் தலைவியின் மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் என்று பிரித்துரைக்கின்றார்.

இந்த ஆறுவகையான மெய்ப்பாடுகளும் ஒவ்வொன்றும் நான்கு நான்கு வகைகளில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழ்வதை விரித்துரைத்துள்ளார். இவ்வகையான

ஆறு மெய்ப்பாடுகளும் களவில் தலைவன் தலைவிக்கு நிகழாத போது வேறுசில இருபது மெய்ப்பாடுகள் நிகழ்வதையும் எடுத்துரைத்துள்ளார். இவை உளவியல், உடலியல், அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவனவற்றை தொல்காப்பியர் மிக நுணுக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது நம் தமிழ் மொழியின் தமிழரின் ஆற்றலை உலகளவில் எடுத்துரைப்பதற்குச் சான்றாக அமைந்தவை ஆகும்.

முதல் நிலை மெய்ப்பாடு

தலைவனும் தலைவியும் முதன் முதலில் எதிர்ப்பட்டு சந்திக்கின்ற போது தலைவியின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் காதலை வெளிப்படுத்தத் தோன்றுவது முதல் மெய்ப்பாடாகும். இதனை தொல்காப்பியர்,

**“புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப”⁴⁹**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம்.

தலைவன் தலைவி முதன் முதலாக சந்தித்த போது தலைவன் நோக்குதலை தலைவி விரும்புவாள் அது புதுமுகம் புரிதல் என்பதாகும். காதல் வாழ்வில் தலைவனும் தலைவியும் முதல் நேரடியாகச் சந்திக்கின்ற போது தலைவனைக் கண்டு மனதைப் பறிக்கொடுத்த தலைவனைப் போல தலைவியும் தலைவன் தன்னை மீண்டம் காணவேண்டும் என்று விரும்புவதை புதுமுகம்புரிதல் என்று அழைத்தனர். இதனை வள்ளுவரும்,

**“யானோக்கும் காலை நிலனோக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்”⁵⁰**

என்ற தலைவன் கூற்றின் மூலமாக அறியலாம்.

தலைவன் தலைவியையே நோக்குகின்றபோது அச்சம், நாணம் காரணமாக தலைவியின் நெற்றியில் வியர்வை வெளிப்படும் இதனை பொறிநுதல் வியர்த்தல் என்பர்.

தலைவனிடம் தோன்றிய முகக் குறிப்புகளால் அவனடன் பேசி மகிழ வேண்டும் என்ற விருப்பம் தலைவியிடம் தோன்றினாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல் தனக்குள்ளே மறைத்துக் கொள்வாள் இது நகுநய மறைத்தல் என்பதாகும். இதனை,

**“முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு”⁵¹**

என்ற குறளில் இம்மெய்ப்பாட்டினை குறிப்பிட்டுள்ளமை எண்ணுதற்குரியது. மேலும் தலைவி தன்னுடைய விருப்பத்தை மறைத்தாலும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாதலால் தன் சிதைவினை மற்றவர்களுக்குப் புலனாகாதவாறு நெஞ்சினை

நிறுத்துவதே சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பர். மேற்கூறிய நான்குமெய்ப்பாடும் தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற முதல்நிலை மெய்ப்பாடாகும் என்பதை உணரலாம்.

இரண்டாம் நிலை மெய்ப்பாடு

முதலில் கூறிய நான்கு நிலை மெய்ப்பாடுகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழும். இந்த முதல்நிலை மெய்ப்பாடு நிக்ந்தப் பின்பு அவர்களுடைய காதல் மேலும் களர்வதற்கான விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் அமைவது இரண்டாம் நிலை மெய்ப்பாடாகும். இதுவும் நான்கு நிலைகளில் அமைவதை தொல்காப்பியர்,

**“கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு
கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப”⁵²**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தலைமகள் தனது மனசிதைவினைப் புறத்தார்க்குப் புலப்படாமல் மறைந்த வழியும் உள்ள நெகிழ்ச்சியினால் உடம்பொடு தொடர்புடையதாகி வேறுபட்ட அவளது கூந்தலாகிய முடி தன் வயத்ததன்றி நெகிழ்ந்து தாழ்தல் கூழைவிரித்தல் என்பதாகும்.

தலைவனைப் பார்த்த தலைவிக்குக் கூந்தலை விரித்தப் பின்பு தலைவியின் காதிலுள்ள இரண்டு தோடுகளில் ஒன்று இருக்க மற்றொன்று நெகிழ்ந்து வீழ்தல் காதொன்று களைதல் என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுவதை அறியலாம். இதனை டாக்டர் சோமசுந்தரபாரதியார் “செவியில் பூட்டாது செருகிய தோடு ஒன்றைத் திருத்துவாள் போலக் கழற்றுதல்” என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தனது உடம்பின் வேறுபாடுணர்ந்த தலைமகள் தோடு போல நெகிழப் பெய்யப்படு முறையினவன்றிச் சிறிது இறுகச் செறிந்து அணியும் கைவளை, மோதிரம் முதலிய அணிகலன்களைக் கழன்று விழாதபடி இறுகச் செறிப்பது போலத் தடவுதல் ஊழணி தைவரல் என்பதாகும். தலைமகனைக் கண்ட தலைவி தனது உடலின் நெகிழ்ச்சியை உணர்ந்து தான் உடுத்த உடையினைக் குலைத்துக் குலைத்துப் பல முறை இறுக உடுத்திக்கொள்ளுதலே உடை பெயர்த்துடுத்துதல் என்பதாகும்.

மேற்கூறிய நான்கும் களவில் தலைவியின் உள்ளத்தை அறிந்த தலைவன் அவளை மெய்யுற அணுகிய நிலையில் நிகழ்வனவாகும். இவை களவின் இரண்டாம் நிலை மெய்ப்பாடு கூறாக முறைப்படுத்தப்பட்டன ஆகும்.

இன்றைய களவிலும் தலைவனக் கண்ட தலைமகள் காதல் நிகழ்வின் போது மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுவதைக் காணமுடிகின்றது.

மூன்றாம் நிலை மெய்ப்பாடு

களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவிக்கு ஏற்படும் மூன்றாம் நிலை மெய்ப்பாடாகத் தொல்காப்பியர்,

“அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலி யுறுத்தல் இருகையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப”⁵³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் மேற்கூறிய நான்கும் மூன்றாம் நிலை மெய்ப்பாடாகத் தோன்றுவதை உணரலாம்.

அல்குல் தைவரல் என்பது முற்கூறியவாறு உடைப்பெயர்துடுத்தத் தலைமகள் உடையை பெரிதும் நெகிழ்ந்த நிலையில் தன் மறைந்த தானத்தைக் கையால் பொத்துதல் ஆகும்.

“அல்குல் என்பது தொடக்கு மேலும் இடைக்குக் கீழும் உள்ள பகுதி. அதன் மேற்பகுதி சுருங்குதலின், சிறுத்தலின், அல்குல் எனப்பட்டது. அல்குதல் - சுருங்குதல். தொடைக்கும் இடைக்கும் நடுவிலுள்ள பகுதியின் பின்பக்கமே. முதுகிற்குக் கீழ் உள்ள பகுதி அல்குல் என்பதும். பெண்டிரின் அப்பின்பக்கமே ஆடவரின் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வதாகும். அல்குலுக்குத் தேர்த்தட்டையும் பாம்பின் படத்தையும் உவமை கூறுவர். புலவர் பெருமக்கள். அவ்விவரினும் ஒப்புயாதலை ஒப்பிட்டு அறிக”⁵⁴ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

அணிந்தவை திருத்தல் என்பது தலைமகள் தான் அணிந்துள்ள ஆடையை தலைவன் காணுகின்ற போது திருத்துவதாகும்.

இல்வலியுறுத்தல் என்பது இல்லாத வன்மையை மிகுத்தலாகும். தலைமகள் தன் வலியற்ற நிலையிலும் தான் புணர்ச்சியை வேண்டாதாள் போல்வதொரு வன்செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு நின்றலாகும்.

இருகையும் எடுத்தல் என்பது தலைமகள் தன்கண் உளதாகப் படைத்துக் கொண்ட வன்மையினாலும் தடுக்கப்படாது நெஞ்சத்தின் நிறையழிதலால் தன் இருகைகளையும் தலைவனை எண்ணி தாமே எழுவன போல குறிப்பினை ஏற்படுத்தலாகும்.

மேற்கூறிய மூன்றுநிலை மெய்ப்பாடுகளும் பன்னிரண்டு வகையினுள் இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய முதல் கூட்டத்திற்கு முன்பே நடக்கக் கூடியவை ஆகும். தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து சந்திக்கும் காலத்தில் தன் எண்ணத்தில் தோன்றும் ஆசைகளை மண உணர்வுகளை புற்தார்க்குத் தெரியாமல் மறைக்கும் பக்குவம் பெண்மைக்கு இயல்பாதலால் இங்கு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள் பெரும்பான்மையாக தலைமகளிடமே சிறந்து விளங்கும் என்பதை அறியலாம்.

இதனை பேராசிரியரும் (மெய்.நா.17) தமது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

முதல் கூட்டத்திற்குப் பின்பு களவை வெளிப்படுத்த துணையுள்ள அடுத்த மூன்று நிலை மெய்ப்பாடுகளை காணலாம். இவை நான்கு ஐந்து, ஆறாம் நிலை மெய்ப்பாடாக அமைகின்றன.

நான்காம் நிலை மெய்ப்பாடு

காதல் வாழ்வின் நாக்காம் நிலை கூறுவாட்டினை உணர்த்துகின்றது இம்மெய்ப்பாடு. இதனை,

**“பாராட் டெடுத்தல் மடந்தப வுரைத்தல்
ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோடல் உளப்படத் தொகைஇ
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப”⁵⁵**

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

மேற்கண்ட நூற்பாவில் பாராட்டெடுத்தல் என்பது தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் புணர்ச்சி நடந்தப் பின்னர்த் தலைமகனது பெருமையை நினைத்து தலைவி பாராட்டும் உள்ளக் குறிப்பினைக் குறிப்பதாகும். இதனை “பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்.3) என்பதன் மூலம் அறியலாம். இந்த மெய்ப்பாடு தலைவனுக்கும் ஏற்படும் என்பதை அறியலாம்.

**“கண்டுகேட் டுண்டியிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்தொடி கண்ணே உள”⁵⁶**

என்ற குறளில் தலைவன் தலைவியின் நலத்தைப் பாராட்டுவதைக் காணமுடிகிறது.

மடந்தப உரைத்தல் என்பது விளையாடும் பருவமாகிய மடமையை நீக்கி காமத்தின் பொருட்கண்ணே சிறிய அறிவு தோன்ற உரையாடுவதாகும். மடம் என்பது கள்ளமற்ற பிள்ளைத்தனம் என்பது பொருளாகும். காதல் உணர்வு ஏற்பட்டு தலைவனோடு புணர்ச்சி நடந்த பின்பு அந்த பிள்ளைத் தனம் நீங்கி களவின் சிறப்பினை உணர்தல் ஆகும். இது மடந்தப உரைத்தல் என்பதனை அறியலாம்.

இன்று சிறுபிள்ளைத் தனமாக அனைவரோடும் விளையாடும் மகளிர் பருவம் வந்து காதல் வலையில் வீழ்ந்த பின்பு அவர்கள் செயல்பாடுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டு நடந்துகொள்வதைக் காணமுடிகிறது.

ஈரமில்கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல் என்பது தலைவன் தலைவியின் காதலை ஊரவர் அறிந்து கூற்றத்தார் கூறும் கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டு அல் ஆயிற்று என தலைவி நாணம் கொள்ளுதல் ஆகும். இதனை,

“யானே யிடையேனே என்னலனே

.....

மறை அலராகி மன்றத் த:தே”⁵⁷

என்ற குறுந்தொகையில் வெண்பூதியார் பாடல் மூலம் அறியலாம். மேலும் ‘அலரும் மன்று பட்டன்றே’ (அகம்.201) என்னும் பாடலடிகளிலும் காணமுடிகிறது. இதனை நான்காம் இயலில் விரிவாகக் காணலாம்.

கொடுப்பவை கோடல் என்பது தலைமகள் விருப்பத்தோடு கொடுத்தழை, தார், தோள், மாலை, கோதை போன்றவற்றை மறுக்காது வாங்கிக் கொண்டு அவற்றை பாராட்டும் உள்ளம் உடையதாகும்.

இதனை இளம்பூரணர், “கண்ணியாயினுந் தழையாயினும் பிறவாயினும் தலைமகள் கொடுத்தவற்றைக் கோடல். மனத்தினான் உரிமை பூண்டானல்லது பிறன் பொரள் வாங்காமையின் இதுவும் ஓர் மெய்ப்பாடாக ஒதப்பட்டது”⁵⁸ என்று கூறுவதன் மூலம் உணரலாம்.

தலைவன் காதல் வாழ்வில் விருப்பத்தோடு பரிசுப்பொருட்கள் கொடுத்தாலும் தலைவி ஏற்றுக்கொள்வாள். ஆனாலும் மனதில் சிறு நெருடல் இருக்கும். அதனையும் ஒரு மெய்ப்பாடாக குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

மேற்கூறிய நான்கும் களவில் முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக தோன்றுவதை அறியமுடிகிறது.

ஐந்தாம் நிலை மெய்ப்பாடு

களவில் நிகழும் ஐந்தாம் நிலை மெய்ப்பாடாகத் தொல்காப்பியர் நான்கினை குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“தெரிந்துடம்படுதல் திளைப்பு வினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி உவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப”⁵⁹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

தெரிந்துடம்படுதல் என்பது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்பட்டுள்ள காதல் வாழ்வை சிலர் அறிந்து பலர்க்கு தெரிவிக்க அது அலராக வெளிப்பட்டுவிட்டது. அதனைக் கேட்டு தலைவி வறுத்தமுற்று தன்னால் தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண் தன்மைக்கும் ஊறு ஏற்படாத வண்ணம் தன்னுடைய நிலையை தோழியின் மூலம் செவிலிக்கும் எடுத்துரைத்து உடம்படுதல் தெரிந்துடம்படுதல் என்ற மெய்ப்பாடாகும். இதனை அறத்தொடு நின்றல் என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

திளைபுவினை மறுத்தல் என்பது விளையாட்டொடு இருக்கின்ற தலைமகள் காதல் மிகுதியால் அவற்றை மறுத்தலாகும்.

கரந்திடத் தொழிதல் என்பது தலைவனை பல நாள் காணாமையாலும் அவனுடைய கூட்டத்தை மறுத்தலாலும் பிறகு அவனை காணுவதற்கு நாணி மறைமுகமாக பேசுதலே ஆகும்.

கண்டவழி உவத்தல் என்பது தலைவன் முன்னர் தோன்றாமல் மறைந்து இருந்த தலைவி அவனை ஒரு நாள் நேரடியாக கண்டபொழுது எல்லையற்ற பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளுதல் ஆகும். இது தலைமனுக்கும் நிகழக்கூடியதாகும்.

இன்றைய காதல் வாழ்வில் தலைவனைப் பலநாள் காணாத தலைவி திடீரென ஒருநாள் அவனை நேரில் காணும்போது இருவருடைய உடலிலும் அன்பின் அளவற்ற தன்மை வெளிப்படும். இவ்வெளிப்பாட்டை மெய்ப்பாட்டில் அடக்கலாம்.

மேற்கூறிய நான்கும் தொடர்ந்து ஐந்தாம்நிலை மெய்ப்பாட்டில் நிகழக்கூடியனவாகும்.

ஆறாம் நிலை மெய்ப்பாடு

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் காதல் நன்கு வளர்ந்த நிலையில் ஏற்படுவது ஆறாம்நிலை மெய்ப்பாடாகும். இதனை,

**“புறஞ்செயச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தல்
விளம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப”⁶⁰**

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம்.

புறஞ்செயல் சிதைதல் என்பது தலைவன் தலைவிக்கு வளர்ந்தெழுந்த காதலால் தனிமையில் உள்ள தலைவி தன் துன்பத்தைத் தாங்காமல் வருந்துவாள். தலைவி பூ சாந்து நறுமணம் போன்றவையால் தன்னை புறத்தோற்றத்தில் அலங்கரித்து இருந்தாலும் தலைவனோடு சேரப் பெறாமையால் தன் அகத்தே வருத்தமுற்று மகிழ்ச்சியின்றி சோர்ந்து இருத்தலாகும்.

புலம்பித்தோன்றல் என்பது உறவினர்கள் பலரும் தலைவியை சூழ்ந்து இருக்கும் போதும் தலைவன் இல்லையே என்று தலைவி வருந்துவதாகும்.

கலங்கிமொழிதல் என்பது தனிமையாக இருக்கும் தலைவியின் நிலையைக் கண்ட உறவினர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறாய் உனக்கு என்ன ஆயிற்று? என்று கேட்கும் போதும் பதில்கூற முடியாமல் தடுமாற்றத்தில் குழறி கூறுவதாகும்.

இன்றும் காதலில் ஈடுபடுகின்ற தலைமகளின் செயல்பாடுகளைக் கண்ட பெற்றோர் அல்லது உறவினர்கள் கேள்வி எழுப்புகின்றபோது தலைவி உடனடியாகப்

பதில் கூறமுடியாமல் குழறுவதையும் அல்லது வேறு எதை எதையோச் சொல்லி சமாளிப்பதையும் காணலாம்.

கையறவுரைத்தல் என்பது தலைவி தனது துன்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு செயலறவு தோன்ற கூறுதல் ஆகும். மேலும், கையறவுரைத்தல் என்பதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் களவொழுக்கத்தினுள் இதனினுங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்படாதென்றற்கு என்னை காரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற்குப் பின்னர் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக் காகாவென்பது.. கையறவு உரைத்தல் என்றதனான் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவேயன்றி அற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க” (தொல்.பொருள்.266.பேரா.) என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

களவொழுக்கத்தினுள் வரா என்பதை அறிவிப்பதற்கே கையறவுரைத்தல் என்ற மெய்ப்பாட்டினை ஈற்றில் வைத்துள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

களவு வாழ்வில் தலைமகளிடம் சில குறிப்புகளும் தலைமகளிடம் பல குறிப்புகளும் தோன்றுமாதலின் தலைமகளிடம் தோன்றுகின்ற மெய்ப்பாடே சிறந்ததாகவும் முதன்மைப்பெற்றதாகவும் களவில் விளங்குவதை அறியலாம்.

மேற்கூறிய அறுவகையில் நடக்கும் இருபத்திநான்கு மெய்ப்பாடுகளும் மேலும் சிலவும் களவு வாழ்வில் ஐந்திணைகளில் நிகழக்கூடியவை என்பதை உணரவேண்டும்.

களவிற்குரியனவான மேற்கூறிய ஆறுவகை மெய்ப்பாடுகளும் அடிப்படையாக ஐந்திணை ஒழுக்கங்களுக்கு உரியனவாகும். மேலும் ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து என்ற நிலையில் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகள் அகத்திணையி் சேர்க்கவில்லை என இளம்பூரணர் தனது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை, “இந்நிகரன அவத்தைப் பற்றி நிகழ்ந்தனவாயின் ஏழாவது முதலாகப் பத்தாவது ஈறாகக் கூறவெனின்ன, ஏழாமவத்தை நாண் நீங்கிய காதலிற் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதியாகிய பெருந்திணைப் பாற்படும். ஒத்த காமத்து நிகழாது. எட்டாவது உன்மத்தம், ஒன்பதாவது மய்கமக். பத்தாவது சாக்காடு. ஆதலான் நடுவணைந்திணைக்கண் வருவன ஆறு எனக் கூறினார் என்று கொள்க”⁶¹ என்று கூறுவதை அறியலாம்.

களவு வாழ்வில் இந்த இருபத்திநான்கு மெய்ப்பாடுகளும் சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை நடைப்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். அதில் சிற்சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும் அடிப்படையில் மாறாமல் நிகழ்வதை அறியமுடிகிறது. இந்த மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் கற்பு வாழ்விற்கு வரவேண்டும் என்ற நியதி இல்லாமையால் இது களவிற்கே உள்ள மெய்ப்பாடாக வரும் என்பதை உணரலாம்.

களவில் மேற்கூறிய இருபத்திநான்கு மெய்ப்பாடுகளும் நிகழும். அப்படி இந்த மெய்ப்பாடுகள் நிகழாத இடத்தில் மேலும் சில வகையான மெய்ப்பாடுகளும் நிகழும் என்பதை,

“இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்
எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல்
பிசியட நிற்பல் பசலை பாய்தல்
உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்
.....

நலத்தக நாடிற் கலக்கமும் அதுவே”⁶²

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். இந்த இருபது வகை மெய்ப்பாடுகளும் அன்பின் ஐந்திணைக்கே உரியவையாகும்.

இன்பத்தை வெறுத்தல் என்பது தலைவி தன்னை அழகுபடுத்துதலையும் அதன் மூலம் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியையும் விரும்பாமல் அந்த பொருட்களைக் கண்டு வெறுப்படைகின்ற நிலையே ஆகும். இதனை குறுந்தொகையில் கயமனார் தனது பாடலில்,

“பாலும் உண்ணாள் பந்துடன் மேவாள்
விளையாடு ஆயமொடு அயர்வாள் இனியே
எளிதுஎன உணர்ந்தனள் கொல்லோ”⁶³

என்றதன் மூலம் தலைவியின் மெய்ப்பாட்டினை உணரமுடிகிறது.

துன்பத்துப் புலம்பல் என்பது காதலில் தனிமை தாங்காமல் தலைவனும் தலைவியும் தன் துன்பத்தை நினைத்து புலம்புவது ஆகும்.

எதிர்பெய்து பரிதல் என்பது உருவு வெளிப்பாடாகும். தலைவனுடைய தேர் முதலியவற்றை தன்னெதிர் பெய்து கொண்டு கையறுதல் ஆகும்.

ஏதம் ஆய்தல் என்பது கூட்டத்திற்கு வரும் இடையூறுகளை ஆராய்தல் ஆகும். பிசியட நிற்பல் என்பது பசி தன்னை வருத்துகின்ற போதும் தன் காதல் நினைவால் உண்ணாமல் இருப்பதாகும். இதனை,

“அன்னாய்! வாழி! வேண்டு, அன்னை நின்மகள்
பாலும் உண்ணாள் பழங்கண்டு கொண்டு
நனி பசந்தனள் என வினவுதி”⁶⁴

என்ற பாடலில் இம்மெய்ப்பாடு தோன்றுவதைக் காணலாம்.

பசலை பாய்தல் என்பது தலைவனோடு கூட்டம் நிகழாமல் வருத்தமுற்ற தலைவியின் மேனி காதல் நோயில் மாறுபாடு அடைந்து காணப்படும் நிலை ஆகும்.

உண்டியிற் குறைதல் என்பது பிசியற நிற்பல் என்பதைப் போல அல்லாமல் சிறிது உணவு மட்டுமே உட்கொள்வதாகும். உடம்புநனிசுருங்கல் என்பது உணவு உண்ணாமையால் தனது உடம்பு மிக சுருக்கமுறுதல் ஆகும். இதனை,

“யாம் எனம் காதலர்க் காணேம் ஆயின்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுறை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லாகுதுமே”⁶⁵

என்ற கல்பொரு சிறுநுரையார் பாடலில் உடல்மெலிவு ஏற்படுவதை அறியமுடிகிறது.

கண்துயில் மறுத்தல் என்பது காதலால் இரவும் பகலும் உறக்கத்தை
மேற்கொள்ளாமல் இருக்கும் நிலையாகும்.

கனவொடு மங்களல் என்பது கனவில் தலைவனோடு மகிழ்வாய் இருப்பது
போல் கண்டு கண்விழித்தப்பின் அவனை காணாது மயங்குதல் ஆகும். இதனை,

“நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினால்
காண்டலின் உண்டென் உயிர்”⁶⁶

என்ற குறளில் இம்மெய்ப்பாடு வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

பொய்யாக் கோடல் என்பது தலைவன் மெய்யாகக் கூறுவதை காதல்
மிகுதியால் தலைவி பொய்யாக திரித்துக் கோடல் ஆகும்.

மெய்யே என்றல் என்பது முன்னதற்கு மாறாகத் தலைவன் பொய்யே
கூறினாலும் தலைவி அதனை மெய்யாக துணிதல் ஆகும்.

“கானம் காரெனக் கூறினும்
யானோ தேறேன் அவர் பொய் வழங்கலரே”⁶⁷

என்ற ஓதலாந்தையார் பாடலில் காணமுடிகிறது.

ஐயம் செய்தல் என்பது தன்னோடு காதலில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவன் தன்னை
துறந்துவிடுவாரோ எனத் தலைவி ஐயம் கொள்வதாகும்.

“ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர்
எண்ணுவது எவன்கொல் அறியேன் என்னும்”⁶⁸

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் ஐயம் செய்தலைக் காணலாம்.

அவன்தமர் உவத்தல் எனபது தலைவனின் உறவினரைக் கண்டு தலைவி
மகிழ்ச்சி கொள்ளுதலாகும். இதனை,

“வெய்வன சிறப்பின் சிறப்புச் செய்து இவ்விரா
எம்மொடு சேர்ந்து சென்றீவாயால் செம்மால்
நலம்புதிது உண்டு உள்ளா நாணிலி செய்த
புலம்பு எலாம் தீர்க்குவோம் மன்”⁶⁹

என்ன பாடலில் இம்மெய்ப்பாடு வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

அறனழித்துரைத்தல் என்பது அறத்தினை அழித்து வெறுப்பது போல வெறுத்துக் கூறுதல் ஆகும்.

ஆங்கு நெஞ்சழிதல் என்பது சொல்அளவில் அறன் அழிவதுப் போல கூறிய தலைவி அதனை நினைத்து மன் வருந்தும் நிலை ஆகும்.

எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல் என்பது எந்த ஒரு பொருளை கண்டாலும் தலைவி அதனை தன் தலைவயோடு ஒப்புமைப் படுத்தி கொள்வதாகும்.

ஒப்புழி உவத்தல் என்பது தலைமகனோடு ஒக்குமெனப் பிறிதொன்று கண்டவழி உவத்தலாகும்.

உறுபெயர் கேட்டல் என்பது தலைவனுடைய புகழை பெயரை மற்றவர் கூற தலைவி கேட்டு மகிழ்வதாகும்.

கலக்கம் என்பது மனம் கலங்கி நிற்கும் நிலையாகும்.

மேற்கூறிய இருபது வகை மெய்ப்பாடுகளும் களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்படக் கூடியவையாகும். அதில் பெரும்பான்மை தலைவிக் கே உரியனவாகும். இவை யாவும் இருவரின் உள்ளத்தின் வழியே நிகழ்ந்தவற்றை வெளிப்படுத்துவதால் மெய்ப்பாடாக கொள்ளப்படுவதை உணரலாம். இந்த மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் களவு வாழ்விற்கே உரியனவாகும்.

சங்க காலத்தில் தலைவன் தலைவிக்கு களவு வாழ்வில் ஏற்பட்ட மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் இன்றும் சிற்சில மாறுபாடுகளுடன் காதல் வாழ்வில் ஈடுபடுவோருக்கு நிகழும்.

களவுப் பற்றிய இறையனார் - தொல்காப்பியர் கருத்தொற்றுமை

களவுப் பற்றிய நிலைகளான்களில் இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியரும் தொல்காப்பியரும் ஒரே கருத்தினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இருவருமே அடிப்படையில் நான்கு நிலைகளில் களவு நடைபெறும் என்பதனை தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியர் காமப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த தலைமகனுக்கு அதனை அடுத்து நிகழ வேண்டுவதாக பாங்கற்கூட்டத்தை வைத்தார். காரணம் தலைவனுடைய காதலுக்கு உதவுகின்றவன் தோழன் ஆவதால் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு அடுத்து வைத்தார். அதன் பிறகே இடந்தலைப்பாடன்டினை வைத்தார். இடந்தலைப்பாடு என்பது பெரும்பாலும் நடைபெறாமையால் அதனை மூன்றாவது குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம். அதன் பிறகே இறுதியாக களவு இடையூறின்றி நடைபெற தோழியற் கூறட்டத்தினை வைத்ததை உணரமுடிகிறது.

தொல்காப்பியர் காமப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு பாங்கற்கூட்டம் தோழியற் கூட்டம் என்ற முறையில் களவு நடைபெறுவதை குறிப்பிடுகின்றார். இடந்தலைப்பாடு

விதியின் துணையால் நிகழ்வதாயினும் பாங்கற் கூட்டத்தால் நிகழ்ந்திடுமென்றுக் கருதி அதனை காமப்புணர்ச்சிக்கு அடுத்து நிகழ்வதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். தலைவன் தலைவி காதல் வாழ்வில் தலைவன் தன் குறைகளை களைந்து தலைவியை அடைய தோழியை துணையாகக் கொண்டு செயல்படுவான் என்று தோழியற்கூட்டத்தை அடுத்ததாக வைத்ததனை உணரலாம்.

காமப்புணர்ச்சியின் பின் இடந்தலைப்பாட்டினை நிறுத்திய தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி காமப்புணர்ச்சியை அடுத்து இடந்தலைப்பாடு நிகழ்வதும், இறையனார் ஆசிரியர் கருத்துப்படி காமப்புணர்ச்சியின் பின் பாங்கற் கூட்டத்தை நிறுத்தி அதன் பின் இடந்தலைப்பாட்டினை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் காமப்புணர்ச்சியை அடுத்து இடந்தலைப்பாடானது பெரும்பாலும் பாங்கற் கூட்டத்தினாலே நிகழும் என்பது தெளிவாகின்றது. இவற்றைத் தவிர திணை அளவிலும் வேறு விதமான முரண்பாடுகள் புலப்படாதிருத்தலைக் காணமுடிகின்றது. எனவே இரண்டு பேராசிரிய பெருமக்களின் கருத்துகளும் களவினை வெளிப்படுத்துவதில் ஒற்றுமையாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். மேலும்

எண்வகை மணங்களில் ஒன்றானது தான் களவு வாழ்க்கை என்பதனையும் இருவரும் ஒருமுகமாக தனது கருத்துக்களை நூற்பாவின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

நம்பியகப்பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம், முத்துவீரியம் போன்ற இலக்கண நூல் ஆசிரியர்களும் இவர்களின் கருத்தையே அடியொற்றி கூறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

முடிவுகள்

சங்க இலக்கியங்கள் 2381 பாடல்களில் 1862 பாடல்கள் அகத்திணையைச் சார்ந்தவை. அதிலும் 882 பாடல்கள் களவிற்கே உரியதாகும். இவற்றின் மூலம் சங்ககால அகவாழ்வில் களவு வாழ்க்கை இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. தமிழ்ச் சமூகம் களவிற்கும் முன்னுரிமை கொடுத்து அதை ஒழுக்கமாகவே போற்றி வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையானது அகவாழ்வின் சிறப்பு பொருந்தியதாகவும் இரு அன்பு உள்ளங்களை இணைத்து கற்பு வாழ்விற்கு செல்வதற்கு முன்னோட்டமாக அமைகின்றது. அது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து செய்வதால் களவு என்று அழைக்கப்பட்டதையும் தமிழ்வாழ்வின் ஒரு உணர்ச்சியின், உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவும் உளவியல் முறையிலும் சங்ககாலத்தில் களவுவாழ்க்கை அமைந்திருந்ததைக் காணலாம்.

பிறர்க்குரிய பொருளை எவர்க்கும் தெரியாமல் கவர்ந்து கொள்வதால் களவு என்ற பெற்று விளங்கியதை அறியலாம். ஆகவே களவு என்பது ஒருவகையான

ஒழுக்கத்தையே குறிப்பதாகும். இது தமிழ் மணங்களில் எட்டு வகையுள் காந்தருவம் என்ற வகையினுள் அடக்கியிருப்பதையும் அறியலாம்.

களவின் அடிப்படையாக இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என்ற நான்கு நிலையின் நடைபெறுவதை இறையனார் அகப்பொருளும், தொல்காப்பியரும் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் காதலை நிறைவேற்றி கற்பாக்க பாங்கன், தொழி, செவிலி, நற்றாய் போன்றவர்கள் துணைபுரிவதையும், செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் உடன்போக்கில் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் போது தாயின் மனநிலையை உணரமுடிகின்றது.

களவு வாழ்வில் அதிக பங்களிப்பும் முக்யித்துவமும் பெற்றவளாகத் தோழி இருந்து தலைவன் தலைவிக்கு தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை உண்மையோடு உதவுவதை களவு தெளிவாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

பண்டைய தமிழர் அகவாழ்வு முறையில் திருமணம் என்பது வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் நடைபெற்றது. தலைவன் தலைவி பிறர்க்குத் தெரியாமல் மறைமுகமாக (கள்ளத்தகனமாக) காதல் கொண்டு பழகியதால் இதனைக் களவு என்று அழைத்ததனை அறியலாம். ஆகவே களவு என்பதும் தமிழர் வாழ்வின் ஒரு சிறந்த முறையாகவே சங்ககாலத்தில் இருந்தது தெளிவாகின்றது.

களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் பல்வேறு வகையான மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுவதையும் அதில் தலைவிக்கே பெரும்பான்மையாக நிகழ்வதையும் காணலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. நக்கீரர் (உ.ஆ), களவியல் (எ) இறையனார் அகப்பொருள், ப.9.
2. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், ப.5.
3. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), நம்பியகப்பொருள், ப.59.
4. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.9.
5. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.1.
6. ஆ. சிவலிங்கனார் (தொ.ஆ), தொல்காப்பிய உரைவளம், பொருளதிகாரம், களவியல், (எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது), பக்.1-2.
7. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, (எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது) ப.61.
8. டாக்டர் உ.வே.சா., (ப.ஆ), சீவகசிந்தாமணி, ப.620.
9. மேலது., ப.675.
10. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.28.
11. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), பரிபாடல், ப.234.
12. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.133.
13. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.129.
14. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழக்காதல், ப.18.
15. தமிழ்நாடு அரசு பாடநூல் கழகம், எட்டாம் வகுப்பு, அறிவியல், ப.16.
16. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.154.
17. மேலது., ப.154.
18. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., பக்.66-67.
19. கே.பி. காளியம்மாள், கல்வி உளவியல், பக்.66-67.
20. சோ.க. அறிவுடைநம்பி, பண்டைய தமிழரும் இன்றைய தமிழரும், பக்.94-95.
21. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.167-168.
22. மேலது., ப.168.
23. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.28.
24. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.11.
25. மேலது., ப.11.
26. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.329.

27. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), நம்பியகப்பொருள், ப.61.
28. ஆ. சிவலிங்கனார் (உ.ஆ), மு.நா., ப.32.
29. மேலது., ப.32.
30. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.239.
31. டாக்டர் உ.வே.சா., (உ.ஆ), சீவகசிந்தாமணி, ப.674.
32. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.12.
33. கோக்கலை கே. ராஜன் (உ.ஆ), நளவெண்பா, ப.153.
34. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.58.
35. மேலது., ப.47.
36. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.113.
37. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.593.
38. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.115.
39. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.114.
40. மேலது., ப.114.
41. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.201.
42. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.102.
43. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.73.
44. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.107.
45. மேலது., ப.141.
46. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.342.
47. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.17.
48. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.57.
49. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.20.
50. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.334.
51. மேலது., ப.373.
52. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.21.
53. மேலது., ப.21.
54. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.292.

55. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.22.
56. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.336.
57. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.239.
58. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.22.
59. மேலது., ப.22.
60. மேலது., ப.23.
61. மேலது., ப.24.
62. மேலது., ப.25.
63. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.943.
64. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.141.
65. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.685.
66. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.369.
67. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.66.
68. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.15.
69. மேலது., ப.354.

இயல் - இரண்டு

களவில் மாந்தர்கள்

களவில் மாந்தர்கள்

சங்க இலக்கியக் களவு வாழ்க்கையில் தமிழர்களின் பண்பாட்டுச் செய்திகள் பல புதைந்து கிடக்கின்றன. தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் காதல் கொள்கின்றனர். அதுதான் களவு வாழ்க்கை என்பதாகும். அந்தக் களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் பல்வேறு வகையில் உதவுபவர் களாகவும், அவர்களின் களவு வாழ்க்கையில் பங்கு கொண்டு காதல் வளரத் துணைபுரிபவர்களாகவும் துன்பங்களைக் களைபவர்களாகவும் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன் ஆகியோர் ஈடுபடுகின்றனர் அவர்களைப் பற்றி விரிவாகக் காண்பதே இந்த இயலின் நோக்கமாகும்.

களவில் மாந்தர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பல மாந்தர்கள் இடம்பெற்று இருந்தாலும், களவு வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி, செவிலி என்ற அறுவரே இன்றியமையாத மாந்தர்களாக விளங்குகின்றனர். இதனையே தொல்காப்பியர்,

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற்கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவினில் கிளவிக்கு உரியர் என்ப”¹

என்று களவிற்குரிய மாந்தர்களைக் குறிக்கின்றார். இதன்மூலம் மேற்கூறிய அறுவருமே களவு வாழ்க்கை சிறப்பாக முறையில் நடைபெறுவதற்குரிய மாந்தர்கள் என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் பல்வேறு மாந்தர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுடைய பெயர்களை வெளிப்படையாக கூறுகின்ற மரபு நம் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இல்லை. அப்படிப்பட்ட சிறப்புகளைக் கொண்டு விளங்கியது நம்முடைய தமிழர் வாழ்வு முறையாகும். அதனால் தான் காதல் வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற ஆணையும், பெண்ணையும் அவர்களுடைய பெயர்களால் குறிப்பிடாமல் தலைவன், தலைவி என்ற பொதுப்பெயரிலே குறிப்பிட்டனர். இதனை,

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்பொளப் பெறார்”²

என்று தொல்காப்பியர் கூற்றிலிருந்து அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டும் சமூகத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளத் தகாதது என்ற காரணத்தால்

அவற்றிற்கு தொல்காப்பியத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும் அவற்றிலும் பொதுப்பெயரையே கடைப் பிடித்து உள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

இந்தக் கருத்தை வலுசேர்க்கின்ற வகையில் வ.சுப. மாணிக்கனார் நூலின் பெயர் “தலைவன், பாங்கன், பாகன், பாணன், தகப்பன், அண்ணன்மார் என்றும், தலைவி தோழி, செவிலி, தாய், பரத்தை, ஊரார் என ஆண், பெண் மாந்தர்கள் வருவர். இவ்வாட்களை தலைவன் தலைவி தோழி என உறவுப் பெயரால் கூறலாம். இம்முறையை விடுத்து கூப்பிடுமும் பெயர் சுட்டி காதல் புனையப்படுமாயின், அக்காதல் எத்துணைச் சிறந்ததாயினும் அகத்திணைப் பாற்படாது என்பது இலக்கணத் துணிபு”³ என்ற கூறி உள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

தமிழர்கள் காதலை மிகமிகத் தூய்மையானதாக வைத்துப் போற்றி வந்தனர். அதனை ஐந்திணை நெறிகளின் மூலமாக படைத்துக்காட்டுகின்ற காதல் மாந்தர்கள் இவ்வுலக மாந்தர்களிடம் இருக்கின்றனரா அல்லது இருக்க முடியுமா? என்று நாம் ஐயமுறுகின்ற அளவில் சங்க இலக்கியத்தில் காதல் வாழ்க்கை காட்டப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட சிறந்த காதல் வாழ்க்கையின் மூலம் நம் பண்டைய தமிழர்கள் இல்லற வாழ்வை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. ஆனால் அனைத்தும் உண்மையும் அல்ல பொய்மையும் அல்ல என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இதனை அறிந்த தொல்காப்பியரும்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”⁴

என்ற நூற்பாவில் உலக வழக்கும் நாடக வழக்கும் கலந்தது தான் என்று தெளிவாக கூறியுள்ளதை அறியலாம்.

தலைமகன்

தலைமகன் என்பவன் களவுக்காலத்தில் இன்றியமையாதவன் ஆவான். தலைமகன் என்பான் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் சிறந்தவன், வழிவழியே வரும் உயர்குடியில் பிறந்தவன் பெருஞ்செல்வத்தினன். இவனும் தலைவியும் ஓர் உயிரும் ஈருடலும் போன்ற நட்பினை உடையவர்கள். இவர்கள் தொடர்பு பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருவதாகக் கூறப்படும் இதனைத் தொல்காப்பியர்

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்”⁵

என்று சிறப்பித்துக் கூறுவர்.

“மகன் என்ற சொல் வெறும் ஆண்மகளை மாத்திரம் குறிக்கும் சொல் அன்று. நல்லாழின் பெருக்கால் எய்தலாகும் எல்லா உயர்வுகளும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்ற பெருந்தகையை மட்டிலும் குறிக்கப்படும் சொல் இது. இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த

விழுமிய பெயருடன் ‘தலை’ என்ற அடைமொழியும் சேர்ந்தால் இத் ‘தலைமகன்’ என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பெறும் தலைவர்களின் பெருமைகளை நாமே எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்”⁶ என்ற ந. சுப்புரெட்டியார் கூறுவது ஒப்பு நோக்கக் கூடியதாகும்.

தலைமகனுடைய இலக்கணத்தை தொல்காப்பியம் “பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன்”⁷ என்று கூறும். பெருமை என்பதற்கு அறிவு ஆற்றல், புகழ், கொடை, ஆராய்ச்சி பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதல் ஆகிய பெருமைக்குரிய குணங்கள் என்றும், உரன் என்பதற்கு கடைப்பிடிப்பும் நிறையும் கலங்காது துணிதலும் முதலிய வலிமையின் பகுதி என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்.

தலைவன் இடையூறு வந்த காலத்தில் நெஞ்சமிழந்து வெகுத்தலும் இன்பம் வந்தடையும் போது மகிழ்தலும் போன்ற எளியோரிடம் காணப்பெறும் குணங்களின்றி எப்போதும் ஒரே பெற்றியினராக இருக்கும் பெருமையினை உடையவர்கள் இவர்கள். களவொழுக்கத்தின் போது இவர்களிடம் இப்பெருமையும் உரனுமாகிய குணங்கள் ஒளிவிட்டு திகழ்வதைக் காணலாம். இதனை,

“பதினாறு வயது உடையவாக கூறப்படுகின்றான். இறையனார் களவியலுரை ஆசிரியர் அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்பவற்றைத் தலைமகனது குணங்களாகக் கூறுவர். அறிவு என்பது, எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கள் நின்று அம்மெய்ம்மையை அறிவது நிறை என்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்தல் கடைப்பிடி என்பது கொண்ட பொருள் மறவாமை”⁸ என்ற இறையனார் களவியல் உரை கூறுகின்றது.

ஊழின் வழியால் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட பொழுது அவள் அழகு சிறப்பைக் கண்டு வியந்து, அவள் மானிடப்பெண் அல்லள் தெய்வம் என்று ஐயுறுவான் பின்பு ஐயம் தெளிந்து தலைவியுடன் தலைவன் இன்புறுவான் என்பதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைமகள்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கு அடுத்து முக்கியமாக விளங்குபவள் தலைமகள் ஆவாள். அகப்பொருள் நூல்களில் காணப்பெறும் தலைமகள் அழகும், அறிவும் சிறந்தவளாக காணப்படுகின்றாள். தலைமகளை குறித்து தொல்காப்பியர் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓரிடத்தில்,

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும் பிறவும்”⁹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவியின் குணங்களாக குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளதை காணலாம்.

“கற்பு என்பது கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கம் காமம் என்பது. அன்பு நற்பால் ஒழுக்கம் என்பது தன்குலத்திற்கு ஏற்றவான் ஒழுகும் ஒழுக்கமாகும். மெல்லியற் பொறை என்பது மெல் என்ற நெஞ்சிரையாய்ப் பொறுக்கும் பொறை நிறை என்பது, மறைக்கூடிய செயல்களைப் புறந்தருதல். வறுமையையோ செல்வத்தையோ கருதாது இயன்றவரை விருந்தினரை பாதுகாத்து அவர்களை மணம் மகிழ்வித்தல். சுற்றம் ஓம்பல் என்பது தொடர்புள்ள மக்களை பாதுகாத்து, அவர்கள் உண்டபின் தான் உண்டல் என்பதாகும். அகப்பொருள் நூல்களில் தலைமகள் பன்னீரண்டு பிராயத்தனாய்க் குறிக்கப் பெறுகின்றாள். அச்சம், மடம், நாண், பயிர்ப்பு¹⁰ என்பவற்றை தலைமகள் குணங்களாக களவியல் உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் இதனை தொல்காப்பியம்

**“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப”¹¹**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தலைமகள் கற்பு நெறியில் ஒழுகிக் கணவரைப் பிரிந்து இருக்கும் காலங்களில் மக்கள். சுற்றம் முதலானவர்களை பாதுகாக்கும் கடமையிலிருந்து தவறாள். அன்றியும் களவு நெறியில் ஒழுகும் போது தந்தை, தாய் முதலியவர்களின் கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியவள். தலைவன் தரும் பலவித துன்பங்களை பொறுத்திருக்கும் குணமுடையவள். இந்நிலையில் தன் துயரைச் சிறிதும் கருதாது தலைவன் துயரையே பெரிதும் கருதி வாழும் தலைவியின் பெருமை போற்றத்தக்கதாக அமைகின்றது.

“களவு காலத்திலும் சரி கற்பு காலத்திலும் சரி, இவள் தலைவனுடைய அருங்குணங்களையெல்லாம் தோழியிடம் சொல்லிப் பாராட்டுவாள். இவளது கரந்த ஒழுக்கத்தினை அறியாத பெற்றோர் வேறொருவர்க்கு திருமணம் செய்ய முயலும் போது தன்னுடைய காதல் ஒழுக்கத்தினை வெளிப்படுத்தி வெற்றிக் காண கூடியவள்¹² தலைவி ஆவாள் என ந. சுப்புரெட்டியார் தனது நூலில் தலைமகள் குறித்து உறுவதை காண முடிகின்றது.

தலைவி அனைத்து குணங்களும் சிறப்பும் பொருந்தியவளாக விளங்குகின்றாள். தலைவனை எதிர்ப்பட்ட பொழுது தலைவனுக்கு நிகழ்வது போன்ற ஐயம் தலைவிக்கு நிகழாது. தலைவிக்கு ஐயம் நிகழ்ந்தால் அவளுக்கு அச்சம் தோன்றும் அது இயற்கை புணர்ச்சிக்கு தடையாகும். தலைவி நாணமும் மடனும் உடையாளதலின் களவொழுக்கத்தில் குறிப்பான் அறிவித்தல் இன்றி வெளிப்படையாக வேட்கையை கூறமாட்டாள் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பாங்கள்

பாங்கள் என்பவன் களவு வாழ்க்கையில் தலைமகனுக்க உறுதுணையாக இருந்து உதவக்கூடியவன் ஆவான். பார்ப்பன் என்பவன் தலைவனுக்கு தோழனாக இருப்பவன் தலைவன் களவு ஒழுக்கத்தில் ஒழுகும் போது அவனுக்கு உற்ற துணையாக இருந்து கொண்டு அவன் செயல்களில் உதவுபவன் தலைவியை சந்தித்து, அவளுடன் மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தால் அவன் உடலில் காணும் தோற்ற வேறுபாடுகளைக் கண்டு காரணத்தை வினவியறிந்து, அது முதல் இவனுக்குத் துணைவனாக இருப்பவன். களவில் தலைவன் காதல் வளர்ச்சி அடைய முழுமனதோடு உதவுபவனாக பாங்கள் விளங்குவதை சங்க இலக்கியங்களில் நாம் காண முடிகின்றது. தலைவனின் மனதை புரிந்துக் கொண்டு அவனுக்கு உற்ற துணையாக பாங்கள் களவில் விளங்குகின்றான்.

தோழி

களவு வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத மிக முக்கியமான பாத்திரம் தோழி ஆவாள். தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையில் பெரும் பங்கு கொண்டு துணைபுரிபவள் தோழி. தலைவியுடன் ஒன்றின நெஞ்சினையுடையவள். தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இடையே உள்ள நட்புரிமைத் தலைவனுக்கும் பாங்கனுக்கும் இடையேயும் காண முடியாது. தலைவினுடைய செயல்கள் யாவற்றையும் இவள் அறிவாள். இவள் தன்னலம் சிறிதும் இல்லாமல் தலைவன் தலைவியரது நலத்தை மட்டிலும் கருதிப் பல வகை இன்னல்களுக்கு இடையிலும் சாமர்த்தியமாகச் செயலாற்றும் திறனுடையவள் தலைவியை விட அறிவு மிக்கவன் தோழி ஆவாள்.

தலைவியை வளர்க்கின்ற செவிலித்தாயின் மகள் தோழி ஆவாள். தாய்க்கொண்டு உயிர் ஒன்றாய் வருபவள். பாட்டிக்குத் தலைவியின் செவிலித்தாய் உயிர்த்தோழியாகவும், தாய்க்குச் செவிலித்தாய் உயிர்த்தோழியாகவும் தனக்கு அச்செவிலித் தாயின் மகள் தோழியாகவும் வருவது தாய்த் தாய்க் கொண்டு உயிர் ஒன்றாய் வரும் நிலையாகும்.

“ஐந்திணை களவொழுக்கத்தில் தோழியின் பங்கு மிகச் சிறந்தது. இன்றியமையாதது. இயற்கைப் புணர்ச்சி அறிந்து தோழியற் கூட்டத்திற்கு உதவுதல் முதல் மணம் புரிந்து கொண்டு தலைவி தலைவன் இல்லம் செல்லும் வரை அவள் பணி இன்றியமையாதது. உமன்போக்கு போன்ற காலங்களில் எல்லாம் குடும்பப் பண்பிற்கும் பெருமைக்கும் இருக்கு ஏற்படாதவாறு பணியாற்ற வேண்டிய பெரும்பங்கு உடையவள் தோழி ஆவாள்¹³ என்ற அ. சிவலிங்கனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை தொல்காப்பியரும்,

“தோழி தானே செவிலி மகளே”¹⁴

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம்.

தோழி அகப்பொருள் நூல்களில் இவள் உலகறிவு மிக்கவளாகத் திகழ்கின்றாள். தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிய நேரிடும் சந்தர்பங்களை எல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து செயல்படுவாள். தலைவனை விட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியைப் பலவாறு சொல்லித் தேற்றுவாள். சில சமயம் தலைவனிடம் குறை கண்டால் கழறியுரைத்து அவனைத் திருத்த முயல்வாள். தலைவன் தலைவியரின் கூட்டுறவுகளை நற்றாய், செவிலித்தாய்கு திறம்பட உரைத்து அவர்களது உடன்பாட்டை பெறுவாள்.

“களவு ஒழுக்கத்திலும் சரி, கற்பு ஒழுக்கத்திலும் சரி, இவளுடைய தொடர்பு இல்லாத இடங்களே இல்லை என்று கூறிவிடலாம். அவ்வளவு முதன்மை பெற்றவள் தோழி ஆவாள்”¹⁵ என்ற ந. சுப்புரெட்டியார் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள காதலை வலுப்படுத்துவதற்கும், சிறப்புபெறுவதற்கும் அந்த களவு கற்பாக மாறுவதற்கும் தோழி என்பவள் இன்றி நடைபெறாது என்பதை நாம் அறிய முடிகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்து 882 களவுப்பாடல்கள் உள. இவற்றுள் 742 பாடல் -95 விழுக்காடு தோழியிற் புணர்ச்சி என்னும் ஒரு வகைக்கே வருவன. இதனால் தோழியின்றி காதலர்களின் களவொழுக்கம் நீளாது என்பதும் ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்னும் ஆள் (பாத்திரம்) இன்றியமையாதவள் என்பதும், தோழியிற் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சத்தை கவர்ந்தன என்பதும் பெறலாம்¹⁶ என்று வ.சுப. மாணிக்கனார் தனது குறிப்பிட்டுள்ளார் மேலும்

தலைவியின் செயல் காதலிப்பதோடு அமைகின்றது. அவள் காதலை வெற்றிபெறச் செய்து கற்போர்க்கும் முயற்சியில் மதியுடன்படுத்தல் முதலாக வாயில் நேர்தல் இறுதியாக தோழி செயலாற்றுவதினால் அவள் கூற்று மிகுகிறது. உரிமையும் உணர்வும் மிகுதியாக கொண்டிருந்தமையால் தோழியின் கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளது போலும்” என்ற ஈ.கோ. பாஸ்கரதாஸ் தனது நூலில் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம்.

தோழி களவில் முதன்மை பெற்று விளங்குவதை அறிய முடிகின்றது. “சங்கப் பாடல்களில் 68 பாடல்கள் மட்டுமே தலைவி தலைவினிடம் பேசுதல். 449 பாடல்கள் தலைவி தோழியிடம் பேசுகின்றாள். தலைவியிடம் கூறும் கூற்றாக 398 பாடல்களும் தலைவனிடம் கூறும் கூற்றாக 295 பாடல்களும் செவிலி போன்ற கூறும் கூற்றாக 91 பாடல்களும் இடம்பெறுகின்றன. ஆகவே தோழி, தலைவன், தலைவி, செவிலி, பாணன் ஆகியோரின் பண்புகளை விளக்கும் கண்ணாடியாக நிலவுகிறாள்”¹⁷ என்ற சரளா ராசகோபாலன் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதன் மூலம் அறியலாம்.

ஆகவே களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் இன்றியமையாத பாத்திரமாக தோழி விளங்குவதையும் தோழி இன்றி களவு வாழ்க்கை சிறப்புறாது என்பதை நாம் உணர முடிகின்றது.

செவிலி

தலைவியை வளர்த்த தாய் செவிலித்தாய் ஆவாள். களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி காதல் நிகழ்வை அறிந்து கோபப்படுவாள் செவிலித்தாய் ஆவாள். செவிலித்தாய் என்பவள் தலைவியின் மீது தாயை விட அன்பும் அரவணைப்பும் கொண்டவள் ஆவாள்.

செவிலியின் சிறப்பினை உணர்ந்த தொல்காப்பியரும் செவிலியைத் தாய் என்றே குறிப்பிடுகிறார். இதனை

**“ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்
தாய் எனப் படுவோள் செவிலி யாகும்”¹⁸**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் செவிலித்தாயின் சிறப்பினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

செவிலி என்பவள் தலைவியை வளர்த்த தாய். தலைவிக்கு உயிர்த்தோழியாக இருப்பவளை ஈன்ற தாய். நற்றாய்க்குத் தலைவியை பெற்றவளுக்கு தோழியாக விளங்குபவள். இவ்வாறு செவிலியைப் பற்றி இலக்கண நூல்கள் கூறும். இவள் தலைவியிடம் பேரன்பு கொண்டவள். தலைவிக்கு உணவு முதலியன கொடுத்து அவளைப் பாதுகாத்து, இரவிலும் தன் அருகே அவளைத் துயில் கொள்ளச் செய்து காவல் புரிபவள். தலைவிய் கரந்த ஒழுக்கத்தை தோழியின் மூலம் இவள் அறிவாள்.

“தலைவி தலைவனுடன் உடன்போகும் காலத்து வருந்தி அவளைத் தேடிச் செல்லக்கூடியவள். காட்டில் எதிரில் வரக்கூடிய அந்தணர், கண்டோர் ஆகியோர்களிடம் தன் மகளைப் பற்றி வினவுவாள். நற்றாயுடன் சேர்ந்து கொண்டு தலைவியின் தோற்ற வேறுபாடுகளின் காரணத்தை அறிய குறத்தி முதலியோரைக் கொண்டு குறிபார்த்து ஆராய்வாள். இவள் தலைமகளைப் பெற்ற நற்றாயினும் பெரிதும் அன்பும் அந்தரங்கமும் உடையவளாயின் இக்களவு வரலாற்றிற்குச் சிறந்தவளாய்த் தாய் என்றே சிறப்பித்து கூறப்படுகின்றாள்”¹⁹ என்று ந. சுப்புரெட்டியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவிக்கு தாயாக இருந்து களவில் உண்மைத் தன்மைகளை ஆராயக் கூடியவளாக செவிலித்தாய் விளங்குவதை அறிய முடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் செவிலித்தாயின் பங்கினைப்பற்றி அ. சிவலிங்கனார் தனது தொல்காப்பிய உரைவளம் நூலில்,

“நற்றாய் போல் இருந்து தலைவியிற் களவொழுக்கத்தினை தன் மகள் வலம் உணர்ந்து தானும் ஆய்ந்து அறிந்து, தலைவியைக் காக்க வேண்டிய முறையில்

காத்து, நற்றாய்க்கு மரபு வழுவாமல் உணர்த்தி அவள் மூலம் தந்தைக்கும் தமையன்மாருக்கும் உணர்த்தும் இயல்புடையவள்”²⁰ செவிலித்தாய் ஆவாள் என்று இயம்புவதைக் காணமுடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மீது அன்பும் அரவணைப்பும் கொண்டவளாகவும், அவளுடைய வாழ்வு சிறப்பானதாக அமைய தாயைவிட சிறப்பு பொருந்தியவளாக செவிலித்தாய் விளங்குவதை நாம் அறிய முடிகின்றது.

மாந்தரின் செயல்பாடுகள்

சங்க இலக்கிய களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி, தோழி, செவிலி, பாங்கன், நற்றாய் ஆகிய அறுவரும் எந்த நிலைகளில் அடிப்படையாக கொண்டு செயல்படுவார்கள் என்பதை தொல்காப்பியர் சிறப்பாக கூறியுள்ளார். இதனை,

“காமப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுற் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கறால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”²²

என்று கூறுவர். காமப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என்ற நான்கும் காதல் ஒழுக்கத்தில் வரும் நான்கு நிலைகள் படிகள் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பல நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. தனித்தனி நிகழ்ச்சியைத் துறை என்று குறிப்பர். இலக்கண நூலார் இந்த நான்கு நிலைகளைச் சார்ந்து வரும் சிறு படிகளம் உள்ளன. அவற்றை எல்லாம் தொல்காப்பியம் வரிவாகக் கூறுகின்றது.

காமப்புணர்ச்சி என்பதற்கு களவியலுரையாசிரியர் “தலைமகனும் தலைமகளும் தமிழராய் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்பட்டுத் தன் உணர்வின்றி வேட்கை மிகுதியால் புணர்வது என்று கூறுவர். தலைமகனுடைய சிறந்த குணங்களும் வேட்கை மிகுதியால் புணல் ஒருவழிப் புல் சாய்ந்தாற் போல அமைந்து கிடக்க இருவரும் புணர்தல் காமப்புணர்ச்சி என்று அவர் பெற வைப்பர். இதை இயற்கை புணர்ச்சி என்றும் முன்னுறு புணர்ச்சி என்றும் தெய்வப்புணர்ச்சி என்றும் இலக்கண ஆசிரியர் குறிப்பர். என்று கூறுவதை காணலாம்.

தலைவியின் அழகைக் கண்டு தலைவன் மயங்குதல்

இயற்கை புணர்ச்சி என்பது தலைவனும் தலைவியும் முதன்முதலாக இறைவனுடைய அருளால் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொள்கின்ற நிகழ்வே இயற்கை புணர்ச்சி என்பதாகும்.

குமரப்பருவம் எய்திய நம்பி தன் வேட்டை நாயொடு மலையெலாம் சார்ந்து திரிகின்றான் பல் மணம் கமழும் தலைமாலை அணிந்த இவ்வேட்டுவக் குமரன் நங்கை இருக்கும் இடத்திற்கு தானாக வந்து சேருகின்றான். தன் அம்பால் புண்பட்ட மதயானை இப்பக்கம் போந்ததுண்டோ? போகறிவர் கண்டதுண்டோ? என்று மலருதும்

வண்டின் இசைக்கு செவி கொடுத்திருந்த இளம் பெண்களை உசாவுகின்றான். அப்போது தலைவி பதில் கூற தலைவனைப் பார்க்கின்றாள். இருவருக்கும் காதல் ஏற்படுகின்றது இதனை

“மலிபூஞ்சாரல் என் தோழிமாரோடு
ஒலிசனை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி
‘புலி புலி’ என்னும் பூசல் தோன்ற
ஒண் செங்கழுநீர்க் கண் போல் ஆய் இதழ்

.....

வரிபுனை வில்லின் ஒரு கணை தெரிந்து கொண்டு
யாதோ மற்றும் அம் மாதிரம் படர் என
வினவி நின்றற் தோனே, அவற் கண்டு
எம்முள் எம்முள் மெய்ம் மறைபு ஒடுங்கி”²³

என்ற பாடலின் மூலமாக தலைவன் தலைவியைக் கண்டதும் காதல் கொண்டதையும் இருவருக்கும் முன்பின் உறவுகள் இல்லையாயினும் காதல் உள்ளத்தால் இருவரும் இணைந்தனர் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், தலைவனை கண்ட தலைவிக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை ஆனால் அவனுடைய கண்ணை கண்டது கள் என்னும் பொறியினால் தரப்பட்ட காமமாகிய ஒள்ளிய தீ உள்ளத்தளவில் நில்லாது என்பு வரை அகத்தே சென்று வலிவதாக அமைந்துள்ளது என்பதை தலைவி கூறுவதாக குப்பைப் கோழியார் தனது பாடலில்

“கண்தரவ ந்த காம ஒள்ளரி
என்பு உற நலியினும் அவரொடு பேணிச்
சென்று நாம் முயங்கற்கு அருங் காட்சியமே”²⁴

என்று தலைவி தலைவனின் கண் ஒள்ளிய தீப்போல உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றாள். காதலுக்குக் கண் என்பது எவ்வளவு முக்கியம் அதனுடைய சக்தி எவ்வளவு வலிமையானது என்பதைத் தலைவன் தலைவி என்ற களவு மாந்தர்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

காதல் தோன்றும் காரணத்தை வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் “கல்லொடு கல் சேர்ந்து தீ உண்டாவது போலக் கண்ணொடு கண்ணும் சேர்ந்து தீ உண்டாம். அது காமத்தீயாம் என்ற இப்புலவர் குறிப்பிடுவர். கல் பிறப்பித்த தீ பஞ்ச முதலான பற்று பொருள் இல்லையாயின் வளராது. கண் பிறப்பித்த காமத்தீ தானேயும் வளரவல்லது என்பதை ‘ஒள்ளரி’ என்னும் அடையால் அறியலாம்”²⁵ என்று கூறுவதை காணலாம்.

காதல் தோன்றி வளர்வதற்கு அடிப்படையாக ‘கண்’ அமைந்திருப்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தலைவி தலைவி இருவருக்கும் காதலின்

தோற்றுவாயாக கண் அமைந்துள்ளதை அறியலாம்.காதல் வாழ்க்கையில் உள்ளம் கலப்பதற்கு முன்பாகவே கண் கலந்துவிடும் என்பதைத் தொல்காப்பியரும்

**“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”²⁶**

என்று ஒன்றுபட்ட உள்ளக் குறிப்பைத் தலைவன் பார்வை தலைவிக்கும் அவன் பார்வை அவனுக்கும் உரைக்கின்றது.

இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர்,

“தலைமகளை இத்தன்மையள் எனத் துணிந்த தலைமகன் குறிப்பறியாது சாரலுறின் பெருந்திணைப்பாற்படுமாகலானும் இக் கந்திருவ நெறிக்கு ஒத்த உள்ளத்தாராதல் வேண்டுமாதலானும் ஆண்டு ஒருவரோடொருவர் சொல்லாடுதல் மரபன்மையாளும் அவருள்ளக் கருத்தறிதல் வேண்டுதலின் அதற்குக் கருவியாய் உணர்தல் நுதலிற்று என்று கூறுவதை காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் காதல் தீயை பற்ற வைப்பது கண் தான் என்பதை உணர்ந்த அய்யன் திருவள்ளுவர் களவியலில் ‘குறிப்பறிதல்’ என்ற அதிகாரத்தையே படைத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனை

**“கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தில்
செம்பாகம் அன்று பெரிது”²⁷**

என்பதில் கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் இவள் கண்கள் யான் காணாமல் என்மேல் நோக்குகின்ற அருகிய நோக்கம் காமத்தின் செம்பாகம் அன்று பெரிது. மெய்யுறுபுணர்ச்சியின் ஒத்த பாதி அளவன்று அதனினும் மிகும் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவரிடையே தோன்றும் அனபின் பெருக்கினால் ‘தான்’ அவள் என்னும் வேறுபாடுயின்றி இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஒழுகும் உள்ளப்புணர்ச்சியே சிறப்புடையது என்பதை கம்பனும் சிறப்பாக போற்றியுள்ளார்.

இராமபிரானும் சீதாப்பிராட்டியும் வில் முறிக்க பெறுவதற்கு முன் ஒருவரையொருவர் கண்டு விழைவு மிகுந்தனர் என்று வான்மீகி கூறாதிருப்பவும் கம்பன் தமிழ் முறைக்கேற்ப அவ்விருவருக்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாக குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

**“எண்ணரு நலத்தினாள் இளையன் நின்றழிக்
கண்ணொடு கண்ணினைக் கவ்வியான் றையொன்(று)
உண்ணவும் நிலைபெறா(து) உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்”²⁸**

என்று இராமன் - சீதை இருவரின் கண்களும் ஒன்றோடு ஒன்று கவ்வி கொண்டன என்று கண்ணினை காதலின் பிறப்பிடமாக கம்பர் கூறுவதை காண முடிகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்து காதல் கொள்வதற்கு அடிப்படையாக கண் அமைந்து இருப்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. காதல் வாழ்வில் காதலர்களுக்க இன்றியமையாத உறுப்பாக ‘கண்’ அமைந்திருப்பதை உணரலாம். மேலும்,

சீவகசிந்தாமணி ஆசிரியரும் ‘விடந்தீண்டப்பட்ட பதுமையின் மயக்கத்தை சீவகன் தெளிவித்ததும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் காதல் கொள்கின்றனர் இருவருக்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. காதலர்கள் இருவரும் சோலையில் யாரும் அறியாமல் சந்திக்கின்றதை இதனை,

“கறந்த பாலினுட் காசில் திருமேனி
நிறம் கிளர்ந்து நீர்மை கெட் டாங்கவன்
மறைந்த மாதவி மாமை நிழற்றலின்
சிறந்த செல்வனும் சிந்தையின் நோக்கினான்”²⁹

என்று பதுமையும் சீவகனும் ஒருவரையொருவர் கண்ட காதல் காட்சியை சாத்தனார் சிறப்பாக அமைத்து காட்டியதை காண முடிகின்றது.

இக்கருத்தினை வலுசேர்க்கின்ற வகையில் வள்ளுவப் பெருந்தகையும்

“கண்ணொடு கண்இணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல்”³⁰

காமத்திற்குரிய இருவருள் ஒருவர் கண்களோடு ஒருவர் கண்கள் நோக்கும் போது வாய்சொற்களால் எந்த பயனும் இல்லை என்பதை அறிய முடிகின்றது.

காட்சிக்கு காரணம்

தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பதற்கு காரணம் நல்வினைக்கண் நிகழ்ந்த ஊழ்வினையே காரணமாகும். இதனை தொல்காப்பியர்

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை இன்றே”³¹

ஒன்றி உயர்ந்த இருவருள்ளும் பிறப்பு தோறும் ஒன்றி இருவர் உள்ளமும் நல்வினைக் கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழின் காரணமாக அமைகிறது என்று குறிப்பிடுகின்றார். இருவரின் பார்வையும் ஒரே நேரத்தில் பார்த்தாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

தலைவி பசிய இடமகன்ற பெரிய சுனையின் கண், பிணிப்பு அவிழ்ந்த பல வளவிய இதழ்களையுடைய நீலமலரை கூர்ந்து பார்த்து அதனைப் பறிக்க இயலாமையால் தன்னுற் வருந்தி அழுத தலைவி தலைவனிடம் அம்மலரை பறித்து தருமாறு உதவி கேட்கின்றாள் அப்போது இருவரின் கண்களும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தன என்பதை பேரிசாத்தன் குறுந்தொகைப் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“பால் வரைந்து அமைத்தல் அல்லது அவர் வாயின்
சால்வு அளந்து அறிதற்கு யாஅம் யாரோ?
வேறுயான் கூறவும் அமையாள் அதன் தலைப்
பைங்கண் மாச்சனை பல்பிணி அவிழ்ந்த
வள்திழ் நீலம் நோக்கி”³²

என்ற பாடலின் மூலம் இருவருக்கும் உள்ள சந்திப்பு இறைவனால் நடந்தாக தலைவி கூறுவதை காண முடிகின்றது. தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் நடைபெறும் முதல் சந்திப்பானது நல்வினையால் இறைவனால் ஏற்படுகின்றது என்பதை அறியலாம்.

இக்கருத்தினை ஐங்குறுநூற்று தலைவியின் வாயிலாகவும் காணமுடிகின்றது இதனை

“பிறிதொன் றாகக் கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழிய பாலே”³³

என்ற பாடலின் மூலம் அம்மூவனாரும் தெய்வத்தின் உறுதுணையால் தலைவனை கண்டதாக தலைவி கூறுவதை காணலாம்.

கண்டதும் காதல்

தலைவனும் தலைவியும் முன்பின் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததில்லை. இவர்களுடைய தாய் தந்தையரும் உறவினர்களும் இல்லை. ஆனால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவுடன் செம்மண் நிலத்தில் மழை பெய்தவுடன் எப்படி செம்மண்ணும் மழைநீரும் ஒன்றோடு ஒன்று கலக்கின்றனவோ அதைப்போல தலைவியே உன்னை முதன் முதலில் கண்டதும் கலந்து விட்டேன். என்று தலைவன் கூறுவதாக செம்புலபெயனீரார் குறுந்தொகையில் கூறுகின்றார். இதனை,

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”³⁴

தலைவன் தலைவி சந்திப்பு கண்டதும் காதலாக மலர்ந்ததை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இக்கருத்தினை வலியுறுத்தி வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் தனது தமிழ்க்காதல் என்ற நூலில், “ஏராளமான இளைய ஆண்களும் பெண்களும், நாள்தோறும் சோலையிலும் சாலையிலும் ஒருவரையொருவர் காண்கின்றனரே கண்டும், ஒருவன் யாரோ ஒருத்தி மேல் காதல் கொள்கின்றான். ஒருத்தி எவனோ ஒருத்தன் பால் சாய்கின்றாள். பலரை விலக்கி ஒருவரைத் தேர்ந்து விரும்பும் இச்சிறப்புப் பார்வைக்குக் காரணம் இதுவென உயிரியல் நூலும் சொல்ல முடிவதில்லை. இஃது ஆய்வுக்கு உரிய அரிய சிக்கல் என்று நம் முன்னோரும் கருதினர். வாளாவிராது காரணங்கான முயன்றனர்”³⁵ என்ற கூறுவதை காணலாம்.

தலைவன் தலைவியின் தோற்றம்

காதலுக்கு அடிப்படையாக மனம் இருந்தாலும் தலைவன் தலைவியின் தோற்றம் தான் முதலில் அவர்களை ஒருவரை ஒருவர் நோக்க வைக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் காதலர்களின் தோற்றத்தை அகப்பாடல்களில் சிறந்த முறையில் எடுத்தியம்புவதைக் காண முடிகின்றது. ஒருவனுடைய தோற்றத்தை வைத்துதான் அவனைப் பற்றிய எண்ணத்தை பார்ப்பவர் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்வர். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் ‘ஆள்பாதி ஆடை பாதி’ என்ற பழமொழி தோன்றியது எனலாம்.

களவு வாழ்க்கையிலும் தலைவன் தலைவியின் தோற்றத்தையும் தலைவி தலைவனின் தோற்றத்தையும் முதலில் கண்ட பின்பு தான் மனதில் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டு காதலாக கனிகின்றது. ஆகவே காதலுக்கு அடிப்படை தோற்றம் என்பதை சங்க அகப்பாடலில் காண முடிகின்றது. இதனை உறுதி செய்யும் வகையில் தொல்லாசான் தொல்காப்பியர்,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென்
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”³⁶

ஆகிய பத்தும் தலைவன் தலைவியின் ஒப்பாக குறிப்பிடுவதை காணலாம்.

தலைவியின் அழகை தோழி கூறல்

தலைவன் களவிலேயே இன்பம் துய்க்கின்றான். அப்போது அவனுடைய செயலை விரும்பாத தோழி தன்னுடைய தலைவிக்காக தலைவனிடம் பேசுகின்றாள். அப்போது அழகை புகழ்ந்து கூறுகின்றாள். இதனை,

“வெறுத்த ஏளர், வேய் புரை பணைத்தோள்
நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்டு
இவளும் இனையள் ஆயின்”³⁷

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவி மிக்க அழகினையும் மூங்கில் போன்ற பருத்த தோளினையும் உடைய என் தலைவி தோழியின் மூலமாக கபிலர் கூறுவதை காணலாம். மேலும்,

**“தண்ணிய கமலும் தாழ் இருங்குந்தல்
தடமென் பணைத்தோள் மட நல்லோள்”³⁸**

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவி அழகு நிறைந்தவளாகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய கூந்தலை உடையவள் என்பதையும் பெருங்கண்ணார் குறிப்பிடுவதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவி நல்லழகும் இளமையும் உயரிய பண்பும் உடையவளாக விளங்கியதை சங்கப் பனுவல்களின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் அழகை கண்டு மயக்கமுற்ற தலைமகன் அவளை புகழ்ந்து இவ்வூரினுள் ஓர் அழகிய இளஞ்சோலை நீர் ஓடும் வாய்க்கால் அருகே ஞாழல் மரம், அதின் முதிர்ந்த கொத்துகளை பறித்து கொண்டு இது பூவா அல்லது தலைமுடியா என்று மயங்கும் படி பூ முடித்து, முழுநிலா தன் கதிர்களை விட்டாற் போல் முகம் ஒளிபொருந்தி இவ்விடம் அருபவளாகிய இவர் யார்? கொல்லிமலையில் கைவல்லார் செய்த ஒப்பிலாப் பாவையா? அல்லது பிரம்மனாலே நல்ல பெண்களின் அழகெல்லாம் ஒன்றாக திரட்டி ஒருவாக செய்யப்பட்ட பெண்ணா? அல்லது ஆண்கள் மீதுஉள்ள பெறுப்பிலே தன்னை யமன் என்று யாரும் அறியக்கடாது என்று மறைத்து பெண் வடிவு கொண்டு வந்த யமனா? கொடிபோல் அசைந்து அசைந்து வருபவளே! மான் போலும் நோக்கமும் மடப்பமும் உடைய பெண்ணே! அன்னம் போல் மென்னடையும் மயில் போல் சாயலும் புறாப் போலும் மடப்பமும் கொண்ட உன்னை பார்ப்பவர் எவரும் மயங்குவர் என்பதை நீ அறியாயோ என்றும்,

வளைந்த முன்கையும் வெண்மையான பல்லும் கொண்ட அழகிய மூங்கில் போல் பெருமை பெற்ற நின் தோள்கள், நின்னைக் கண்பாரை வருத்தாமல் இருக்குமோ! என்று தலைவன் மனதில் புலம்பியும் வெளிப்படையாகவும் தலைவியன் அழகைப் புகழ்வதை கபிலர் அழகாக படம்பிடித்து காட்டியுள்ளார் இதனை

**“பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்
யாது ஒன்றும் வாய் வாளாது இறந்தீவாய்! கேள் இனி
நீயும் தவளிலை! நின்னைப் புறங்கடைப்
போதரவிட்ட நுமரும் தவறு இலர்
நிறைஅழி கொல் யானை நீர்க்கு வழ்டாங்கு
பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க! என்னா
இறையே தவறு உடையான்”³⁹**

என்பதில் இருந்து தலைவி சங்க இலக்கியத்தில் எழில் மிக்கவளாக இருந்ததை நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவியின் அழகை சிறப்பித்து கூறியுள்ளனரே தவிர எந்த இடத்திலும் அவர்களை பற்றிய உடல் வருணனை என்பது மிகுதியாக இல்லை. காதல் பற்றிய சிறப்புகள் தான் அதிகமாக சங்க இலக்கிய பாடல்களில் இருப்பதை காண முடிகின்றது. இச்செய்தியினை மு.வ. அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில்

“காதலைப் பாடிய பழந்தமிழ்ப் பாட்டுகளில் பெண்களின் உடல் வருணனை மிகுதியாக இல்லை. காமச் சேர்க்கைப் பற்றிய குறிப்புகளும் மிகுதியாக இல்லை. காதலரின் உள்ளத்து உணர்வுப் பற்றிய பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன”⁴⁰

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்களின் உடல் வருணனை மிகுதியாக இல்லாமல் அவர்களை போதைப்பொருளாக நினைக்காமல் அவர்களுடைய மனதை அடிப்படையாக கொண்டு பாடல்களை தமிழ்ப்புவவர்கள் இயற்றியுள்ளதை தெளிவாக உணர முடிகின்றது.

மழைக்காலத்தில் மலரும் பிச்சியின், நீர் ஒழுகும் வளம் பொருந்திய செவ்வி அரும்பின் சிவந்த புறத்தினைப் போன்ற கொழுவிய கடைப்பகுதியும், குளிர்சியுடைய கண்களையும் தலைப்பெயலின் மழைத் துளியைப் பெற்று உண்டாக்கிய தளிரை போன்ற மென்மையும் அழகையும் உடையவள் தலைவி என்று சிறைக்குடி ஆந்தையார் தலைவன் வாயிலாக குறிப்பிடுகின்றார் இதனை

**“மாண்ட மாரிப் பித்துகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வறிற் உறமும் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளித் அன்னாளே”⁴¹**

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் சிறந்த அழகை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவனின் அழகும் வீரமும்

சங்க களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைமகன் ஒப்பற்ற அழகும் உயர்குடிப் பிறப்பும் செம்மாந்த வீரமும் உடையவனாக இருந்துள்ளான் என்பதை சங்க பனுவல்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. தலைவனின் வீரத்தையும் அழகினையும் தலைவியே வியந்து “மலர்கள் நிறைந்த மலைச்சாரலுக்கு என் தோழியர் பலருடன் வேங்கை மலர் கொய்வதாற்காக சென்றோம். அப்போது புலி! புலி! என்று ஆரவாரித்து மலரை கொய்தேர். ஒளிபொருந்திய செங்கழுமநீர் மார்களை மாலையாக அணிந்த ஒருவன் அவ்வோசையைக் கேட்டு ஓடி வந்தான். அவன் தலையில் செம்மலர் மாலையை சூட்டியிருந்தான். மார்பில் சந்தனைத்தை பூசியிருந்தான். வரிந்து கட்டிய வில்லினை ஏந்தி அம்பொன்றைத் தொடுத்திருந்தான். நீங்கள் சொல்லிய புலி யாது? அது எத்திசை சென்றது என்று கேட்டு எங்கள் எதிரே நின்றான் என்று தலைவனின் அழகையும் வீரத்தையும் தலைவி கூறுகின்றாள் இதனை

“மலிபூஞ் சாரல் என் தோழி மாநோடு
 ஒலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்
 புலி புலி யென்னும் பூசல் தோன்ற
 ஒண்செய் கழுநீர்க் கண் போல் ஆயிதழ்
 ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
 பக்கம் சேர்திய செச்சை கண்ணியன்
 குயமண்டாகம் செஞ்சாந்து நீவி
 வரிபுனை வில்லின் ஒருகணை தெரிந்து கொண்டு
 யாதோ மற்றம் மாதிரம் படர்என
 வினவி நின்றற் தோனே”⁴²

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவனின் அழகையும் வீரத்தையும் நாம் தெளிவாக அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களில் பல பாடங்களில் தலைவனின் அழகு சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க களவில் ஈடுபட்ட தலைவனும் தலைவியும் அழகும், அறிவும் வீரமும் பொருந்தியவர்களாக இருந்ததை நாம் தெளிவாக காண முடிகின்றது.

சங்க கால பெண்கள் பல்வகையான அணிகலன்களை அணிந்து தங்களை அழகுப்படுத்திய செய்தியை டாக்டர் கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் தனது தமிழக வரலாறு மக்கள் பண்பாடும் என்ற நூலில் “பண்டைய தமிழகத்துப் பெண்கள் ஆடைகளினால் முழுவதும் மறைக்கப்பெறாத தம் ஓடலை அணிகலன் பூண்டு மறைத்தனர் மகளிர் பல்வேறு அணிகலன்களால் தம்மை ஒப்பனை செய்து கொண்டனர். யவனர் ஏற்றி வந்து இறக்கிய பொன்னும் மன்னர் பகைரிடமிருந்து கவர்ந்து கொணர்ந்த பொன்னும் நமட்டிலேயே மண்ணைத் தோண்டியும் அரித்து எடுத்த பொன்னும் தமிழகத்தில் எங்கும் மலிந்து கிடந்தன”⁴³ என்று கூறுவதை காணலாம்.

தமிழகம் செல்வம் செழிப்பாகவும் பெண்கள் சங்க காலத்தில் பல்வேறு வகையான அணிகலன்களை அணிந்ததையும், பெண்களை போல ஆண்களும் அணிகலன்கள் அணிந்திருந்தனர் என்பதையும் நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

காதல் ஓர் உன்னத நிலை

காதல் என்பது தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் ஏற்படுகின்ற ஒரு வேட்கை அல்ல. அது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்படும் உன்னதமான நிலையாகும். உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பை போன்றதாகும்.

உயிர் உடம்பில் வாழ்வதைப் போன்று தான் காதலும் வாழுகின்றது. உயிர் உடம்பை பிட்டு பிரியும் சாதல் போன்றது காதல் பிரிவும் என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழி எனின்
பாடுஇல கலுழும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
சாதலும் இனிதே - சாதல் அம் தோழி”⁴⁴

என்ற பாடலின் மூலமாக தலைவன் தலைவி காதலை எவ்வாறு உயர்வாக கருதி உள்ளனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இந்த நூற்றாண்டின் இணையற்ற விடுதலைக்கவி பாரதியாரும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தி தன்னுடைய குயில் பாட்டில்,

“காதல் காதல் காதல்
காதல் போயின் காதல் போயிற்
சாதல் சாதல் சாதல்”⁴⁵

என்று கூறுகின்றார். பாரதியின் வழிவந்த அவருடைய சீடன் பாரதிதாசனும் காதலின் சிறப்பை புரட்சிக்கவியில் அமுதவல்லியின் மூலம் கூறுகின்றார் இதனை

“காதலனைக் கொலைக்களத்து கனுப்பக் கண்டுங்
கன்னியென மன்னிக்க கேட்டுக் கொண்ட
நீதி நன்று மந்திரியே! அவன் இறந்தால்
நிலைத்திடும் என் உயிரெனவும் நினைத்து விட்டாய்
சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்
தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர்தல் வேண்டும்”⁴⁶

என்று வாழ்ந்தால் காதலனோடு தான் வாழவேண்டும் இல்லையெனில் இறந்தால் இருவருமே இறக்க வேண்டும் காதலின் உண்மையை அமுதவல்லியின் மூலம் உலகிற்கு உரைத்திருப்பதை காணலாம்.

சாதலுக்கு அஞ்சாத தலைவி

களவுக்கு வாழ்க்கையில் தலைவியின் காதல் ஆழத்தை சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பாக எடுத்தியம்பியுள்ளது. காதலனை நெடுங்காலம் பிரிந்து அவன் திரும்பி வருவதை எதிர்பார்த்து ஏங்கி ஏங்கி மெலிந்து வாடிய தலைவி தன் வாழ்வை பற்றிய நம்பிக்கையை இழந்து விடுகின்றாள். காதலனை காணாமலே தன் உயிர் நீங்கி விடுமோ என்று நைந்து உருகுகின்றாள். அந்நிலையில் தலைவி “தோழி! நான் சாவுக்கு அஞ்சவில்லை ஆனால் வேறொன்றிற்காக அஞ்சுகின்றேன். நான் இறந்து விட்டால் பிறகு வேறு பிறப்பும் பிறந்தால் அந்த மறுப்பிறப்பில் என் காதலனை மறந்து விடுவேனோ என்று தான் அஞ்சுகின்றேன் என்கிறார் தலைவி. இதனை

“ஈங்கோ சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சின் சாவேல்
பிறப்பு பிறிது ஆகுவ தாயின்
மறக்குவேன் கொல்என் காதலனே எனவே”⁴⁷

என்று தலைவி தான் உயிரை விடுவதற்கு கூட அஞ்சவில்லை தன் உள்ளமெல்லாம் நிறைந்த தன் தலைவனை இறப்பதால் மறந்து விடுவேனோ என்று தான் அஞ்சுகிறாள் என்பதை காணுகின்ற போது அன்றைய காதல் வாழ்க்கை எத்தனை உயர்வான உன்னதமாக விளங்கியுள்ளது என்பதை எண்ணி பார்க்கும்போது உடல், உள்ளமெல்லாம் பூரிக்கின்றது. இன்று காதல் என்ற போர்வையில் நடைபெறும் சிலருடைய செயல்கள் நம் மனதை வேதனைப்படுத்துகின்றது. அதே நேரத்தில் சில சங்க கால காதலர்கள் போன்றவர்களையும் காணும் போது தான் நம் மனம் சற்று இளைப்பாறுகின்றது.

தலைவன் தலைவி முந்தைய நண்பர்கள்

காதல் கொள்வதற்கு முன்பின் அறிந்தவர்கள் அறியாதவர் என்ற இலக்கு தேவை இல்லை. பார்த்தவுடன் யாரும் யாருடனும் காதல் கொள்ளலாம். பல நாள் நண்பர்களாக பழகுவார்கள். ஆனால் அப்போது அவருக்குள்ளே காதல் எண்ணம் மலராது இருக்கும். இருவருக்கும் திடீரென காதல் மலரலாம் காதல் என்பது எப்போது வரும் என்பதை நாம் உறுதியாக கூறமுடியாது. இதனை

“இவனிவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவனிவன்
புன்தலை ஓரிவாங்குறள் பரியவும்
காதற் செவியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது
ஏதில் சிறுசெறு உறுப மன்னோ
நல்லைமன் நம்ம பாலே மெல்லியல்
துணைமலர்ப் பிணையல் அன்னஇவர்
மணம் மகிழ் இயற்கை காட்டியோயே”⁴⁸

என்ற பாடலின் மூலம் காதற் பாங்கை அழுந்த ஆராய்ந்திருப்பதை காண முடிகின்றது. காதலராவர் வெவ்வேறு இடத்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. இருவரும் சிறுவயதில் தலைமுடி பிடிதர்து சண்டையிட்டு கொண்டவர்கள் இன்று காதல் வாழ்வில் ஈடுபட்டு கணவன் மனைவியாய் மாலையுடன் வருகின்றனர் என ஊர் கூறுவதாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

காதல் என்பது முன்பின் அறிந்தவர் அறியாதவர் என்ற நிலையில் தோன்றுவதில்லை. தலைவன் தலைவி இருவருடைய பார்வையும் ஒரே நேரத்தில் கலந்து கொள்ளுகின்ற போது காதல் என்னும் தீ, தம்மை மீறி பற்றிக் கொள்வதை அறிய முடிகின்றது. இதனை வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

“இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள தொருநோக்கு
நோய் நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து”⁴⁹

என்ற குறளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. சங்க இலக்கிய களவு வாழ்க்கையில் உள்ள தலைவனும் தலைவியும் அழகுத் தோற்றம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பதை காண முடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் ஆளுமை

சங்க இலக்கிய களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனும் தலைவியும் அழகும் வீரமும் மட்டுமில்லாமல் ஆளுமைப்பண்பு உடையவர்களாகவும் விளங்கி உள்ளனர்.

ஆளுமை என்பது ஆங்கிலத்தில் ‘personality’ என்னும் சொல் இலத்தீன் மொழியிலுள்ள ‘persons’ என்ற வார்த்தையில் இருந்து பிறந்ததாகும்.

ஆளுமை என்பதை உளவியல் அறிஞர் கி. நாகராஜன் அவர்கள் “ஒருவனது பண்புகளை குறிக்கும் வெளித்தோற்றம் என்பதாக பண்டையப்பொருள் இருந்தது. இன்று ஆளுமை என்பது பல பொருட்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றது. பிறரைக் காட்டிலும் குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பிலோ திறனிலோ மிக சிறந்து விளங்குபவனை சிறந்த ஆளுமை உடையோன் என்கிறோம்”⁵⁰ என்று கூறுவதை காணலாம்.

தலைவன் தன்னுடைய தலைவியை தானே அலைந்து சென்று தேடுவதில்லை. அவனுடைய ஆளுமை திறனை பார்த்து தலைவி கிடைக்கின்றாள். தலைவன் மட்டுமின்றி தலைவியும் அவ்வாறே தலைவனை காணுகின்ற வாய்ப்பினை பெறுகின்றாள் என்பதை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது.

“முல்லை நிலத்திலே ஏறு தழுவல் விழா நடைபெறுகின்றது தலைவன் ஏதோ ஒரு வீட்டிற்கு சென்று பெண் கேட்டு அவளை திருமணம் செய்து கொள்வதை விட தன்னுடைய திறமையை வெளிக்காட்டி அதன் மூலம் தன்னை அறிந்து விரும்புகின்ற தலைவியை மணம் முடிக்கவே விரும்புகின்றான். தலைவியும் தன்னை திருமணம் செய்து கொள்ளும் தலைவன் சிறந்த ஆளுமைப்பண்பு உடையவனாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள்.

தலைவன் ஏறு தழுவதில் கலந்து கொண்டு தனது திறனை வெளிப்படுத்துகின்றான். அதனை மாடத்தில் இருந்து கண்ட தலைவியும் இத்தலைவனையே தனது இல்வாழ்க்கைக்கு தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள் இதனை,

“பல்ஆன் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மார்
முல்லை முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த
நல்லவர் கொண்டார் மிடை”⁵¹

என்பதில் தனது காதலனை, காதலியை தேர்ந்தெடுக்கும் போது எப்படி செயல்பட்டார்கள் என்பதன் மூலம் அவர்களுடைய ஆளுமை திறமை சிறப்பாக வெளிப்படுவதை காண முடிகின்றது.

“தலைவன் காதலை விரும்புகின்றான். அதனைவிட அதிகமாக தன்னுடைய தலைவியை விரும்புகின்றான். அந்த காதல் துன்பத்தால் துயருறுகின்றான். ஆனால் அது வாழ்வில் அடைவதற்கு மிகப் பெரிய இன்பம் என்பதையும் தலைவன் அறிந்துள்ளான். தன் பாங்கன் தன் நிலையை கண்டு துன்புறுவதை கண்டுஅவனிடம் காதல் கொடுமையில் நீயும் பாட்டி கொள்ளாமல் அறிவுடையவனாய் இரு. நான் தான் காதலில் சிக்கி அறிவினை இழந்துவிட்டேன் என்று கூறுகின்றான்.

உண்மையில் தலைவன் தன்னுடைய காதலின் சிறப்பையும் தன்னுடைய காதலின் அழகையும் வெளிப்படுத்தி நீ ஏன் இன்னும் காதல் என்பதனை அனுபவிக்க எல்லை என்று அவனிடம் நாகரிகமாக தனது ஆளுமை திறனை வெளிப்படுத்துவதை குறுந்தொகையில் ஐயூர்முடவன் பாடலில் காணலாம். இதனை,

“அமிழ்தத் தன்ன அத்தீம் கிளவி
அன்ன இனியோள் குணனும் இன்ன
இன்னா அரும்படர் செய்யும் ஆயின்
உடன் உறையு அரிதே காமம்
குறுகல் ஓம்புமின் அறிவுடையீரே”⁵²

என்ற பாடலின் மூலம் காமம் என்பது சாதலாகிய இன்னாமைக்குக் காரணமாகிய அரிய துன்பத்தை செய்வதாயின் அதனை நெருங்குவதன் மூலமாக அறிவுடையீரே நும்மை காத்து கொள்க என்று கூறி காதலின் சிறப்பையும் அதன் மூலம் ஏற்படும் ஒரு விதமான துன்பத்துடன் இன்பத்தை தலைவன் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றான். காதலின் சிறப்பினை தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. மேலும், இக்கருத்தினை வலுச்சேர்க்கின்ற வகையில் கவிஞர் வைரமுத்து அவர்கள்

“இருதயம் அடிக்கடி / இடம்மாறி துடிக்கும்

.....

புலன்களை வருத்திப் / புதுப்பிக்க முடியுமே
அதற்காக வேணும் / ஆண் என்ற சொல்லுக்கும்
பெண் என்ற சொல்லுக்கும் / அகராதியில் ஏறாத
அர்த்தங்கள் விளங்குமே / அதற்காக வேணும்
வாழ்ந்து கொண்டே / சாகவும் முடியுமே
செத்து கொண்டே / வாழவும் முடியுமே
காதலித்துப் பார்”⁵³

என்று கூறுவதிலிருந்து காதலின் தன்மையும் அதனுடைய செயல்பாடும் சிறப்பும் சங்க காலம் முதல் இன்று வரை மாறாமல் தொன்றுதொட்டு வருவதை அறிய முடிகின்றது.

காதல் உணர்வு வந்தவுடன் தலைவனுக்கும் மலவிக்கும் களவில் பல்வேறு வகையான இடையூறுகளும் துன்பங்களும் ஏற்பட்டாலும் அந்த துன்பமும் களவு வாழ்வில் இன்பமாகவே அமையும் என்பதை தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், தொல்காப்பியரும் களவில் ஈடுபடுகின்ற தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் நிகழ்வாக பத்தினை குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கம் செப்பல் நானுவரை இறத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு என்றிச்
சிறப்புடை மரபினவை களவு என மொழிப”⁵⁴

போன்ற மெய்யுணர்ச்சிகள் தோன்றும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

குடும்பத்திற்காக உடன்போக்கைத் தவிர்த்தல்

தலைவி தலைவனோடு களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வருகின்றாள். தன்னுடைய காதலன் அழைப்பை ஏற்று உடன்போக்கு செல்ல துணிகின்றாள். விளம்பழம் கமழும் தாழிப்பாணையில் தயிரைக் கடையும் ஓசை எழுப்பும் விடியற்காலை நேரமிது. இந்த நேரத்தில் தலைவனோடு செல்ல நினைத்த தலைவி பிறர் பார்த்துவிடாதபடி தன் காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பைக் கழற்றி விளையாடும் பந்தோடு சேர்த்து வைக்க உள்ளே செல்கின்றாள். பிறகு தான் பிரிந்து சென்றாள். இந்த சிலம்பையும் பந்தையும் பார்க்கும் போலெல்லாம் மனம் வருந்தி கண்ணீர் விட்டு கதறுவார்களே என்று எண்ணி, தான் தலைவனோடு செல்வதில்லை என்று முடிவு செய்கின்றாள். தலைவிக்காக காத்திருந்த தலைவனிடம் தோழி இவ்வாறு கூறுகின்றாள்.

தன்னுடைய குடும்பத்திற்காக உடன்போக்கை தவிர்த்து காதலும் முக்கியம் குடும்பமும் முக்கியம் என்ற தலைவியின் ஆளுமையை கயமனார் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இதனை

“விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சுற் குழிசிப்
பாசம் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
.....
நும்மொடு வரவு தான் அயரவும்
தன் வரைத்து அன்றியும் கலுந்தன கண்ணே!”⁵⁵

என்று தலைவி தன்னை தலைவன் திருமணம் செய்ய அழைத்தவுடன் தனது உடன்போக்கை மறுத்து அவரை என் வீட்டில் வந்து பெண் கேட்டு திருமணம் செய்து கொண்டால் யார்க்கும் துன்பம் வராது அனைவருக்கும் இன்பமாகவே அமையும் என்பதை தலைவி தனது ஆளுமை திறன் மூலம் சிறப்பாக எடுத்துரைப்பதை காணமுடிகின்றது.

தலைவியின் காதல் ஆழத்தையும் தலைவன் மீது அவள் கொண்டுள்ள அன்பினையும் நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அதே நேரத்தில் தன்னுடைய தாய் தந்தை மீதும் தன் குடும்பத்தின் மீதும் அவள் கொண்டுள்ள பற்றும் பாசமும் நமக்கு தெளிவாகின்றது. காதலில் வயப்பட்டாலும் பெண்ணிற்குரிய பண்புகளோடு விளங்குவதை காண முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் பெண்மைக்குரிய அடிப்படைப் பண்புகளாக,

**“அச்சமும் நானும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப”⁵⁶**

என்று குறிப்பிடுவதை காணலாம். இதற்கு களவியலுரையாசிரியர் “நாண் என்பது பெண்டிர்க்கு இயல்பாக உள்ளதொரு தன்மை மடம் என்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை அச்சம் என்பது பெண்மையின் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிர்ப்பு என்பது பயிலாத பொருட்கள் அருவுருத்து நிற்கும் நிலைமை”⁵⁷ என்று கூறுவதை காணலாம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் விடுதலைக்கவிஞர் பாரதியார் இதனை அறவே மறுத்து “அச்சமும் நாணமும் நாய்களுக்கு வேண்டுமாம்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். சங்க கால காலத்தில் இருந்த முறையை சாடி கூறுவதை காண முடிகின்றது.

பெண்களுக்க அச்சம், மடம், நாணம் தேவையா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. சங்ககாலத்தவர் குறிப்பிட்டது களவு வாழ்க்கை அல்லது அக வாழ்க்கை முறைக்கு குறிப்பிட்டதாகும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். பாரதி குறிப்பிடுவது இயல்பு வாழ்க்கை முறைக்கு குறிப்பிடுவதாகும்.

இன்றைய காலக்கட்ட பெண்கள் பாரதியின் வழியை பின்பற்றுவதை நாம் கண்கூடாக காணமுடிகின்றது.

தலைவனின் வாய்மை

தலைவன் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ள முயற்சி செய்யவில்லை. இதனால் தலைவி தோழியிடம் தலைவன் தன் சுற்றத்தாரை அனுப்பி பெண் கேட்காத காரணத்தால் தான் திருமணம் இன்னும் கூடவில்லை என்று கூறுகின்றாள். இதனை அறிந்த தலைவன் என்னுடைய தலைவியை திருமணம் செய்து கொள்ள நானே நேரடியாக வந்து உங்க வீட்டில் பேசுகின்றேன் என்ற கூறுகின்றான் இதனை

**“கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்றுஆக
காதல் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்
நுந்தை நும் வருதும்
ஒண்தொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே”⁵⁸**

என்று பெரிய கொம்புகளையுடைய எருமையானது தன் கன்றின் நினைவு உண்டான போது உள்ளத்து எழுந்த பாசத்தால் மடிசுரந்து பால் மிக சுரக்கும் வளமுடைய உன் தந்தையின் ஊருக்கு நான் வருவேன் என்று தலைவனின் மூலம் தாய் கன்றை கண்டவுடன் அடையும் இன்பத்தைப் போல நான் உன்னை அடைய வருவேன் என்ற கூறுவதின் மூலம் தலைவனின் வாய்மையை காணலாம்.

தன்னை விரும்பிய தலைவியைத் தவிக்கவிடக்கூடாது என்ற தலைவனின் பண்பு வெளிப்படுவதையும், பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சுவதையும் அறியமுடிகிறது. தலைமகனின் சிறப்பினைத் தொல்காப்பியரும்,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”⁵⁹

என்கிறார். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணம், “பெருமையும் பழியும் பாவமும் அஞ்சுதல். உரன் என்பது அறிவு. இவையிரண்டும் ஆண்மகனுக்கு இயல்பு என்றவாறு. இதனானே மேற்சொல்லப்பட்ட தலைமகளது வேட்கைக் குறிப்பு கண்ட தலைமகன், அந்நிலையே புணர்ச்சியை நிலையாது வரைந்து எய்தும் என்பது பெறுதும்”⁶⁰ என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தலைமகன் மற்றவர்களின் உணர்வுகளுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் மதிப்பு கொடுத்து நடப்பவனாக இரந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவனின் வாய்மையை இளவழகனார் தனது நூலில், “எந்த நிலையிலும் மெய்யே உரைத்தல். யார்க்கும் உயர்ந்த நிலையை உலகத்தில் உறுதியாய் நிறுவும், அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையை உண்டாக்கும். கண்கூடாக நேரிற் காணினும் காட்சியிலும் அந்நம்பிக்கை ஆற்றல் வாய்ந்த உருவமும், பொய் வழங்காமை அத்துணை உயர்வுக்கு இடஞ்செய்கின்றது” என்று கூறுவதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினையும் அவனது சிறந்த வாய்மையையும் சிறைக்குடி ஆந்தையார் தனது பாடலில், “இயல்பாக குவளை மலரின் மணம்வீசுகின்ற, திரட்சியையுடைய கரிய கூந்தலையும், ஆம்பல் மலரின் மணம் வீசுகின்ற இனிமை பொருந்திய பவளம் போன்ற நுண்ணிய பலவாகிய தேமலையும் உடைய மாமை நிறம் உடையவளே. அஞ்சாதே என்று கூறிய என் சொல்லினால் நீ அஞ்சுதலை உடையை. குறிய காலினையுடைய அன்னப் பறவை, குவிந்த மணப்பரப்பில் தங்கியிருக்கும். கடலால் சூழப்பட்ட இந்நில உலகமே நின்னைப் பிரிந்து பெறுவதாயினும், யான் நின்னை உடைமையாகக் கொள்ளுதற்குக்

காரணமாகிய நட்பினை விட்டுவிடுதலை நினைவேன்” என்று கூறுவதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“குவளை நாளும் குவை இருங் கூந்தல்
ஆம்பல் நாளும் தேம்பொதி துவர்வாய்
குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொக்கின் அன்ன
நுண்பல் தித்தி மாஅ யோயே
நீயே அஞ்சல் என்ற என்கொல் அஞ்சலையே
யானே குறுங்கால் அன்னம் குவவுமணல் சேக்கும்
கடல்கூழ் மண்டிலம் பெறினும்
விடல் சூழலன்யான் நின்னுடை நட்பே” (குறுந்.300)

என்ற பாடல் மேற்கண்ட செய்தியினை எடுத்துரைக்கிறது. இப்பாடலின் வழி தலைவன் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பு புலப்படுத்தப்படுகிறது.

தலைவனின் காதல் சிறப்பினைத் தேவகுலத்தாரின் பின்வரும் பாடல் விளக்கக் காணலாம்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நடனொடு நட்பே” (குறுந்.3)

என்ற பாடலில், தலைவனின் நட்பு நிலத்தைவிட பெரியதாகவும், கடலைவிட ஆழமாகவும் வானத்தைவிட உயரமானதாகவும் உள்ளது என்று தலைவியின் வாயிலாக அவள் தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையும் தலைவனின் வாய்மையும் வெளிப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் தலைச்சிறந்தவனாக தலைவியிடம் நடந்துள்ளான். அதனால்தான் தலைவன் மீது அசையாத நம்பிக்கை உடையவளாக தலைவி இருந்துள்ளாள் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

சங்ககால தலைவனின் சிறப்பினை அ. கிருட்டிணன் அவர்கள் தனது நூலில் “பண்டைத் தமிழர் உயர்ந்ததையே உள்ளிரன். உயர்ந்த நெறிகளையே வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர். எந்த மலர் ஆயினும் தேனையெடுத்து, எந்த மரத்திலும் கூடு கட்டித் தேன் சேர்க்கும் வாழ்க்கை தேனியுடையதாகும். அந்தத் தேனியினுடைய வாழ்க்கையைத் தன் எண்ண உயர்வால் உயர்ந்த வாழ்வாகவே எண்ணினர். அவ்வாறு வாழ்ந்த பண்பு அக்காலத் தமிழர்களுக்கு உண்டு”⁶³ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியை விட்டு தலைவன் பொருள்தேட பிரிவதை அறிந்த தோழி தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். அதற்கு தலைவன் மீது அத்த நம்பிக்கை உடைய தலைவி தனது தோழியிடம் பின்வருமாறு உரைக்கின்றாள்.

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோறு இனியர்
என்றும் என் தோள் பிரிபு அறியலரே
தாமரைத் தன் தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீம்தேன் போல
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீர் இன்று அமையா உலகம்போல
தம் இன்று அமையா நம்நயந்தருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்பு அறியலரே”⁶⁴

என்ற பாடலில், “தோழி! நம் காதலர் தவறாத வாய்மையுடையவர், நெடிதாக தோன்றும் இனிமையுடையவர், எப்போதும் எந்தோள்களைப் பிரிதல் என்பதை அறியாதவர். அத்தகைய சிறந்தவருடைய நட்பு, தேனி தாமரையின் குளிர்ந்த மகரந்தங்களை ஊதி, உயர்ந்து நிற்கும் சந்தன மரத்தின் தாதினையம் ஊதி, சந்தமரத்தின் உச்சியில் கொண்டு சென்று வைத்த தேனைப்போல உறுதியாக உயர்ந்தது. தண்ணீர் இல்லாமல் இவ்வுலகம் எவ்வாறு நிலைபெறாதோ அவ்வாறே அவர் இல்லாமல் யாம் இல்லை” என்று அன்பின் ஆழத்தை எடுத்துரைக்கிறாள் தலைவி. இப்பாடலில் தலைவனின் ஆளுமையும் வாய்மையும் புலப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும்,

“தலைவனும் தலைவியும் மிகச்சிறந்த பண்புடையர்”⁶⁵ என்றும் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், மதிப்பீடுகள், குறிக்கோள்கள், செயல்முறைகள், இயல்புகள், முதலான பல்வேறு எண்ணற்ற தன்மைகளை உள்ளடக்கியது”⁶⁶ பண்பாடு ஆகும். என்று தலைவன் தலைவியின் சிறப்பையும் அவர்கள் பண்பாட்டு முறையோடு ஒழுகியவர்கள் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

தலைவி தலைவனைப் பிரியாத நிலையை வேண்டுதல்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவி தலைவனோடு எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள். தலைவன் தலைவியை சந்தித்துவிட்டு செல்லலாம் என்று எண்ணுகின்றான். ஆனால் தலைவி நீ எப்போதும் என்னுடனே இருக்க வேண்டும் என்கிறாள். இதனை தோழியிடம் வெளிப்படுத்துகின்றாள். “தோழி தலைவினடம் நீ சந்தித்து விட்டு பிரிந்து விட்டால் அவள் இரவு முழுவதும் உன்னை நினைத்து மீண்டும் மீண்டும் அழுதுகொண்டே இருப்பாள். அவள் அழுஐக நிறுத்த வேண்டுமானால் நீ உன் ஊருக்கு செல்வதை தவிர்த்து இரவு முழுவதும் தங்கிச்

செல்” என்று தலைவனிடம் கூறுகின்றாள் தோழி. தலைவியின் மனநிலையை இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதனை,

“மதர் எழில் மழைக்கண் கலுழ இவளே
பெருநாண் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
மாண்நலம் சிதைய ஏங்கி ஆனாது
அழல் தொடங் கினளே பெரும”⁶⁷ (அகம்.120)

என்ற நக்கீரரின் பாடல் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தலைவனின் உளப்பாங்கு

தலைவனின் நிலையைக் கண்ட பாங்கன் ‘என்ன ஆயிற்று உனக்கு’ என்று கேட்கின்றான். அதற்கு தலைவன், தான் காதல் நோயால் துன்பப்படுவதையும், அதனை பிறரிடமும் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கின்றேன். இப்போது என் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா? ஒரு பாறை மீது உருண்டையான வெண்ணெய் வைக்கப்பட்டது. அதைக் காவல் காக்கும் பணி இரண்டு கையும் இல்லாத ஊமையனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. வெண்ணெய் உருகுவதைக் கண்டு அவனால் சொல்லவும் முடியவில்லை எடுத்து வைக்கவும் முடியவில்லை. அதைப்போல தான் இந்த நோயை தடுத்து நிறுத்தும் ஆற்றலையும் இழந்துவிட்டேன் அடுத்தவரிடமும் எடுத்துச் சொல்லவும் முடியவில்லை என்று தனது உளநிலையைப் பின்வருமாறு உரைக்கின்றான்.

“இடிக்குங் கேளிர் நும் குறையாக
நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்று மன்தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்அறை மருங்கில்
கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போல
பரந்தன்று இந்நொய் நோன்று கொளற்கு அரிதே”⁶⁸

என்று தன்னுடைய காதல் நிலையை அழகாகவும் நயமாகவும் தலைவன் உரைக்கின்றான்.

இன்றும் இளைஞர்கள் தங்களது காதல் நிலையை தனது நண்பர்களிடம் பல்வேறு வகையில் கூறுவதையும் தனது காதலின் சிறப்பை எடுத்துரைப்பதைக் காணமுடியும்.

தலைவியின் உளப்பாங்கு

தலைவனைப் போலவே தலைவியும் தன்னுடைய ஆளுமையை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றாள். “தலைவன் தன்னோடு இருக்கின்றபோது மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்று விழாக்கொண்ட ஊர் போலவும், ஆனால் தலைவன் தன்னை விட்டு

பிரிந்தபோது பாலைநிலத்தில் உள்ள சிற்றூர் மக்கள் அனைவரும் பிரிந்து சென்றபோது அணில் விளையாடும் முற்றத்தையுடைய வீட்டினைப்போல நான் உள்ளேன்” என்று தலைவி தனது உள்ள அன்பை நயமாக எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனை,

“காதலர் உழையர் ஆகப்பெரிது உவந்து
சாறுகொள் ஊரின் புகல்வேன் மன்ற
அத்தம் நண்ணிய அம்குடிச் சீறார்
மக்கள் போகிய அணில் ஆடு முன்றிற்
புலப்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பெண் தோழி! அவர் அகன்ற ஞான்றே”⁶⁹

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் காதல் நிலையை அணிலாடு முன்றிலார் கூறுவதைக் காணலாம்.

காதலின் சிறப்பினால் தலைவனோடு சேர்ந்து இன்பமாக வாழவேண்டும் என்ற தலைவியின் எண்ணமும் தலைவன் இல்லையென்றால் தன் நிலை எப்படி இருக்கும் என்று தலைவி கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. களவு வாழ்வில் அவளுடைய ஆளுமைப்பண்பு சிறப்புபெற்று விளங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

தோழியின் ஆளுமைப்பண்பு

களவு வாழ்வில் தலைவன் தலைவிக்கு அடுத்த நிலையை பெறுபவள் தோழியே ஆவாள். தோழி என்ற கதாபாத்திரம் இல்லாமல் சங்க இலக்கியமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவளாகத் தோழி விளங்குகின்றாள்.

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் தலைவியின் அழகினை கூறிய புலவர்கள் தோழியின் அழகை எடுத்துரைக்கவில்லை என்பதை சங்க பனுவல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சங்கப்பாடல்களில் ஒரு சில வார்த்தைகள் மூலம் அவள் அழகினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. நற்றிணையில் 128, 131, அகநானூற்றில் 277, கலித்தொகையில் 24, 31, 76, 109 ஆகிய பாடல்களில் ஆயிழை, ஆயிழாய், சேயிழை, வயங்கிழை, புனையிழை, புனையிழாய், விளங்கிழாய், ஒளியிழாய், கடரிழாய், கடர்தொட என தோழியின் அழகினை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

தலைவன் தலைவிக்குப் பல்வேறு வகையில் உறுதுணையாக இருந்து தனது ஆளுமை திறனை வெளிப்படுத்துகிறாள். “தலைவன், தலைவியை முதலில் கண்டபொழுது அவள் மீது காதல் கொள்கின்றாள். தனது காதலை இணைப்பதற்குத் தோழியால் மட்டுமே முடியும் என்பதை தோழியும் தலைவியும் இணைபிரியாமல்

இருப்பதைக் கண்டு உணறுகின்றாள். தலைவியை தான் விரும்புவதை தோழியிடம் கூறுகின்றாள். ஆனால் உடனே அதற்கு ஒப்பாத தோழி தலைவனை ஆய்ந்து, அவன் காதலின் உண்மை நிலையை அறிந்து தான் பிறகு தலைவனுக்கு சம்மதம் தெரிவிக்கின்றாள். சிறைக்குடி ஆநிதையார் தனது பாடலில் சிறப்பாக இதனைச் சுட்டுகிறார்.

“தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோடு ஒழுகின்
ஆண்டும் வருகுவள் போலும் - மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வரிந் உறமும் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிர் அன்னோனே”⁷⁰

என்ற பாடலில், புணையின் தலைப்பக்கத்தைத் தோழி பற்றினாள் தலைவியும் பற்றுகின்றாள். தோழி அடிப்பக்கத்தைப் பற்றினாள் தலைவியும் பற்றுகின்றாள். தோழி தலையும் கடையும் விட்டுத் புனலோடு ஒழுக நேர்ந்தால் அவளை நீரில் இருந்து எடுத்துக் காப்பதற்காக அவ்வரிய இடத்திலும் இவள் முற்பட்டுச் செல்வாள் போலும் என்று தலைவன் கூறுவதிலிருந்து தோழி தலைவியின் நட்பை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தலைவன் காதலை ஆராய்ந்து பிறகு தலைவனிடம் கூறுவதன் மூலம் தோழியின் ஆளுமையை அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. தலைவி தலைவன் வருகைக்காக நோக்கி காத்திருந்து அவன் வர காலதாமதம் ஆகின்றபோது தலைவனை கடிந்துரைக்க முற்படுகின்றாள். அந்நிலையில் அவனை அறிந்த தோழி “வருந்தாதே தலைவன் கண்டிப்பாக வருவார் என்று நம்பிக்கையுடன் கூறுகின்றாள். அப்போது தலைவன் வர மகிழ்கின்றாள் தலைவி. இதனை,

“யான்நின் கொடுமை கூற நினைப்பாங்கு
இனையல் வாழிதோழிநத் துறந்தவர்
நீடலராகி வருவர் வல்லெனக்
கங்குல் உயவுத்துணை யாகிய
துஞ்சா துறைவி இவளும் வந்ததுவே”⁷¹

என்பதன் மூலம் தலைவனும் தலைவியும் எப்போதும் அன்புடன் இருக்க வேண்டும் என்ற தோழியின் மனநிலையை அறியமுடிகிறது.

தோழியின் சிறப்பை சரளா இராசகோபாலன் “தலைவியின் முகம் மலரும் போது தான் தோழியின் இதயமும் மலரும். தலைவன் வினைமுத்து வரும்போதும், வரைவு மேற்கொள்ளும்போதும், வரைந்த பிறகும் அவள் மகிழ்ச்சியில்

திளைக்கிறாள்”⁷² என்று கூறுவதிலிருந்து தோழியின் சிறப்பை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தலைவன் தலைவி களவு ஒழுக்கத்திற்குத் தோழி இரவுக்குறி, பகற்குறி ஆகியவற்றிற்கு உதவி செய்வாள். ஆனால் தலைவன் களவை நீட்டிக்கொண்டு இருக்கும் போது பகற்குறி, இரவுக்குறி விடுத்து விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இல்லை என்றால் இனி குறி எதுவும் நடக்காது என கண்டித்துத் தலைவனை திருமணத்திற்கு உடன்பட வைக்கும் செயலைத் தோழி செய்கின்றாள். அவ்வாறு செய்யாமல் இருந்தால் நீ திரும்பி வருவதற்குள் தலைவி இறந்து விடுவாள் அதற்கு ஏற்றதைச் செய்” என்று கூறுகின்றாள் தோழி. இதனை நக்கண்ணையார் தனது பாடலில்,

“இறவுப்பறுத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
கறவுக் கோட்டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன வரும்பு முதிர்பு
நன்மா னுழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களங் கமழும் உரவு நீர்ச் சேர்ப்பு
இனமணி நெடுந்தேர் பாக னியக்கச்
செலீஇய சேறி யாயின் இவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்
வாழா ளாதல்நற் கறிந்தனை சென்மே”⁷³

என்ற பாடலில் மூலம் தோழி, தலைவியின் மனநிலையை முழுமையாக அறிந்தவளாகவும், அவளுடைய வாழ்வு சிறக்க வேண்டும் என்பதில் சிறந்த அக்கறையும் அவளுடைய பண்பு சிறப்பாக வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

இக்கருத்தினை வலுப்படுத்துகின்ற வகையில் கே.கே. பிள்ளை, “ஒரு முறை கண்டு உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விடுவராயின் மீண்டும் அவர்கள் வேறுயாரையும் காதலிப்பதில்லை. அவர்களுடைய திருமணம் எவ்விதமான இடையூறுமின்றி நடைப்பெறுகின்றது. இதற்குக் காதலின் தோழினும், தோழியும் துணைநிற்பர்”⁷⁴ என்று கூறுவதன் மூலம் தோழியின் ஆளுமைப் பண்பு வெளிப்படுகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் துணைநின்று அவர்களுடைய காதல் வாழ்வு கற்பு வாழ்வாக மாறுவதற்குத் தோழி தனது ஆளுமை திறனை பல இடங்களில் பயன்படுத்துவதைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது.

பாங்கன், நற்றாய், செவிலித்தாய் - ஆளுமைப் பண்புகள்

பாங்கன், நற்றாய், செவிலித்தாய் ஆகியோர் களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி ஆகிய இரு காதல் உள்ளங்களுக்குப் பல்வேறு வகையில் தங்களுடைய

பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துவார்கள். அவர்களுடைய பண்பின் மூலமாக அவர்களுடைய ஆளுமையை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவனின் களவு வெற்றிக்குப் பாங்களின் பங்கு

பாங்கன் என்பவன் தலைவனின் உற்ற நண்பன் ஆவான். தலைவன் களவு வாழ்க்கையில் தலைவியிடம் தனது மனதை பறிக்கொடுத்ததையும் அவளைப் பற்றிய எண்ண ஓட்டங்களையும் தனது நண்பனாகிய பாங்கனிடம் தெரிவிப்பான். தலைவனுடைய நடவடிக்கைகளில் ஏற்படும் மாற்றத்தை முதலில் கண்டுபிடிப்பவன் பாங்கனே ஆவான். இதனை,

“கல்முகைத் ததும்பும் பல்மலர்ச் சாரற்
சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகன்
நீர் ஓரன்ன சாயல்
தீஓரன்ன என் உரன் அவித்தன்றே”

என்னும் கபிலரின் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. முகச்சோர்வினைக் கண்டு ஏன் இரவெல்லாம் உறங்கவில்லையா என்று பாங்கன் கேள்வி எழுப்புகின்றான். அதற்குத் தலைவன் ஒரு குறச்சிறுமியின் தண்ணீர் போலும் மென்சாயல் தீப்போலும் என் நெஞ்சுரத்தை அவித்துவிட்டது என்று தன்னடைய இதயத்தைத் தலைவி பறித்துச் சென்றதாக, வெளிப்படையாக தலைவன் பேசுவதையும் அதனைப் பாங்கன் கண்டு உணர்வதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பாங்களின் சிந்தனைத் திறன்

பாங்கன் சிந்தனைத் திறன் உடையவனாகவும், பிற்காலத்தில் வருவதை முன்பே உணர்ந்துரைக்கும் ஆற்றல் உடையவனாகவும் தன் நண்பனாகிய தலைவன் காதல் என்னும் வலையில் விழ வேண்டாம் என்று எண்ணுவதையும், தலைவனே பல்வேறு காதல் மொழிகளை நீ அவளிடம் கூறினாலும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் வயது அவளிடம் இல்லை. அவள் சிறியவள் என்று கூறுவதனாலும் பாங்களின் ஆளுமைத் தன்மை வெளிப்படுகின்றது. தலைவனின் சொல்லின் மூலமாகவே நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதனை பரணர் தனது பாடலில்,

“மலை உறை குறவன் காதல் மடமகள்
பெறல் அருங்குரையார், அருங்கடிக் காப்பினள்
சொல்எதிர் கொள்ளாள் இளையவள் அனையோள்
உள்ளல் கூடாது என்றோய்”⁷⁶

என்பதன் மூலம் தலைவனைவிட தலைவி வயதில் சிறியவள் என்பதும் சிறிய வயதில் காதல் மொழி கூறினால் அவளுக்கு ஏறாது என்று பாங்கன் உரைப்பதன் வழி பாங்களின் சிந்தனைத் திறன் வெளிப்படுகிறது.

முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும் கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தைப்பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது, கோவலனுக்கு வயது 16 என்றும் கண்ணகிக்கு வயது 12 என்றும் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

“ஈகைவான்கொடி அன்னாள் ஈறுஆறு ஆண்டு அகவையாள்

இருநிதிக்கிழவன் மகன் ஈர் எட்டு ஆண்டு அகவையான்”⁷⁷

என்ற பாடலில் சங்ககாலத்திலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் பெண்ணின் திருமண வயது பன்னிரண்டு என்று சுட்டப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

தலைவன் குடும்பத்தின் மீது கொண்ட நன்மதிப்பு

தலைவன் காதலில் ஈடுபடுவதை பாங்கன் விரும்பவில்லை. பாங்கன் தலைவினடம் தனது குடும்பத்திற்கும் சிறப்பிற்கும் அறிவிற்கும் சிறப்பு ஆகுமோ என வினவுகின்றான். அதுமட்டுமின்றி காமம் என்பது, தனக்கு சிறிதும் நன்மையுடையதன்று என உணரும் அறிவில்லாதவரிடத்தும் சென்று தங்குகின்ற பெரிய அறிவில்லாமையை உடையது. ஆதலின் அது வெறுக்கத்தக்க காதல் வேண்டாம் என்று கூறுகின்றான். இதனை நக்கீரனார் தனது பாடலில்,

“பெருவரை மிசையது நெடுவெள் அருவி

முதுவாய்க் கோடியர் முழுவின் ததும்பி

சிலம்பின் இழிதரும் இலங்குமலை வெற்ப

றோதக் கன்றே காமம் யாவதும்

நன்று என உணரார் மாட்டும்

சென்றே நிற்கும் பெரும்பேதை மைந்தே”⁷⁸

என்னும் பாடலில், தலைவியிடம் கொண்ட காமத்தைத் தவிர். அதுதான் நமக்கு நன்மை என்கிறான். தலைவனை பேதை என்று கூறாமல் பொதுவாக காமம் என்பதை பேதைமை உடைத்து என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவனோடு நட்பு பூண்ட பாங்கன் தலைவனின் காதலால் அவன் குடும்பத்திற்கு பாதிப்பு ஏற்படும் அதனால் இந்த காதல் தேவைதானா என்று கேட்கும்போது பாங்கனின் நட்பும், தலைவன் குடும்பத்தின் மீது கொண்ட மதிப்பும் புலனாகின்றது.

நண்பனின் மகிழ்ச்சியே தன் மகிழ்ச்சியென எண்ணுதல்

தலைவன் காதல் கொள்வதை ஏற்றுக்கொள்ளாத பாங்கன் பின் தன் தலைவன், தலைவி மீது கொண்ட அன்பை உணர்ந்து தனது மனநிலையை மாற்றிக்கொள்கின்றான். தலைவனுடைய மகிழ்ச்சியே தன்னுடைய மகிழ்ச்சி என்று எண்ணும் பாங்கன் திறன் சிறப்பு பொருந்தியதாகும். இதனை,

“இரவினானும் இன்துயில் அறியாது
அரவு உறுதுயரம் எய்துப தொண்டித்
தணர்நு நெய்தல் நாளும்
பின்இருங் கூந்தல் அணங்குற்றோரே”⁷⁹

என்பதில் தலைவனுக்குப் பின் தலைவியைப் பாங்கன் கண்டு தன் மனதிற் இவ்வளவு அழகு நிறைந்தவளை கண்டு தம் தலைவன் அவள்மீது காதல் கொண்டு துயர் மிக்கது இயல்பே என்று உணர்ந்து பாராட்டுகின்றான்.

தலைவிக்குத் தோழியைப் போலவே தலைவனுக்கு பாங்கனும் அவன் காதலை முதலில் ஏற்கவில்லையாயினும் பிறகு தலைவியைக் கண்டு அவள் தலைவனுக்கு பொருத்தமானவள் என்பதை உணர்ந்த பின்பே அவனுக்கு உறுதுணையாக இருப்பதன் மூலம் ஆளுமைப்பண்பு வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

பாங்கனின் சிறப்பை ந. சுப்புரெட்டியார், “தலைவனது உரையைக் கேட்ட பாங்கன் நம் அன்பனுக்கு அவற்சி பெரியதாயிற்று இனி, யானும் இவனுடன் கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றிவிட்பார் இல்லையாம் என்று ஒருவாறு தன்னை தேற்றிக்கொண்டு அதுகிடக்க, நிற்பாற் காணப்பட்ட உரு, எவ்விடத்து, எத்தன்மையது? என்று இயல், இடம் முதலியவற்றை உசாவுவான்”⁸⁰ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தோழி தலைவனிடம் நேரடியாகப் பேசுவதையும் புகழ்வதையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. ஆனால் பாங்கன் தலைவியை நேரடியாக அழகை புகழ்வதும் பாராட்டுவதும் என்பது நம் பண்பாட்டு முறையாகாது என்பதால் களவு வாழ்க்கையில் எங்கும் இக்காட்சியைக் காண இயலவில்லை.

பாங்கன் தலைவியைப் புகழ்வதும் பாராட்டுவதும் மேலைநாட்டு இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதாகக் கூறுவர். ஆனால் தமிழ் இலக்கிய மரபில் ஒருபோதும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத ஒன்றாகவே இருந்து வருகிறது.

வ.சுப. மாணிக்கம், “செகப்பிரியர் எழுதிய பன்னிரண்டாம் இரவு, நாடகத்தில் இலிரீயாக்கோமான், ஆர்சினோ செல்வ பெருமாட்டி ஒலீவியாவைக் காதலிக்கின்றான். இவன் காதலுக்கு அவள் இலக்கணக் குறிப்பு நல்கவில்லை. ஆதலின் தன் பாங்கன் செசாரியாவை தூது விடுக்கவே அவன் ஒலீவியாவை நேரிற் கண்டு அவள் தனி அழகையும் ஆர்சினோவின் பெருங்காதலையும் கவிஞன் போல எடுத்தியம்புகிறான். இங்ஙன் தலைவியானவளைப் பாங்கன் நேர்நின்று காணலும், முன்னிலை மொழிதலும் தமிழ் அகத்திணைக்கு ஒவ்வா தமிழகம் பெற்ற மகளிர் நாணத்து ஏலா”⁸⁰ என்று உரைக்கின்றார்.

செவிலித்தாயின் அன்பும் பரிவும்

தலைவியின் மீது நற்றாய்க்கு இணையாக அன்பு கொண்டவளாக செவிலித்தாய் திகழ்கிறாள். நற்றாயின் சிறந்த தோழியாகவும் அமைபவள் செவிலித்தாய் ஆவாள். தோழியை ஈன்றெடுத்த தாய் நற்றாயாயினும் அவளைவிட தலைவியின் மீது பாசமும் உரிமையம் உடையவளாக இவள் காணப்படுகிறாள்.

“தோழி தானே செவிலி மகளே”⁸¹

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். தலைவியைத் தான், தன்னுடைய முதல் மகளாகவும், தனது மகளை அவளுக்கு அடுத்த நிலையிலும் வைத்துப் பார்ப்பவள் செவிலித் தாய். அதனால் தலைவிக்கு எப்போதும் உதவுகின்ற வகையில் நற்றாய், தனது மகளை தோழியாக வைத்திருப்பதன் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

தலைவியின் மேனிமாற்றத்தைக் கண்டு செவிலித்தாய் மனம் பதைக்கிறாள். தன்னுடைய மகளுக்கு காதலால் ஏற்பட்ட நோய் என்பதை அவளால் அறியமுடியவில்லை. காரணம் தலைவியை இன்னும் குழந்தையாகவே செவிலித்தாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு வேலனால் ஏற்பட்ட நோய் என்று எண்ணுகின்றாள். அந்த அளவிற்கு தலைவியின் மீது பாசமும் நம்பிக்கையும் உடையவளாகச் செவிலி விளங்குவதைக் காணலாம்.

தலைவி தலைவனோடு களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதை தனது மகள் (தோழி) மூலமாக அறிந்துகொண்ட பின் தலைவி தான் விரும்பிய தலைவனோடு வாழ்ந்தால் எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான் என்று எண்ணி செவிலி நற்றாயிடம் அறத்தொடு நிற்கின்றபோதும் அவளுடைய ஆளுமைத் திறனை அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. இதனை,

“அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்

பெரும்பெயர் உலகம் பெறிஇயரோ அன்னை

தம்இல் தமது உண்டன்ன சினை தொறும்

தீம்பழம் தூங்கும் பலவின்

ஓங்குமலை நாடனை வரும் என்றாளே”⁸²

என்னும் அடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் தலைவியின் திருமணத்திற்கு இசைவினைத் தேடிவந்த செவிலித்தாயை தோழி மனதாற வாழ்த்துகின்றாள். அதிலும் பெரும் பேரினை உடைய இந்த உலகத்தில் உனது பெயர் சிறக்கும் என வாழ்த்துவதன் மூலம் செவிலியின் மனதினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், களவில் ஈடுபடுகின்ற தலைவி தன்னடைய தாய், தந்தை திருமணம் செய்து வைக்கமாட்டார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு தோழியின் மூலம் அறத்தொடு நின்றலை தவிர்த்து தான் விரும்பிய தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்று விடுகின்றாள். அந்த நிலையில் செவிலித் தாய், குடும்பத்தின் மீது பொண்ட பற்றும், தலைவி இப்படி செய்துவிட்டாளே என்ற கோபம் ஆகிய அனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு தலைவி

விரும்பியவனை மணம் முடித்து வைக்குமாறு நற்றாயிடம் கூறுகின்ற செவிலியின் சிறப்பினை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“ஐதே கம்ம யானே ஓய்யென
தரு மணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
ஓரை ஆயமும் றொச்சியும் காண்தொறும்
நீர்வார் கண்ணேள் கலுமும் என்னினும்
கிள்ளையம் கிளை எனக் கூவும் இளையோள்
வழு இலள் அம்ம!”⁸³

என்ற கண்ணகாரன் கொற்றனாரின் பாடல் புலப்படுத்துகிறது. இப்பாடலில் தலைவியின் மீது எந்த தவறும் இல்லை என்றும் அவள் சென்றதற்கு இந்த ஊரும் ஒரு காரணம். அதனால் தேடி அழைத்து வரலாம் என்று கூறுவதன் மூலம் செவிலியின் ஆளுமையை அறியமுடிகிறது.

இன்றும் களவு வாழ்வில் தனது மகள் காதலனோடு சென்றுவிட்டாலும் தாய் மற்றவர்களோடு பேசி அவளை அழைத்துவர துடிப்பதைக் காண்கிறோம்.

செவிலியின் கணவன் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. ஆனால் செவிலித்தாய் நற்றாயின் வீட்டிலேயே தங்கி யிருக்கின்றாள் என்பதை மட்டும் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. செவிலித்தாயின் செல்வ நிலையையோ, கல்வி நிலையையோ குடும்பப் பின்புலத்தையோ அறியமுடியவில்லை. செவிலித்தாய் தலைவியின் வீட்டில் இருந்தே தன்னுடைய செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் நற்றாய்க்கும் தலைவிக்கும் அறிந்து வருகின்ற உயர்ந்த இடத்தினைப் பெற்று விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

களவொழுக்கத்துக்கு இடையூறு ஏற்பட்டால் உற்றார் உறவினர் அறியாதவாறு தலைவனுடன் இரவு நேரத்தில் சென்று விட்டாள். இதனை அறிந்த செவிலித்தாய், வீட்டில் நயந்து பலகால் வேண்டியும் பாலை உண்ணாதவள் பாலைவழிக் கிணற்றில் ஊறிய உவர்நீரைத் தலைவன் முகர்ந்துத் தர அதனை குடித்தனள் போலும் தனது தலைவியை நினைத்து வருந்திக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“வெஞ்சுரம் போழ்ந்த அஞ்சவரு கவலை
மிஞ்ஹுகூர் கடாஅம் கரந்துவிடு கவுள
வெயில்தின வருந்திய நீடுமருப்பு ஒருத்தல்
பிணர்அழி பெருங்கை புரண்ட கூவல்
தென்கண் உவரிக் குறைக்குட முகவலை
அறனிளாலின் தோண்ட வெய்து உயிர்த்து
பிறைநுதல் வியர்ப்ப உண்டனள் கொல்லோ
தேம்கலந்து அளைஇய தீம்பால் ஏந்திக்
கூழை வளர்ந்து மோழைமை கூறவும்

மறுத்த சொல்லள் ஆகி

வெறுத்த உள்ளமொடு உண்ணா தோளே!”⁸⁴

என்ற பாடலின் மூலம் செவிலித்தாயின் ஆளுமைப்பண்பை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

நற்றாயின் ஆளுமை

சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய் தலைவியின் மீது பாசம் உடையவளாக காணப்படுகின்றாள். தனக்கு நெருங்கிய தோழியாகிய செவிலியிடம் தலைவியை வளர்க்கும் உரிமையை கொடுக்கின்றாள். தலைவிக்கு இடையூறு ஏதேனும் ஏற்படும் போது தன்னுடைய உண்மை அன்பை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

நற்றாயின் விருந்தோம்பல் பண்பைத் தலைவி உரைத்தல்

சங்க காலத்தில் விருந்தோம்பல் என்ற பண்பு தமிழர்களிடையே சிறப்பு பொருந்திய ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது. தன் இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினரை மனதார வாழ்த்தி வியறார உணவு அளிக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. மாலையில் தனது வீட்டின் கதவை அடைக்கும் முன்பாக யாரேனும் விருந்தினர் உள்ளீரோ என்ற கேட்டு பிறகு யாரும் வரவில்லை என்றால் கதவை அடைக்கும் பழக்கம் இருந்ததை நற்றாய் குறித்த பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவி கூற்றாக அமைந்த பின்வரும் பாடல்,

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொதிய வதிய

நள்ளென வந்த நார்இல் மாலை

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுளர்

வருவீர் உளீரோ? எனவும்

வாரார் தோழி நம் காதலரே”⁸⁵

என்ற பாடலில், தலைவனே விருந்தினரைப் போல தலைவி வீட்டிற்கு வந்ததும் அவனை வரவேற்று விருந்தோம்பலைச் சிறப்பாக நற்றாய் செய்துள்ளதும் புலனாகிறது.

உலக பொதுமறையாம் திருக்குறளில் வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் ‘விருந்தோம்பல்’ என்ற அதிகாரத்தைப் படைத்துக் காட்டி விருந்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறார்.

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”⁸⁶

என்று தன் கண் சென்ற விருந்தைப் பேணிப் பின் செல்லக்கடவ விருந்தைப் பார்த்துத் தான் அவனோடு உண்ண இருப்பான் என்று பரிமேலழகர் உரை கூறுகின்றார்.

சிலப்பதிகாரத்திலும் கோவலன் கண்ணகியை பிரிந்து மாதவியிடம் சென்று தன் பொருளனைத்தும் இழந்து மீண்டும் கண்ணகியடன் வந்தபோது கோவலன் கண்ணகியிடம் உனது வாழ்வை இப்படி கெடுத்து விட்டேனே என்று வருந்துகிறான். அதற்குக் கண்ணகி,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்வும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை நும்
பெருமகள் தன்னோடும் பெயம்பெயர் தலைத்தாள்
மண்பெறு சிறப்பின் மாநிதிக் கிழவன்”⁸⁷

என்பதன் மூலம் கண்ணகி தன் வாழ்வு இன்பம் பெறவில்லை என்று வருந்தவில்லை. ஆனால் வீடுதேடி வந்த வறியவர்களுக்கு விருந்தோம்பல் செய்ய முடியவில்லையே என்று வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

பண்பாட்டிலும் தன் மகள் பற்றிய நினைவு

மாலையில் தலைவியின் வீட்டிற்கு விருந்தினரைப் போல தலைவன் செல்ல நினைக்கின்றான் அவ்வாறு சென்றால் தலைவியின் நற்றாய் தன்னை விருந்தினர் என்று நினைத்து வீட்டிற்கு அழைத்து தங்க வைத்து உணவு அளிப்பாள். பின்னர் இரவு தங்க வைப்பாள். அப்போது தலைவியைக் கண்டு இன்புறலாம் என்று எண்ணுகின்றான். அதைப் போலவே தலைவி வீட்டில் சென்று தங்குகின்றான். நற்றாய் வரவேற்று உணவு வடைத்துவிடாள். உறங்கவும் தங்க வைத்து விட்டாள். ஆனாலும் ஓர் இளைஞனை தங்க வைத்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தில் இரவு முழுவதும் உறங்காமல் விழித்திருந்து தன் மகளை பாதுகாக்கின்றான். இச்செயலைக் கண்ட தலைவி தன் தாயை சாபம் விடுகின்றாள் என்பதனை,

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செல் இயரோ அன்னை
ஒருநாள் நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்
பகைமுக ஊரிதறு குசலோ இலளே”⁸⁸

என்னும் பாடல் காட்டுகின்றது. நற்றாய் பண்பாட்டைக் காப்பதிலும் அதே நேரத்தில் தன் மகளின் மீதுகொண்ட அன்பினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் தமது நூலில் இக்கருத்தினை “களவுத் தலைவன் குமரிவாழும் வீட்டகத்து ஓர் இளைஞன் வருதலும், இரவில் தங்குதலும் அவளுக்கு ஐயத்தை உண்டாக்குகின்ற தாயின் விழிப்பு இரவுப் புணர்ச்சிக்குத் தடையாயிற்று. எதிர்பார்த்தது நடவாமையின் மகளுக்கு ஒரே சினம். அரிதாக ஒருநாள் நம் மகிழ்ச்சிக்குரிய விருந்தினன் வந்தான். பகைவர் வந்த ஊரினைப் போல தூங்கவில்லை”⁸⁹ என்று தலைவி நற்றாயின் ஆளுமைத்திறனைப் பலவாறு

புலப்படுத்துகிறாள். இவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் சாபம் விடுவதையும் காணமுடிகின்றது.

“ஆளுமையானது ஒருவனது பண்புகளின் தனித்தன்மை வாய்ந்த அமைப்பு” என்கிறார் கில்போர்ட்.

“ஒரு மனிதன் தன் பாரம்பரியத்தினாலும், சூழ்நிலையினாலும் பெற்றுள்ள உள்ளார்ந்த மனப்போக்குகள், உளத்துடிப்புகள், செய்முறைகள், உடல்வேலைகள் மற்றும் இல்புக்கங்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பே அவனுடைய ஆளுமை ஆகும்” என்கிறார் உட்வொர்த்.

“ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் சூழ்நிலையில் எவ்வாறு செயல்படுகிறான் என்பது இவ்வொருங்கமைப்பின் தன்மையை பொறுத்ததாகும். இத்தகைய உடல் - மனப்பண்புகளின் தனிப்பட்ட ஒருங்கமைப்பு ஒருவனது ஆளுமையாகும்”⁹⁰ என்றும் ஆளுமைக்கு விளக்கமளிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு களவில் மாந்தர்கள் சிறந்த ஆளுமை தன்மை உடையவர்களாக இருந்ததையும், தங்களுடைய சிறப்பான முறையில் களவு வாழ்வில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும் சங்க இலக்கியங்களின் மூலமாக தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைமக்களின் கல்விப் புலமை

சங்க காலத்தில் உள்ள ஆண்களும் பெண்களும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதை சங்க பனுவல்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஆண்களுக்கு நிகராக பெண்களும் கலவி கற்றி சிறப்புடன் விளங்கியுள்ளனர். காக்கைப்பாடினியார், நச்செள்ளையார், வெள்ளிவீதியார் உட்பட 33 பெண்பால் புலவர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

ஒளவையார் என்ற பெண்பால் புலவர் அரசனோடு நட்பும் அறிவுரையும் கூறுகின்ற அளவிற்குக் கல்விப் புலமையால் அதிகாரம் பெற்று விளங்கியுள்ளார்.

தலைவன் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினான் என்பதை களவியலுரையாசிரியர் தலைவன் பிரிவை கூறுமிடத்தில்,

“ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட் பிணி பரத்தையென்
றாங்க ஆறே அவ்வயிற் பிரிவே”⁹¹

என்ற தலைவன் தலைவியை விட்டு ஆறு காரணங்களுக்காக பிரிந்து செல்வான் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினான் என்பதை அறியலாம்.

இதற்கு உரைவகுத்த களவியலுரைக்காரர், ‘ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன் வைக்கப்பட்டது. தலையான பிரிவாகலானும் உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானும், ஓதற்குப் பிரியும் என்பது கற்பான் பிரியம் என்பதன்று. பண்டே குரவர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றான். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு பேறுகள் நுதலிய நூல்களெல்லாம். இனிப் பிரதேசங்களிலும் அவைவ ல்லார் உளரெனிற் காண்டற்கும் வல்லார்கள் உள்வழிச் சென்று தன் நானம் மேம்படுத்து அவர் ஞானங் கீழ்ப்படுத்தற்கும் பிரியும் எனக் கொள்க’⁹² என்று கூறுவதில் இருந்து தலைவன் ஏற்கனவே தனது பகுதியில் கல்வி கற்றான் என்பதும் அதனை விளக்கிக் கொள்ள வேறுபகுதிக்கும் சென்றுவந்தான் என்பதையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனை,

“வரவதோர் காலை இன்முகம் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவன்எதிர் பேணி
மடவை மன்ற நீ எனக் கடவுபு
துணியல் வாழி தோழி சான்றோர்
புகழும் முன்னர் நானுப
பழியாங்கு ஒல்பவோ காணுங்காலே”⁹³

என்பதன் மூலம் தலைவனின் கல்வி அறிவும் பிறர்க்கு கற்பிக்கும் ஆசானாகவும் விளங்கியதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் தலைவன் கல்விக்காகப் பிரிந்துள்ளதைப் பின்வரும் நூற்பாவில் சுட்டுகிறார்.

“ஓதல் பகையே தூது இவை பிரிவே”⁹⁴

என்று தலைவன் கல்வி கற்பதற்காகப் பிரிந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

கல்வியின் இன்றியமையாமை வள்ளுவரும், கல்வி, கல்லாமை, கேளவி, அறிவுடைமை என்ற நான்கு அதிகாரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்”⁹⁵

என்று கல்வி கற்றால் தான் நம்மிடம் இருப்பது கண்ணாகும். கல்வி கற்கவில்லையென்றால் அது புண்ணாகத்தான் இருக்கும் என்பதை வள்ளுவர் வழி அறியலாம்.

தலைவனின் கல்விச் சிறப்பை தலைவி தோழியிடம் “பாண் மகனின் தோற்றம், இளமையில் பொலிவிழந்து காணப்பட்ட போதிலும் அவனுடைய சொல்வன்மை, கேட்டார் பிணிக்கும் தகையவாய் இருந்து பல மாணவர்களில் கல்வியைக் கற்கத் தொடங்கியுள்ள வயதில் இளைய ஒரு கற்றுச் சொல்லியாவான். தான் பிறந்த

ஊரிலுள்ள அவைக்கண் ஏறிநிற்கும் காலத்தில், இவன் எத்தன்மை உடையவனாய் விளங்குவானோ” என்று கூறுவதன் வாயிலாகத் தலைவனின் கல்விச் சிறப்பை அறியலாம். இதனை,

“அன்னாய்! இவன் ஓர் இள மாணாக்கன்
தன் ஊர் மன்றத்து என்னன் கொல்லோ?
இரந்தூண் நிரம்பா மேணியொடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ் செம்மலனே”⁹⁶

என்பதன் வழி தலைவனின் கல்விச் சிறப்பை மோசிகீரனார் புலப்படுத்து கின்றார்.

தலைவின் கல்வி கற்க சென்றதை கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் தனது நூலில், “திருமணமான பிறகு கணவன் மேலும் கல்வி கற்பதற்காகத் தன் மனைவியைவிட்டு பிரிய நேருவதண்டு. கல்விக்காக ஏற்படும் பிரிவு மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது என்பது மரபு”⁹⁷ என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

சங்க காலத்தில் பெண்களும் கல்வியில் சிறந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். தலைவி உலகறிவும் கல்விப் புலமையம் உடையவளாகத் திகழ்ந்து உள்ளாள். பெண்கள் ஆண்களைப் போல வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கல்வி கற்கவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. உள்நாட்டிலேயே அவர்கள் கல்வி கற்றதும், ஆண்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கல்வி கற்று வந்து பெண்களுக்குக் கற்றுத் தந்தனர் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது. இதனை,

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை”⁹⁸

என்ற நூற்பாவானது பெண்கள் கடல் கடந்து செல்லுதல் வழக்கமில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆனால் பெண்கள் உள்நாட்டில் கல்விகற்று சிறந்து விளங்கியுள்ளனர்.

கல்வி பயிலும் உரிமை சங்க காலத்தில் தனிப்பட்ட ஒருசிலரின் உரிமையாக இரந்ததில்லை. எக்குலத்தைச் சார்ந்தவர்களும், செல்வர்களும், வறியோரும், மன்னரும், எளிய குடிமக்களும், ஆண்களும் பெண்களும் கல்வியைத் தேடிப்பெற்றனர். என்பதை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. புறப்பாட்டிலும் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே”⁹⁹

என்ற அடிகளில் தனது குழந்தையைச் சான்றோனாக்குதல் அதாவது சிறந்த கல்வியாளராக ஆக்குதல் தந்தையின் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று பொன்முடியார் என்ற பெண்பாற் புலவரின் கூற்று வெளிப் படுத்துகிறது.

சங்க காலத்தில் அனைத்து ஊரிலும் பள்ளியும் அதில் ஆண்கள் பெண்கள் என அனைவரும் கல்விகற்று வந்தனர் என்பதை கே.கே. பிள்ளை, “ஓவ்வோர்

ஊரிலும் பள்ளிகள் நடைப்பெற்று வந்தனவா என்பதும் பள்ளிகளில் எத்தனை மாணவர்கள் பயின்று வந்தனர் என்பதும் தெரியவில்லை. ஒவ்வோர் ஊரிலும் கல்வி பயிற்றும் கணக்காயர் இருந்தனர். கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் நன்மை பயத்தல் இல என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆசிரியர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்தும் தொண்டுகள் புரிந்தும் மக்கள் கல்வி பயின்றனர்”¹⁰⁰ என்று கூறுவதிலிருந்து சங்க காலத்தில் ஆண் - பெண் பாகுபாடின்றி அனைவரும் கல்வி கற்றதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் அனைத்து வகை மக்களும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி என அவர்களுடைய செயல்பாடுகளின் மூலமும் அவர்களின் சிந்தனைத் திறன் வெளிப்படுவதன் வாயிலாகவும் இவர்கள் கல்வியில் சிறந்தவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதைத் துணியலாம்.

விடுதலைக் கவி பாரதியார் தமது கவிதைகளில் கல்வியின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார்.

“கல்வியிற் சிறந்த தமிழ்நாடு”¹⁰¹

என்றும்,

“வீடுதோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
நகர்க ளெங்கும் பலபல பள்ளி
தேடு கல்வியி லாததொ ருரைத்
தீயினுக்கு இரையாக மடுத்தல்”¹⁰²

என்று கல்வியின் சிறப்பைப் பாடுகிறார்.

பாவேந்தர் தமது கவிதைகளில் கல்வியின் தேவையை உணர்த்துகிறார்.

“என்னருந் தமிழ்நாட்டின் கண்
எல்லோரும் கல்வி கற்றுப்
பன்னருங் கலை ஞானத்தால்
பராக்கிரமத்தால் அன்பால்
உன்னத இமமலை போல்
ஓங்கிடும் கீர்த்தி எய்தி
இன்புற்றார் என்ற மற்றோர்
இயம்பக் கேட்டிடல் எந்நாளோ?”¹⁰³

என்று அனைவருக்கும் கல்வி இன்றியமையாத தேவையாக உள்ளதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழகம் கல்வியில் சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை ஆண் பெண் என்ற பாகுபாடுகளின்றி கல்வியில் சிறந்து விளங்கியுள்ளது. இடையில் சிறிது காலம் பெண்களுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டதும், பின்பு அந்நிலையை பெண்ணியச் சிந்தனையாளர்கள் மாற்றி இன்று அனைவருக்கும் சரிநிகராகக் கல்வி வழங்கப்படுவதையும் காணமுடிகிறது.

மாந்தர்களின் குடும்பப் பின்னணி

களவு மாந்தர்களின் குடும்ப பின்னணியை சங்க பாடல்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. தலைவன், தலைவி, நற்றாய், செவிலி ஆகியோரின் குடும்ப பின்னணியைச் சில பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆனால் பாங்கனின் குடும்பச் சூழல் எங்கும் சுட்டப்படவில்லை.

தலைவன் தலைவி ஆகியோருடைய குடும்பம் செல்வச் செழிப்பு நிறைந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். தலைவன் தலைவி இல்லத்தைப் பற்றிய செய்திகளாலும், அவர்கள் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள், நாட்டின் வளம் பற்றிய செய்திகள் மூலம் தெளியமுடிகிறது.

தாயும் தோழியும் வருந்துமாறு தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியை நினைத்து நற்றாய் “முகப்படாம் அணிந்த யானையினையும், ஒளிரும் அணிகலன்களையும் உடைய நன்னனது பாழி என்னும் நகரைப் போல காவல் மிகுந்த தந்தையின் பெரிய மாளிகையைக் கடந்து எப்படி சென்றாளோ என்று பலம்புவதாக மாமூலனார் பாடலின் மூலம் அறியலாம். இதனை,

“சூழி யானைச் சுடர்ப் பூன் நன்னன்
பாழி அன்ன கடியுடைய வியல்நகர்ச்
செறிந்த காப்பு இகந்து”¹⁰⁴

என்பதன் மூலம் மன்னனுக்கு நிகரான செல்வம் படைத்த குடும்பத்தைச் சார்ந்தவளாகத் தலைவி இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனைப் பற்றி தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றபோது “தலைவனின் தேர் பொன்னால் செய்த அணிகலன்கள் நிரம்பியது” என்று கூறும் போது தலைவனின் செல்வநிலையும் குடும்பப் பின்னணியும் விளங்குகின்றது.

“கோட் சுறா வழங்கும் வாள்கேழ் இருங்கழி
மணிஏர் நெய்தல் மாமலர் நிறைய
பொன் றேர்நுண் தாதுபுன்னை தூஉம்”¹⁰⁵

என்பதன் மூலம் தலைவனின் குடும்பப் பின்னணியை கீரங்கனார் விளக்குகிறார்.

முத்தமிழ்க் காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்திலும் கோவலனும் கண்ணகியும் அரசர்க்கு நிகரான செல்வவளம் படைத்த மாசாத்துவான், மாநாயக்கன் பிள்ளைகள் என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவன் நல்ல செல்வச் செழிப்பு உடையவனாக இருந்ததால் தன்னுடைய காதலியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் போதும் அல்லது காதலிக்காமல் வீட்டில் பார்க்கும் பெண்ணாக இருந்தாலும், அவளை மணக்கும் போதும் மணமகளுக்கு பரிசளித்து மணந்துகொள்ளும் பழக்கமும் செல்வச் சிறப்பும் உடையவனாகத் தலைவன் விளங்கியதை மருதனிள நாகனார் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதனை,

“இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியம மாயினும்
உறுமென கொள்குநர் அல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே”¹⁰⁶

என்பதன் மூலம் சங்ககால ஆண்கள் வரதட்சணை என்ற கீழ்நிலை புத்தியற்றவர்கள் என்பதையும் தன்னை நம்பி வாழ வருகின்ற வாழ்க்கைத் துணைக்கு நாம்தான் பொன்பொருள் அளிக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த பண்பாட்டுச் சிந்தனை உடையவர்கள் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் வரதட்சணை என்ற கொடுமையால் பல்வேறு பெண்கள் பாதிக்கப்படுவதை நாம் காணமுடிகின்றது. பணம், பொருள் கொடுத்தால்தான் தாலிகட்டுவேன் என்று மணமகனும் அவரது பெற்றோரும் கேட்பதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் மணமகன் மணமகளுக்குப் பொன் பொருள் கொடுத்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசனும் தன்னுடைய குடும்ப விளக்கில் தலைவன் பொருள் கொடுத்து தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொண்டதை,

“இசைவந்தது பொம்பொம் என்றே! விழிகுச வந்ததொளி!
மிசைவண்ண மெருகு கண்ணாடிச் சன்னல்கள் மின்விளக்கம்
விசைவண்டி வந்தது நகைமுத்து மெல்லியலே மற்றவர்பின்
ஏவலர் பெட்டிகள் பட்டுப் புடவைகள் ஏந்திவர”¹⁰⁷

என்பதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தமிழரின் செல்வ நிலையையும் குடும்பப் பின்னணியையும் கே.கே. பிள்ளை, “பண்டைய தமிழகத்தில் பெண்கள் ஆடைகளினால் முழுவதும் மறைக்கப் பெறாத தம் உடலை அணிகலன் பூண்டு மறைத்தனர். கழுத்திலணியும், வீரச்சங்கிலி, பொன்னான், அரிநெல்லிக்காய், மணிமாலை, வலம்புரி சங்கு போன்றவற்றை அணிந்தனர்”¹⁰⁸ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்ககால களவு மாந்தர்களில் தலைவன் தலைவி செல்வசெழிப்பும் சிறந்த ஆடைகளும் அணிந்துள்ளனர். தோழி செவிலித்தாய் இருவரும் தலைவியின் வீட்டிலே இருந்து பணியாற்றி வந்ததையும் அறியமுடிகின்றது. இவர்கள் உயர்ந்த குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் செல்வந்தர்களாகவும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் அனைவரும் செல்வச் செழிப்புடன்தான் இருந்தார்கள் என்று எண்ணுவது தவறாகும். அந்த காலத்திலும் ஏழ்மையிலும் வறுமையிலும் சிலர் இருந்துள்ளனர். ஆனால் புலவர்கள் மேல்தட்டு மக்களையும் செல்வச் செழிப்பு உள்ளவர்களையும் மட்டுமே தலைவன் தலைவியாகப் படைத்துக்காட்டியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கிய வாழ்வு உயர்ந்தோர் வாழ்வைக் காட்டுவதை பின்வரும் நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது.

**“வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான”¹⁰⁹**

என்பதன் மூலம் வழக்கு என்பது உயர்ந்தவர் வழக்கு ஆகும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர் “வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலினெழுத்துங் சொல்லும் பொருளுநாடி’ என்றதனோடு மாறு கொள்வோமென ஐயுற்றார்க்கு ஆண்டு வழக்கென்று சொல்லப் பட்டது உயர்ந்தோர் வழக்கினை எனவும் இழிந்தோர் வழக்கு வழக்கெனப்படா தெனவும் கூறியவாறு”¹¹⁰ என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வழக்குகள் உயர்ந்தோர் வழக்கு என்பதை இளம்பூரணரின் உரை தெளிவாக்குகின்றது. “வறுமையின் கொடுமையால் உழன்று வாழ்ந்தோர்க்கு இன்பம் என்பது என்றும் இருந்ததில்லை. அவர்கள் உற்றார் உறவினர்கள் நட்பினரால் இகழப்பட்டனர். பொருளற்றவர் இவ்வுலகில் புழுவாய் துடித்து மடிய வேண்டும். எனவே பொருளீட்டும் முயற்சி ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டும் என்ற உறுதியான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர்”¹¹¹ என்று கூறுவதிலிருந்து வறுமையிலிருந்த தாழ்ந்தோர் வழக்கைப் புலவர்கள் பாடாதொழிந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

**“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”¹¹²**

என்பதில் நாடகவழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல். அ.தாவது செல்வத்தானும், குலத்தானும், அன்பினானும்

ஓத்தார் என்பதன் மூலம் சங்க இலக்கியம் என்பது உலக வழக்கும் நாடக வழக்கும் கலந்து அமைந்தது என்பதை அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் காணப்படும் மாந்தர்கள் கல்வி அறிவு உடையவர்களாகவும், ஆளுமை திறமை உடையவர்களாகவும், செல்வ செழிப்பும், உயர்ந்த குடும்ப பின்னணி கொண்டவர்களாகவும் விளங்கியதை அறியமுடிகிறது.

செவிலித்தாயும், தோழியும் தலைவியின் மீது அளவற்ற அன்பும் எல்லையற்ற உரிமையும் உடையவர்களாக விளங்கியதைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவன் தலைவி மீது அளவற்ற காதல் கொண்டவனாகவும் தலைவியோடு களவிலே அதிக நாள் காலம் தாழ்த்தி அவளை மணப்பதையும், தோழி, தலைவி விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தலைவனை வலியுறுத்துவதையும் அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.169.
2. மேலது., ப.71.
3. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.211.
4. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.70.
5. மேலது., ப.8.
6. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.51.
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
8. நக்கீரர் (உ.ஆ), களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள், பக்.33-34.
9. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.182.
10. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.34.
11. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
12. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., பக்.52-53.
13. ஆ. சிவலிங்கனார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் உரைவளம், ப.11.
14. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.111.
15. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.54.
16. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.41.
17. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.3.
18. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.110.
19. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.53.
20. அ. சிவலிங்கனார், மு.நா., ப.12.
21. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.54.
22. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.167-68.
23. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.141-142.
24. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.726.
25. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.29.
26. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.13.
27. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.333.

28. அ. அறிவொளி (உ.ஆ), கம்பராமாயணம், ப.35.
29. உ.வே.சா (உ.ஆ), சீவகசிந்தாமணி, ப.123.
30. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.335.
31. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.8.
32. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.876.
33. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.243.
34. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.109.
35. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.30.
36. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.32.
37. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.6.
38. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.251.
39. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.234.
40. டாக்டர் மு.வ., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.37.
41. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.513.
42. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.141.
43. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.143.
44. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.603.
45. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.190.
46. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.34.
47. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.736.
48. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.531.
49. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.333.
50. கி. நாகராஜன், உளவியல் கற்றலும் மனித மேம்பாடும், ப.133.
51. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.451.
52. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.474.
53. வைரமுத்து, வைரமுத்து கவிதைகள், பக்.406-410.
54. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.17-18.
55. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.20-21.

56. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.16.
57. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.33-34.
58. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.701.
59. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
60. மேலது., ப.15.
61. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.712.
62. மேலது., ப.13.
63. அ. கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டியல், பக்.126-127.
64. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.2.
65. ச. சாம்பசிவனார், தமிழ்ப் பெருமிதம், ப.140.
66. மேலது., ப.136.
67. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.367.
68. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.150.
69. மேலது., ப.111.
70. மேலது., ப.513.
71. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.520.
72. சரளா இராசகோபாளன், மு.நா., ப.68.
73. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, பக்.33-34.
74. கே.கே. பிள்ளை, மு.நா., ப.133.
75. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.233.
76. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.368.
77. ஞா. மாணிக்கவாசகன் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், பக்.16-17.
78. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.192.
79. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.97.
80. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.38.
81. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.111.
82. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.204.
83. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.262.

84. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.619.
85. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.281.
86. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.32.
87. ஞா. மாணிக்கவாசகன் (உ.ஆ), மு.நா., ப.288.
88. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.690.
89. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.46.
90. கி. நாகராசன், உளவியல் நோக்கில் கற்றலும் மனித மேம்பாடும், ப.135.
91. நக்கீரனார் (உ.ஆ), மு.நா., ப.157.
92. மேலது., ப.158.
93. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.585.
94. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.30.
95. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.126.
96. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.93.
97. கே.கே. பிள்ளை, மு.நா., ப.137.
98. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.35.
99. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), புறநானூறு, ப.140.
100. கே.கே. பிள்ளை, மு.நா., ப.159.
101. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.28.
102. மேலது., ப.27.
103. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.27.
104. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.43.
105. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.138.
106. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.270.
107. பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு, ப.79.
108. கே.கே. பிள்ளை, மு.நா., பக்.146-147.
109. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.211.
110. மேலது., ப.211.
111. அ. கிருட்டிணன், மு.நா., ப.146.
112. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.70.

இயல் - மூன்று

முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்

முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்

களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற காதலர்களின் காதல் நிகழ்வுகளை அழகுற அமைத்துக் காட்டுவது ஐவகை நிலங்கள் ஆகும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் அன்பின் ஐந்திணைகளில் இருக்கின்ற முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றிணை அடிப்படையாகக் கொண்டு, களவு வாழ்க்கை சிறப்பு பெற்றமையை ஆராய்வதே இந்த இயலின் நோக்கமாகும்.

திணை என்பதன் பொருள்

திணை என்பதற்கு நிலம், இடம், வீடு, குலம், ஒழுக்கம், எனப் பல பொருள்கள் உண்டென்று சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் பேரகராதி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், மரபுவழிப்பட்ட ஒழுக்கவிதிகள் திணை எனப்பெறுதலையும் இந்நூல் குறிக்கின்றது. தமிழ் நூல்களில் கூறப்படும் அகமும் புறமுமாகிய ஒழுக்கம் (Conventional rules of Conduct / aid down in the Tamil works of two class viz. akkattinai and Purattinai) என்று இவ்வகராதி விளக்கம் அளிக்கின்றது.

அகத் திணை இயல் என்பதனை இளம்பூரணர் “இம்முதற்கண் ஒத்து அகப்பொருள் நுதலிற்று” என்று பொருள் கூறிவிட்டுக் கைக்கிளை முதலா என்ற நூற்பாவிற்கு கைக்கிளை என்று சொல்லப்படும் பொருள் முதலாகப் பெருந்திணை என்று சொல்லப்படும் பொருள் ஈறாக ஏழு பொருள் முற்படக் கூறப்பட்டன என்று கூறுவதால் திணை என்பதற்கு பொருள் என்று பொருள் கொண்டதை அறியமுடிகின்றது.

நச்சினார்க்கினியரும் திணை என்பதற்கு திணையாவது ஒழுக்கம் இயல் இலக்கணம், எனவே அகத்திணையியல் என்றது இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணம் என்றவாராயிற்று என்றும் கைக்கிளை முதலா என்ற நூற்பாவிற்கு கைக்கிளை எனப்பட்ட ஒழுக்கம் முதலா பெருந்திணை என்றும் ஒழுக்கத்தினை இறுதியாகவுடைய ஏழனையும் என்று கூறுவதால் அவர் திணை என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்று பொருள் கொண்டதை அறியலாம்.

களவியல் (எ) இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியரும் இனி, ஒழுக்கத்திணைத் திணை என்பாரும், நிலத்திணைத் திணை என்பாரும் என இருபகுதியர் ஆசிரியர் அது பொருந்தாது. ஒழுக்கமே திணை எனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலம் குறிஞ்சி எனப்பட்டது. என்னை, விளக்காகிய சுடர் இருந்த இடனும் விளக்கு எனப்பட்டது போல என்பது என்று கூறுவதன் மூலம் திணை என்பது ஒழுக்கம் என்று பொருள் கொண்டதை உணரலாம்.

மேற்கூறிய கருத்துக்களின் மூலமாக திணை என்பது ஒழுக்கம், பொருள் என்ற இருபொருளில் கையாண்டுள்ளமையை அறியலாம். பொரும்பாலானோர் திணை என்பதனை ஒழுக்கம் என்றே பொருள் கொண்டுள்ளதை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்பது ஒழுக்கம் என்பதன் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டதையும், அந்த அந்தத் திணையின் அடிப்படையில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டதையும் அறியலாம்.

அகத்திணைகள் ஏழு

சங்க கால மக்கள் அகவாழ்க்கை முறையை ஏழு வகையாகப் பிரித்து வாழ்ந்து வந்தனர். புறவாழ்க்கை முறையையும் அவ்வாறே அமைத்தனர். இந்த அமைப்பு முறையானது நிலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது.

அகத்திணைகள் ஏழு என்பதனை தொல்காப்பியர்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப” (அகத் - 1)

என்று கைக்கிளை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்ற ஏழிணைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அகத்திணை ஏழு வகையினையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டால் தான் புறத்திணையை சிறப்பாக அறியமுடியும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்

புறத்திணை இலக்கணம் திறம்படக் கிளப்பின்” (அகத் - 59)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ளலாம்.

மக்களும் புலவரும் புறக்கணித்த இருதிணைகள்

அகத்திணைகள் ஏழு என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டாலும் அவற்றில் கைக்கிளை, பெருந்திணை, என்ற இரண்டையும் சங்கால தமிழர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. காரணம், கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம், பெருந்திணை என்பது பொருந்தாத காமமாகும்.

காதல் என்பது தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரையொருவர் விரும்பவேண்டும். அதுதான் உண்மையான காதலாக அமையும். கைக்கிளைப் பற்றி தொல்காப்பியர், அந்நெறி ஆண்மகற்குரியதாக மொழிவர்,

“காமஞ்சாலா இளமை யோள்வின்

ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி

நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறந்தாள்

தன்னோடும் அவளோடும் தருக்கிய புணர்த்துச்

**சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லியின் புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளை குறிப்பே” (அகத்.55)**

என்று கைக்கிளையை குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவன் தலைவி மீது ஒரு தலையாக காதல் கொள்ளும் முறையே கைக்கிளை என்பதாகும். தமிழர்கள் பண்பாட்டு சிறப்புனை கைக்கிளையின் மூலம் அறியலாம். ஏனென்றால் சமூகத்தில் இளம்பெண்கள் காதலை முதன்முதலாக சொல்லுகின்ற பழக்கம் இல்லை. அப்படிச்சொல்லித் தலைவன் ஏற்கவில்லையென்றால் அது பெண்மைக்கு ஏற்படும் இழுக்காகும். அதனால்தான் கைக்கிளை என்பது தலைமகனுக்கு மட்டும் உரியதாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

கைக்கிளைப் பற்றி கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள், சொல்லெதிர் பெறாஅன் என்பதை நஞ்சுண்டான் சாவான் என்பது போல இருபாற்கும் உரிய செய்தியாகக் கொள்ளலாமா? இயலாது ஏன்? பண்பாடு இடங்கொடாது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அத்தகைய பெண்ணீர்மை இல்லை. இளங்குமரியார் காதலை முற்றுற்றுக் காட்டுதல் இல்லை என்று கூறுவதை காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனைத் தேடிச் சென்று தலைவி தனது காதலை வெளிப்படுத்தும் முறை தமிழ் சமூகத்தில் இல்லை என்பதை உணரலாம்.

கைக்கிளை என்பதில் ஆண்மகன் காதலுக்குரிய பருவமும் உணர்வும் பெற்றிருப்பான். ஆனால் அந்த பெண்மகள் பருவம் அடையாதவளாய் இருப்பான். அதனால் இவனுடைய காதலை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பக்குவம் அவளிடம் இருக்காது என்பதை அறியவேண்டும். வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் கைக்கிளைப் பற்றி

பருவம் எய்தாப் பெண்ணை (பருவம் எய்தியவளாக மயங்கி) ஒருவன் காதல் கொள்கின்றான். காதற்றுன்பமும் படுகின்றனர். நன்மை எனவும் தீமை எனவும் அவளைத் தொடர்புப்படுத்திக் கொள்கின்றான். அவளிடமிருந்து மறுமொழியாக ஒரு சொல்லும் பெறவில்லை எனினும் தானே சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுகின்றான் என்றும்,

கைக்கிளையின் இலக்கணம் கூறும் இந்நூற்பா நீண்ட சிந்தனைக்கும் நினைவுக்கும் உரியதாதலின் முழுதும் தரப்பட்டது. அகத்திணைச் சார்ந்த கைக்கிளைக்கு ஒரே ஒரு துறைதான் உண்டு. புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே என்ற நடையால் இத்திணை விரிவுற்றது. துறைபல இல்லாதது என்பது போதரும் என்றும் கூறுவதைக் காணலாம்.

கைக்கிளை என்பதனைச் சங்ககால மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அவற்றைப் புலவர்களும் புகழ்ந்துப் பாடவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில்

கைக்கிளையைப் பற்றி கலித்தொகையில் மட்டும் நான்கு பாடல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் மூன்று பாடல்களை கபிலரும், ஒரு பாடலை நல்லுருத்திரனாரும் பாடியுள்ளனர். கலித்தொகையில் (56, 57, 58, 100) ஆகிய பாடல்களில் கைக்கிளையைப் பற்றிய செய்தியினை காணலாம்.

கைக்கிளைப் போன்றே பெருந்திணையும் அகத்திணையில் ஒன்றாகும். பெருந்திணையும் சங்கமக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பெருந்திணை என்பதை தொல்காப்பியர்

“ஏறிய மடல்றும் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே” (அகத்.54)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மடல் ஏறிய திறம், இளமையது தீர்த் திறம், தெளிதல் இல்லாத காமத்து மிகுதிறம், மிக்க காமத்துமிடல் என்ற நான்கு செயல்களும் பெருந்திணைக்கு உரியவை என்பது ஆசிரியரின் கருத்தாகும்.

கைக்கிளை புணராது நிகழும் என்றமையால், இது புணர்ந்த பின் நிகழும் என்று கொள்க. ஏறிய மடல்ற்றும் தலைமகற்கே உரியது என்றும் அது மூவகைப்படும், தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகள் இளையளாதலும் தலைமகள் முதியளாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், இவ்விருவரும் இளமைப்பருவம் நீங்கிய வழி அறத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தலன்றிக் காமத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தரும் என்று இளம்பூரணர் உரையில் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

பெருந்திணை என்பது சமூக வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாத செயல்முறை ஆகும். தனது காதலியை பெறவேண்டும் என்பதற்காக எந்த நிலையை மேற்கொள்ளுதல், வயது முதிர்ந்த ஒருவருக்கு இளமை வயதுடைய பெண்ணை திருமணம் செய்து வைப்பதும், வயது இளமையுடைய ஆண்மகன் வயது முதிர்ந்த பெண்ணை திருமணம் செய்வதும் பெருந்திணையாகும். திருவள்ளுவரும் பெருந்திணையை,

“கண்கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள” (குறள்.1101)

என்ற குறளில் இளமைக் காலத்துக்குரிய இன்பத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த இளமைப்பருவம் நீங்கிய நிலையிலும் காதலர்கள் உடல்கள் இன்பம் நாடுவாராயின் அது பெருந்திணையாகும்.

காதலன் தனது காதலியை கரம்பிடிப்பதற்காக பனைஓலையினால் ஒரு குதிரை செய்வான். காதலியின் ஊருக்குச் சென்று முச்சந்தியிலே இப்பணைவோலை குதிரையை நிறுத்தி அதன் மேல் ஏறிக்கொள்வான். கையில் காதலியினுடைய உருவம் வரைந்தபடம் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொள்வான். தான்

எண்ணும் எண்ணம் ஈடேறப் பல நாட்களானாலும் உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருப்பான். இதைக் கண்ட ஊரார் இரக்கப்பட்டு அவன் விரும்பியப் பெண்ணை அவனுக்கே மணமுடித்து வைப்பர். இதனை

“வருத்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாட
திருந்திழைக்கு ஒத்த கிளவி கேட்டு, ஆங்கே
பொருந்தாதார் போர் வல் வழதிக்கு அருந்திறை
போல, கொடுத்தார், தமர்” (கலித். 141-20-25)

என்ற கலித்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது. மேலும் 138 - 147 வரை பத்துப் பாடல்களும் நெய்தற்கலியில் மடல் ஏறுதலைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவன் தலைவி மீதுள்ள காதலால் அவளை அடைவதற்கு மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சி மடல் ஏறுதல் என்று கூறலாம். ஆனால் சமுதாய வாழ்வில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத வகையில் அமைந்ததால் இதனை பெருந்திணை என்று முன்னோர்கள் வழங்கியுள்ளமை நம் தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டு சிறப்பினை உணர்த்துகின்றது.

எந்த நிலையிலும் பெண் மடல் ஏறுதல் கூடாது என்பதனை தொல்காப்பியர்,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேற்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான” (தொல்.அகத்.38)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்
காழுற்றார் ஏறு மடல்” (திருக்.1133)

என வள்ளுவரும் நாணமும் ஆளுமைத் தன்மையும் குன்றத் தலைவனே மடல் ஏறுவதை மேற்கொள்வான் என்று கூறுவதை காணலாம்.

பெருந்திணைப் பற்றி பேரா. வ.சுப. மாணிக்கனார், “பெருந்திணைக் கண் இவ்வகையாலும் வலிந்த காமத்துக்கு இடனில்லை என்பதும், உள்ளப்புணர்ச்சி என்னும் அகத்திணைப் பண்பிற்கு ஒத்தவே பெருந்திணை என்பதும், தொல்காப்பியரும் சங்கப்புலவர்களும் பெருந்திணையை அன்புக் காமமாகவே வகுத்துப் பாடியுள்ளார் என்பதும் என் அதிகாரத் துணிபு” என்று கூறுகின்றார்.

பெருந்திணைப் பற்றி ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்கள் ஒவ்வாக்காதலைப் பெருந்திணை என்று மேலே குறிப்பிட்டோம். இஃது ஏனைய திணைகள் எல்லாவற்றிலும் பெரிதாதலால் இஃது பெருந்திணை என்று குறியீடு செய்தார் என்றும்

பிள்ளைப் பேறு வாய்க்கப் பெறாத செல்வரும், முதல் மனைவியை இழந்தோரும் தாம் முதுமை எய்தினும் இரண்டாந்தாரமாக மணம் புரிந்து கொள்வதும், முதுமைப் பருவம் எய்திய ஒருத்தியும் கட்டிளங்காளை ஒருவனும்,

கள்ள நட்புக் கொண்டிருத்தலும், பேரறிஞர் பெர்னாட்ஸா போன்றவர்களும் இளமைப்பருவம் நீங்கி பின்னும் திருமணம் செய்து கொள்வது நாம் கண்கூடாகக் காணும் நிகழ்ச்சிகளன்றோ? என கூறுவதன் மூலம் பெருந்திணையை அறியலாம். மேலும் பேராசிரியர் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம் தமது தமிழ்க்காதல் என்ற நூலில் பெருந்திணையைப் பற்றி கூறும் கருத்து இதற்கு முற்றிலும் மாறானது. இதுவே பொருத்தமானது என ந. சுப்புரெட்டியார் கூறுவது ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

பெருந்திணைப் பற்றி ஏ.கே. குணா அவர்கள் தன் நூலில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது தமிழர் பண்பாடு. இந்தப் பண்பாட்டில் இன்றைய தமிழர்கள் ஊறித் திளைக்கின்றார்களா என்றால் அது கேள்விக்குறியே. அதற்காக எனக்கு 26 வயது, என் கணவருக்கு 36 வயது. தாம்பத்திய உறவில் என் கணவரிடமிருந்து முழுமையான இன்பத்தைப் பெறமுடியவில்லை. எங்கள் வீட்டில் வாடகைக்கு இருக்கும் 18 வயது இளைஞரோடு உடலுறவுப் பழக்கம் வைத்துள்ளேன். நான் செய்வது சரியா? என்று ஒரு பெண் பத்திரிக்கையில் மணம் விட்டுக் கேள்வி கேட்டுக் கொள்ளுமா? அளவுக்கு நிலைமை மோசமாக இருக்கக் கூடாது என கூறுவதைக் காணலாம்.

கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பது அகத்திணை ஏழு வகைகளுள் ஒன்றாக இருந்தாலும், அவற்றை தமிழர் தங்கள் கலாச்சாரத்திற்கு தகுந்ததாக கருதவில்லை என்பதை நாம் சங்க பனுவல்களின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் 2381 பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில் 1862 பாடல்கள் அகத்திணையைச் சார்ந்ததாகும். ஆனால் அதில் கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பற்றி மிகமிக குறுகிய பாடல்கள் (14 மட்டும்) தான் உள்ளது. ஆகவே சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் அவற்றை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

பெருந்திணையை அன்புக் காமம் என்று வ.சுப. மாணிக்கனாரும், இல்லை அது அன்புக் காமம் ஆகாது என்ற ந. சுப்புரெட்டியாரும் கூறுகின்றனர். நாம் நமது தமிழ் பண்பாட்டு முறையும் தொல்காப்பிய இலக்கணத்தையும், இன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கையையும் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது ந. சுப்புரெட்டியார் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாய் அமைந்துள்ளது.

இன்றைய களவுவாழ்க்கையிலும், ஒருதலையாக காதலித்து தனது காதலை ஏற்க மறுத்த பெண்ணை கொலை செய்வதும், அவள் மீது அமிலம் (ஆசிட்) வீசி அவள் அழகையும், உயிரையும் பறிப்பதையும் எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகவே கைக்கிளை இன்றும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது.

வயதான முதியவருக்கு இளம் நங்கையைத் திருணம் செய்து கொடுப்பதும், அதனால் ஏற்படுகின்ற துன்பத்தை நாம் கண்கூடாக நேரில் பார்க்க முடிகின்றது. அதைப் போல தனது காதலை மறைமுகமாக (அகத்துள்) வைத்துக் கொள்ளாமல்

வெளிப்படையாக இணையதளம் போன்றவற்றில் வெளியிட்டு அதன் மூலம் ஏற்படும் சிக்கலையும் நாம் கண்டும் கேட்டும் வருகின்றோம்.

சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரை தமிழ்ச் சமூகத்தில் கைக்கிளை, பெருந்திணை, என்ற இரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அகத்திணைகள் ஏழு வகையாக இருந்தாலும் நம் தமிழ்சான்றோர்கள் அன்பின் ஐந்திணை என்று வழங்கியதை காணலாம்.

அன்பின் ஐந்திணை

அகத்திணைகள் ஏழாகுமெனினும் அவற்றில் கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டும் விரிவான கற்பனைக்கு உரியன அல்ல என்பதை முன்பு கண்டோம். முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து திணைகளை அன்பின் ஐந்திணை என்று தொல்காப்பியர் இலக்கணம் கூறினார்.

**“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை
என அகத்திணையின் சிறப்பைக் காட்டுவர்.
இளம்பூரணர் இதற்கு வகுத்தயுரையில்”**

“அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை என்றதனால் கைக்கிளை பெருந்திணையை ஒழித்து நின்ற முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம் நெய்தல் எனக் கொள்ளப்படும். அவை அன்பொடு புணர்ந்தவாறு என்னையெனின் கைக்கிளை, பெருந்திணையைப் போலாமை. ஒத்த அன்பினராகிப் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும் இரங்களும் நிகழ்த்துப ஆகலானும். அவை நிகழுங்கால் அத்திணைக்கு உறுப்பாகிய இடமும் காலமும் கருப் பொருளும் துணையாகி நிகழுமாகலானும், இவை அன்பொடு புணர்ந்தன என்க” என்று இளம்பூரணர் கூறுவதிலிருந்து அன்பின் ஐந்திணையை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இதே கருத்தினை இறையனார் அகப்பொருளிலும்

“அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப்படுவது” (இ.அ.க)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் களவிற்கு அடிப்படையாக அன்பின் ஐந்திணைகள் அமைவதை காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்பது ஒழுக்கம் என்பதன் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டதையும், அந்தந்த திணையின் பெயராலே நிலத்திற்கும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என நானிலங்கள் தனியாக அமைந்திருந்தது. பாலை என்ற ஒரு தனி நிலம் இல்லை. குறிஞ்சியும், முல்லையும், தன்னுடைய நிலையில் இருந்து மாறும்போது பாலை என்ற ஒரு புதிய நிலம் உருவாகின்றது. இதனை,

**“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறையில் திரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய றுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிமம் கொள்ளும்” (சிலம்பு.64)**

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும் வேனிற்காலத்து வெப்பத்தால் முல்லையும், குறிஞ்சியும் வளங்குன்றி பாலையை போலத் தோன்றும் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்று முற்கூறிய மூவகைப் பொருள்களோடு, ஒருவனோடு ஒருத்தியிடைத் தோன்றிய அன்போடு கூடிய இன்பத்தின் மிகுதியாகிய புணர்தல் முதலான ஐவகை ஒழுக்கம் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்.

தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறையில் ஐந்திணைகளும் முக்கிய இடத்தினையும், செல்வாக்கினையும் பெற்று விளங்கியுள்ளது. தமிழர் பண்பாட்டினைப் பேணிக்காப்பதாக அமைந்ததால் இதனை அன்பின் ஐந்திணை என்று சிறப்பிப்பதை அறியலாம்.

திணை இலக்கியம் நில அடிப்படை உடையது. நிலமும், பருவப் பொழுதுகளும், இயற்கையும், இவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்ட மனிதவாழ்வும், இயைபுபடப் புணையப்படுவதே திணை இலக்கியமாகும். நிலச்சாயலும் அதில் வாழும் உயிரினச் சாயலும் மனித வாழ்வுச் சாயலும் ஒவியமாகப் படிந்து கிடப்பதே திணை இலக்கியம். மனித உளவியலை மையமாகக் கொண்டு அகப்புற நிகழ்ச்சிகளைக் கருவாக்கி அவற்றில் தோன்றும் சிறுசிறு அடிப்படைச் சிக்கலை பின்னிப் புணைவதே திணை இலக்கியம் என்று தமிழன்னல் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐந்திணைகளும் முதல், கரு, உரி, என்ற மூன்று பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

முப்பொருள் பாகுபாடு

அன்பின் ஐந்திணைகளையும் உலக வழக்கு, நாடக வழக்கு இரண்டிலும் பயின்று வரும் பொருட்களை தொல்காப்பியர் மூன்றுவகையாகப் பிரித்துக் காட்டுவர். அவை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற வகையினுள் அடங்கும்.

**“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை” (தொல்.அகத்.3)**

என்ற மூன்று பொருள்களை தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

ஐந்திணைகளில் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்று பொருட்கள் வரும். அப்படி இல்லையெனில் உரிப்பொருள் என்பது கட்டாயமாக அமைந்து வரும் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

நம்பிக்கைப் பொருளிலும்

“அவைதாம்

முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருளென முறை

நுதற்பொருள் மூன்றினு நுவலப்படுமே” (நம்பி.அகப்.7)

என்று கூறுவதைக் காணலாம். இறையனார் அகப்பொருளிலும், “ஆயின் ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும், அறியச் சொல்லிற்றிலரோ எனின், இது சுருக்க நூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர். அவை முடிந்த நூலிற்கொண்டு உரைக்கப்படும் உரைக்குமிடத்தை, முதல் கரு உரிப்பொருள் என மூன்று வகையான் உரைக்கப்படும் என்று கூறுவதை அறியலாம்.

சங்ககால அகவாழ்க்கை என்பது ஐந்திணைகளை அடிப்படையாக கொண்டு அவை முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றிணை துணையாக கொண்டு சிறப்புற்றதை உணரலாம்.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் என்பது முதன்மையான, தலையான பொருள் என்று பொருள் கொள்ளலாம். அகத்திணையில் களவு, கற்பு ஆகிய இரண்டும் வாழ்க்கைக்கும் அடிப்படையாக முதலில் அமைகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி சந்தித்து இன்புறுவதற்கு காரணமாக நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டும் அமைவதால் முதற்பொருள் என்று பெயர் பெற்றதை உணரலாம். இதனை தொல்காப்பியர்,

“முதலெனப் படுவது நிலம் பொழுது திரண்டின்

இயல்பென மொழிய இயல்புணர்ந் தோரே” (அகத்.4)

என்பதில் இயற்கையாக அமைந்த நிலம் பொழுது முதற்பொருளாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

நானிலங்கள்

முதல்பொருளில் ஒன்றான நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரித்தனர். அவை, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பனவாகும். முல்லை, குறிஞ்சி இரண்டும் கலந்து உருவாகும். நிலம் பாலை என்பதை நாம் முன்பே தெளிவாகக் கண்டோம். தொல்காப்பியரும் நான்கு நிலங்களைப்பற்றி,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணம் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (அகத்.5)

என்று, திருமாலை விரும்புகின்ற காடுடைய முல்லை நிலமும், முருகனை விரும்புகின்ற மேகம் சூழ்ந்த மலையுடைய குறிஞ்சிநிலமும், இந்திரனை விரும்புகின்ற மிகுதியான நீரை உடைய மருத நிலமும், வருணன் விரும்புகின்ற மிகுதியான கடலையுடைய நெய்தல் நிலமும் என்று நான்கு நிலங்களை குறிப்பிடுகின்றார்.

பாலை நிலம் இல்லை என்பதை ந. சுப்பு ரெட்டியார் அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் ஐந்தாவது நிலமாகிய பாலை நிலம் இல்லாததால் அதைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறவில்லை என்று கூறுவதன் மூலம் தெளிவாக உணரமுடிகின்றது.

இயற்கைச் சூழலையும், மண்ணின் தன்மையும் நோக்கி நிலத்தை நான்காக பிரித்தனர். தமிழர், இந்நானிலப்பகுப்பே உயரிய ஒன்றாகும் என வா.சா. பானாநார்மதீன் தன் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதை நாம் ஒப்பு நோக்கலாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு பின்பு தோன்றிய நம்பிகப்பொருள் ஐவகை நிலத்தை குறிப்பிடுகின்றது.

“குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்

நெய்தல் ஐந்திணைக் கெய்திய பெயரே” (நம்பி.அகம்.6)

என்று ஐவகை நிலங்களையும், மேலும்,

“வரையே சுரமே புறமே பழனம்

திரையே யவையவை நேர்தரு மிடனே

எனவி ரைவகைத் தனையிய நிலமே” (நம்பி.அக.9)

என முதற்பொருளை பத்துவகையாகக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

நம்பிகப் பொருளில் குறிஞ்சி முதலாவதாக கூறப்பட்டுள்ளது. முறையை மாற்றி கூறுவது தவறில்லை என்று இளம்பூரணர் சொல்லிய முறையில் சொல்லவும் படும் என்றதனான் காடு, நாடு, மலை, கடல், என்பதே பெருவழக்கு. இம்முறையின்றி சொல்லவும் படும் என்று கொள்க. அ.தாவது அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்யும் கோவையினும், பிறநூலக்கத்துங் கண்டு கொள்க என்று கூறுவதை காணலாம்.

ஐவகைப் பொழுது

முதற்பொருளில் ஒன்றான பொழுதினை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை சிறும்பொழுது, பெரும்பொழுது என்பவையாகும். ஒரு நாளின் ஆறு கூறுகள் சிறும்பொழுதாகும். அது, காலை, நண்பகல், எற்பாடு, மாலை, யாமம், வைகறை என்பனவாகும்.

எற்பாடு என்பது எல் + பாடு எனப் பிரியும். எல் என்பது ஞாயிறு, பாடு என்பது மறைமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. எற்பாடு என்பது சூரியன் மறையும் நேரமாகும்.

ஒரு ஆண்டினை ஆறாகப் பிரித்து பெரும்பொழுதென்றனர். அவை, கார்காலம், குளிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம், இளவேனிற்காலம், முதுவேனிற்காலம் என்று ஆறு கூறுகளாக ஆண்டினைப் பகுத்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்தனியாக நிலம்பொழுது, பெரும்பொழுது அமைந்துள்ளது.

“... நெல்லோடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
அரும்பவி மலரி தூஉய்” (முல்லை.86)

என்றமையால் காடுறை உலகிற்கு முல்லைப் பூச்சிறத்தாகவும்,

“கருங்கோள் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்.3)

என்பதனால் குறிஞ்சியையும்,

“இறாஅல் அருந்திய சிறுகுரல் மருதின்
தாழ்சினை உறங்குந் தன்துறை ஊரே” (அகம்.286)

என்ற வழி மருதத்தையும்

“பாசடை நிவந்த கணக்கால் நெய்தல்
இளமீன் இருணுகழி ஓதம் மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறுந்.9)

என்று நெய்தலையும் குறிப்பதனால், காடுறை உலகிற்கு முல்லைப்பூவும் மைவரை உலகிற்கு குறிஞ்சிப்பூவும், தீம்புனல் உலகில் மருதப்பூவும் பெருமணல் உலகில் நெய்தற் பூவும் சிறந்தனவாகும். பாலை நிலத்திலும் தளிரும் சினையும் வாடுதலன்றிப் பாலை என்பதோர் மரமும், பூவுமிருத்தலின் பாலை என்றப் பெயர் இடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

ஆகவே ஒவ்வொருத்திணைகளிலும் உள்ளப் பூவின் பெயரே நிலத்தின் பெயராகவும், நிலத்தின் பெயரே திணையின் பெயராகவும் பண்புடை தமிழர்கள் வழங்கினர் என்பதை அறிந்து பெருமைப்பட வேண்டியதாய் அமைகின்றது. நம்பிகப் பொருள் பொழுதினை,

“காரே கூதிர்முன்பனி பின்பனி
சீரிய வேனில் வேனில் என்றாங்கு
இருமுன்று திறந்து தனி பெரும் பொழுதே” (நம்பி.அகப்.11)

என்று மழை, பனி, வெயில் என்றும் பருவநிலைகள் துணை செய்வதை தெரிவிக்கின்றது.

கருப்பொருள்

ஐவகை நிலங்களின் முதற்பொருள் என்பது நிலம், பொழுது என்ற இரண்டின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. கருப்பொருள் என்பது இடத்திலும் காலத்திலும் தோன்றும் அனைத்தப் பொருட்களும் கருப்பொருள் என்பதாகும். இதனை தொல்காப்பியர்

“தெய்வ முணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதிபொயடு தொகையி
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப” (அகத்.20)

என்று, ஐந்திணைகளுக்கு உரிய தெய்வம், உணவு, விலங்குகள், பறவைகள், பறை தொழில், பண், பூ, நீர், மரம் போன்ற அனைத்தும் அத்திணைகளுக்கு கருப்பொருளாக அமையும் என்பதை அறியலாம்.

கருப்பொருள்பற்றி ந. சுப்புரெட்டியார், “இப்பொருள்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு விதமாக இருக்கும். மலைநாட்டில் இருக்கும் பொருள்கள் வேறு. சமவெளிகளில் காலும் பொருள் வேறு மலைப்பிரதேசங்களில் காணும் விலங்குகளையும், பறவைகளையும் சாதாரணமாகக் கடலை ஓட்டிய பகுதிகளில் காண்பது அரிது. அப்பகுதிகளிலுள்ள மக்கள் அவற்றை வைத்து வளர்க்கலாம் அன்றி, இயற்கையில் அவை அங்குக் காணப்பெறா” என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும் தனது காதலை வெளிப்படுத்தி உறவாடுவதற்கு ஐந்திணைகளின் கருப்பொருள்களும், துணைபுரிவதால் அமையும்.

உரிப்பொருள்

உரிப்பொருள் என்பது மக்களின் வாழ்வை ஓட்டியதாக அமைந்திருக்கும். மக்களுக்கு உரியப்பொருள் உரிப்பொருள் என்பதாகும். ஐவகை நிலங்களுக்கும் தனித்தனியே உரிப்பொருள்கள் அமைந்திருந்தது. ஐவகை நிலங்களின் ஒழுக்கமே உரிப்பொருள் என்று கூறலாம். இதனை தொல்காப்பியர்,

“புணர்தல் புரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங்காலை திணைக்குரியப் பொருளே” (அகத்.16)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்திணைகளுக்கும் ஐந்து உரிப்பொருட்கள் அடிப்படையாக அமைகின்றது.

குறிஞ்சிக்குப் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும், முல்லைக்கு இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும், மருதத்திற்கு ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், நெய்தலுக்கு இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும், பாலைக்கு பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் ஆகும்.

இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர் ஏனைய மொழிந்த பொருளோடொன்ற வைத்தல் (மரபி.110) என்றும் தந்திர உத்தியால், புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல் என்பது நெய்தலுக்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும், பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும் சிறுபான்மை எல்லாப் பொருளும், எல்லாத் திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும் என்று கூறுவதை உணரலாம்.

ஐவகை நிலங்களில் உள்ள பொருட்கள் மாறாமலும் சில இடங்கல் மாறியும் வரும் என்பதை அறியலாம். கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் ஐவகை நிலங்களில் மயங்கி வந்தாலும் உரிப்பொருளானது மயங்காமல் வரும் என்பதை தொல்காப்பியர்,

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே” (அகத்.15)

என்று நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

திணைப்பாடல்களில் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் உரிப்பொருளின்றி பாடல் அமைவதில்லை என்று கூறலாம். இதனை,

“நோம் என் நெஞ்சே. நோம் என் நெஞ்சே

இனை தீய்ப்பன்ன கண்ணீர் தாங்கி

அமைதற்கு அமைந்த நம் காதலர்

அமைவிலர் ஆகுதல் நோம் என் நெஞ்சே” (குறுந்.4)

என்ற பாடலில் முல்லைத் திணையின் உரிப்பொருளை பயின்றுவந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

உரிப்பொருள் முக்கியத்துவத்தை ந. சுப்புரெட்டியார் “தனது நூலில், ஒரு நாடகத்தைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது இன்ன இடம் என்றும், இன்னக் காலம் என்றும், இன்னப் பாத்திரம் என்றும் ஒவ்வொருக் காட்சிக்கும் குறிப்பிடுவர் அறிஞர்கள். அவ்வாறே அகப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளுக்கு முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், உறுப்புகளாக அமைகின்றன. ஒவ்வொருத் திணைக்கும் தனியே அமைய வேண்டும்” என்பார் தொல்காப்பியர். அவற்றில் உரிப்பொருந்தான் உயிர்நாடியாக இருப்பது என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். மேலும்,

இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வை நடத்திய பண்டைய தமிழர்கள் தம் வாழ்க்கைக்கு உண்மைகளைப் புலனெறி வழக்கிலும், அக, புறப்பகுப்பிலும் முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருட் பின்னணியில் உணர்த்துகின்றனர். அவற்றில் உரிப்பொருளுக்கு முதலும் கருவும் அடிப்படையாய் அமைவன என்றும், உரிப்பொருளை விளங்கச் சொல்லவில்லை என்றால் கூறவந்தப் பொருளின் பயன்சிறக்காது என்று வா.சா. பானூனார்மைதீன் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களவு வாழ்வில் ஐவகை நிலங்களும் முப்பொருள்களும்

களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் அடிப்படையாக ஐவகை நிலங்களும் அவற்றில் முப்பொருள்களும் உறுதுணையாக அமைகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பதன் பெயர். அந்த அந்த திணையின் ஒழுக்கத்தின் பெயரால் அமைந்தவை ஆகும். இந்த ஐந்திணைகளும் களவிற்கு துணைநின்றதை காண்போம்.

குறிஞ்சித்திணை

குறிஞ்சித்திணை என்பது மலையும், மாலையும் சார்ந்த இடமாகும். மலை என்பது கோடு, குவல், கல், துறுகல், பிறங்கல், அறை, பொறுப்பு, அடுக்கம், கவாஅன், சிலம்பு, குன்றம், வெற்பு, வரை, மலை போன்ற பெயர்களில் அழைத்ததை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது.

நானிலங்களின் பெயர்களை கூறும் போது தொல்காப்பியர் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று குறிப்பிடுகிறார். பிறகு அதன் உரிப்பொருளை கூறுமிடத்து புணர்தல், பிரிதல் இருத்தல், இரங்கல், கூடல் என்று குறிஞ்சியின் ஒழுக்கத்தை முதலில் கூறினார். அதற்கு காரணம் தலைவனும், தலைவியும் முதன் முதலில் சந்தித்து காதல் கொள்ளும் இயற்கைப் புணர்ச்சி அடைவது மலையில் தான் என்பதை உணர்ந்து வைத்துள்ளனர், என்பது நமக்கு நன்கு புலனாகின்றது.

குறிஞ்சிக்குரிய காலம் கடுங்குளிரினை உடைய ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாதங்களாகும், இந்தப்பருவத்தோடு மார்கழி, தை, ஆகிய முன்பணிக்காலமும் குறிஞ்சித் திணைக்குரியதாகும்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழக்கூடிய மக்கள் குறவன், குறத்தியர், வேட்டுவர் போன்ற பெயர்களும் அழைக்கப்படுவர். தலைவனும், தலைவியும் சந்தித்து தனது உடலியல், உளவியல் நிலையில் இணைந்து வாழ்வதற்கான சூழ்நிலையாக அமைவதால் இதனுடைய உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமாக அமைகின்றது. குறிஞ்சியின் பொழுதினை தொல்காப்பியர்,

“குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் எம்மனார் புலவர்” (தொல்.அகத்.7)

“பனி எதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப” (தொல்.அகத்.8)

என்று குறிஞ்சிக்கு கூதிர், யாமம், முன்பனி, ஆகிய பொழுதினை குறிப்பிடுகின்றார். உரையாசிரியர் இளம்பூரணர், “குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்புணர்ச்சி பொருளாதலின் அப்புணர்ச்சிக்குத் தனி இடம் வேண்டுமென்றே அது கூதிர் காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்துளி சிதறி இயங்குவார் இலராம் ஆதலான். ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின் அதற்கு அது சிறந்தது நடு நாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது என்று கூறுவதைக் காணலாம். குறிஞ்சியின் பொழுதினை நம்பிகப்பொருளும்

“கூதிர் யாமம் முன்பனி இன்றிவை
ஓதிய குறிஞ்சிக் குரியவாகும்” (நம்பி.அகப்.13)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்து காதல் கொள்வதற்கு ஏற்ற இடமாக குறிஞ்சி நிலம் விளங்குகின்றது. காதலின் தோற்றுவாயாக குறிஞ்சித்திணை அமைகின்றது.

“வேங்கைஅம் கவட்டிடை நிவந்த இதனத்து
பொன்மருள் நறுந்தாது ஊதும் தும்பி
இன்னிசை ஓரா இருந்தன மாக
மைசர் ஓதி மடநல் வீரே!
நொவ்வுஇயற் பகழி பாய்ந்தென, புண்கூர்ந்து
எவ்வமொரு வந்த உயர்மருப்பு ஒருத்தலும் நும்
புனத்துழிப் போகல் உறுமோ மற்று? என
சினவுக்கொள் ஞமலி செயிர்த்துப்புடை ஆட,
சொல்லிக் கழித்த வல்விற் காளை
சாந்துஆர் அகலமும் தகையும் மிகநயத்து” (அகம்.388)

என்பதில் மலைப்பகுதியும், யானையும், தலைவனும், தலைவியும் புணர்தலும் போன்ற முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருள்களும் பயின்று வருவதை காணமுடிகின்றது.

களவுவாழ்க்கையில் தலைவனும், தலைவியும் காதலில் இன்புற்றிருக்கின்றனர். அதற்கு இடையூறு வரும் வகையில் தலைவி வீட்டில் இருத்தப்படுகின்றாள். தலைவனை காணாமல் தலைவியின் உடல் மெலிந்து வருகின்றது. இதனைக் கண்ட தாய் உரின் வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நடத்துகின்றாள். வேலன் உண்மையை கூறிவிட்டாள் என்ன செய்வது என்று தலைவி நடுங்குகின்றாள். அப்போது, தோழி மறைந்திருக்கும் தலைவன் கேட்குமானு தலைவியின் நிலையை

“பொய்யா மரபின் ஊர்முது வேலன்
கழங்கு மெய்ப்படுத்துக் கன்னந் தூக்கி
முருகென மொழியுமாயின்
கெழுதகை கொல் இவள் அணங்கி யோற்கே”

என்ற பாடலில் புணர்தல் நிமித்தமும், கருப்பொருளாகிய முருகன் இடம்பெற்றுள்ளதையும் காணலாம்.

தலைவன், தலைவியது திருமணம், களவு வெளிப்படா முன்னரே பெற்றோர் நடத்தும் திருமணமாக அமைந்துள்ளதை கலித்தொகையில் காணலாம். தோழியும் தலைவியும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டை ஒளிந்து நின்று கேட்ட தலைவியின்

நெஞ்சத்தைத் தாக்க அவன் களவு நீடிக்காமல் மணம் பேச ஏற்பாடு செய்தாள் என்பதை,

“நன்று ஆகின்றால் - தோழி! நம் வள்ளையுள்
ஒன்று நாம் பாட, மறை நின்று கேட்டு அருளி,
மென்தோட் கிழவனும் வந்தனன், நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து
மனம் நயந்தனன், அம் மலைகிழவோற்கே” (கலித்.41)

என்ற பாடலில் குறிஞ்சித்திணையின் முப்பொருள்களும் பயின்று வந்துள்ளதனை உணரலாம்.

புரட்சிக் கவி பாரதிதாசனும், காதலர்களின் காதல் நிகழ்வை வெளிப்படுத்தும் போது, குறிஞ்சித்திணைக் கையாண்டுள்ளார். இதனை,

“குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கும், கோலம் மிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும், வாசம் உடையநற்
காற்றுக் குளிர்த்தடிக்கும், கண்ணாடி போன்ற நீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு, கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு
பூக்கள் மணங்கமளும், பூக்கள் தோறும் சென்றுதே
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபா டிக்களிக்கும்
வேட்டுவப் வெண்கள் விளையாடப் போவதுண்டு
காட்டு மறவர்களும் காதல் மணம் செய்வதுண்டு”

என்றும்,

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்”(பா.க. ச.ப.சா)

என்ற பாடலிலும் தலைவன் தலைவியின் நிகழ்வை குறிஞ்சித் திணையின் முப்பொருளின் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதை காணலாம்.

களவுக் காலத்தில் தலைவன், தலைவியோடு உரைத்த சூளுரைகள் பொய்த்தபோது, தலைவி, தோழிக்கு ஆறுதல் மொழிகின்றாள். மாளைக் கொடி, தன்னருகே இனிது உறங்கிக் கிடக்கும் யானை மீது படர்வதை போன்று தலைவனும் நானும் இருந்தோம். யானை, துயில் நீங்கி எழுந்த வழி கொடி பற்றுக்கோடு இல்லாமல் தவிப்பதுப் போல தலைவன் பிரிந்த நான் இன்று இருக்கின்றேன் என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை பரணர்,

“துருகல் அயலாது மாணை மாக்கொடி
துஞ்சு களிந்து இவரும் குன்ற நாடன்
நெஞ்சு களனாக ஷநீயென் யான்ஷ என
நன்றோள் மணந்த ஞான்றை, மற்று - அதன்

தாவா வஞ்சினம் உரைத்தது

நோயோ - தோழி - நின்வயினானே?" (குறுந்.36)

என்று தலைவி களவுநிகழ்வினை எண்ணுவதில் புணர்தல், யானை, மலை போன்ற குறிஞ்சித்திணையின் முப்பொருள் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவனும், தலைவியும் முன்பின் ஒருவரையொருவர் அறியவில்லை. அவர்களுடைய தாய் - தந்தையர் இருவரும் உறவினர்களும் இல்லை. இருவரும் எந்தக் குடியைச் சார்ந்தவர் என்பதும் தெரியாது. ஆனால் இருவரின் உள்ளமும் செம்மண் நிலத்தில் பெய்யும் மழைநீரைப் போல கலந்துவிட்டது என்று தலைவன் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதனை,

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே” (குறுந்.40)

என்றப் பாடலில் குறிஞ்சியின் உரிப்பொருளாகிய புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தம் வந்துள்ளதை அறியலாம்.

களவு வாழ்வின் நிகழ்வினை, சிறைப்புறமாக நின்ற தலைவன் கேட்பதற்காக தோழி தலைவியிடம் கூறுவதாக நற்றிணையில் செங்கண்ணார் என்றப் புலவர் பாடலில் நீலமலர் போன்ற கண்களை உடையவளே! பெரிய மலையின் பக்கத்திங்ல எம் பெற்றோர் உழுது விதைத்த திணைக்கதிர்கள்யாவும் கொய்யப்பட்டுவிட்டன. மலைசூழ்ந்த காட்டில், பொருந்திய சிறுகுடியில் பள்ளமான இடங்களில் உள்ள மல்லிகைச் செடியில் அரும்புகள் தோன்றிவிட்டன. இப்பருவத்தில் மின்னலோடு இடி சேர்ந்து முழங்குகின்றது. இரவின் இருள் அச்சம் தருகின்றது. இதந்தப் பருவத்தே மலைநாடன் வருவான் என்று ஆராயும் மனத்தோடு கடுமையான முகம் கொண்டு காட்சி தருகின்றாள். எனவே தலைவனோடு முன்புப் போலக் களவு ஒழுக்கம் இனி நிகழாது என்கிறாள் தோழி. இதனை,

“இருங் கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத

கருங் காற் செந்திணை கடியுமுண்டன

கல்லக வரைப்பில் கான் கெழு சிறுகுடி

மெல் அவல் மருங்கின் மௌவலும் அரும்பின

நரை உரும் உரலும் நாம நாள் இருள்

வரையக நாடன் வருஉம் என்பது

உண்டுகொல்? அன்று கொல்? யாது கொல் மற்று? என

நின்று மதி வல் உள்ளமொரு மறைந்தவை ஆடி

அன்னையும் அமரா முகத்தினள். நின்னொடு

நீயே சூழ்தல் வேண்டும்

பூ வேய் கண்ணி - அது பொருந்துமாறே” (நற். 122)

என்றப் பாடலில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் காதலர்கள் சந்தித்து இன்புறுவதற்கு குறிஞ்சி நிலம் அடிப்படையாக அமைகின்றது. அவர்களுடைய சந்திப்பு பகலிலும், இரவிலும் நடைபெற்று வந்துள்ளது. இதனை தொல்காப்பியர்,

“குறினெப் படுவது இரவினும் பகலினும்

அறியக் கிளந்த ஆற்றது என்ப” (கள.128)

என்ற நூற்பாவின் மூலம், தலைவன், தலைவி சந்திப்பு இரவுக்குறி பகற்குறி என்ற இரண்டிலும் நடைபெறுவதை குறிப்பிடுகின்றனர். இறையனார் அகப்பொருளிலும் இச்செய்தியை,

“குறியெனப்படுவ திரவினும் பகலினும்

அறியக் கிளந்த இடமென மொழிப” (இ.அகப்.கஅ)

என்று இரவுக்குறி, பகற்குறிப் பற்றி கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவன் களவொழுக்கத்தில் தலைவியைக் காணவந்து இருவரும் இன்பம் துய்த்ததையும், மீண்டும் இல்லறம் புகுகின்ற தலைவியின் குணப்பண்புகளைக் கண்டு தலைவன் தன்னுள் மகிழ்ந்து கூறியதை பரணர்,

“அம்சிலம்பு ஒடுக்கி அஞ்சினன் வந்து

துஞ்சுணர் யாமத்து முயங்கினள்

ஆன்ற கற்பின் சான்ற பெரியன்” (அகம்.198)

என்று தலைவியை தலைவன் இரவுக் குறியில் அவளுடைய இல்லகத்துள் யாமத்தில் வந்து மகிழ்ந்தான் என்பதின் மூலமாக குறிஞ்சியின் முப்பொருளும் வந்துள்ளதை அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவனும், தலைவியும் இரவுக்குறி சந்திப்பைப் பற்றி பானு நூர்மைதீன் அவர்கள் தனது நூலில், களவில் ஒழுகும் தலைவன் கடத்தர்குரிய நெறிகளைப் பல்லாற்றாலும் கடந்து, பெருகி வரும் காமக்குறிப்புகள், புணர்தலாகிய உணர்வு கொண்டு பெரும்பாலும் இரவுக் காலங்களில் தலைவியை குறிக்கண் நாடிக்கூடுதலான இப்பொழுதுகள் குறிஞ்சிக்குப் பொருந்தமாயின என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவன் தலைவியை சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் இரவு என்று கூடப்பாராமல் தன்னுடைய காதல் மிகுதியால் புலியைப் போல காட்சி அளிக்கும் மிகுதியான மரத்தையுடையது அக்காடு. அம்மரத்தை புலி என்று கருதிய

மதயாணை தனது கொம்புகளால் வேரை முட்டி கீழே தள்ளுகின்றது. அப்படிப்பட்ட மலை நாட்டின் தலைவன் தலைவியைக் காண இரவுக் குறியில் வருகின்றான். தோழி அவனை நீ இரவில் வராத்தே என்று கூறுகின்றாள்.

“உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
களவு கொண்டு, அதன் மேல் குத்திய மதயான
நீடு இருவிடர் அகம் சிலம்பக் கூய், தன்
கோடு புய்க்கல்லாது, உழக்கும் நாட! கேள்” (கலித்.38)

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவி இரவுக்குறியில் புணர்தல், புலி, மலை போன்றவையால் முதல், கரு, உரிப்பொருள் வந்துள்ளதை அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியை பகற் குறியிலும் வந்து சந்திக்கின்றான். தலைவியை பகற்குறி வரச்சொன்ன இடத்திற்கு தலைவி வரவில்லை. காரணம் தலைவியின் நிலையறிந்த செவிலி அவளை இற்செயித்தாள். பின்பு மற்றொரு நாளில் குறியிடத்து வந்த தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கி குறவர்கள் குடம்போன்ற காயை கொண்ட ஆசினிப் பலைவையுடைய தோட்டத்தில் மழை முகிலின் இயக்கத்தை காணுகின்ற நல்ல மலையாகும் அது. அம்மலை நாடனின் அன்புநிறை மகள் ஒப்பற்ற தோழியர் கூட்டத்தோடு சென்று விட்டாள் என்னும் தலைவன் நிலையை

“நீடு இலை விளை திளைக் கொடுங்கால் நிமிரக்
கொழுங்குரல் கோடல் கண்ணி, செழும் பல
பல் கிளைக் குறவர் அல்கு அயர் முன்றில்,
குடக்காய் ஆசினிப் படபபை நீடிய
பல்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்து
செல் மழை இயக்கம் காணும்
நல் மலை நாடன் காதல் மகளே?” (நற். 44)

என்ற பாடலில் குறிஞ்சித்திணையின் முப்பொருள் பயின்றுவந்துள்ளதை அறியலாம்.

மலையை வியந்து போற்றிய கவிஞர்கள் மலை வளத்தின் அழகில் தோய்ந்து கவியாத்தனர். மலை தரும் எழிலைத் தம் கவிதை குறித்தனர். மலையைக் கண்டு அதன் பசுமையும் அது தரும் மனக்களிப்பையும் பொன்யூக் என்னுவர் (Pennekvik, Description of Tweedale, p.45)

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியை பிரியக்கருதுகின்றான். அதனை அறிந்தத் தோழி தலைவியிடம் குறிப்பிடுகின்றாள். அதற்குத் தலைவன் மீது அசையா நம்பிக்கையுடையத் தலைவி தோழி நம் காதலர் தவறாத வாய்மையுடையவர். நெடிதாகத் தோன்றும் இனிமையுடையவர், எப்பொழுதும் எந்தோள்களைப் பிரிதல் என்பதை அறியாதவர். அத்தகைய சிறந்தவருடைய நட்பு,

தேனீ தாமரையின் குளிர்ந்த மகரந்தங்களை ஊதி, உயர்ந்து நிற்கும் சந்த மரத்தின் தாதினையும் ஊதி, சந்தன மரத்தின் உச்சியில் கொண்டு சென்று வைத்த தேனைப் போல உறுதியாக உயர்ந்தது. தண்ணீர் இல்லாமல் இவ்வுலகம் அமையாது. அதுபோல அவர் இல்லாமல் நாம் இல்லை. நம் மீது விருப்பம் கொண்டவர் அவர். அவர் பிரிந்தால் நம் நெற்றியில் பசலை படரும். அவ்வாறு பசலை படர்வதற்கு அஞ்சித் தருமாற்றம் அடைவாரோ? அடையமாட்டார் என்று தலைவி கபிலர் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“நின்ற சொல்லர். நீடுதோறு இனியர்
என்றும் என் தோள் பிரிவு அறியலரே.
தாமரைத் தன் தாது ஊதி, மீமிசைச்
சந்தில் தொடுத்த தீம் தேன் போல
புரைய மன்ற, புரையோர் கேன்மை
நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்
தம் இன்று அமையா நயந்தருளி
நறு நுதல் பசத்தல் அஞ்சித்
சிறுமை உறுபவோ? செய்பு அறியலரே!”

என்பதில் குறிஞ்சித் திணையின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

குறிஞ்சித்திணையில் டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் வான்தோய் உயர்வரைக் குறிஞ்சி நிலமாகிய மலை நிலத்தில் உயிரினங்கள் மிகுதி. அவ்வுயிரினங்கள் செயல்களைப் பற்றிப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் அழகுறக் கூறியுள்ளனர். ஐந்திணைகளில் குறிஞ்சியிலும், முல்லையிலும், வாழும் உயிரினங்களே மிகப் பெரிதும் பாடப் பெற்றுள்ளன, வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நிலங்களில் வாழும் விலங்கினங்கள், பற்றிய ஓவியங்கள் புலமை நெஞ்சத்திற்கு விருந்தாகிய சுவையினைத் தருகின்றது என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவன், தலைவி களவில் இன்புற்று இருப்பதற்கு குறிஞ்சிநிலம் என்பது சிறப்பாக துணைபுரிந்ததை அறியமுடிகின்றது.

பத்துப்பாட்டை பதிப்பித்த உ.வே.சா. அவர்கள் குறிஞ்சி புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகிய ஒழுக்கம் இதன் கண் இயற்கை புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நிமித்தங்களும் கூறப்படுதலின் இப்பெயர் பெற்றது. இப்பங்கு பெருங்குறிஞ்சி எனவும் வழங்கப்பெறும். இதில் பிறத்திணைக்குரிய முதலும் பொருளும் மயங்கி வந்தனவேனும் உரிப்பொருட் சிறப்புப் பற்றி இது குறிஞ்சியென்னும் பெயர் பெற்றது. இப்பாட்டு களவொழுக்கத்தினைப் புலப்படுத்தி நிற்பது. களவுக் காலத்து நிகழ்வனற்றித் பெரும்பான்மையான செய்திகள் இதில் முறையே கூறப்பட்டுள்ளன என்று கூறுவதை காணலாம்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் தான் களவு காதலர்களின் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, சோங்கற்கூட்டம், தோழியர் கூட்டம், ஆகியவை சிறப்பாக நடைபெற்றதை உணரமுடிகின்றது. முப்பொருள்களில் முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கினாலும், உரிப்பொருள்கள், மயங்காமல் வரும் என்பதை

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே”

என்று குறிப்பிடுவதை காணலாம்.

களவில் தலைவனோடு ஈடுபட்ட தலைவி தனது காதலை பெற்றோரிடம் தெரிவித்து கற்பாக மாற்ற தோழியை செவிலியிடம் அறத்தொடு நிற்க செய்கின்றார். அப்போது தலைவனின் நிலையை செவிலியிடம் தோழி கூறும் போது, அவன் மகளிர் கண்களைப் போன்ற ஒளிப்பொருந்திய அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்களை ஊசியாற் கோத்துச் சுற்றிக் கட்டின மாலையை அணிந்திருந்தான். வெட்சி பூவாலான கண்ணியைத் தலையின் ஒரு பக்கத்தே கூடியிருந்தாள். மகளிர் முலைகள் அழுந்துதற்குரிய மார்பில் சிவந்த சந்தனத்தைப் பூசியிருந்தான். வரிந்து கைக்கொண்டு அப்புலி போகிய வழியாதோ என்று வினவி நின்றாள் என்பதனை,

**“ஓண் செங்கழுநீர்க் கண்போல் ஆய் இதழ்
ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்
பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
கும் கண்டு ஆகம செந் சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்லன், ஒரு கணை தெரிந்து கொண்டு
யாதோ, மற்று அம் மாதிரம் படர் என
வினவி நின்றற்தோனே”** (அகம். 48)

என்பதில் மருதத்திற்குக் கருப்பொருளாகிய கழுநீரும் குறிஞ்சிக்குரிய வெட்சிப்பூவும் அணிந்தோன் என்றமையால் கருப்பொருள் மயங்கி வந்துதுள்ளதை அறியலாம்.

ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும் வேறு நிலத்தில் வந்தால் வந்த நிலத்திற்குரியதாக அவற்றை எண்ண வேண்டும் என்பதை தொல்காப்பியர்,

**“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதோடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்”** (தொல்.அகத்.21)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். திணைமயக்கத்தைப் பற்றி கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் தனது நூலில், குறிஞ்சிப்பாட்டில் திணைப்புனக் காவல் மேற்கொண்ட தலைவியும் தோழியும், ஆயத்தாரும் காட்டகத்துற்ற மலர்களை எல்லாம் பறித்துக் கொண்டு வந்து பாறையிற் குவிக்கின்றனர். இம்மலர்கள் தொண்ணூற்றொன்பது. முப்பத்து மூன்றடிகளில் தொண்ணூற்று ஒன்பது மலர்கள் ஆன மாலை அழகுறக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வெவ்வேறு பருவத்திற்கும் திணைக்குரிய

மலர்கள் இங்கு ஒருங்கு கூறப்பெறுகின்றன. இவ்வாறு திணைக்குரிய கருப்பொருட்கள் மயங்கி வருதல் உண்டு என்று கூறுவதை காணலாம். முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றுப் பொருட்களில் முதல் கரு மயங்கி வருவதை அறிய முடிகின்றது.

களவுவாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனும், தலைவியும் முதன்முதலில் ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பதற்கும், உடலியல், உளவியல் இன்பங்களை துய்ப்பதற்கும், காதல் செடி வேகமாக வளர்வதற்கும், ஏற்ற நிலமாக சங்க காலத்தில் ஐவகை நிலங்களில் குறிஞ்சித்திணை விளங்கியதையும், அவற்றிற்கு உறுதுணையாக முதற்பொருளாகிய நிலமும், பொழுதுமாகிய மலைச்சார்ந்த இடமும் அமைந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் உரிப்பொருளாகிய புணர்தல் நிமித்தம் முதன்மையாக இருந்து களவினை வழி நடத்தியதை உணரலாம்.

தலைவன், தலைவி தனது காதல் மொழிகளையும், தனது எண்ணங்களையும் தெய்வம், விலங்கு, பறவை, போன்ற அந்த நிலத்தின் கருப்பொருட்களாக அமைந்து காதலை அழகுப்படுத்த கருப்பொருட்கள் விளங்கியதையும் அறிய முடிகின்றது.

முல்லைத்திணை

திணை வைப்பில் முதலிடம் பெறத்தக்கது குறிஞ்சியாயினும் குறிக்கின்றது. முல்லை நிலத்தின்கண் இயற்கையிடம், செயற்கையிடம் பல சொற்களால் குறித்த இடப்பெயர்கள் எல்லாம் முல்லை நிலம் என்ற பொது வகையால் சுட்டிய சுட்டன்று. முல்லை நிலம் என்பது காடும் காடு சார்ந்த இடமாகும். ஆதலால் இதற்கு மேல் நிலமாக குறிஞ்சியும் கீழ்நிலமாக மருதமும் விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் காதல் கொண்டு இன்புறுவர். இருவரும் இன்புற்ற நிலையில் தலைவன் தலைவியை பிரிந்துச் செல்வான். பிரிந்த தலைவனை நினைத்து தலைவி காத்திருத்தலே முல்லைத் திணை ஆகும். இதன்பகுதி காடும் காடுச் சார்ந்ததாகும். இதன் உரிப்பொருள் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

முல்லையின் வேறு பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லையை புனம், புலம், காடு, கானம் புறவு எனப் பலப் பெயர்களில் சங்க இலக்கியத்தில் வழங்கியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் முல்லைத் திணையை “மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்” என்று குறிப்பிடுவார்.

முல்லை நிலத்தில் வாழ்வோர் ஆயராவர். இவர்கள் தங்களுடைய ஆனிரை மேய்க்க காட்டுக்குச் சென்று மாலையில் கார்காலம் வந்தவுடன் வீட்டிற்கு வருவார்கள். கார்காலம் என்பது ஆவணியும் புரட்டாசியும் ஆகும். இக்கார்காலமும் மாலைப் பொழுதும் காதலர் உள்ளத்தில் ஒன்றிருக்கும் உணர்வை தூண்டுவதாக இந்த முல்லை நிலம் அமைந்திருக்கும் முல்லை நிலத்தின் பொழுதினை,

“காரும் மாலையும் முல்லை”⁷²

என்று கார்காலமும் மாலைப்பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குரியன கூறுவதை காணலாம். மேலும் நம்பியகப்பொருளிலுதம்

“மல்குகார் மலை முல்லைக்குரிய”⁷³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

முல்லை நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளை நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர். “முல்லைக்கு உணா வரகும் சாமையும் முதிரையும்: மா உழையும் புல் வாயம் முயலும், மரம் கொன்றையும் குருந்தும், புள் கானக் கோழியும் சிவலும், பறை ஏறுகோப்பறை, செய்தி: நிரைமேய்த்தலும் வரகு முதலியவைகளை கட்டலும் கடாவிடுத்தலும், யாழ்: முல்லையாழ், பிறவும் என்றதனால் பூ முல்லையும் பிடவும் தளவும் தோன்றியும் நீர்கான்யாறு, ஊர் பாடியும் சேரியும் பள்ளியும்” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்க்கையில் இன்புற்று திளைத்தனர். பிறகு பொருள் தேடுவதற்கு தலைவியை தலைவன் பிரிந்து செல்கின்றான். அப்போது மாலை நேரத்தில் தலைவியின் நிலையைக் கண்ட தோழி, “கீழ்க்காற்று செலுத்துவதால் ஆகாயத்தில் நெருங்கிய அலையிலுள்ள பிசிர் போன்ற மலையுச்சியை அடைந்த நிரம்பிய சூழல் கொண்ட மேகம், மிக்க மழையினைப் பொழிந்தது அம்மழை பெய்து ஒழிந்த கார்ப்பருவத்தின் இறுதியில் உள்ள முன்பனிப்பருவத்தில் உழுந்தின் இலைகள் எல்லாம் அசையும்படி அன்பு செய்யாத வாடைக் காற்று வீசியது. அவ்வாடைக் காற்றானது இதுவரை வராமலிந்த தலைவரோடு ஒத்து விளங்கும் துன்பத்தைச் செய்யும் மாலைப் பொழுதையும் வருத்தத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு யானையானது தன் அயர்ச்சியால் பெருமூச்சு விட்டாற் போன்று அவர் வந்த பிறகு இன்னும் வருமோ? அவ்வாறு வந்தாலும் யாதொரு தீங்கினையும் செய்யாது” என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகின்றாள் இதனை,

“கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்நீயர்
திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடு உகந்து ஏறி
நிரைத்து நிறை கொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை
அழிதுளி கழிப்பிய வழி பெயற்கடை நாள்
இரும் பனிப் பருவத்த மயிர்காய் உழுந்தின்
அகல்இலை அகல வீசி, அகலாது
அல்கலும் அலைக்கும் நலகா வாடை
பரும யானை அயா உயிர்த்தா அங்கு
இன்னும் வருமே - தோழி! வாரா

வன்கணாளரோடு இயைந்த

புன்கண் மாலையும் புலம்பும் முந்துறுத்தே”⁷⁴

இதன் மூலம் காத்திருத்தல், வாடைக்காற்று, முன்பனி ஆகியவற்றின் மூலம் முல்லைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் வந்துள்ளதை அறியலாம். முல்லைத்திணைப் பற்றி வ.சுப. மாணிக்கம் “முல்லைத் திணைக்குரிய செய்யுட்களைக் கார்காலம் வளப்படுத்தக் காணலாம். தலைவன் மேற்கொண்ட வினையை முடித்து வீடு திரும்புகின்றான் என்பது ஒருதுறை. இது பற்றிய முல்லைப்பாட்டு எல்லாம் மழை முழக்கையும் சிறுதுளியையும் நீருண்ட பிணைமான் புணர்ச்சியையும், தாதுண்ட வண்டின் இசையையும் செம்பவளப் பூச்சியின் வனப்பையும், வண்டுவாய் திறக்கும் முல்லை மொட்டின் நறுமணத்தையும், நிலத்தின் குளிர்ச்சியையும் நெடுவழியின் தண்பதத்தையும் காதலர் உள்ளமொடு கற்பார் உள்ளமும் குறிரப் புனைவு செய்கின்றன”⁷⁵ என்று முல்லைத் திணையைப் பற்றி கூறுவதைக் காணலாம். தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் செல்கின்றான் தலைவி பிரிவாற்றாமல் வருந்துகின்றாள் அது கண்ட தோழி,

“வண்டுகள் அரும்புகளை மலரச் செய்யும் குளிர்ச்சிப் பொருந்திய மணங்கமழும் முல்லைநிலம். குளிர்ந்த மழை பெய்தமையால் யாண்டும் பசுமையுடன் னாணப்பட்டது. அக்காலத்தே குருதியைப் போன்ற சிவந்த நிறத்தினையுடைய ஒளிரும் இந்திரகோப்பூச்சிகள் பெரிய வழிகள் தோறும் வரிவரியாய்ப் பரந்து சென்று கோலஞ் செய்தன. பசுமையான முல்லைக் கொடியின் மெத்தென்ற புதிய மலர்கள் வெண்மையான களிதத்தே அறல்பட்ட மணலின் மேலே உதிர்ந்து பரவிக் கிடந்தன. அத்தகைய முல்லை நிலத்தில், கரய கொம்புகளையுடைய ஆண் மான் விரும்புதற்குரிய இளைய பெண்மானின் மருண்ட பார்வையினைக் காணும் பொழுதெல்லாம் தலைவர் நினை நினைவார் என்கிறார் இதனை

“தண்பெயல் பொழிந்த பைதுறு காலை
குருதி உருவின் ஒண் செம்முதாய்
பெருவழி மருங்கில் சிறுபல வரிப்ப
பைங்கொடி முல்லை மென் பதப்புது வீ
வெண் களர் அரிமணல் நன் பல தாஅண்
வண்டு போது அவிழ்க்கும் தண் கமழ் புறவில்
கருங் கோட்டு இரலைக் காமர் மடப் பிணை
மருண்ட மான் நோக்கம் காண்தொறும்”⁷⁶

என்பதில் முல்லைத்திணைக்குரிய மலைப்பொழுது, மான், காத்திருத்தல் போன்ற முப்பொருள்கள் பயின்று வந்துள்ளதை காணலாம்.

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்வினை முல்லைத்திணையின் மூலமாக பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தனது புரட்சிக்கவியில்

“வானத்தை வெண்ணிலா வந்து தழுவுவதும்
 மோனத் திருக்கும் முதிர் சோலை மெய்சிலர்க்க
 ஆனந்தத் தென்றல்வந் தாரத் தழுவுவதும்
 நானோக்கி நோக்கி நலிதலினைக் காணாயோ?
 சித்தரித்த ஆணழகே சென்றுபடர் முல்லையினைக்
 கத்தரித்தல் இன்றிக் இகரந்தமுவும் மாமரமும்
 சத்தமிட்ட வண்டு தடாகத்தின் அல்யினைக்
 முத்தமிட்டுத் தேன்குடிக்கும் நல்ல முடியும்”⁷⁷

என்பதில் முல்லைத்திணை முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

களவு வாழ்வில் தலைவியோடு ஈடுபட்ட தலைவன், பொருள் தேடித் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்கின்றான். அப்போது தான் கார்காலத்தில் வருவதாக கூறினான். ஆனால் கார்காலம் வந்தும் தலைவன் தலைவியைக் காண வரவில்லை. கார்காலத்திற்கு கொன்றை மலர்கள் மலர்ந்து விட்டது. கானமும் வாய்திறந்து கார்ப்பருவத்தின் வருகையை கூறுகின்றது. தலைவன் கார்காலத்தில் வருவதாக உரைத்த மொழியைத் தெளிந்த தலைவி, இவற்றை ஏற்க உடன்படவில்லை. இதனை ஓதலாந்தையார்

“வண்டுபடத் ததைந்த கொடி இணர் இடைஇடுபு
 பொன்செய் புனைஇழை கட்டிய மகளிர்
 கதுப்பிற் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
 கானம் கார் எனக் கூறினும்
 யானே தேறேன் அவர்பொய் வழங்கலரே”⁷⁸

என்பதில் கொன்றை, கார்காலம், காத்திருத்தல் என்ற முல்லைத்திணையின் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் வருவதைக் காணலாம்.

மாலைபொழுதின் துயரத்தினை வள்ளுவப் பெருந்தகை பொழுது கண்டு இரங்கல் என்ற அதிகாரத்தையே (123) படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அதில்

தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்து வருந்துகின்றாள் தலைவி. அவளுடைய வருத்தத்தை மேலும் வருத்தமாக்க மாலை நேரம் வருகின்றது. அதைக் கண்ட தலைவி மனம் கொலைக்களத்தில் தன்னைக் கொல்ல வருகின்ற கொலைஞர் போல் காட்சித் தருவதாக வருந்துகின்றாள் இதனை

“காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்
 தேதியர் போல வரும்”⁷⁹

என்ற குறட்பாவில் முல்லைத்திணையின் பொருட்கள் பயின்று வருவதை அறியலாம்.

முல்லைநிலத்தில் தலைவன் தலைவியை ஏறுதழுவுதலின் மூலமாக காதல் கொண்டதனை கலித்தொகை பாலைக்கலியில் “முல்லை நிலத்தில் ஆஏனறுகள் அவிழ்த்துவிடப்பட்டன. அக்காளையை ஓர் இளைஞன் அடக்கி தழுவினான். அவனது தலையிலே சூடியிருந்த முல்லைப் பூவாலான கண்ணியை அக்காளை, தம் கொம்பிலே எடுத்து வீசி எறிந்தது. அது கன்னிப்பெண்களின் கூட்டத்திலிருந்த ஒருத்தியின் கூந்தலில் போய் விழுந்தது. அவன் முன்பே அவளைக் காதலித்தவள் என்பது பலரும் அறியமாட்டார்கள். தொலைந்த பொருள் மீண்டும் கிடைத்தது போல அம்மலர் கன்னியை யாவன் எடுத்து சூட்டிக் கொண்டாள். உண்மை செய்தி உறவினர்களுக்கு தெரிந்தது. இது தெய்வமாகிய திருமால் இவளுக்க திண்ணிதாகக்க கொண்டு வந்து காட்டிற்கு இது தெய்வமாகிய திருமால் இவளுக்க திண்ணிதாகக் கொண்டு வந்து காட்டிற்கு என மகிழ்ந்தனர் என்பதனை

“மண்ணி மாசு அற்றநின் உயைழள் ஏறு அவன்
கண்ணி தந்திட்டது எனக்கேட்டு, திண்ணிதா
தெய்வமால் காட்டிற்று இவட்கு’ என நின்னை அப்
பொய்இல் பொதுவதற்கு அடை சூழ்ந்தார் தந்தையொடு
ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு”⁸⁰

என்பதில் முல்லைத்திணையின் திருமால், ஏறுதழுவுதல் போன்ற முதற்பொருள், கருப்பொருட்கள் பயின்று வருவதை காண முடிகின்றது.

முல்லைத் திணையின் ஏறுதழுவுதலை ந.சி. கந்தையா தனது நூலில், “ஏறுதழுவுதல் ஆயருக்கே உரியதாயிருந்தது. பிறை போன்ற கோட்டினையுடைய ஏற்றின் வியை அடக்கிய சிறுவருக்கு ஆயர் தம் மகளிரை வதுவை சூட்டினர். ஏறு தழுவுங்கால் அவ்வேறுகள் தங்குரங்கோடுகளால் சிறுவர்களின் வயிற்றைப் பிளந்தது அவரைக் கொல்வது உண்டு. இதன் விபரம் முல்லைக் கலியில் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது”⁸¹ என்று கூறுவதை அறியலாம். முல்லைத்திணை களவு காதலர்களை கற்பிற்கு அழைத்து சென்றதை உணரமுடிகின்றது.

முல்லை நிலத்தலைவனை எண்ணி தலைவி ஆற்றியிருக்கின்ற நிலையினை பானுநார்மைதீன் தனது நூலில் “முல்லைப்பாட்டில் போர் செய்வான் சென்ற தலைவன் கார்காலத்தில் மீள வருவதாகவும் தலைவியை ஆற்றியிருக்கவும் கூறிச்சென்றான். கார்ப்பருவம் தொடங்கியும் அவன் வாராமை கண்டு, பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சிக் கேட்பர்.....துயருழந்த தலைவியின் அஞ்செவி நிறைய ஒலித்த தன்மையை உரைக்கும் பொழுது முல்லை ஒழுக்கம் முல்லை நிலத்தின் விரிவான வருணனையுடன் இணைத்துப் பேசப் பெறுகின்றது. இங்ஙனம் உரிப்பொருட் செய்தி விளக்கம் பெற முதற்பொருள் வருணனை இலக்கியத்தில் விரியுடன் கையாளப் பெறுகின்றது”⁸² என்று கூறுவதை காணலாம். களவொழுக்கத்தை அறிந்து அலர் தூற்றியவர்கள் இன்று தலைவன் அடக்கிய

காளை போலத் தலைகுனிந்து அடங்கிக் கிடப்பதைப் பாரெனச் செருக்குடன் தலைவி கூறுகிறாள். அவளது பெற்றோர் பறையொலி மூலம் செய்தியை தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் அவனைக் கண்ட அன்றே என்நெஞ்சைப் பறிகொடுத்து அவன் துணையாகி விட்டேன். இவர்களோ இப்போது தான் புதிதாகச் செய்தி அறிவிக்கிறார்கள் என்று தலைவி கூறுவதை

“ஒன்றிப் புகார் இனத்து ஆயமகற்கு ஒள்ளியாய்
இவன் எவன் என்னை எமர் தொடுப்பது அன்ற அவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் நெஞ்சு”⁸³

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. சங்க காலத்தில் ஏறுதழுவுதல் வைத்து மகளை திருமணம் செய்து கொடுப்பது மணமகன் வீரம் செறிந்தவனாகவும் எச்சுமலிலும் மகளை விட்டு பிரியாமல் இல்லறம் நடத்துபவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியுள்ளனர் என்பதை முல்லைத்திணை பாடல்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

முல்லைத் திணையில் காத்திருத்தலை நகப்புரெட்டியார், “இல்வாழ்க்கைக் காலத்தில் பகை களைதல் பற்றிப் பிரிந்து வினைமுற்றி மீள்வோன் பெரும்பாலும் ஊர் நோக்கி வருங்காலம் கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாசி மாதங்களாகும். இக்காலத்தில் வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீரும் நிழலும் பெறுதல் எளிது. ஊர்ப்பக்கத்திலும் காடும் சோலையும் காட்சி பெருகும். மாவும் புள்ளும் மகிழ்ந்து விளையாடும் மாலையில் பசுக்கள் மன்றில் புகும். கோவலர் குழலோசை எங்கும் இனிக்க எழும். இச்சூழ்நிலை காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக் கொண்டு தனித்திருக்கும் தலைவியது கற்பு நிலையைப் பெருகக் காட்டும். எனவே இருத்தல் முல்லைக்காயிற்று”⁸⁴ என்று கூறுவதை காணலாம்.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனுக்கும் மலைவிக்கும் உள்ள அன்பினை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக முல்லைத் திணை அமைந்துள்ளது. களவு வாழ்வினை ஏறுதழுவுதல் போன்ற நிகழ்வின் மூலம் கற்பு வாழ்வாக மாற்றுவதற்கும் முல்லைத்திணை உதவுகின்றது.

தலைவியை பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்து தலைவி அடைகின்ற வேதனையும், தலைவியை விரைவில் காண வேண்டும் என்ற தலைவனின் வேதனையும் காதலர்களின் அன்பின் வெளிப்பாடு என்பதை முல்லைத்திணை உணர்த்துகின்றது.

கார்காலம், காத்திருத்தல், வாடைக்காற்று, முல்லைமலர் போன்றவற்றின் மூலமாக முல்லையின் முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை கொண்டு களவு வாழ்க்கை சிறப்புற்று அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

மருதத்திணை

மருதநிலம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியாகும். இவ்வயற்பகுதியாகிய மருதத்திற்கு மேல் நிலமாக விளங்குகின்ற முல்லை சார்பும், கீழ்நிலமாக விளங்குகின்ற நெய்தல் சார்பும், சார்பிடங்களாக அமைந்து மூவிடக் கூறுகளைப் பெற்று விளங்குகின்றது. ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதத்திற்கு உரிப்பொருளாக அமைகின்றது. மருத நிலத்திணை தொல்காப்பியர்

“வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார் மருதத்திணைக்குரியப் பருவம் இன்னதென்று குறிக்காமையால் மருதத்திணைக்குரியப் பருவம் இன்னதென்று குறிக்காமையால் அறுவகை பருவமும் மருதத்திணைக்கு உரியதாக அமைகின்றது.

“வைகறை விடியல் மருதம்”⁸⁵

என்ற நூற்பாவின் மூலம் மருதத்திற்கு பொழுதினை குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், “வைகறையாவது இராப்பொழுதின் பிற்குறு, விடியலாவது பகற்பொழுதின் முற்குறு. பருவம் வரைந்தோதாமையின் அறுவகைப் பருவமும் கொள்ளப்படும். இது நெய்தற்கும் ஒக்கும்”⁸⁶ என்று கூறுவதை காணலாம்.

மருதத்தின் வேறுப்பெயர்கள்

வயல் என்னும் இடத்தினை குறிக்க சங்க காலத்தில் பலப்பெயர்கள் வழங்கியதை இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது. வரம்பணை, பணை, வயல், பழனம், களம், கழனி, செறு, செய் போன்ற பலப் பெயர்களில் வழங்கி வந்துள்ளனர்.

மருதத்தின் கருப்பொருட்கள்

தெய்வம்: இந்திரன், மக்கள்: ஊரன், உழவன், உழத்தியர் உணவு: செந்நெல், செந்நெல் விலங்கு: எருமை, நீர்நாய் பு: செழுங்கழுநீர், தாமரை, மரம்: காஞ்சி, மருதம், பறவை: நாரை, நீர்க்கோழி, அன்னம் ஊர்: பேரூர், மூதூர், நீர்: மனைக்கிணறு, பொய்கை பறை: மணமுழா, நெல்லரி யாழ்: மருதயாழ் பண்: மருதப்பண் தொழில்: நெல் அறுத்தல், களை பறித்தல் போன்றனவே ஆகும்.

நச்சினார்க்கினியர் இத்திணைக்குரிய இப்பொழுதுகள் ஓதப்பட்ட பொருத்தத்தை கூறும் போது, “பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் பொழுத கழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல் மீளும் காலம் அதுவாதலானும் தலைவிக்கு கங்குல்யாமம் கழியாது நெஞ்சழிந்து உபாரமுடைத்தாகலானும் வைகறை கூறினார். இனித் தலைவி விடியற் காலம் சிறுவரைத்தாலின் இதனாற் பெறும் பயன் இற்றென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடல் நீடிப்பவே அவ்வைகறை வழித் தோன்றிய விடியற் கண்ணும் அவன் மெய்வேறுபாடு

விளங்கக் கண்டு வாயில் புகுத்தல் பயத்தலின் விடியல் கூறினார் என்று (அகத்:8) கூறுவதை காணலாம்.

மருதத்திணை என்பது தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஏற்படுகின்ற ஊடலை வெளிப்படுத்துகின்ற திணையாக அமைந்துள்ளது. தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஊடல் ஏற்படுகின்றது. தன் தலைவிக்காக தோழி தலைவனிடம் “நெல் அறுவடை முடிந்த பிறகு விதைக்கத் தக்க நெல்லை பனை ஓலை பெட்டியில் எடுத்துச் சென்று வயலில் விதைத்து விட்டு மீண்டும் திரும்பும் போது அந்தப் பெட்டியில் வயல்களில் உள்ள மீன்களை பிடித்து திரும்புகின்ற வளமான ஊரினை உடைய மருத நிலத்தலைவனே அரசனிடம் புகழ்ச்சி பெறுதலும் தேர், யானை, குதிரை ஆகியவற்றின் மீது செல்வது செல்வம் என்று கருதினாய் அது உண்மையான செல்வம் அன்று. அது முன் வினைப் பயனால் உன்னை வந்து சேர்ந்ததாகும், உண்மையான செல்வம் என்று சான்றோர் போற்றுவது தம்மை அடைக்கலமாக வந்து சேர்ந்தவரின் துன்பத்திற்கு அஞ்சுவதாகும். அவர் துன்பம் நீக்கி அவரிடம் இரக்கம் கொண்டு இனியவராய் வாழ்தலே இனிய பண்பாகும்” என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் இதனை

“அதிகால் மாறிய அங்கண் அகல்வயல்
மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்
வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல
மீனொடு பெயரும் யானை ஊர்
நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வம் அன்று தன் செய்வினைப் பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம் செல்வமென் பதுவே”⁸⁹

இப்பாடலில் ஊடல், வயல், நெல், வைகறை போன்றவையின் மூலமாக மருதத்திணையின் முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் வந்துள்ளதை அறியலாம். மேலும், “தலைவா! கட்டுத்துறையிலிருந்து நீங்கிய எருமை வயலிற் சென்று தாமரை மலர்களை உண்ணும் வளமையும் செழுமையும் கொண்ட ஊரனே! நீ வாயில் வேண்டி நிற்கின்றாய் உம்முடைய மாறுபாடான ஒழுக்கத்தை யாம் அறிவோம் உம்மை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் எம் தலைவி இல்லை ஆகவே இவ்விடத்தை விட்டு நீங்குக என்று தோழி தலைவனிடம் தலைவிக்காக கூறுகின்றாள். அள்ளுநர் நன்முல்லையார் இதனை,

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
ஊர்மடி கங்குலில், நோன் தளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி

நீர் முதிர் பழனத்து மீன் உடன் இரிய
அம்தூம்பு வள்ளை மயக்கி தாமரை
வண்டு ஊது பனிமலர் ஆரும் ஊர்!”⁸⁸

என்ற பாடலில் தோழி தலைவனிடம் கூறும் போது எருமை, தாமரை, இரவு, ஊடல் ஆகியவை பயின்று வந்துள்ளது. இவற்றின் மூலம் மருதத்திணையின் முப்பொருட்களை அறியலாம்.

மருத நிலத்தினைப் பற்றி ந. சுப்புரெட்டியார் “இல்வாழ்க்கை நடத்தும் பொழுது தலைவன் பரத்தமை காரணமாகத் தலைவியை விட்டுப் பிரிவான் இப்பொழுது தலைவியிடம் ஊடல் நிகழும் உழைப்பு அதிகமின்றி வளம் மிக்க மருத நிலத்திலுள்ள மக்களிடமே “காதல் மார் முலையினொடும் பொழுது போக்கும்” வழக்கம் இயல்பாக அமையும் எனவே ஊடல் மருத நிலத்திற்காயிற்று”⁸⁹ என்று கூறுவதை காணலாம்.

மருதநிலம் என்பது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்படுகின்ற ஊடலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. காரணம் மற்ற நிலங்களை விட இந்நிலங்களில் உள்ள மக்கள் செல்வசெழிப்பில் இருப்பார்கள் அதனால் மகிழ்ச்சிக்காக பரத்தையிடம் செல்வார்கள். அப்போது தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஊடல் ஏற்படுவதை அறிய முடிகின்றது. வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் மருதத்திணையின் ஊடலை

“துனியும் புலவியும் இல்லாயின் காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று”⁹⁰

என்ற குறளின் மூலம் மருதத்திணையின் உரிப்பொருளை வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். மேலும் இதற்கு பரிமேலழகர் தனது உரையில் துனி என்பது முதிர்ந்த கலகமென்றும், புலவி என்பது இளைய கலகமென்றும் கூறுவர். ஆகவே மருதத்திணை என்பது தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஆகவே மருதத்திணை என்பது தலைவனுக்கும் தலைவக்கும் உள்ள ஊடலை வெளிப்படுத்துவதை காணலாம். ஊடல் இல்லாவிடில் வாழ்க்கையில் ஊடுதல் வேண்டுமென்பதை வள்ளுவர்

“இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்
வல்ல தவரளிக்கும் ஆறு”⁹¹

என்ற குறளின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் மருதத்திணையின் உரிப்பொருள் பயின்று வருவதை காணமுடிகின்றது. ஊடல் உவகை என்ற அதிகாரத்தையே வள்ளுவர் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

களவினில் பல நாள் ஒழுகி வந்து, வரைந்து கொண்ட தலைவன் தோழியிடம் நான் திருமணம் செய்து கொள்ளாத காலத்தில் நீங்கள் யாது செய்து வாழ்ந்தீர்கள் என்று கேட்கின்றான். அதற்குத் தோழி, யாமோ விரிந்த பொய்கையிடத்தே முகிழ்ந்த தாமரைகளையுடைய தண்ணி துறைகள்க் கொண்ட ஊரன் இவளை விரைவில்

வரைவானாக என்றும், அவன் மகள் வேண்டி வரும்போது எம் தந்தையும் மனம் மகிழ்ந்து கொடை நேர்வானாக என விரும்பி வாழ்ந்தோம் என்று தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனை ஓரம்போகியார் வேட்கைப்பத்தில்,

“வேந்து பகை தணிக! யாண்டு பல நந்துக
என வேட்டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண் துறை ஊரன் வரைக
எந்தையும் கொடுக்க! என வேட்டோமே”⁹²

என்ற பாடலில் பொய்கை, தாமரை போன்ற மருதத்திணைக்குரிய கருப்பொருள் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியோடு இருக்கின்றபோது, தலைவி காதற் பரத்தையை புறனுரைக்கின்றாள் அது கேட்டு காதற்பரத்தை பாங்காயினார் கேட்ப, “வயல் அருகில் உள்ள மாமரத்தின் முற்றி வீழ்ந்த இனிய பழத்தைப் பொய்கையிலுள்ள வாளை மீன்கள், கவ்வி உண்பதற்கு இடனாகிய மருதநிலத் தலைவன், எம்முடைய வீட்டில் எம்மை வயப்படுத்துவதற்காகப் பெருமொழிகளைக் கூறிச் சென்று, தம்முடைய வீட்டில், முன் நிற்பவர் கையும், காலையும் தூக்கும்போது, தானும் தூக்குகின்ற கண்ணாடியுள் தோன்றும் பாவை போல, புதல்வனை ஈன்ற தன்னுடைய மனைவிக்கு அவள் விரும்பிய செயல்களை செய்வான்” என்று கூறுகின்றாள்.

“கழனி மாஅத்து விளைந்து உகுதீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்இல் பெருமொழி கூறிதம் இல்
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே”⁹³

என்னும் ஆலங்குடி வங்கனாரின் பாடலில் ஊடல், வயல், பொய்கை, மீன் என மருதத்திணைக்குரிய முப்பொருள்களும் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழியிடம் “தலைவனை தன்னைப் பிரியும் நாளிலேயே, அதற்கு உடன்படாமல் கண்கள் மறுத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அவை செய்யாது, அவன் பிரிந்த பின்னர், அவர் பிரிந்துறையும் நாட்களையும், வழியின் ஏதங்களையும், வாராமையையும் குறித்துக் கலங்குதல் நாணமற்ற செயல் என்றாள். கார்ப்பருவம் தொடங்கும் நாளிலேயே வருவதாகக் கூறிய அவர் மொழியை எண்ணி வாடை வந்தும் வந்திலரே எனக் கலங்கினாள். ஒரு செயலை இடனறிந்து செய்து பயன் கொள்ள அறியாமல் இடனில் பருவத்துச் செய்து வருந்துவது நாணமற்ற செயல் என்றும், மழை பெய்து கருப்பின் பொதி அவிழ்வது

போல தலைவன் பிரிவு குறித்து ஊரார் உரைக்கும் கடுஞ்சொற்கள் தன்னைத் துன்புறுத்துவதாக அமைகின்றது” என்று தலைவி கூறுவதாக கழார்க் கீரன் எயிற்றியனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாண்இல மன்ற எம்கண்ணே நாள்நேர்பு
சினைப் பசும் பாம்பின் சூல் முதிர்ப்பன்ன
கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி அவிழ
நுண் உறை அழிதுளி தலைஇய
தண்வரல் வாதையும், பிரிந்திசினோர்க்கு அழலே”⁹⁴

இப்பாடலில் தலைவனுக்காக தலைவி காத்திருப்பதை உணரமுடிகின்றது. மேற்கண்ட பாடலில் கரும்பு வந்துள்ளதால் மருத்திணைக்கான கருப்பொருள் இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

ஒரு திணைக்குரிய பொருள் மற்றொரு திணைக்கு வந்து திணை மயக்கம் ஏற்படுவதை தொல்காப்பியரும்,

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே”⁹⁵

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதைக் காணலாம். இதற்கு உரை வகுத்துள்ள இளம்பூரணர், “ஒரு நிலமே மயங்குமாயிற்று. உரிப்பொருள் மயக்குறுதல் என்னாது திணை மயக்குறுதலும் என்றார். ஓர் உரிப்பொருளோடு ஓர் உரிப்பொருள் வந்து மயங்குறுதலும், இவ்வாறே காலம் மயங்குதலும் கருப்பொருள் மயங்குதலும் பெறுமென்றற்கு திணையென்றது அம் மூன்றனையுங் கொண்டே நின்றலின்” என திணை மயக்கத்தைப் பற்றி கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த உண்மையைத் தோழி உணர்ந்து கொண்டாள். தோழியிடம் உண்மையைக் கூறுவதற்கு அஞ்சியவிடத்துத் தலைவி தோழியிடம், “நீரினுள் தொலைவு செல்ல இயலாமல் அஞ்சியான் திரும்பி வர, அவன் அதனைக் கண்டு அந்த நெடிய கயத்திலிருந்த தாமரையைப் பறித்து இதழை ஓடித்துத் தந்தான். அச்சிறு உபகாரத்திற்கோ, தீயரென்று எல்லாரும் கைவிடப்பட்ட மகளிர், அங்ஙனம் கூறுதல் தீதென்று உணரவல்ல விரகின்றிப் பலகானும் உண்மை உணராமல் கூறிய சொற்கள் பொய்யாகும்படி அதனைக் கடிந்து உரைக்காமல், நீயும் அவரோடு சேர்ந்து சொல்லிக்கொண்டே இங்கு வருகின்றாய்” என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். இதனை,

“ஒடுங்கி யாம்புகல் ஒல்லேம் பெயர்தர அவன்கண்டு
நெடுங்கய மலர் வாங்கி நெறித்துத் தந்தனைத்தற்கோ
விடுந்தவர் விரகு இன்றி எடுத் சொல் பொய்யாக்
கடிந்ததும் இலையாய் நீகழறிய வந்ததை?

.....

தெரிவேய்த் தோள்கரும்பு எழுதித்தொய்யில் செய்தனைத்தற்கோ
புரிபுறம் ஆயத்தோர் பொய்யாக எடுத்தசொல்
உரிது என உணராய் நீ உலமந்தாய் போன்றதை”⁹⁶

என்ற பாடலில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நடந்ததை தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். இதன்மூலம் குறிஞ்சித் திணைக்குரியவை மருதத்திணையில் இடம்பெற்று தாமரை, கரும்பு ஆகியவையும் பயின்று வந்து திணை மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதை அறியலாம்.

ஒரு திணைக்குரியவை மற்றொரு திணைக்கு வருகை தந்து திணை மயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளதை நாம் தெளிவாக உணரமுடிகிறது. மருதத் திணையின் சிறப்பினை பாவேந்தர் பாரதிதாசன்,

“சிறுறாரும் வரப்பெடுத்த வயலும் - ஆறு
தேக்கியநெல் வாய்க்காலும் வகைப்படுத்தி
நெற்சேர உழுதுழுது பயன் விளைக்கும்
நிறைபிழைப்புத் தோள்களெள்ளாம் எவரின் தோள்கள்?”⁹⁷

என்ற கவிதையில் மருதத்திணையின் கருப்பொருள்கள் அமைய பாடியுள்ளதைக் காணலாம்.

தலைவி ஒருத்தி தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டாள். தான் தவற்றவன் என்றான் தலைவன். அப்போதும் அவள் ஊடல் தணியவில்லை. அந்நிலையில் தலைவி கேட்கும்போது தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாகத் தலைவன்” மண பந்தலில் இவளை நமக்கு நன்கொடையாக அளித்தனர். அன்றை முதல் நாள் இரவில் இவள் ஊடல் முழுவதும் புடவையால் போர்த்தியபடி நின்றாள். அவள் நெற்றியில் வியர்வை அரும்பியது. வியர்வையை அகற்றுதல் பொருட்டு ஆடையை விலக்குமாறு கூறினேன். மேலும் அவள் முகத்தைப் பார்க்கும் ஆசையால் அவள் ஆடையைப் பற்றி இழுத்தேன். உறை நீக்கப்பட்ட வாளைப்போல் அவள் வடிவம் ஆடையினின்று விலகிக் காணப்பட்டது. அவள் தனது வடிவத்தை மறைக்க முடியாமல் நாணமுற்றாள். ஆடையற்ற தன் உடலைக் கூந்தலைக் கொண்டு மறைத்தாள். அத்தகையவள் இன்று நாம் பலவற்றைக் கூறி தேற்றியும் தெரியாமல் ஊடல் கொள்கின்றாள். இனி நமக்கு இவள் என்ன உறவோ” என தலைவன் கூறுகின்றான். இதனை விற்றுற்று முதையினார் பாடிய பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
 உறுவளி ஆற்றச் சிறுவரை திறன
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்
 உறைகழி வாளின் உருவு பெயர்ந்து இமைப்ப
 மறைதிறன் அறியாள் ஆகி ஏய்யென
 நாணிநள் இறைஞ்சி யோயே பேணி
 பருஉப்பகை ஆம்பற் குருஉத் தொடைநீவி
 கரும்பு இமார் ஆய்மலர் வேந்தே
 இரும்பல் கூந்தல் இருள் மறை ஒளித்தே”⁹⁸

என்ற பாடலில் வெண்சோறு, ஊடல், கரும்பு போன்ற மருதத்தினையின் முப்பொருளும் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

“உள்ளினேன் என்றேன்மற் றென்மறந்தீர் என்றெண்ணைப்
 புல்லாள் புலத்தக் கனள்”⁹⁹

என்ற குறளில் மருதத்தினையின் உரிப்பொருள் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள ஊடலை வெளிப்படுத்துவதாக மருதத்தினை அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் திணை

நெய்தல் திணை என்பது கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமாகும். இதனை “வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்” என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். நெய்தலின் மேல் நிலமான மருதம் மட்டுமே நெய்தலுக்கு சார்பிடமாக அமைகின்றது. நெய்தலுக்குரிய பொழுதினைத் தொல்காப்பியர்,

“எற்பாடு நெய்தலாதற் மெய்பெறத் தோன்றும்”¹⁰⁰

என்ற நூற்பாவில் உரைக்கின்றார்.

நெய்தலின் வேறுபெயர்கள்

கடல், குட்டம், மென்புலம், அழுவம், பரவை, ஓதம், புணரி, நீர், முந்நீர், திரை, பௌவம், மெல்லம்புலம்பு, பரப்பு, சேர்ப்பு ஆகிய பெயர்களில் நெய்தற் திணை சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

இந்நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள் நச்சினார்க்கினியர், “நெய்தற்கு உணா மீன் விலையும் உப்பு விளையும் மா உமன் பகடு போல்வன: முதலையும் சுறாவும் மீனாதலின் மாவென்றல் மரபன்று; மரம் புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும், புன் அன்னமும் அன்றிலும் முதலியன பறை: மீன் கோட்பறை, செய்தி: மீன் படுத்தலும், உப்பு விளைத்தலும் அவை விற்றலும், யாழ்: நெய்தல் யாழ், பிறவும் என்றதனால் பூ

கைதையும் நெய்தலும் நீர் மணற் கிணறும், உவர்க்கழியும் ஊர்ப்பட்டினமும் பாக்கமும், என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நெய்தற் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமுமாகும். களவு வாழ்க்கையில் தலைவனை தலைவி ஒருத்தி பிரிக்னறாள். ஊரே உறங்குகின்றது. அவள் மட்டும் உறங்கவில்லை. பார்க்கும் பொருளெல்லாம் இவளுக்கு பகையாகத் தோன்றுகிறது. நிலவு, ஊர், காடு இவையெல்லாம் தன் துன்பத்தைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லையே என்று ஏங்குகின்றாள்.

“நிலவே நீல்நிற விசம்பில் பால்கதிர்ப்பரப்பி
பால்மலி கடலின் பரந்து பட்டன்றே
ஊரே ஒருவரும் சும்மையொடு மலிபு தொகுபு ஈண்டி
கலிகெழு மறுகின் விழவு அயரும்மே
கானே பூமலி கஞலிய பொழில்அமக் தோறும்
தாம் அமர் துணையொடு வண்டு இமிரும்மே
யானே புனைஇழை நெகிழ்ந்த புலம்புகொள் அவலொடு
கணைஇருள் கங்குலும் கண்படை இலனே
அதனால், என்னொடு பெரும்கொல் இவ்வுலகம்
உலகமொடு பொரும்கொல் என் அவலம் நெஞ்சே”¹⁰¹

காடு, மலர், தேன் போன்ற கருப்பொருள் வந்தாலும், இரங்குதல் என்ற நெய்தற்குரிய உரிப்பொருள் மாறாமல் வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

நெய்தல் திணையின் தலைவி களவு காலத்தில் தலைவனோடு பழகி வருங்காலத்தில் தலைவியின் வீட்டில் திருமண ஏற்பாடு நடக்கின்றது. அயலார் பெண் கேட்டு வருகின்றன். அந்நிலையில் தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நின்று தனது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாள். தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்று தலைவியின் நிலையை உணர்த்துகின்றாள். தோழி செவிலியிடம் “அன்னையே நீ வாழ்க! யான் சொல்வதனை விரும்பி கேட்பாயாக, புன்னை மரங்கள் பொன் வண்ணம் கொண்ட மலர்களை மலரச் செய்யும் கடற்றுறையினை உடைய தலைவனை யாம் எம் காதலுக்குரிய கேள்வன் எனக் கருதியுள்ளோம். ஆனால் இவ்வூர் மக்களோ வேறு வகையாகக் கூறுகின்றனர். பாலவரை தெய்வம் தலவியை ஊரார்கருதுமாறு வேறொருவற்கு உரியவளாகவும் செய்துவிடுமோ? அந்தப்பால் வாழ்வதாக என்று கூறுகின்றாள்.

“அன்னை வாழி வேண்டு அன்னை – புன்னை
பொன்நிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
என்னை என்றும் யாமே இவ்ஊர்
பிறிது ஒன்றாகக் கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழிய யாயே”¹⁰²

என்ற பாடலில் புன்னைமரம், கடற்கரை ஆகியவற்றின் மூலம் நெய்தல் திணையின் மூல், கரு பொருட்கள் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. நெய்தற் திணையின் களவினை ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்கள் தனது நூலில் “தலைவனை பிரிந்த கிழத்திக்குக் கடலும் கழியும் கானலும் காணுந்தோறும் ஆற்றாமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஆள் அரவம் இல்லாத கடற்கரையிலிருந்து தனிமையில் நாம் நின்று பார்த்தால் நம்மிடமும் இவ்வாற்றாமை தோன்றக் காணலாம். இச்சூழ்நிலை இரங்கலை புலப்படுத்துவதற்கு மிகவும் ஏற்றது. ஆகவே இரங்கலுக்கேற்ற நிலைக்களன் நெய்தலாயிற்று. இவ்வாறு இவற்றிற்கு ஏற்புடைய காரணங்கள் உளவேனும் அவற்றையும் கூறிக்கொள்ளலாம்.”¹⁰³ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

திணை கலப்பு மணம்

நெய்தலும் மருதமும் ஒன்றை ஒன்று அடுத்திருக்கும் நிலங்களாகும். நெய்தல் நிலத்தில் உப்பு விளைக்கப்படும் உப்பினை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு மற்ற நிலங்களுக்குச் சென்று விற்கும் உப்பு வணிகர்கள் தம்முடன் தம் குடும்பத்தையும் அழைத்துச் செல்வர். பெருங்கடலில் மீன் வேட்டையாடும் சிறுகுடிப் பரதவரின் உப்பங்கழியிலே விளைந்த உப்பினை விலை கூறிக்கொண்டு வருகின்றனர். அவ்வுமணரின் அன்பிற்குரிய மளைய மகளை மருதநிலத் தலைவன் காதல் மணம் புரிதலை அம்முவனார் தனது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
 இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
 வெண்கல் உப்பின் கொள்ளைச் சாற்றி
 என்றார் விடர குன்றம் போகும்
 கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்”¹⁰⁴

என்ற பாடலின் மூலம் நெய்தல் திணைக்கு, மருதத்திணைக்கும் திணைக்கலப்பு மணம் ஏற்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் சாதி என்ற முறை இல்லை என்பதையும் திணை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதையும் நாம் அறியலாம். அந்த திணை அமைப்பிலும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் கலப்பு மணம் புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் இன்று சாதி அமைப்பு முறைகளில் ஒரு சாதியிலிருந்து மற்றொரு சாதியில் திருமணம் செய்தலால், அவர்கள் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கப்படுவதும், அவர்களைக் கொன்றுவிடுவதும் நிகழ்கின்றது.

தலைவியை பிரிந்துசென்ற தலைவனை எண்ணி தலைவி தோழியிடம் “என் நெஞ்சு வருந்தும் இமைகளை தீய்ப்பது போன்ற வெம்மை கொண்ட எனது கண்ணீரைத் துடைத்தற்குரிய காதலர் நம்மை நினையாமல் பிரிந்திருக்கிறார். அதனால் என் நெஞ்சு மிகவும் வருந்துகின்றது என்கிறாள் தலைவி. இதனை காமம் சேர் குளத்தார்,

“நோம் என் நெஞ்சே நோம் என் நெஞ்சே
இமை தீய்ப்பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற்கு அமைந்த நம் காதலர்
அமைவு இலர் ஆகுதல் நோம்என் நெஞ்சே”¹⁰⁵

என்ற பாடலில் தலைவியின் நெஞ்சு வருந்துவதைக் கூறுவதால் நெய்தல் திணையின் இரங்கல் உரிப்பொருள் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனை எண்ணிய தலைவியின் மனநிலை இரங்கலாக நெய்தல் திணையின் மூலம் சங்ககாலப் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியதை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது.

பாலைத்திணை: நில வரிசையில் இறுதியாக இருபத்து பாலை நிலமாகும். பாலை என்பது மணலும் மணல் சார்ந்த இடமாகும். பாலை என்ற பிரிவிற்கு தமிழகத்தில் தனி நிலம் இல்லை. எனினும் முல்லையும் குறிஞ்சியும் தன்னுடைய நிலையில் திரியும் போதும் பாலை நிலம் உருவாகுதலை சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

அகத்தின் செம்பாதிப் பாடல்கள் பாலைநிலம் சார்ந்தவையாகும். தலைவன் தலைவியின் காதல் உணர்வுகளை, சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்த பாலைநிலத்தை சங்கப் புலவர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பாலைத்திணைக்குரிய நிலம் முல்லையும் குறிஞ்சியும் திரிந்து உண்டாகிறது. பருவம் இளவேனில், முதுவேனில், பொழுது நண்பகல் என்று அமைகிறது. பாலைத் திணைக்குரிய பொழுதினை தொல்காப்பியர்,

“நடுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மரங்கின் முன்னிய நெறித்தே”¹⁰⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர் “நடுநிலைத் திணையாகிய பாலையாவது நண்பகற் பொழுது வேனிற்காலத்தோடு புணர்ந்து நின்ற வழிக் கருதிய நெறியை யுடைத்து என்றவாறு, இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் இருவகைப் பருவத்தின் கண்ணும் வரும். நண்பகற்பொழுது காலமாம் என்பதூஉம் ஆண்டு இயங்கும் நெறி நிலமாம் எனபதூஉம் உணர்த்தியவாறு.

இளவேனிலாவது சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித் திங்களும் முதுவேனிலாவது ஆனித்திங்களும் ஆடித்திங்களும், நண்பகலாவது பகற்பொழுதின் நடுக்கூறு” என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். மேலும்,

“பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப”¹⁰⁷

பின்பனிக்காலமும் பாலை நிலத்திற்கு வரும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இது வேறா திணைமையின் வேனில் போலச் சிறப்பிற்றன்று என இளம்பூரணர் கூறுவர். பின்பனி என்பது மாசி, பங்குனி ஆகிய காலமாகும்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியின் பிரிதலை கூறுவதால் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் உரிப்பொருளாக பாலைத்திணைக்கு அமைகின்றது.

பாலைத்திணைக்குரிய கருப்பொருளாக நச்சினார்க்கினியர் காட்டுவன, “இனிப் பாலைக்கு உணா ஆறலைத்தனவும், சூறை கொண்டனவும், மா வலியிழந்த யானையும் செந்நாயும், மரம் வற்றின இருப்பையும் ஓமையும், உழிஞையும், எருமையும், புள் கமழும், பருந்தும், புறாவும் பறை சூறை கோட்பறையும், செய்தி ஆறலைத்தும் சூறை கோடலும். யாழ் பாலையாழ், பிறவு மென்றதனால் மராவும் குராவும் பாதிரியும், நீர் அறுநீர்க் கூவலும், சுனையும் ஊர் பந்தலை” என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள அன்பினைக் களவு வாழ்க்கையில் வெளிக்காட்டும் திணையாக பாலைத்திணை அமைந்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் பாலைத்திணையில் காதலர்களின் சிறப்பை அறிய முடிகின்றது. அகநானூற்றில் பாலைத்திணைக்கு மட்டும் இருநூறு பாடல்களை இயற்றியுள்ளதைக் காணலாம்.

தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு வந்தனர். அப்போது பொருள் தேடுவதற்காக தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். தலைவி தலைவனையே நினைத்து துன்புற்றிருந்தாள். அதைக் கண்ட தோழி வருந்தாதே நம் தலைவர் செல்லும் வழியில் பெண் யானையின் பசியைப் போக்க ஆணயானை மரத்தின் கிளையை உடைத்துத் தன் பெண்யானைக்குத் தரும் காட்சியைப் பார்த்து உன் அன்பை உணர்ந்துத் திரும்பிவிடுவார் வருந்தாதே தோழி” என்று தலைவியிடம் தோழி கூறுகின்றாள். இதனைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ தனது பாடலில்,

“நசை பெரிது உடையர் நல்கலும் நல்குவர்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்
மென்சினை யாம் பொளிக்கும்
அன்பின தோழி அவர்சென்ற ஆறே”¹⁰⁸

என்ற பாடலில் பாலைத்திணையின் முப்பொருள்கள் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

தலைவன் தலைவியை விட்டு கல்வி, போர், தூது போன்ற காரணங்களால் பிரிவான் என்பதை தொல்காப்பியர்,

“ஓதல் பகை தூது இவைப் பிரிவே”¹⁰⁹

என்ற நூற்பாவில் சுட்டுகிறார்.

“பாலை நிமித்தங்களைத் தொல்காப்பியர் பிரிவு எனப் பொதுப்பட கூறியமையால் களவின் நிகழும் உடன்போக்கும் இத்திணைக்குரியதே. பாலை நிலப் பாடல்களில் தலைவி, தோழி, தலைவன் செவிலி என்னும் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி

வெள்ளமெனப் பெருகும் படிப்போர் பரிவைத் தூண்டும்”¹¹⁰ என்று கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவி தலைவனோடு கொண்ட காதல் உறவால் குடும்பத்தை உதறிவிட்டு தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்றுவிடுகின்றாள். தான் ஆசையாய் வளர்த்த மகள் இப்படி செய்ததை எண்ணி செவிலித்தாய் “இது எனது மகள் எடுத்து விளையாடிய பாவை, இது அவள் கையில் எடுத்து கொஞ்சிய கிளி, இது அவள் மகிழ்வோடு பேசிய பூவை” என ஒன்றொன்றாகக் கூறி அவளை நினைத்து வருந்தும் தாயின் நிலையினை ஒதலாந்தையார்,

“இது என் பாவைக்கு இனிய நன் பாவை
இது என் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி
இது என் பூவைக்கு இனிய சொல் பூவை என்று
அமலரு நோக்கின் நலம் வரு சுடர் நுதல்
காண்தொறும் காண்தொறும் கலங்க
நீங்கினனோ என் பூங்கனோளே”¹¹¹

என்ற பாடலின் மூலம் பாதத்தினையின் உரிப்பொருள் பயின்று வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

களவொழுக்கத்தில் இற்செறிப்பு முதலிய இடையூறு காரணமாக தலைவி தலைவனை காணப்பெறாது வருந்தினாள். வருந்தி உடல் வேறுபாடு கொண்டாள். அது கண்ட தோழி தலைவியிடம் வருந்தாதே அரிய சுர வழிகள், மூங்கில் போன்ற தோளினையும், மணம் பொருந்திய ஐவகை கூந்தலையும் திரண்ட தேமலையும் உடைய முலையினையும், பூப்போம் மையுண்ட கண்களையும் உடைய மகளிர்க்குக் கடந்து செல்லுவதற்கு அரியவையாகும் எனக் கருதி போக்கினை தவிர்த்திருந்த நம் தலைவர் நம்மோடு இன்று செல்வதை விரும்பினார். தலைமகன் உடன்போக்கிற்கு சம்மதித்தான் என்று பாலைநிலத்தின் குறிப்பை மாமூலனார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“உவஇனி வாழி தோழி! அவரே
பொம்மல் ஓதி! நம்மொடு ஓராங்குச்
செலவு அயர்ந்தனரால் இன்றே மலைதொறும்
.....
உயவல் யானை வெரிறுச் சென்றன்ன
கல்ஊர்பு இழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறி
.....
நிரை இதழ் உன்கண் மகளிர்க்கு
அரியவால் என அழுங்கிய செலவே”¹¹²

என்ற பாடலின் மூலம் யானை, செலவு போன்றவற்றின் மூலமாக பாலைத்திணையின் முப்பொருள் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

காதலர்களின் காதல் உணர்வினை அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாலைத்திணையை சங்கப் புலவர்கள் படைத்துக் காட்டியமை சிறப்புப் பொருந்தியதாகும்.

பாலைத்திணையை ந. சுப்புரெட்டியார், “தலைவியுடன் கூடிய தலைவன் பிரிந்து செல்லும் இடம் முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து, நல்லியல்பு இழந்த நிலமேயாதலின் பிரிதல் பாலைக்கு ஆயிற்று. பரிந்து செல்லும் இடத்தின் இடர்ப்பாடுகளைப் பன்மடங்கு பெருக்கிக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற இடம் பாலை நிலமாகும். பிரிவுத் துன்பம் மிகைப்படுத்திக் காட்டப்பெறுவதற்குத் தகுந்த நிலைக்களம் இது”¹¹³ என்று கூறுவதை காணலாம்.

காதல் வாழ்வில் தலைவன் தலைவியின் அன்பினை வெளிக்காட்டவும். தலைவிக்கு துன்பம் தருமாயின் தன்னுடைய பொருள் தேடச் செல்லும் பிரிவையே தலைவன் வேண்டாம் என ஒதுக்குவதையும் நாம் பாலைத்திணையின் மூலமாக காணமுடிகிறது.

மனித வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாததுதான். ஆனால் பொருளா? தாரமா? என்ற நிலை வருகின்ற போது தலைவன் பொருளை விட தனது காதலை ஏந்தி நிற்கின்ற தாரம் தான் முக்கியம் என்று சொல்லும் உண்மை அன்பின் உருவமாய் சங்ககாலத் தலைவன் விளங்கியதை பாலைத்திணை நமக்கு படம்பிடித்துக் காட்டுவதை அறியமுடிகிறது.

ஐந்திணைகளில் அ.:றிணைப்பொருள்பற்றிய விவரிப்பு

சங்க இலக்கிய களவு வாழ்க்கையில் ஐந்து திணைகளிலும் அ.:றிணை பொருள்களையும் தலைவன் தலைவிக்கு உள்ள காதல் ஆழத்தையும், அவர்களின் அன்பை வெளிக்காட்டவும், துயரத்தை எடுத்துரைக்கவும் அ.:றிணைப் பொருட்களை பயன்படுத்தியமை சங்கப் பனுவல்களில் பலவற்றில் நாம் காணமுடிகிறது.

ஐவகை நிலங்களுக்குரிய கருப்பொருள் என்பதே அந்தந்த நிலங்களில் உள்ள விலங்குகள், பறவைகள், இயற்கை எழில்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்பட்டதாகும். சங்கப் புலவர் தாம் கூறவந்த கருத்துக்களை நேரடியாகக் கூறாமல் அ.:றிணையின் வழியாக எடுத்தியம்பியதை காணமுடிகின்றது. இதனை உள்ளுறை இறைச்சி என்ற இரண்டு வகைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளதை காணலாம்.

குறிஞ்சித்திணையில் கிளி, கூகை, மயில், வண்டு போன்ற பறவைகளையும் ஆமான், கரடி, குரங்கு, பன்றி, புலி, முளவுமா, யானை, எருமை வருடை போன்ற

விலங்குகளும் பல்வேறு வகையான மரங்களும் தாவரங்களும் சங்கப் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளன. இதனை,

“அருவி ஆர்க்கும் அணங்குடை நெடுங் கோட்டு
ஞாங்கர் இளவெயில் உணீஇய ஓங்கு சினைப்
பீலி மஞ்ஞை பெடையோடு ஆலும்
குன்ற நாடன் பிரிவின் சென்று
நல் நுதல் பரந்த பசலை கண்டு, அன்னை
செம்முது பெண்டிரோடு நெல் முன் நிறீஇ
கட்டின் டேக்கும் ஆயின், வெற்பில்
ஏனற் செந் தினைப் பால் ஆர் கொழுங் குரற்
சிறுகிளி கடிகம் சென்றும், இந்
நெடுவேள் அணங்கிற்று என்னும் கொல் அதுவே?”¹⁴

என்ற பாடலில் தலைவனை நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் தலைவியின் நிலையினைக் கூறுமிடத்தில் இளவெயில் சாய்தற்காக உயர்ந்த மரக்கியிலுள்ள பீலியை உடைய மயில் தன் பெடையோடு விளையாடும் மலைக்குரிய தலைவன் என்று அ.:றிணையின் செயல்களை விவரிப்பதை நாம் காணமுடிகிறது. மேலும் தலைவன் தலைவியை முதன்முதலாகச் சந்தித்த சூழ்நிலையை தினைப்புனம் காக்க வந்தபோது ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பர் தலைவி மென்மையானவள் என்பதை,

“கடுபுன மருங்கில் கலித்த ஏனற்
படுகிளி கடியும் கொடிச்சி கைக்குளிரே
இசையின் இசையா இன் பாணித்தே
கிளி அவள் விளிஎன விழல் ஓவாவே
அது புலந்த அமுத கண்ணே சாரல்”¹⁵

என்று தலைவி கிளியைவிட மென்மையானவள் என்று கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

அ.:றிணை விவரிப்புப் பற்றி வ.சுப. மாணிக்கனார், “அகப்பாடல் இயற்றுவதற்கு நிலத்தின் காலத்தின் இயற்கையறிவு வேண்டும். மரஞ்செடி கொடி, பறவை, விலங்குகளின் தன்மைக் கல்வி வேண்டும். அ.:றிணை உயிர்களின் இனப் புணர்வை மக்களின் இன்பப் புணர்வோடு தரஞ்செய்து பார்க்கும் சீர்மை வேண்டும். காதல் வாய்ப்பழகும் இளநெஞ்சங்களின் தூண எண்ண நாடிகளைக் கற்பனையால் அளந்து கவின் செய்யும் மனப்பதம் வேண்டும்”¹⁶ என்று கூறுகின்றார்.

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்கின்றான். அப்போது அங்குள்ள மயில் ஆடுவதையும், முல்லை மலர்வதையும் மான்கள் மருண்டு ஓடுவதையும் தலைவன் காண்கின்றான். அவை அனைத்தும் அவனுக்குத் தலைவியாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. அதனால் தன்னுடைய வினையை விரைவில் முடித்து

கார்காலத்திலே திரும்புகின்றான். அவன் வருகைக்கண்டு மகழ்ச்சியுற்ற தலைவியடம் தலைவன் கூறுவதாகப் பேயனார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“நின்ன போலும் மஞ்சை ஆலநின்
நல்நுதல் தோறும் முல்லை மலர
நின்னே போல மா மருண்டு நோக்க
நின்னே உள்ளி வந்தனென்
நல்நுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே”¹¹⁷

என்ற பாடல் மேற்கூட்டிய செய்தியினை எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

களவிலேயே இன்பம் கொண்டு, திருமணத்திற்குக் காலம் தாழ்த்துகின்ற தலைவனை நோக்கி தோழி “கொழுவிய இலைகளை உடைய வாழையின் காப்பு மிகுந்த பெரிய குலையிலுள்ள முதிர்ந்த இனிய கனியாலும், தம்மை உண்போர் பிற கனிகளை உண்ணாதவாறு தடுத்த மலைச்சாரலில் உள்ள பலாவின் முற்றிய சுளையாலும் பாறையில் அமைந்த பெரிய சுளையில் உண்டான தேனை ஆண் குரங்கு தேன் என்று அறியாது உண்டது. அதனால் அச்சுனையில் இருந்த மிளகுக் கொடி படர்ந்த சந்தமரத்தில் ஏறமுடியாமல் அதன் நிழலில் மணம் தரும் மலர்ப்படுக்கையில் அமர்ந்து உறங்கியது. இத்தகைய எதிர்ப்பாராத இன்பத்தை அக்குரங்கு மட்டுமின்றி நின் மலையில் வாழும் பல்வேறு விலங்குகளும் எளிதாகப்பெறும் நாட்டுக்குரியவனே! நீ விரைவில் தலைவியை மணந்துகொள்” என்று தோழி தலைவனிடம் கூறும் அ.றிணையின் சிறப்பை கபிலர் தனது பாடலில் படைத்துக் காட்டுகிறார். இதனை,

“கோழிலை வாழைக்கோள் முதிர் பெருங்குலை
ஊழுறு தீம்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரல் பலவின் களையொடு விளைந்த தேறல்
அறியாது உண்டு கடுவன் அயலாது
கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது
நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும்
குறியா இன்பம் எளிதின்நின் மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட”¹¹⁸

என்ற பாடலில் ஆண்குரங்கு எவ்வாறு எதிர்ப்பாராமல் தேனை உண்டு மகிழ்ச்சியுற்றதோ அதைப்போலத் தலைவன் தலைவியை அடைந்து மககிழ்ச்சியுற்றான் என்பதும் அ.றிணை பொருட்களை தலைவனோடு ஒப்பிட்டு இயற்கையின் அழகையும் அ.றிணையின் சிறப்பையும் சங்கப் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியதைக் காணமுடிகிறது.

அ.றிணைகளை சங்கப் புலவர்கள் விரும்பி, இரசித்து அவற்றை மனித வாழ்வோடும், பல சமயங்களில் அ.றிணையின் வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டி

ஐந்தறிவுப் படைத்த அவை எவ்வளவு சிறப்பாகத் தனது வாழ்வை வழிநடத்துகின்றது. ஆற்றிவு படைத்த மனிதா நீ ஏன் தடுமாறுகின்றாய்? என்று கேள்வி கேட்பதைப் போலவும், அவற்றைத் தலைவன் மனம் மாறுதலும் தலைவி தன் ஏக்கத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதுமான காட்சிகளைச் சங்கப்புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

காதல் தலைவன் தலைவியைவிட்டுப் பிரிந்துசென்றுவிட்டான். வருத்தமுற்றிருந்த தலைவிக்குத் திடீரென்று மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அதைக் கண்ட தோழி காரணம் கேட்கின்றாள். அப்போது தலைவி “அதோ பார் நமது வீட்டு முற்றத்தில் அல்லிப்பூவின் வாடிய நிறத்தில் அழகிய குருவிகள் உலர்த்திய நெல்லைத் தின்று குப்பை சாம்பலில் புரண்டு குடும்பத்தோடு மகிழ்ந்திருப்பதைப் பார். அதோ நம் வீட்டின் சுவர் பகுதியில் கூடுகட்டி குஞ்சுகளோடு மகிழ்ந்து வாழ்வதைப் பார் என்கிறாள் தலைவி. அந்த குருவி குடும்பத்திற்கும் உன் தலைவர் திரும்பி வருவதற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்கிறாள் தோழி. அதற்குத் தலைவி” அவர் சென்ற நாட்டில் இப்படி ஒரு குருவிக் குடும்பத்தை அவர் பார்ப்பார். அந்தக் குருவி தன் துணையோடு இருப்பதைக் கண்டு தலைவனும் என்னைத் தேடி விரைவில் வருவார்.” என்று தலைவி கூறுகின்றாள். இதனை,

“ஆம்பல் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கும்பிய சிறகர் மனை உறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்து
எருவின் நுண்தாது குடைவன ஆடி
இல்இறைப் பள்ளித் தம்பிள்ளையொடு வதியும்
புன்கண் மாலையும் புலம்பும்
இன்றுகொல் தோழி அவர் சென்ற நாடே!”¹¹⁹

என்ற பாடலின் மூலம் குருவியின் குடும்பத்தைப் பார்த்து தலைவனுக்குத் தன் தலைவியின் மீது காதலும் அன்பும் பெருகி அவளோடு விரைவில் சேர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை தூண்டுவதாக அ.ஃ.றிணையை பயன்படுத்தியமை கண்டு இன்புறலாம். தலைவி, தலைவனை எண்ணிக் கண் விழித்திருக்கும் நிலையினை,

“தோடு அமைதூவித் தடந்தாள் நாரை
நலன் உணரப்பட்ட நல்கூர் பேடை
கழபெயர் மருங்கில் சிறுமீன் உண்ணாது”¹²⁰

என்று, “ஆண் நாரையால் இன்பம் துய்க்கப்பட்ட பெண்நாரை தன் இணையைக் காணாமல், மீன்களை உண்ணாதும் மரத்தில் கண் துயிலாதும் காத்திருக்கும்” எனத் தலைவியின் நிலையினை அ.ஃ.றிணையின் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

களவில் ஈடுபட்டு தலைவனையும் தலைவியையும் தோழி பாராட்டும்போது,

“நோயா இரும்புள்போல நெஞ்சு அமர்ந்து

காதல் மாறாக் காமர் புணர்ச்சியின்”¹²¹

என்று “இணைபிரியாத மகன்றில் பறவைபோல் சேர்ந்து வாழ்க” என்று வாழ்த்துகின்றாள்.

மகன்றில் பறவை தன் இணையைப் பிரிந்தால் மிகவும் வருத்தமுமும் என்ற செய்தியை உண்மையா? கற்பனையா? ஆராய்ந்து பார்க்கும் நிலையில் அவை, தலைவன் தலைவியின் காதலுக்கு வலு சேர்ப்பதாக உள்ளதை நாம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. மேலும் இதே கருத்தினை,

“அன்றில் சேக்கும் முன்றில்”¹²²

தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற கருத்தினை அன்றில் மூலம் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்க்கையில் சந்தித்துப் பேசுகின்றார். மரத்தின் பக்கத்தில் இருந்த தலைவியை தலைவன் தொட்டுப் பேச முயல்கின்றான் அப்போது தலைவனை நோக்கித் தலைவி “வெண்மையான வலம்புரிச் சங்கு ஒலிக்கும் விளங்குகின்ற கடற்கரை நீர்த்துறைக்குத் தலைவனே! நாங்கள் எங்களுடன் விளையாடுகின்ற தோழியர் கூட்டத்தோடு சென்று ஒருநாள் ஒரு புன்னை விதையை வெள்ளிய மணலுள் அழுத்தி விளையாடிய பின் அதனை மறந்து போனோம். அவ்விதை வேருன்றி முறைத்து முளை தோன்ற நின்றது. அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த நாங்கள் நெய்யோடு கலந்த இனிய பாலை நீராக ஊற்றி இனிதாக வளர்த்தோம். வளர்த்த அச்செயல்கண்டு அன்னை எங்களை நோக்கி “நீங்கள் வளர்க்கும் இப்புன்னை உங்களை விடச் சிறந்ததாகும். அது உங்களோடு பிறந்த தங்கையாரும் தகுதியுடையது காண்பீர் “என்று அப்புன்னையின் நலநன் அன்னை கூறினள். ஆதலின் எமக்குத் தங்கையாரும் இப்புன்னையின் அருகில் நின்று உங்களோடு நகைத்து விளையாடி மகிழ நாங்கள் நாணுகின்றோம். தலைவ! நீ இவளை அரவணைத்து நல்குவையோ? நல்குவையாயின் இவளுடன் உரையாடுதற்கு வேறு நிழலும் உண்டு” என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண் மணல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காழ் முளை அகைய

நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்து

.....

.....

வலம்புரி வான்கோடு நரலும் இலங்கு நீர்த்

துறைகெழு கொண்க! நீ நல்கின்

இறைபடு நீழல் பிறவுமார் உளவே”¹²³

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவி புன்னை மரத்தைத் தனது சகோதரியாக நினைத்து வெட்கப்பட்டதை அறியலாம். அ.றிணையைத் தனது சகோதரியாக நினைத்துப் போற்றும் அளவிற்கு இயற்கையோடு மக்கள் இணைந்து வாழ்ந்ததை சங்க இலக்கியம் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

முடிவுகள்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்துக் காதல் கொள்கின்ற இடமாக குறிஞ்சியும், காதலர்களின் பிரிவை எண்ணி காத்திருக்கும் இடமாக முல்லையும், இருவருக்கும் ஏற்படுகின்ற ஊடலை வெளிப்படுத்துவதாக மருதமும், தலைவனை நினைத்து இரக்கம் கொள்வதாக நெய்தலும், காதலர்களின் உடன்போக்கை வெளிப்படுத்துவதாக பாலைத்திணையும் சங்க இலக்கியத்தில் ஐவகைத் திணைகளாக அமைந்துள்ளன.

ஐவகைத் திணைகளுக்கும் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் ஒவ்வொன்றாக அமைகின்றது. ஐந்து திணைகளிலும் உரிப்பொருள் என்பது அந்த திணைக்கே உரிய பொருளாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

கருப்பொருளின் மூலமாக விலங்குகள், பறவைகள், தாவரங்கள் போன்றவற்றின் மூலமாக பல்வேறு கருத்துக்களைச் சங்கப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

தலைமக்கள் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று வகைப்பொருள்களிலும் இன்றியமையாததாக அமைவதைச் சங்க பனுவல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையை இரசித்தும், சுவைத்தும் அனுபவித்தும் கவிதைப் படைத்ததை நாம் நினைத்து மகிழ்ச்சிகொள்ள முடிகின்றது.

இன்று விளை நிலங்களையெல்லாம் விலை நிலங்களாக மாற்றி, காடுகளையும், மரங்களையும் அழித்து வான்மழையில்லாத வறண்டு நிலமாக மாற்றி வருகின்றோம். ஆனால் சங்க காலத்தில் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளின் அடிப்படையில் இயற்கையைப் பாதுகாத்து வரவேண்டியதையும், அவற்றின் சிறப்புக்களையும் களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி போன்ற கதாப்பாத்திரங்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்துவதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி, ப.1874.
2. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.5.
3. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம்-அகத்திணையியல், ப.10.
4. நக்கீரர் (உ.ஆ), களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள், பக்.23-24.
5. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.5.
6. மேலது., ப.74.
7. மேலது., ப.64.
8. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.381.
9. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.78-79.
10. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.65.
11. மேலது., ப.65.
12. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.336.
13. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) கலித்தொகை, ப.610.
14. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.36.
15. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.345.
16. வ.சுப. மாணிக்கனார், மு.நா., ப.182.
17. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பக்.42-43.
18. மேலது., ப.43.
19. கே.ஏ. குணசேகரன், காதல் மணவாழ்க்கை, குழந்தை வளர்ப்புச் சிக்கலும் தீர்வும், ப.13.
20. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.5.
21. மேலது., பக்.5-6.
22. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.9.
23. ஞா. மாணிக்கவாசகன் (உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், ப.186.
24. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.28.
25. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.7.
26. மேலது., ப.8.

27. அ. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), நம்பியகப்பொருள், ப.14.
28. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.17.
29. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.8.
30. மேலது., ப.9.
31. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.22.
32. சா.வா. பானுனார்மைதீன், பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும் பொழுதும், ப.49.
33. அ. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), மு.நா., ப.13.
34. மேலது., ப.14.
35. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.9.
36. கதிர்முருகு (உ.ஆ), முல்லைப்பாட்டு, ப.37.
37. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.13.
38. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.851.
39. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.31.
40. அ. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
41. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.20.
42. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.25.
43. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
44. மேலது., ப.16.
45. மேலது., ப.15.
46. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.16.
47. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.26.
48. வா.சா. பானுனார்மைதீன், மு.நா., ப.30.
49. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.11.
50. மேலது., ப.11.
51. மேலது., ப.13.
52. அ. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), நம்பியகப்பொருள், ப.16.
53. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.1120.
54. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.521.

55. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.165.
56. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், பக்.3-6.
57. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.100.
58. மேலது., ப.109.
59. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, பக்.222-223
60. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.113.
61. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.104.
62. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.593.
63. வா.சா. பானூனார்மைதீன், மு.நா., ப.44.
64. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.141.
65. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.77.
66. மேலது., ப.2.
67. டாக்டர் மு.வ., பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.419.
68. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.15.
69. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.141-142.
70. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.19.
71. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், மு.நா., ப.270.
72. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.10.
73. அ. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), மு.நா., ப.17.
74. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.160.
75. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.145.
76. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.222.
77. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.26.
78. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.66.
79. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.372.
80. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.487.
81. ந.சி. கந்தையா, தமிழகம், ப.256.
82. வா.சா. பானூனார்மைதீன், மு.நா., ப.105.

83. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.471.
84. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.144.
85. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.11.
86. மேலது., ப.11.
87. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.385.
88. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.135.
89. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.144.
90. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.396.
91. மேலது., ப.401.
92. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.16.
93. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.28.
94. மேலது., ப.99.
95. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.14.
96. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.322.
97. பாரதிதாசன், மு.நா., ப.36.
98. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.412.
99. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.399.
100. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.12.
101. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.645.
102. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.243.
103. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.144.
104. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.424-425.
105. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.16.
106. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.27.
107. மேலது., ப.28.
108. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.103.
109. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.30.
110. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், மு.நா., ப.291.

111. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.820.
112. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.192.
113. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.143.
114. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.530.
115. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.687.
116. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.16.
117. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.1058.
118. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.5.
119. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.122.
120. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, பக்.326-327.
121. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.657.
122. மேலது., ப.1052.
123. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.315.

இயல் - நான்கு

அம்பலும் அலரும்

அம்பலும் அலரும்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும் தனது உள்ளத்து அன்பினால் ஒருவரை ஒருவர் காதல் உறவு கொண்டிருப்பதை ஊர்மக்கள் அறிந்து பேசுவதே அம்பல் அவர் என்பதாகும். அந்த அம்பலும் அலரும் களவு வாழ்க்கைக்கு இடையூறாக இருந்ததா அல்லது களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உதவியாக அமைந்ததா என்பதை ஆராய்வதே இந்த இயலின் நோக்கமாகும்.

அம்பல் அலர் விளக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டும் களவு வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத இரண்டு சொற்கள் அம்பல் - அலர் என்பதாகும். அம்பல் அலர் இரண்டும் ஒரே சொற்களைப் போல அமைந்திருந்தாலும் இரண்டும் வேறு வேறு பொருள்களை தருகின்றது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

‘அம்பல்’ என்பது பழிமொழி என்றும் ‘அலர்’ என்பது பலர் அறிய பழிதூற்றுதல் என்றும் பொருள்படுகிறது. தலைவியின் முகக்குறிப்பில் இருந்து அவளோடு நெருங்கிய சிலர் மட்டும் களவுக் காதலை அறிந்து கொள்வது அம்பல் ஆகும்.

தலைவியோடு நெருங்கிய தொடர்பின்றி இருப்பவர்கள் அவர்களுடைய காதலை அறிந்து இத்தலைவனோடு இத்தலைவிக்குத் தொடர்பு உண்டு என்று வெளிப்படையாக பேசுவது அலர் என்பதாகும்.

மலரினை அரும்பு, மொட்டு, முகை, மார், அலர், வீ, செம்மல் என்னும் பல்வேறு நிலைகளில் தொல்காப்பியரும் சங்கப்புலவர்களும் கூறியுள்ளனர். அலர் என்பது வெளிப்படும் நிலையைக் குறிப்பதாகும். களவினை வெளிப்படுத்துவதால் அதனை அலர் என்று கூறியிருப்பது உற்று நோக்கத்தக்கவையாகும். அம்பல் - அலர் என்ற வார்த்தையை காரண காரியத்தோடு கையாண்டு இருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

அம்பல் - அலர் இலக்கணம்

அம்பல், அலர் என்பதனைப் பற்றி இலக்கண நூலார் விரிவாகச் சுட்டியுள்ளனர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“அம்பலும் அலருங் களவுவெளிப்படுத்தலின்
அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்”¹

என மொழிந்துள்ளார். களவினை அனைவரும் அறியும் வண்ணம் வெளிப்படுத்துவது அம்பல் அலர் என்பதைச் சிறப்பாக கூறியுள்ளார். மேலும் அலரினைப் பற்றி

“களவும் கற்பும் அலர் வரைவின்றே”²

“அலரில் தோன்றும் காமத்து மிகுதி”³

களவு வாழ்க்கையும், கற்பு வாழ்க்கையும் அலரைக் கொண்டு அமையம் என்று தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்துள்ளதை அறியலாம். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர் “அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல், அ.து ஒருவரையொருவர் முகக் குறிப்பினாற் தோற்றுவித்தல். அலராவது சொல்லுதல், அதனானே இவை இரண்டும் களவினை வெளிப்படுத்துதலின் அதற்குக் காரணமானவன் தலைவன் என்றவாறு என்னை, அவனையறிந்துழியல்லது இவை நிகழாமையின் தலைவி வேறு பாட்டான் ஆகாதோ எனின், ஆண்டு ஏற்றினான் ஆயிற்று என ஐயம் நிகழ்தல்லது துணிவு பிறவாதாம் என்ற கொள்க”⁴ என நூற்பாவிற்கு விளக்கமளித்துள்ளார்.

ந. சுப்புரெட்டியார் தனது நூலில் “பரவாத கௌவை அம்பல் என்றும், கௌவை அலர் என்றும் கூறுவர் பேராசிரியர் (திருக்கோ.180 உரை) அம்பல் என்பது முகிழ் முகிழ்த்தல் என்றும் அலர் என்பது சொல் நிகழ்த்தல் என்றும் உரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்.களவியல்.48 உரை) இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர் “அம்பல் என்பது சொல் நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்லுவதாயிற்று. இன்தின் கண்ணது என்பது அறியலாகாது என்பது அலர் என்பது இன்னானோடு இன்னாளிடை இது போலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது அம்பல் என்பது பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க மலரும் என நிற்பது அலர் என்பது அப்பெரும் போது தாதும் அல்லியம் வெளிப்பட மலர்ந்தாற் போல நிற்கும் நிலைமையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்டதாம்”⁵ என்ற விளக்கியுள்ளதை காணமுடிகின்றது.

“அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுத்தலின்”⁶

எனவரும் இத்தொல்காப்பியர் தொடரை

“அம்பலும் அலருங் களவு”⁷

எனவும் “வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி”⁸ எனவும் இரண்டு சூத்திரங்களாக இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் கூறியுள்ளதை காணலாம். மேலும் இதற்கு விளக்கமளிக்கையில்

“அம்பல் என்பது முகிழ்முகிழ்த்தல்

அலர் என்பது சொல் நிகழ்தல்

அம்பல் என்பது சொல் நிகழ்தல்

அலர் என்பது இல் அறிதல்

அம்பல் என்பது இல் அறிதல்

அலர் என்பது அயல் அறிதல்

அம்பல் என்பது அயல் அறிதல்

அலர் என்பது சேரி அறிதல்
அம்பல் என்பது சேரி அறிதல்
அலர் என்பது ஊர் அறிதல்
அம்பல் என்பது ஊர் அறிதல்
அலர் என்பது நாடு அறிதல்
அம்பல் என்பது நாடு அறிதல்
அலர் என்பது தேசம் அறிதல்”⁸

அது பொருந்தாது என்னை, அம்பல் எனப்பட்டதே அலரும், அலர் எனப்பட்டதே அம்பலும் ஆயின இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அலருக்கு இலக்கணம் என்று விசேடங் காட்டிற்றிலர் இவை இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்பது என இறையனார் களவியல் ஆசிரயிர் அம்பல் அலர் இரண்டினையும் ஒன்றாகவே கையாண்டுள்ளதை மேற்கூறிய சான்றுகள் மூலமாக அறியலாம்.

அகராதி கூறும் அம்பல் - அலர் பற்றிய விளக்கம்

தமிழ்மொழியகராதியல் அம்பலுக்குப் புறங்கூறல் என்றும் அலருக்குப் பலரறிந்து பழிதூற்றல், பழிச்சொல் என்றும் பொருள் காணப்படுகின்றன. இதில் அலர் என்ற சொல்லுக்குப் பழிச்சொல் என்று இவ்வகராதி பொருள் கூறுகின்றது.

அம்பல், அலர் பற்றிய விளக்கங்களைத் தமிழ் அகராதிகளின் வழி அறியலாம். சில அகராதிகள் சில சொற்களுக்குப் பொருளும் சில சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கமும் தருகின்றன.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி ‘அம்பல் சிலரறிந்து புறங்கூறுமொழி’ என்றும், ‘அலர் பலருமறிந்து கூறும் புறங்கூற்று’ என்றும் கூறுகின்றது.

தமிழ் - ஆங்கில அகராதி, ‘அம்பலுக்குப் பழித்துக் கூறலையும், அலருக்குக் ஊர்களில் இரு காதலர்கள் பற்றிப் பேசப்படும் பழிச்சொல்லையும் விளக்கமாகக் கூறுகின்றது.

தமிழ் - பிரெஞ்சு அகராதி, அம்பல் என்பது ‘பழிச்சொல்’ (Calumny) என்றும், அலர் என்பது இரண்டு காதலர்களைப் பற்றி ஊர் மக்கள் பேசுவது’ (The Idle talk in a village about any two lovers) என்றும் கூறுகின்றது.

மணிமேகலைத் தமிழ்ச் சொல் அகராதியில் ‘அம்பலுக்குப் பழிச்சொல் புறங்கூறுதல் என்றும் அலருக்குப் பழிச்சொல் என்றும் பொருள் காணப்படுகிறது.

வீரமாமுனிவர் அருளிய சதுரகராதி ‘அம்பல் என்பது சிலரறிந்து தம்முள் புறங்கூறல், பழிமொழி என்றும் அலர் என்பது பலரறிந்து பழிதூற்றல் பழிச்சொல்

என்றும் பொருள் தரும்”⁹ என்று அ. சாத்தையா அவர்களின் நூலின் மூலமாக அறிந்துக் கொள்ளமுடிகின்றது.

மெற்கண்ட செய்திகளின் மூலமாக அனைத்து அகராதிகளும் அம்பலுக்கு பழிமொழி புறங்கூறுதல் என்றும் கையாண்டு உள்ளதை தெளிவாக அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

அம்பல் அலர் பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்து

“வீட்டகத்துச் செய்திகளை அடுக்கணைப் புகைப் போல நுழைந்து காணும் ஆசையும் கூடியிருந்து முணுமுணுத்துப் பேசும் துணிவும் எப்படியோ பெண் சமுதாயத்துக்கு பிறவிக் குணம்போல் அமைந்துவிட்டன. ஒரு குமரியின் காதல் ஒழுக்கம் பற்றி ஊர்மகளிர் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது அம்பல் எனவும், வெளிப்படையாக பேசுவது அலர் எனவும் பெயர் பெறும்”¹⁰ என்று முதறிஞர் வ.சு.ப மாணிக்கனார் கூறுகின்றார்.

“அம்பலும் அலருமே களவு வெளிப்படுத்தற்குக் காரணமானவை. தோழி தலைவினடம் அவர்கள் களவொழுக்கம் ஊராரால் அறியப்பெற்று முதலில் அம்பலாக முளைத்துப் பின் அலராக வளர்ந்தது என்று கூறி இனி வரைந்து கொள்வதில் காலம் தாழ்த்தக் கூடாது என்று வெளிப்படையாக கூறுவாள்”¹¹ என்று பேரா.ந. சுப்புரெட்டியார் கூறுகின்றார்.

“ஊர் மகளிர் ஒரு இளங்குமரியின் காதல் ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசதாகக் குறிப்பிடும் போது வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது அம்பல் எனவும் வெளிப்படையாக பேசுவது அலர் எனவும் பெயர் பெறும் என்றும், அரும்பல் என்பது அம்பல் ஆனது என்றும் பேரா. இரா. இளங்குமரனார் கூறுவதை காண முடிகின்றது. மேற்கூறிய கருத்துகளின் மூலமாக அம்பல் அலர் என்பது களவு வாழ்க்கையில் இன்றியமையாததாக இருப்பதை காண முடிகின்றது. அம்பல் என்பது வாய்க்குள் பேசுவதாகவும், அலர் என்பது வாய்விட்டு பேசுவதையும் குறிப்பதை அறியலாம்.

சங்காலம் முதல் தற்காலம் வரை காதல் வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவிக்கு இடையூறாக அம்பல் அலர் விளங்குவதை காணலாம். ஆனால் இந்த இடையூறு என்பது யாருக்கும் அறியாமல் நடக்கின்ற களவு வாழ்வை அனைவரும் அறிந்துகொள்ளும் கற்பு வாழ்க்கைக்கு தூண்டுகோளாய் அமைவது தான் அம்பல் அலர் என்பது தெளிவாகின்றது.

வள்ளுவர் அலர் அதிகாரம் அமைத்தல்

களவு ஒழுக்கத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூற விரும்பிய வள்ளுவ பெருந்தகையும் காம்துப்பாலில் களவியலில் ‘அலர் அறிவுறுத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தைப் படைத்து அலர்ப் பற்றிய செய்திகளை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் பற்றுக்கோடாக இருந்து உதவுவது அலர் தான் என்பதை

**“அலரெழ ஆருயிர் நிற்கும் அதனைப்
பலரறியார் பாக்கியத் தால்”¹²**

என்ற குறளின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார் இதற்கு பரிமேலழகர் தனது உரையில் “அல்ல குறிப்பட்டுத் தலைவனை எய்த பெறாத வருத்தமெல்லாம் னோற அரிய உயிர் என்றும் அங்ஙனம் அரியானை எளியளாக்கி எடுக்கின்றமையின் அ.து அவ் ஆருயிர்க்கும் பற்று கோடாக நின்றது என்பான். அலர் எழ ஆருயிர் நிற்கும் என்றும் பற்று கோடாதலை அவ்வுதிலார் அறிவின் தூற்றாது ஒழிவர்”¹³ என பரிமேலழகர் தனது உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். சங்க இலக்கியங்களில் அம்பல் - அலர் பற்றிய செய்திகள் பரவிக்கிடக்கின்றன. சில இடங்களில் அம்பல் அலர் என்னும் சொற்கள் தினத்தும், பல இடங்களில் அடைமொழிகளுடன் இணைந்தும் பயின்று வந்துள்ளன.

அம்பல் பற்றிய ஊர் பெண்டிர் பேச்சு

களவு வாழ்க்கையில் தலைவி, தலைவனோடு கொண்டிருக்கும் அன்பு காதலை அவர்களோடுத் தொடர்புடைய ஒரு சிலர் தங்களுக்குள் முகிழ் முகிழ்த்து அம்பல் கூறுகின்றனர். இதனை நற்றிணையில் உலோச்சனார் பாடலில் தலைவியிடம் தோழி

“நம்மூரில் உள்ள பெண்கள் சிலராகவும் பலராகவும் தெருக்களில் கூடி நின்று கடைக்கண்ணால் குறித்து காட்டியும் சுட்டுவிரலை மூக்கில் வைத்து பழிசொற் கூறியும் இருந்தனர். அப்பழி சொற்களை நம் அன்னை கேட்டனள். அவற்றை மெய்யென நம்பி சிறிய கோலை கையில் எடுத்து கூழலும் படியாக வீசி அடித்தாள். இதனால் நான் மிகவும் துன்பமுற்றேன். அதனால் தான் நீ தலைவனோடு உடன்போக்கு செல்வதற்கு உறுதுணை புரிந்தேன். அங்ஙனம் நீ சென்ற பிறகு பேரொலி மிகுந்த இவ்வூர் என்ன செய்துவிட முடியும்? இயலுமேல் அலரைக் கூறிக்கொண்டு இருக்கட்டும்” என்கின்றாள். இதனை

**“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி
மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலைந்தனென் வாழி - தோழி! கானல்
புதுமலர் தீணிடிய பூ நாறு குருஉச் சுவல்
.....
செலவு அயர்ந்திசினால் யானே
அலர் சுமந்து ஒழிக இவ் அழுங்கல் ஊரே”¹⁴**

என்ற பாடலில் தலைவியடம் தோழி அம்பல் அலர் பற்றி எடுத்துரைப்பதை காண முடிகின்றது.

பகைவர் அஞ்சும்படி அலர் பேசும் ஊர்

தலைவியை பிரிந்து தலைவன் பொருளீட்டுவதற்குச் சென்று திரும்பி வராததாய் தலைவி வருத்தமுற்று இருக்கின்றாள். அதனைக் கண்ட தோழி தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றாள். அதற்குத் தலைவி “இவ்வூர் மிகவும் பழமையானது என்றும் ஒழிவில்லாத விழாக்களைக் கொண்டது. பகைவர்க்கு அச்சத்தை தருவது, இதன்கண் வாழ்வோர் பழியற்றவராயினும் அவர் யாவரையும் புறங்கூறும் அம்பல் ஒழுக்கம் உடைமையோடு கொடுஞ் சொல்லையும் சொல்லும் சேரிப்பெண்கள் நம்மை இகழினும் இகழட்டும்” என்கிறாள். இதனை மாமூலனார்,

“அரியா விழவின் அஞ்ச வரு மூதார்ப்
பழிஇலர் ஆயினும், பலர் புறங்கூறும்
அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகியர், வெஞ்சொல்
சேரிஅம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக”¹⁵

என்பதில் பலர் புறங்கூறுதலாகிய அம்பலை தலைவி ஒழுக்கம் என்று கூறுவதை காணலாம்.

தலைவி அப்பலை ஒழுக்கம் என்ற கூறுவதற்கு காரணம் பிறர்க்கு தெரியாமல் நடைப்பெற்றிருக்கும் களவு வாழ்வினை அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றுவதற்கு அம்பல் அலர் உதவுவதே யாகும். மேலும் களவில் ஈடுபடுகின்ற தலைவன் தலைவியின் காதலை அலர்வாய் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றுவதால் பலரும் அறிந்து கொண்டனர். அதனால் தலைவி வருத்தமுற்று இருக்கின்றாள். இவளிடம் தோழி, அலர்வாய் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றியதால் நம் பெற்றோர் அறிந்து தலைவன் வீட்டில் திருமணம் பேச அழைப்பு விடுத்தனர். அவர்களும் திருமணம் பேச வருகின்றனர். அலர் தூற்றிய பெண்களின் வாயின் ஒலியானது தலைவன் தலைவியை திருமணம் செய்து கொள்ள வருகின்றான் என்ற செய்தியானது அலர் வாய் பெண்களின் ஒலியை அவித்தது என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகின்றார். இதனை மதுரைதமிழ்க்குத்தன் கடுவன் மள்ளனார்,

“அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற
பலரும் ஆங்கு அறிந்தனர் மன்னே இனியே
வதுவை கூடிய பின்றை புதுவது

.....

முழங்கம் இரும் பௌவம் இரங்கும் முன் துறை
வெல்போர் இராமன் அரு மறைக்கு அவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலி அவிந்தன்று இவ்அழுங்கல் ஊரே”¹⁶

என்பதில் இராமன் இலங்கைமேல் படையெடுத்து செல்லும் பொருட்டுத் திருவருணைக் கரையருகே இருந்து ஆலமரத்தின் கீழ் தமக்கு துணையான வானவ வீரருடன் மறை செய்திகளை குழும் போது மரத்திலிருந்து பறவைகள் எழுப்பிய ஒலியையும் அம்பல் அலர் ஒலியையும் ஒன்றாக இருந்தது என்று வரலாற்று நிகழ்வினை கூறுவதையும் காணலாம்.

தலைவியின் ஊரினைத் தலைவன் கடிந்துரைத்தல்

தலைவியோடு காதல் உறவு கொண்ட தலைவன் ஊரின் எழுந்த அலரினால் உடன்போக்கு அழைத்துச் சென்ற செய்தியை அம்மூவனார்

“வருமழை கரந்தநிற விசம்பின்

.....

இம்மென் பேர் அலர் நும் ஊர்ப் புன்னை

வீ மலர் உதிர்ந்த தேன் நாறு புலவின்

கானல் வார் மணல் மரீஇ

கல் உறச் சிவந்த நின் மெல் அடி உயர்வே”¹⁷

என்பதில் தலைவன், தலைவியோடு இன்னும் பல நாட்கள் களவுவாழ்க்கையில் ஈடுபடலாம் என்று எண்ணி இருந்தான். ஆனால் தலைவியின் ஊர்ப்பெண்டிர் அலர் தூற்றியதால் இன்று அவளோடு உடன்போக்கு செல்ல நேர்ந்தது என்று தலைவன் அலரைப் பற்றி வெறுத்து கூறுவதை காண முடிகின்றது. இதன் மூலம் களவு நிலையில் இருந்த காதலர்களை கற்பு நிலைக்கு அம்பல் அலர் அழைத்து சென்றதை அறியலாம். இதனையே வள்ளுவ பெருந்தகையாரும்,

“ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைச் சொல்

நீராக நீளும்நீ நோய்”¹⁸

இக்குறளின் மூலமாக காதலை வளர்ப்பதற்கு அன்னைச் சொல்லும் ஊரவரின் செயலும் நீராகவும், எருவாகவும் பயன்பட்டதை அறியலாம். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர் வரைவுநீட ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தலைமகன் சிறை புறத்தானாதல் அறிந்த தோழி ஊரவர் அலரும் அன்னை சொல்லும் நோக்கி ஆற்றல் வேண்டும் எனச் சொல்லியதாகும். இந்த நோயானது இக்காம நோயாகிய பயிர், ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னை சொல் நீராக நீளும் இவ்வூராரின் மகளர் எடுக்கின்ற அலர் எருவாக அது கேட்டு அன்னை வெகுண்டு சொல்லுகின்ற வெஞ்சொல் நீராக வளரா நின்றது’ என்ற கூறுவதை காண முடிகின்றது.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் காதலர்களுக்கு எருவாக ஊரவர் தூற்றுகின்ற அம்பலும் அலரும், தாயின் வார்த்தை நீராகவும் இருந்து காதலை வளர்த்தது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஊர்களில் இன்றும் சிறிய செய்தியை பேசி பேசி பெண்களின் மனதில் பதிய வைப்பதாயும் அதைக் கேட்டு தனது மகனை திட்டி திட்டி அவன் மனதில் தன் மகளின் மனதில் அந்த இளைஞனை ஆழமாக பதிய வைப்பதையும் காதலர்களின் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

தலைவியோடு களவில் ஈடுபடும் தலைவன் தலைவியை பிரியமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டு திருமணத்திற்கு காலம் தாழ்த்துகின்றான். அவர்களது களவை அறிந்த ஊர் அலர் தூற்றுகின்றது. அதனால் தலைவி வருத்தமுற்று உறங்காமல் தோழியிடம், மலைபொருந்திய நாட்டினுடைய தலைவன் உன்னை பிரிய மாட்டேன் என்று கூறிய சொல்லை உண்மை என நம்பி தோழி நம்முடைய நலத்தை இழந்தோம். அதனால் பழி தூற்றும் சொற்களையுடைய ஊர்ப்பெண்கள் மறைவாகப் பேசும் மொழியோடு சேர இவ்வுருமும் மேன்மையுற்ற வெவ்விய மொழிகளை கூறுவதற்கு வேண்டிய உரைகளை பொருந்தியது. ஆக இவ்வூர் அளவில் அடங்காத பழிமொழியை பெற்றது. எனவே இஃதும் என்னைப் போல் இரவில் துயிலாது ஆயிற்று. இவ்வூர் என்னைப் போல் எதனை இழந்து இங்ஙனம் தூங்காதது ஆயிற்று” என்ற தலைவி காதல் ஒழுக்கத்தை ஊர் அறிந்து கொண்டு அலர் தூற்றுவதை குறிப்பிடுகின்றார். சீத்தலைசாத்தனார் தனது பாடலில் இதனை

“யாம் எம் நலன் இழந்தனமே, யாமத்து
அலர்வாய் பெண்டிர் அம்பலொடு ஒன்றி
உரைஇல் தீ மொழி பயிற்றிய உரை எடுத்து
ஆனாக் கெளவைத்து ஆக
தான் என் இழந்தது இவ்வழுங்கல் ஊரே”¹⁹

என்பதன் மூலம் தலைவியின் உறக்கத்தை கெடுத்து அவளை உறங்கவிடாமல் இருப்பதற்கு அலர் காரணமானதை அறிய முடிகின்றது.

அலருக்கு அஞ்சாத தலைவன் தலைவி

களவு ஒழுக்கத்தில் அம்பல் அலர் தலைவியின் மனதை துன்படுத்துவதை அறிய முடிகின்றது. ஆனால் கலித்தொகையில் முல்லை நிலத்தில் வாழுகின்ற தலைவி அலரை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்கின்றாள்.

தலைவி தலைவனோடு களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு வருகின்றாள். அவளுடைய செயலில் மாற்றத்தை கண்ட தாய் அவளை சிறிது கடிந்துரைக்கின்றாள். அது தெரிந்த முல்லைநிலப் பெண்கள் இவளுக்கு இவனோடு தொடர்பு உண்டு என அலர் தூற்றினர். இவ்வலர் கேட்ட தலைவி வருத்தப்படவில்லை. தன்னை அவனோடு சேர்த்துப் பேசு பேசு அவளுக்கு பெருமகிழ்ச்சி. ஊருக்கு உண்மை தெரிந்தது என்றும், இனி தன் வீட்டார் அவ்விடையனுக்கே தன்னை மணப்பிப்பர் என்றும் கற்புக்கு ஊறு இல்லை என்றும் நன்முறையில் அலரை மதிக்கின்றாள். இதனை

“ஒண்ணுதால்

இன்ன உவகை பிறிதியாது யாம் புன்னைக்
கண்ணுடைக் கோலன் அலைத்தற் என்னை
மலரணி கண்ணி பொதுவனோ எண்ணி
அலர் செய்து விட்டது இவ்வூர்”²⁰

என்பதன் மூலமாக தலைமகள் மலரை விரும்பியதும், அந்த அலரினால் தான் விரும்பிய தலைவனோடு சேர்ந்து களவில் இருந்து கற்பிற்கு செல்லலாம் என்ற எண்ணியதை காண முடிகின்றது.

தன்னை ஊர் இகழ்ந்து பேசினாலும் பரவாயில்லை தான் விரும்பிய தலைவனோடு இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்ற தலைவியின் காதல் உணர்வை அறியலாம்.

அலருக்கு அஞ்சாத தலைவன்

தலைவி மட்டுமில்லாமல் தலைவனும் அலருக்கு நாணாத நிலையை காண முடிகின்றது. மணப்பது உறுதி என்ற துணிவாலும், இனிமேல் களவொழுக்கம் கிடைக்கப் பெறாது என்ற எண்ணத்தாலும் சில ஆடவர்களுக்கு களவிற்பத்தை நீட்டிக்கும் மனபாங்கு இருந்ததை

“சிறிது ஆங்கே - மாணா ஊர் அம்பல் அலரின் அலர்க என
நாணும் நிறையும் நயப்பு இல் பிறப்பு இலி”²¹

என்பதின் மூலம் களவில் தலைவியோடு இன்னும் சில காலம் இன்பம் துய்க்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அலரை ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவன் திருமணத்தைவிட தலைவியோடு களவில் ஈடுபடுவதையே அதிகம் விரும்புகின்றான் என்பதும் களவில் ஏற்படுகின்ற அலரைக் கண்டு அவன் அஞ்சவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது மேலும்,

அலரைக் கண்டு அஞ்சாத தலைவியை கபிலரும் தனது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“அதுவே

அன்னை அறியினும் அறிக! அலர்வாய்
அம்பல் மூதூர் கேட்பினும் கேட்க
வண்டுஇறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு
ஒண்பூ வேங்கை கமழும்
தண்பெருஞ் சாரல் பகல்வந்தீமே”²²

என்பதன் மூலம் அலர் உரைக்கும் செய்தியை என் அன்னை அறிந்தாலும் அறியட்டும், ஊர் பெண்டிரின் சொற்களை எம் பழமையான ஊரே கேட்டுப் பழித்தாலும் பழிக்கட்டும் என்று தலைவி கூறுவதன் மூலம் அவள் அலரைக் கண்டு சிறிதும் கலங்கவில்லை என்பதனை அறியலாம்.

சங்க காலத் தலைவி களவை அறிந்து அன்னையும் ஊரும் அவளை பழிதூற்றினாலும் அதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் தலைவனோடு காதல் கொள்வதையே விரும்புகின்றாள் என்பதன் மூலம் அவளின் களவு இன்பத்தின் மனவலியை காண முடிகின்றது.

அம்பல் துன்பம் சிறிதே

தலைமகனை பிரிந்த தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டைக் கண்ட தோழி தலைவியிடம் ஆறுதல் கூறுகின்றாள். அதற்குத் தலைவி “எனது நல்ல பேரழகம் இளமை நலமும் தொலைந்த போதும், நம் தலைவர் நம்மால் வந்து அருள் செய்திலர் அவ்வாறாகவும் பல நாளாக இவ்வூர் மக்கள் நம்மையே பழிதூற்றுவர் இதற்கு காரணம் என்னையோ? என்று கூறுகின்றாள் நக்கீரனார் தனது பாடலில் இதனை,

“அம்ம - வாழி தோழி பல்நாள்

இவ்வூர் அம்பல் எவனோ?”²³

என்பதன் மூலம் தன்னைவிட்டு பிரிந்து சென்று தலைவன் தந்த துன்பத்தை விட இந்த ஊர் மக்கள் பேசும் சொற்கள் என்ன துன்பத்தை தந்து விடும் என்ற தலைவி கூறுவதன் மூலம் அவளுக்கு அம்பலுக்கு வருந்தவில்லை என்பது புலனாகின்றது.

தலைவிக்கு களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தரும் துன்பத்தை விட அம்பல் அலரால் ஏற்படும் துன்பம் சிறியதாக தலைவி கருதியதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் தலைவியை பிரிந்த தலைவனை நினைத்து தலைவி அறிவு மயங்கி சொல்லியதாக ஒளவையார் தனது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அசைவுடை நெஞ்சத்து உயவுத்திரள் நீடி

ஊரோர் எடுத்த அம்பல் அம்சனை

ஆராக் காதல் அவிர்தளிர் பரப்பி”²⁴

என்பதில் ஊர்பெண்கள் தம்முள் முகிழ் முகிழ்த்துக் கூறும் பழிச்சொற்கள் கிளைகளாகக் கிளைத்து ‘ஆராக்காதல்’ என்னும் தளிர்களை ஈன்றது என்று தலைவி அம்பலலைப்பற்றி கூறுவதைக் காணலாம். இதனை வள்ளுவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நூங்குறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்

அறங்கூறும் ஆக்கந் தரும்”²⁵

என்று புறங்கூறுதலைப் பற்றி கூறுவதைக் காணலாம். இதன் மூலம் புறங்கூறுதல் அம்பலும் ஒன்றே என்பதை அறியலாம். பரிமேலழகர் தனது உரையில் “பிறரைக் காணாத வழி இகழ்ந்துரைத்தல்”²⁶ என்று கூறுவதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் அம்பல் அலர் இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைகின்றது. புறங்கூறுதல் என்பதும் அம்பல் அலர் என்பதன் பொருளாகவே புலவர்கள் கையாண்டுள்ளதை அறியலாம்.

தலைவிக்குக் காதல் வாழ்வில் ஏற்படும் இன்பத்திற்கு இடையூறாக அம்பல் அலர் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

அலருக்குத் தலைவி வருந்துதல்

தலைவனோடு தலைவி காதல் கொண்டததை அறிந்த ஊர்மக்கள் அலர் தூற்றுவதைக் கண்டு தலைவி முதலில் வருந்தவில்லை. காரணம் தலைவனோடு திருமணம் விரைவில் நடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம். ஆனால் தலைவன் திருமணத்திற்குக் காலம் தாழ்த்துவதால் அப்போது தலைவி அலருக்கு அஞ்சுகின்றாள். இதனை,

“தண்ணந் துறைவன் தகுதி

நம்மோடு அமையாது அலர் பயந்தன்றே”²⁷

என்பதில் தலைவனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தின் காரணமாக தலைவி அலருக்கு அஞ்சுவதைக் காணலாம்.

இக்கருத்தினை வ.சுப. மாணிக்கனார் “களவில் வரைவு நீட்டித்தால் அலர் உண்டாகும்”²⁸ என்று கூறுகின்றார்.

தலைவி களவு வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் அலருக்கு அஞ்சவில்லை என்றாலும் நாள் ஆக ஆக தலைவன் திருமணத்திற்குக் காலம் தாழ்த்தும்போதுதான் உண்மையிலேயே அவளுக்கு வருத்தம் ஏற்படுகின்றது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தோழி அலரைப் பற்றி கூறுதல்

பகற்பொழுதில் வந்து தலைவியைக் கண்டு சென்ற தலைமகன் இரவுக்குறி வெண்டின பொழுது, தோழி தலைவனிடம் “மலையினைத் தன் வேராற் பற்றிக் கொண்டு வளரும் இற்றி மரத்தினை பற்றி கொற்றவனாய் மந்தியும் கடுவனும் காட்டு மல்லிகையின் தளிர்களை மேய்ந்து மலைமீது துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதற்கு இடமான நாடனே, மலைகட்கு இடையே அமைந்த எம்மூர் அலரும் அம்பலும் மொழியும் மாந்தர் வாழும் இடங்களை உடையது” என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“கல்இவர் இற்றி புல்லுவன ஏறிக்
குளவி மேய்ந்த மந்தி துணையொடு
வரைமிசை உகளும் நாட! நீ வரின்
கல் அகத்தது எம் ஊரே
அம்பற் சேரி அலர் ஆங்கட்டே”²⁹

என்பதன் மூலம் தோழி தலைவனிடம் நீ இரவிலும் வரவெண்டாம் பகலிலும் வரவேண்டாம் விரைவில் திருமணம் செய்துகொண்டு தலைவியை அழைத்துப் போ, இல்லையென்றால் எங்கள் ஊர் அம்பல் அலரை கூறிக்கொண்டே இருக்கும் என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் இன்றும் ஊர் மக்கள் அம்பல் அலர் தூற்றுவதையும் உடனே தலைவியின் (காதலி) தோழி (காதலன்) தலைவனிடம் உங்கள் செய்தி ஊர்முழுவதும் தெரிந்துவிட்டது விரைவில் திருமணம் செய்துகொள் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

அலருக்கு அஞ்சிய தலைவனை தலைவி கடிந்துரைத்தல்

தலைவியோடு காதல் கொள்ளுகின்ற தலைவன் பகற்குறி, இரவுக்குறி வந்து செல்கின்றான். இதனை அறிந்த ஊர்மக்கள் அலர் தூற்றுகின்றனர். அதனால் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து தன்னுார்க்குச் சென்றான். அதனை அறிந்தத் தலைவி “புனவர் கொற்றிக்கு அங்சித்தன் புகலிலே செல்லும் மயில்களைப்போல என் தலைவன் இந்த ஊரின் அலருக்கு அஞ்சி என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டானே” என்று வருந்துகின்றாள். அலருக்கு அஞ்சிய தலைவனை கடிந்துரைக்கின்றாள். இதனை,

“புனவர் கொள்ளின் புகல் வரும் மஞ்ஞை
இருவி இருந்த குருவி வருந்துற
பந்து ஆடு மகளிரின் படர்தரும்
குன்று கெழு நாடனொடு சென்ற என் நெஞ்சே!”³⁰

என்பதன் மூலம் தலைவன் அலருக்கு அஞ்சி தலைவியைப் பிரிந்து சென்றதும், தன் உயிராக நினைத்திருந்த தலைவன் இவ்வூரின் அலருக்காக இப்படி செய்துவிட்டானே என்று தலைவி கடிந்துரைப்பதையும் காணமுடிகின்றது. மேலும் இதே கருத்தினை குரங்குப்பத்தில் தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“அம்ம வாழி, தோழி! காதலர்
உள்ளார் கொல்? நாம் மருள் உற்றனம் கொல்?
விட்டுச் சென்றனர் நம்மே
தட்டைத் தீயின் ஊர் அலர் எழவே”³¹

என்பதன் மூலம் தலைவி தோழியிடம் மூங்கிற் புதரில் பற்றிய தீயைப்போல ஊரில் அலர் எழும் வண்ணம் நம்மை விட்டுச் சென்ற நம் காதலர் நம்மை நினையாரோ? அன்றி நாம் தாம் அவர் வராதவரை வந்தவராக நினைத்தோமோ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவி உடன்போக்குச் செல்லத் துணியும் செயல் எவ்வெப் பொழுது நிகழும் என்பதை தொல்காப்பியர்,

“அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுக்குமென்பது

அஞ்ச வந்த அங்கிரு வகையினும்”³²

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அம்பலும் அலரும் ஏற்பட்ட பின் தலைவி தலைவனோடு சென்று திருமணம் செய்து வாழ விரும்புவதை அறியலாம்.

இதற்கு உரை வகுத்துள்ள இளம்பூரணர், “அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப்படுக்குமென்று அஞ்ச வந்த வாங்கிரு வகையினும் என்பது. களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுக்குமென்று அஞ்சும்படியாக வந்த அம்பலும் அலருமாகிய இருவகையின் கண்ணும் என்றவாறு”³³ என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தலைவன் அம்பல் அலருக்காகத் தன்னை பிரிவதைத் தலைவி விரும்பவில்லை. அதைவிடுத்துத் தன்னை விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தலைவியின் எண்ணத்தை அறியமுடிகிறது.

அம்பல் அலரால் தலைவியை விட்டுப் பிரிய நினைத்த தலைவனிடம் தோழி கூறுவதாக பாலைக்கலியில் பெருங்கடுங்கோ கூறியுள்ளார். இதனை,

“அறன் இன்றி அயல் தூற்றும் அம்பலை றாணியும்

வறன் நீந்தி நீ செல்லும் நீள் இடை நினைப்பவும்

இறைநில்லா வளைஓட இதழ் சோர்பு மனிமல்க

பொறை நில்லா றோயோடு புல்லென்ற நுதல் இவள்

விறல் நலன் இழப்பவும் வினைவேட்டாய் கோள் இனி”³⁴

என்று, அயலவர்கள் கூறுகின்ற அம்பலுக்கு நாணி நீ சென்றாய். தலைவி உடல்மெலிந்து, அழகிழந்து, அதைத் தாங்குவதற்குரிய சக்தியில்லாமல் காமநோயினால் அடுத்த கணமே தலைவி உயிரை இழந்துவிடுவாள். அதனால் தலைவியை விட்டுப் பிரியாதே என்று தோழி தலைவனிடம் முறையிடுவதைக் காணலாம்.

ஊர்பெண்களின் பழிசொற்களுக்கு அஞ்சி தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்லும் வருத்தத்தை தாங்கமுடியாதவளாகவும் தலைவன் மீது எல்லையற்ற

அன்புடையவளாகவும் தலைவி விளங்குகின்றாள். தன் தலைவனுக்காகத் தன் உயிரைக் கூட இழப்பதற்கு உரியவளாய் தலைவி இருப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

தன் தலைவனோடு எப்போதும் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்றும், தனது காதலால் ஏற்படும் பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாதவளாய் இருக்கும் தலைவியின் காதலும், வேட்கையும், மனஉறுதியும் தெளிவாகப் புலனாகிறது.

ஊர் பெண்களின் வேலை

ஊர்பெண்கள் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள காதலை அறிந்து அதனை புறம்பேசி ஒருவகையான மகிழ்ச்சி கொள்வதையே பெரிதும் விரும்பினர் என்பதனை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அம்பல் கூறுகின்ற பெண்டிரை ஒழுக்கமுள்ள பெண்களாக மாமூலனார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அழியா விழவின் அஞ்ச வரு முதூர்ப்
பழிஇலர் ஆயினும் பலர் புறங்கூறும்
அம்பல் ஒழுக்கம் ஆகியர் வெஞ்சொல்
சேரிஅம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக”³⁵

என்பதன் மூலம் இந்த ஊர் மிகவும் பழமையானது. என்றும் ஒழிவில்லாத விழாக்களைக் கொண்டது. பகைவர்க்கு அச்சத்தைத் தருவது. இங்கு வாழ்வோர் பழியற்றவராயினும் அவர் யாவரையும் புறங்கூறும் அம்பல் ஒழுக்கம் உடையதோடு கொடுங்சொல்லையும் கூறும் சேரிப்பெண்கள் நம்மை இகழினும் இகழுக என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

அம்பல் என்பதனை ஒழுக்கம் என்ற பொருளில் கையாண்டுள்ளதை அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும் அலர்வாய் பெண்டிரின் வேலையை அ. சாத்தையா அவர்கள் தனது நூலில், “ஊர்ப் பெண்டுகள் இளங்காதலர் களின் மறைவொழுக்கத்தை அறவே கடிந்து ஒதுக்கார் அவர்தம் போக்கிற்கு இடையூறாய் நின்று விலக்கார். விலக்கினார்கள் என்ற சொல்ல யாதொரு சான்றும் இல்லை. காதல்களின் வரவுச் செலவுகளைக் கண்டுப்பிடித்து மகிழ்ந்து இன்புறுவது, இன்னவளுக்கு இன்னவனோடு தொடர்பு என்று பலரறியப் பேசிப்பரப்புவது அலர்வாய் பெண்டிரின் வேலையாகும்.”³⁶ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

அலர் தூற்றுவோரை ஊரார் என்று கூறுவதை ஐங்குறுநூற்றில்,

“ஊரார் பெண்டு என மொழிய”³⁷

என்பதன் மூலம் அறியலாம். இதற்கு உரைவிளக்கம் அளிக்கும் விசுவநாதன், “அலர் தூற்றியோரை ஊரார் எனப் பொதுப்பட சுட்டினாலும் ஊர்ப்பெண்டுகள் எனக்

கொள்க. ஏனெனில் அலர் கூறும் இயல்பு பெண்டிர்க்குரியதாகவே அகச் செய்யுட்கள் கூறுகின்றன.”³⁸ என்று கூறுவதை அறியலாம்.

காதல் வாழ்க்கையில்தலைவன் தலைவியுடைய களவு வாழ்வை பெண்கள் அலர் தூற்றுவர். அப்படி அலர் தூற்றுகின்றவர்களை ‘ஊர்’ என்ற பொதுவான சொல்லிலேயே புலவர்கள் பெரும்பான்மையாக சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தியமையை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

ஊர் என்ற பொது சொல்லை பயன்படுத்துவதோடு அந்த ஊரின் பெயரையும் சேர்த்து குறிப்பிடுவதை கந்தரத்தனார் பாடலில் காணமுடிகிறது.

“ஏகல் அடுக்கத்து இருள் முகை இருந்த

குறிஞ்சி நல் ஊர்ப் பெண்டிர்

இன்னும் ஓவார் என் திறத்து அலலே”³⁹

என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. உலை வாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூடவியலாது என்ற முதுமொழியை இன்று நாம் ஊர்களில் கேட்க முடிவதைக் காணலாம். இதனை, ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்கள் தனது நூல், “தலைவனும் தலைவியும் பகற்குறியிலும் இரவுக் குறியிலும் பலகாலும் கூட்டம் நிகழ்த்தி வருவதனால், அவர்களது மறையொழுக்கம் வெளிப்பட்டு அலராகும். இதனையறிந்த தலைவன் தோழியின் விருப்பத்திற்கிணங்கச் சில காலம் அவ்வலர் அடங்குமாறு கூட்டம் நீங்கி வேறிடத்துக்குச் சென்று உறைவான்”⁴⁰ என்று கூறுவதை அறியலாம்.

தோழி பிரச்சினை தீர்த்தல்

ஊர்மக்கள் தூற்றுகின்ற அம்பல் அலரால் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே பிரச்சனை ஏற்படுகின்றது. பின்பு தலைவியிடம் தோழி பேசி தலைவனுக்காக பரிந்துரைக்கின்றாள். இதனை,

“அலர்முறை ஆய்இழை நல்லாய்! கதுமென

பேர் அமர் உண்கண் நின் தோழி உறீஇய

ஆர் அங்ர் எவ்வம் உயிர்வாங்கும்

மற்று இந்நொய் தீரும் மருந்து அருளாய் ஒண்தொடி!”⁴¹

என்பதன் மூலம் களவு காலத்தில் தலைவனின் குறைகளை தீர்ப்பதற்கு உதவிய தோழி, தலைமகளொடு உறழ்ந்து பேசித் தலைமகனின் குறைகளை முடிக்க பேசியதைக் காணலாம்.

அன்னை அறிவாளோ என அச்சம் கொள்ளுதல்

களவொழுக்கக் காலத்தே அலரை அன்னை அறிந்து விடுவாள் என்ற அச்சம் தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இருப்பதாக சங்கப்பாடல் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. அம்மூவனாரின் பின்வரும் பாடல் இதனைக் காட்டுகின்றது.

**“அலரே அன்னை அறியின் இவண் உறை வாழ்க்கை
ஆரிய ஆகும் நமக்கு எனக் கூறின”⁴²**

என்பதில் நமக்கு உண்டாகிய பழிச்சொல்லை அன்னை அறிந்தால் இனி இங்குத் தங்கிக் களவொழுக்கத்தில் வாழ்தல் அரிதாகும் என்று தலைவன் கேட்குமாறு தலைவியிடம் தோழி கூறுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவி தலைவனோடு காதல்கொள்வதை அலர் மூலமாக அன்னை அறிந்துவிடுவாளோ என்று தலைவியும் தோழியும் அச்சம் கொள்வதை அறியலாம். இன்றும் காதல் கொள்ளுகின்ற பெண்கள் தன் அன்னைக்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்றும் தெரிந்துவிட்டால் காதல் நீடிக்காதே என்றும் அச்சம் கொள்வதைக் காணலாம்.

இக்கருத்தினை ந.சி. கந்தையாப்பிள்ளை, “அக்காலத்து இரவில் தோழி அவ்விருவரையுங் கூட்ட முயல்வாள். இங்ஙனம் நிகழும் களவொழுக்கம் சிறுகச் சிலர் பலர்க்குத் தெரியவந்து நாளடைவில் ஊரில் பேரலராய் எழும்ப, அது காரணத்தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்து தக்கப்படி காவற்படுத்துவர்”⁴³ என்று கூறுவது ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

வள்ளுவரும் அலர் எழும் சூழலைப் பின்வரும் குறட்பாவில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

**“மலரன்ன கண்ணாள் அருமை அறியா
தலரெமக் கீந்ததிவ் வூர்”⁴⁴**

என்பதில் மலர்போலும் கண்ணை யுடையாளது எய்தற்கு அருமை அறியாது. இவ்வூர் அவளை எளியவளாக்கி அவளோடு அலர் கூறலை எமக்கு உபகரித்தது என்று ஊரினர் தலைவியைப்பற்றி அலர் தூற்றியதை அறியலாம்.

நற்றாய் தோழியை நோக்கல்

தலைவி களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற போது அதனை அறிந்த ஊரவர் அலர் தூற்றுகின்றனர். அதை கேள்விப்பட்ட நற்றாய் கோபம் அடைகின்றாள். தலைவியோடுபல தோழியர் இருக்கின்றனர். இருந்தாலும் களவுக்கு உதவிய தோழியை மட்டும் பார்க்கின்றாள் என்பதனை உலோச்சனார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதனை,

**“அலர் எழுந்தன்று இவ்வுரே நாளை
என் நோக்கினளே அன்னை”⁴⁵**

என்பதன் மூலம் தலைவிக்கு பல தோழியர் இருந்தாலும் அவளோடு மிக நெருங்கியும் அவளது களவினை அறிந்தவள் யார் என்பதனையும் நற்றாய் அறிந்திருந்தால் என்பது புலனாகின்றது.

இன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் காதல் கொள்ளுகின்ற தலைமகளின் பெற்றோர் தனது மகளின் அனைத்து செய்திகளையும் அவள் தோழியருள் இவளே அறிந்து இருப்பாள் ஒருத்தியை மட்டும் அழைத்து அன்பாகவும் பதில் வராவிட்டால் மிரட்டியும் விசாரிப்பதைக் காணமுடிகிறது. மேலும், தேவனார் பாடலில் இதனை,

“கள்ளுடைத் தடவில் புள் ஒலித்து ஓவாத்
தேர் வழங்கு தெருவின் அன்ன
கௌவை ஆகின்றது ஐய! நின் அருளே”⁴⁶

என்பதில் ஐயனே, புன்னை விளங்கும் கடற்கரைச் சோலையில் புணர்தற்குப் பலமுறை நீ குறித்த குறியிடத்தில் பின்னி குளிர்ந்த கூந்தலையுடைய என் தோழி வந்தனன்றோ? அவளிடம் அருளுடையனாக விளங்கினை அதனால் அலர் எழுந்தது என்ற தோழி தலைமகளிடம் கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மேலும்

“இறைவரை நில்லா வளையும் மறையாது
ஊர் அலர் தூற்றும் கௌவையும்
உரைஅவற்கு உரையாம் ஆயினும்”⁴²

என்று மறைந்து புறமாகக் கூறாது நேராக வந்து ஊரவர் தூற்றும் அலர்மொழியாகிய பழிச்சொல்லையும் நன் காதலனிடம் கூற வேண்டிய கடப்பட்டினும் என்ற தோழி கூறுவதை இளவெயினனார் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேற்கண்டவற்றின் மூலமாக தலைவியின் காதல் வாழ்வை அதிகம் அறிந்தவளும், தலைவன் தலைவி சந்திகக் உதவுபவளும் தோழியே ஆவாள். அதனால் தான் நற்றாய் நெருங்கிய தோழியை மட்டும் பார்ப்பதனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

நோயினும் பெரிய நோய் அலர்

தலைவனோடு தலைவிக்கு உள்ள களவினை அறிந்த ஊர் மக்கள் அலர் தூற்றுகின்றனர். அதனை அறிந்த தலைவி தோழியிடம் “தலைவன் குறித்த பொழுதில் வந்து அருளாமையால் யானுற்ற விருப்பம் வீணாயிற்று. அதனால் செயலறப் போய்விட்ட என் காம நோய் பழிமொழி கூறும் இயல்புடைய அம்பல், இந்தப் பழமை மிக்க ஊரில் உள்ள அயலாரால் அறியப்பட்டது. அதனை உண்டான அலர் நான் கொண்ட நோயினும் பெரிய நோயாயிற்று என்று கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இதனை

“பெருங் கையற்ற என் சிறுமை, பலர் வாய்
அம்பல் மூதூர் அலர்ந்து
நோய் ஆகின்றது அது நோயினும் பெரிதே”⁴⁸

என்பதன் தலைவி தலைவனை விரிந்து வருத்தமுற்று இருக்கின்ற நோயை விட இந்த ஊர்மக்கள் தூற்றுகின்ற அலரால் ஏற்படும் நோய் அதனைவிட பெரிதாக உள்ளது என்று தலைவி கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

அலர் தூற்றும் அயலவர்கள்

தலைவன் தலைவிக்கு உள்ள காதல் ஒழுக்கத்தை அலர் தூற்றுபவர்கள் தலைவியின் வீட்டை சார்ந்தவர் இல்லை. தலைவியின் வீட்டருகே உள்ள அயலவர்களே ஆவார் என்பதை சங்க பாடல்களின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அயலவர்கள் அலர் தூற்றியதை பாலைக்கலியில்,

**“புதலைவ மலராயின் பாங்கரின வண்டாயின்
அயலதை அலராயின்”⁴⁹**

என்பதில் புதர்களிலே மலர்கள் நிறைந்துள்ளன. சோலையிலே வண்டுகள் நிறைந்துள்ளன. அயலார் அலர் தூற்றுகின்றனர் என தலைவி தோழியிடம் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். மேலும் தலைவனோடு கொண்டு களவை அறிந்து பழிச்சொல் கூறும் வாயை உடைய அயல்வீட்டு மாதர்கள் எம்முடைய நெற்றியில் உண்டாகிய பசலை குறித்தும் பலவாகிய மொழிகளைப் பாடியதால் இவ்வாறு ஆனது தோழி தலைவியிடம் கூறுவதை வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் தனது பாடலில்

**“அலர் வாய்
அயல்இற் பெண்டிர் பசலை பாட
ஈங்கு ஆகின்றால் - தோழி!”⁵⁰**

என்பதன் மூலம் தலைவியின் காதல் ஒழுக்கத்தை அயலவரே கூறுவார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இன்றும் தனது மகள் ஒரு இளைஞனோடு காதல் கொள்வதை அறிந்த பெற்றோரோ, குடும்பத்தினரோ அதைப்பற்றி அலர் தூற்றமாட்டார்கள். ஆனால் அருகில் இருப்பவர்கள் அலர் தூற்றுவதையும் அதன் மூலம் அக்காதல் செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவுவதையும் அறிய முடிகின்றது.

இக்கருத்தனை வலுசேர்க்கும் வகையில் வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் தனது நூலில் “ஒரு தாய் தன் மகளைச் சிறிது கடிந்துரைத்தாள் அது தெரிந்த முல்லைநிலப் பெண்டுகள் இவளுக்கு இவனோடு தொடர்பு உண்டு என அலர் தூற்றினர்”⁵¹ என்று கூறுவதன் மூலம் அயலவரே அலர் தூற்றினர் என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும்

தலைவியின் காதலை அறிந்த மக்கள் அலர் தூற்றியதாய் வருத்தமுற்று மேனி அழகை இழக்கின்றாள். அது கண்ட தோழி தலைவனிடம் “அயலிலுள்ளார் அலர் தூற்றதலின் இவள் தம் கண்கள் ஆராய்ந்த தம் நலத்தை இழந்தன. இவளது நறிய

நுதல் ஒளி ஓடி மறைந்தது” என்று கூறுவதன் மூலம் அயலவர் அலர் தூற்றியதை அறிய முடிகின்றது. இதனை

“ஊர் அலர் தூற்றலின், ஒளி ஓடி, நறுநுதல்

பீரி அலர் அணி கொண்டு பிறைவனப்பு இழவாக்காலி?”⁵²

என்பதன் மூலம் அயலிலுள்ளார் தான் தலைவியின் காதலை அலரே தூற்றுவார்கள் என்பதனை தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. இதனை அ. சாத்தையா அவர்கள் தனது நூலில், “ஒரு குமரியின் காதல் ஒழுக்கம் பற்றி ஊர் மகளிரே அம்பல் அலர் பேசுவர்”⁵³ என்று கூறுவதை காணலாம்.

தலைவி தலைவனோடு கொண்ட களவினை அறிந்த அக்கம் பக்கம் உள்ளவரே அலர் தூற்றுவர் என்பதை நாம் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அலர் எழ தலைவனே காரணம்

தலைவன் தலைவியின் காதலை ஊர்மக்கள் தலைவின் நடவடிக்கையால் அறிந்து கொள்ளுகின்றர். அது அறிந்த தோழி தலைவனிடம் “அகன்ற மனையில் உள்ளாரால் அடக்க இயலாத அலரை எமக்கு தந்து விட்டு கதிரவன் முனிந்த வெய்ய காட்டிடைப் போக எண்ணியதை இப்பொழுத் அறிந்தேன். நீ இறுதியாக நல்ல தன்மையை உடைய ஆண்மகள் அல்ல என்று கூறுகின்றாள் இதனை,

“அகல்நகர் கொள்ளா அலர் தலைத் தந்து

பகல் முனி வெஞ்சுரம் னள்ளல் அறிந்தேன்

மகன் அல்லை மன்ன இனி

செல் இனிச் சென்று நீ செய்யும் வினை முற்றி”⁵⁴

என்பதன் மூலம் தலைவன் தலைவியை பிரிந்து செல்ல நேர்ந்தபோது உன்னால் தான் தலைவிக்கு அலர் ஏற்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட தலைவியை பிரிந்துசெல்ல நினைக்கின்றாயே நீ நல்ல ஆண்மகனா? என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுவதை காணலாம். மேலும் தலைவனை நோக்கி தோழி? நீ செய்த பழி எங்கும் பரந்து அலர் தூற்றுகையினாலே உண்டான மிக்க நினைவு வருத்தம் நீங்குதல் எம் தலைவிக்கு கொடியதாக உள்ளது” என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

“பழிபரந்து அலர் தூற்ற என் தோழி

அழிபடர் அலைப்ப, அகறலோ கொடிதே”⁵⁵

என்பதன் மூலம் தலைவன் தான் அலர் எழ காரணம் என்று தலைவி, தோழி கூறுவதை காண முடிகின்றது. காதலில் தலைவன் தலைவி இருவரும் காதலித்தாலும் ஊர் மக்கள் ஆண்களை அலர் தூற்றுவதை காண முடியவில்லை. பெண் இனத்தை

மட்டும் அலர் தூற்றியதை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதனால் தான் தோழி அலர் எழ தலைவனே காரணம் என்று கூறுகின்றாள்.

வெளிப்படாத காதலை வெளிப்படுத்தும் அலர்

தலைவனோடு கொண்ட காதல் வாழ்வை எவரும் அறியாமல் இருந்தனர். ஆனால் அலர் அவர்களது காதலை வெளிப்படுத்தியதை தோழியிடம் தலைவி “யான் தலைவனைப் பெறுதற்கரிய இவ்விடத்தில் தனித்து உள்ளேன். என்னுடைய பெண்மை நலம், என்னைவிட்டு நீங்காத வருத்தத்துடன் கடற்கரைச் சோலையிடத்தே உள்ளது. எம்மிடைத் தோன்றிய மறைபொருளாகி நட்பைப் பற்றிய செய்தியானது பலரும் அறியும் பழமொழியாக ஊர் அம்பலத்தே உள்ளது” என்று கூறுகின்றாள். வெண்பூதியார் தனது பாடலில் இதனை

“யானே ஈண்டெயனெ என் நலனே
ஆனா நோயொடு கானல:தே
துறைவன் தம் ஊரானே
மறைஅலர் ஆகி மன்றத்த:தே”⁵⁶

என்பதன் மூலம் தலைவனுக்கும் தனக்கும் வெளிப்படாமல் உள்ள காதலை அலர் வெளிப்படுத்தியே என்று தலைவி புலம்புவதின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மேலும் தலைவன் அலர் எழுந்ததை தொடர்ந்து தலைவியை காண வருவதை நிறுத்தி கொண்டான். அதனால் தலைவி “நல்ல மலை நாட்டையுடைய தலைவன், இருவரும் பிரியா நண்பிதை என்று பிறர் கூறும் அலர் மொழிகளுக்க அஞ்சினனோ? பலர் ஒன்று சேர்த்துயிலுகின்ற இராப்பொழுதில் யான் தலைவனையே நினைப்பதால் என் நெஞ்சத்தின்கண் அன்றி, அவன் நேரில் வருவதை அறியாள், இவ்வாறு இருத்தல் அவனுக்கு உயர்வாகுமா என்று கூறுவதை மாங்குடி கிழார் தனது பாடலில் வெளிப்படுத்துகின்றாள். இதனை

“நல்மலை நாடன்
பரியா நண்பினர் இருவரும் என்னும்
அலர் - அதற்கு அஞ்சினன் கொல்லோ? பலர் உடன்
துஞ்ச ஊர் யாமத்தாலும் என்
நெஞ்சத்து அல்லது வரவு அறியானே”⁵⁷

என்பதன் மூலம் அலருக்கு அஞ்சி தலைவன் தலைவியை காண வரவில்லை என்பதும் அதனால் தலைவி கோபமுற்று அவனை இகழ்ந்து உரைத்ததையும் காணலாம். இதனை உ.வே. சாமிநாதையர் தனது உரையில், “இருவரும் என்னும் அலர் என்று இருவருக்கும் பொதுவாக அமைக்கப்பட்ட தொடர். இவ்வாறு வேறு எந்தச் சங்க பாடலிலும் வரவில்லை. ஊரார் இவ்விருவரும் பிரியாத நண்பர்கள் ஆயினர் என்று கூறும் பழியை கேட்டு அஞ்சுகின்றான். தலைவன் எனப்பழிச்

சொல்லையே இன்னது என உறுதியாக கூறிய பாடல் இ.:தொன்றே அலர் தம்மிடையே உள்ள நட்பை உறுதிப்படுத்துவதாக இருப்ப, அதற்கு அஞ்சுதல் முரணாதலின் புரைத்தே அன்றோ என்றான்” என்று கூறுவதை காண முடிகின்றது.

எவரும் அறியாத காதலை அனைவரும் அறியும் வண்ணம் வெளிக்காட்டுவதாக அலர் இருந்ததனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அலரை வெறுக்கும் தாய்

சங்க இலக்கியத்தில் களவு வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற அலரை அறவே வெறுத்து ஒதுக்குபவளாக தாய் அல்லது செவிலித்தாய் அமைகின்றாள்.

தனது மகள் தலைவனோடு காதல் கொண்ட செய்தியை அலரின் மூலமாக அறிந்துக்கொண்ட தாய் மனம் வருந்தி அவளை கோல் கொண்டு அடித்த செய்தியினை உலோச்சனார் பாடலில் காண முடிகின்றது இதனை,

“மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அயந்தனென் வாழி - தோழி!”⁵⁸

என்பதன் வுலம் தலைவியின் காதலால் ஊர்மக்கள் அலர் தூற்றியதை எண்ணி அந்த அலரை வெறுப்பவளாக தாய் விளங்குவதை காண முடிகின்றது. அதிலும் தன் மகளின் மீது கொண்ட பாசத்தின் காரணமாகவும் ஆனால் இனி இவள் இப்படி நடக்கக் கூடாது என்பதற்காகவும் சிறிய கோலை எடுத்துத் தாய் அடித்தாள் என்பதன் மூலம் அறியலாம். மேலும்

தாய் தனது மகளைப் பற்றி ஊரவர்கள் அலர் தூற்றுவதை எண்ணி இவர்கள் யார் என் மகள் மீது அலர் தூற்றுவதற்கு என்று அன்னை கோபத்தினை வெளிக்காட்டுவதாக ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் பாடலில் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“கௌவை மேவலராகி இவ்வூர்
நிரையப் பெண்டிர் இன்னா கூறுவ
புரைய அல்ல, என் மகட்கு”⁵⁹

என்று ஊர் கூறும் அலர் என் மகளுக்கு பொருந்துமோ என்று கூறும்போது தாயின் குடிப்பெருமிதத்தையும் என் மகன் மேல் இழுதேனிட்டாற் மேல் பழி பரப்பும் இவ்வூர் பெண்டுகள் இவ்வுலக பெண்கள் இல்லை. நகரப் பெண்டுகள் என்று கூறும் போது தலைவியின் மீது தாய் கொண்ட பற்றினையும் அவளது ஆறாச் சினத்தையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் சினம் ஏற்படும் இடமாக,

“உறுப்பறை குடிகோள் அலை கொலை என்ற
வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே”⁶⁰

என்பதன் மூலம் குடிப்பெருமைக்கு இழுக்கு ஏற்படும் போது சினம் ஏற்படுவதை நற்றாயின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

வ.சுப. மாணிக்கம் தனது நூலில், “ஊரலரை மிக வெறுக்கும் ஓர் ஐந்திணைப் பாத்திரம் தலைவியின் தாயே (அல்லது தலைவியை வளர்த்த செவிலியே) எவ்வகையானும் அம்பலையோ அலரையோ அவள் விரும்புவதில்லை. தன் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு இவர் யார்? தன் மகள் நடத்தைப் பற்றி வாயெடுத்தற்கு ஊரார்க்கு என்ன உரிமையுண்டு? என்றெல்லாம் தாய் மனம் கொதிக்கின்றது”⁶¹ என்று கூறுவதன் மூலம் தாய் அலரை வெறுப்பதனை அறிய முடிகின்றது.

தாய் தன் மகள் மீது அளவற்ற அன்பு உடையவளாக இருந்தாலும் தன் மகள் காதல் கொண்டமையால் ஏற்பட்ட அலரை எண்ணி வருந்துகின்றாள். அதே ஊர் மக்கள் என் மகள் மீது பழிதூற்ற உரிமையுண்டா? என சினம் கொள்வதைக் காணமுடிகின்றது. இன்று தாய்மார்கள் தனது மகளுக்கு இன்னானோடு தொடர்பு என்று மற்றவர்கள் கூறுவதை கேட்டு சினம் கொள்வதை காணலாம்.

அம்பல் அலரை தோற்றுவிக்கும் வெறியாட்டு

தலைவி தலைவனோடு களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்றாள். அதனால் தலைவியின் இயல்பான நடத்தையில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. அதுமட்டுமில்லாமல் அவளுடைய உடலும் முன்பைவிட மெலிந்து வருகின்றது. அதை கண்ட நற்றாய், செவிலி ஆகியோர் வேலனால் ஏற்பட்ட நோய் என்று எண்ணி பூசாரியை அழைத்து தலைவியின் நிலையை போக்க முயற்சிப்பர். இதுவே வெறியாட்டு என்பதாகும்.

தலைவி தன் காதல் மிகுதியால் வெறியாட்டு நடத்த வந்த பூசாரியையும் அவன் அழைத்தால் வரக்கூடிய முருகனை இகழ்வதையும் சங்கப்பாடலில் காணப்படுகின்றது. இதனை

“உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகு ஆற்றுப்படுத்த உருகெழு நடுநாள்
ஆரம் நாற அருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல் பூ வண்டு படச் சூழ

.....

நக்கனென் அல்லெனோ யானே, எய்த்த
நோய் தணி காதலர் வர ஈண்டு
ஏதில் வேலற்கு உலந்தமை கண்டே?”⁶²

என்பதின் மூலம் முருகனை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து வெறியாட்டம் நடத்துகின்றனர் நம் பெற்றோர். ஆனால் என் நோய்க்கு முக்கிய காரணம் தலைவன் என்னை தழுவியது தான் என்பது அவர்களுக்கு தெரியாது. அதற்கு முருகனுக்க வெறியாட்டு எடுத்ததை கண்டாய் எனக்கு உடல் பூரித்து சிரித்துவிட்டேன் அல்லவா? என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அம்பல் அலரை தோற்றுவிக்க முதல் காரணமாக வெறியாட்டு அமைவதை அறிய முடிகின்றது. தலைவி தலைவனோடு காதலில் ஈடுபடும் வேளையில் செவிலித்தாய் வேலனை அழைத்து வந்து தலைவியின் நோய்க்கு காரணம் கேட்கின்றாள். வேலன் தாய் போட்டுப் பார்த்து நோய்க்கு காரணம் ‘முருகன்’ என்று கூறுகின்றான். அதனால் தனது களவிற்கு ஆபத்தில்லை என்று எண்ணி தலைவி மகிழ்கின்றாள். காரணம் தன் காதலை அறிந்து அன்னையிடம் கூறாததால் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுவதை கபிலர் பாடலில் அறிய முடிகின்றது. இதனை

“பெய்ம் மணல் வரைப்பில் கழங்குப்படுத்து, அன்னைக்கு

‘முருகு’ என மொழியும் வேலன் மற்று - அவன்

வாழிய - இலங்கும் அருவிச்

சூர்மலை நாடனை அறியாதோனே”⁶³

என்பதன் மூலம் தலைவி வேலனை வெறியாட்டில் புகழ்வதையும் காண முடிகின்றது. கபிலர் வெறிப்பத்துப் பாடல்களில் (ஐங்:241-250) வெறியாட்டினை சிறப்பாக கூறியுள்ளமையை அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது.

களவில் ஈடுபடும் தலைவியின் இயல்பான நடவடிக்கை மாறுபடுகின்றது. அதனால் நற்றாய், செவிலித்தாய் ஆகியோருக்கு தலைவியின் மீதும் ஐயம் ஏற்படுகின்றது.

செவிலித்தாய் கட்டுவிச்சியை அழைத்து பாடச்சொல்கின்ற போது கட்டுவிச்சி தலைவனின் குன்றத்தை கூறுகின்றாள். அப்போது தலைவி தன்னையும் மீறி தன் காதல் மிகுதியாலும் அக்குன்று நாளை தனக்கு உரிமையாகின்றது என்பதாலும் இன்னும் பாடுக இன்னும் பாடுக என்று கூறுகின்றாள். இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக இருந்தவள் ஏன்? அக்குன்றை கூறும் போது மட்டும் இவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றாள் என்று தலைவி மீது செவிலித்தாய்க்கு ஐயம் ஏற்படுகின்றது. இதனை ஔவையார் பாடலில்

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் முகளேனா பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே - அவர்

நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁶⁴

என்பது தலைவியின் மாறுபட்ட நடவடிக்கையில் அவளுடைய களவினை செவிலித்தாய் அறிந்து கொள்வதை காண முடிகின்றது.

இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் காதலில் ஈடுபடுகின்ற இளையவர்கள் தனது இயல்பான செயலில் இருந்து மாறுபடுகின்ற போது பெற்றோர்க்கு அவர்கள் மீது ஐயம் ஏற்படுகின்றது. வீட்டில் இரவு நேரங்கில் அதிகமாக கைப்பேசி பேசுவதையும், அவர்களுடைய உடல் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் அறிகின்றனர். பிறகு அவர்கள் காதல்வயப்பட்டுள்ளதை அறிந்துக் கண்டிக்கின்றனர். அது ஊர் மக்களுக்கும் தெரிந்து அம்பல் அலராக மாறுவதை காணலாம்.

வ.சுப. மாணிக்கம் “வெறியாட்டு நிகழ்ந்த பின்பும் களவு ஒழுக்கம் நீடித்தல் உண்டு. வெறிக்கு தலைவி அஞ்சுவதில்லை என்று இதனாற் பெறப்படும்”⁶⁵ என்று தனது நூலில் கூறுவதை காண முடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் வெறியாட்டு என்பது தலைவன் தலைவிக்கு உள்ள களவு வாழ்வினை ஊர்மக்கள் அறிந்து அம்பல் அலராக பழிச்சொல் தூற்றுவதற்கு காரணமாக அமைவதை அறிய முடிகின்றது.

நொதுமலர் வரைவு

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனும் தலைவியும் இன்புற்று இருப்பதைக் கண்ட ஊர்வர் அம்பல் அலர் தூற்றுகின்றனர். அதனால் தலைவிக்கு திருமண ஏற்பாடு நடைப்பெறும். வேறுமாப்பிள்ளை தலைவிக்கு ஏற்பாடு செய்தால் அதை வெறுத்து ஒதுக்குவாள். சில சமயம் தலைவனே தலைவியை பெண் கேட்டு வரும் நிகழ்ச்சியும் நடக்கும். இந்நிகழ்வுக்கு நொதுமலர் வரைவு என்று சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற தலைவனை நோக்கி தோழி “தலைவனே நீ களவில் காலம் தாழ்த்துவதை விட்டுவிட்டு தொன்று தொட்டு வருகின்ற முறைப்படி இவளை திருமணம் செய்து கொள் அப்படி நீ திருமணம் செய்யும் காட்சியை நாங்களும் அயலவர் போல் இருந்து காண்போம் என் தலைவியும் புதிய நாணம் கொண்டவள் போல இருக்கும் காட்சியினையும் காண்போமன்றோ? என்று கூறுகின்றாள். இதனை

“மணப்பு அருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்
தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயர
பெண் கோள் ஒழுக்கம் கண் கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போல இவள்
புதுநாண் ஒடுக்கமும் காண்குவம் யாமே”⁶⁶

என்பதன் மூலம் அம்பல் அலரினால் தலைவன் தலைவியை முன்பின் தெரியாதவள் போல் மணம் பேச வரும் செய்தியை அறிய முடிகின்றது. மேலும் இக்கருத்தினை கொண்ட பாடல் ஐங்குறுநூற்றில் மஞ்ஞைப் பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“கொடிச்சி கூந்தல் போலத் தோகை
அம்சிறை விரிக்கும் பெருங்கல் வெற்பன்
வந்தனன் எதிர்ந்தனர் கொடையே
அம்தீம் கிளவி பொலிக நின் சிறப்பே”⁶⁷

என்பதிலும் களவில் தலைவியோடு ஈடுபட்ட தலைவனே மணம் கேட்டு வருவதை காண முடிகின்றது.

நொதுமலர் வரைவு பற்றி வ.சுப. மாணிக்கனார் தனது நூலில், “காதல் நெறி மெத்தெனச் செல்வதன்று. பெற்றோர்கள் வேற்று மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது, காதற் பெண்மக்கள் கட்டாயம் மறுக்கின்றனர், பழிக்கின்றனர். தந்தைச் சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை என்று அடக்கம் மிக்க நண்மகள் கூட அயலவனை அல்லவனை மணக்க ஒரு போதும் ஒப்புவதில்லை எனப் பேராசிரியர் ஆர். போர்டு ‘செகப்பியர் கண்ட காதலும் மணமும்’ என்னும் நூலில் அறிய உண்மையை மொழிகின்றார். இங்ஙனம் பெற்றோர் மனம் பேசும் சமூகப் போக்கில் ஒரு பெண் தன் கற்பைக் கட்டாயம் வெளிப்படுத்திக் காக்க வேண்டும் சூழ்நிலை அமைந்திருப்பக் காண்கின்றோம்”⁶⁸ என்று குறிப்பிடுவதை காணலாம். மேலும்,

தலைவன் தன்னுடைய களவு வாழ்வை கற்பாக மாற்ற எண்ணி தன் வீட்டின் தண்டன்றிய முதியவர்களை தலைவியின் வீட்டிற்கு அனுப்பி திருமணம் பேச முயன்றான். அதை கண்ட தலைவி வீட்டில் வரைவை ஏற்றுக்கொள்வாரோ? அல்லது வரை மறுப்பாரோ? என ஐயம் கொள்கின்றாள். அப்போது தோழி தலைவியிடம் வரைவு ஏற்றுக்கொண்டதை கூறி அவளை ஆறுதல்படுத்துவதாக வெள்ளிவீதியார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

“அம்மவாழி தோழி - நம்ஊர்ப்
பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போர் இருந்தனர் கொல்லோ?
தண்டுடை கையர் வெண்தலைச் சிதலவர்
‘நன்று நன்று’ என்னும் மாக்களோடு
இன்று பெரிது என்னும் அங்கணத அவையே”⁶⁹

என்ற பாடலின் மூலம் நொதுமலர் வரைவுப் பற்றிய செய்தியை அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் பெண் கேட்டு செல்லும் ஆண்மகன் வீட்டார் தான் பொருள் கொண்டு செல்லுதல் மரபாத இருந்ததை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் இன்று பெண்வீட்டார் ஆண் வீட்டாருக்கு பொருள் கொடுத்து மணந்து கொள்ளுகின்ற

தாழ்வான நிலை வரதட்சணை என்ற பெயரில் உருவாகியுள்ளதை உணர முடிகின்றது. இன்றைய ஆடவர்களோடு சங்க கால ஆண்களை ஒப்பிடுகையில் அவர்கள் உயர்ந்த எண்ணத்தை நினைத்து பெருமை கொள்வதாய் அமைந்துள்ளதை அறியலாம்.

தலைவி தலைவனோடு களவில் ஈடுபடுவதை அறிந்த மணமகள் வீட்டார் அவளுடைய கற்புக்கு மாசு ஏற்படா வண்ணம் அவள் விரும்பிய மணமகனையே அவளுக்கு மணம் பேச விரும்புவர் என்பதனை கலித்தொகை முல்லைக்கலியின் பாடல் மூலம் அறியலாம் இதனை

“மண்ணி மாசு அற்ற நின் கூழையுள் ஏற அவன்
கண்ணி தந்திட்டது எனக் கேட்டு திண்ணிதா
தெய்வமால் காட்டிற்று இவட்கு’ என நின்னை அப்
பொய்இல் பொதுவதற்கு அடை சூழ்ந்தார் தந்தையோடு
ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு”⁷⁰

என்பதின் மூலம் தலைவியின் மனதை புரிந்து களவு தலைவனையே திருமணம் செய்ய சம்மதித்த செய்தி தெளிவாகின்றது. ஆனால் இன்று களவு வாழ்க்கையில் தனது மகள் ஈடுபடுபதை அறிந்த பெற்றோர் அவசர அவசரமாக வேறு ஒரு மாப்பிள்ளையை தேர்ந்தெடுத்து அப்பெண்ணிற்கு கட்டாய திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். சிறிது காலம் கழித்து தனது மனைவியின் காதலைப்பற்றி அறிந்த கணவன் அவளை துன்புறுத்தியும் கொடுமைப்படுத்தியும் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைப்பதும் அல்லது தீய சொற்களால் திட்டுவதும் இல்லையென்றால் அப்பெண் அந்தவீட்டில் எந்த உரிமையும் வெளிப்படுத்த முடியாத சடப்பொருளாக இருக்கின்ற நிலையை கண்கூடாகவும், செவிவழியாகவும் அறிய முடிகின்றது. அப்பொழுது தனது மகள் நிலையறிந்த பெற்றோர் மனம் வருந்தி காதலித்த இளைஞனுக்கே திருமணம் செய்து வைத்திருக்கலாம் பெரிய தவறு செய்து விட்டோம் என்று புலம்புவதையும் காணலாம்.

சங்ககாலப் பெற்றோர் தன் மகளின் மணம் அறிந்தவர்களாகவும் பின்பு நடப்பனவற்றை முன்கூட்டியே அனுமானிப்பவர்களாகவும் இருந்ததை எண்ணி பெருமைப்பட வேண்டியுள்ளது.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் நொதுமலர் வரைவு ஏற்படுவதற்கு அடிப்படை காரணமாக அம்பலர் அலர் விளங்குவதை சங்க பனுவல்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வரைவு கடாதல்

களவில் தலைவியோடு ஈடுபட்டிருந்த தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்தி வருகின்றான். அதனால் ஊரில் அம்பல் அலர் ஏற்படுகின்றது. இதனால் தலைவி மனம் வருத்தம் அடைகின்றாள். இதனைக் கண்ட

தோழி தலைவியின் வருத்தத்தை போக்க தலைவனிடம் நீ விரைவில் என் தலைவியை மணந்துகொள் என்று கூறுவதே வரைவு கடாதல் எனப்படும். வரைவு கடாதல் துறையில் மட்டுமே நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன.

தலைவன் களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு தலைவியை திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்துகின்றான். அதனைக் கண்ட தோழி தலைவனிடம் கடற்கரை சோலைக்குரிய சிறப்புப் பொருந்திய தலைவனே வறியோர்க்கு ஒன்ற உதவுதலே இல்வாழ்க்கை நடத்தலின் பயனாகும். கூடியவரைப் பிரியாமல் இருப்பதே உண்மையான பாதுகாப்பாகவும், உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதலே மக்கட் பண்பு என்பதாகும். தன் சுற்றத்தார்க்கு கெடுதல் செய்யாதிருப்பதே அன்பு எனப்படும். அறிவற்றவர்கள் நம்மை பார்த்துச் சொல்லுகின்ற தீய சொற்களை பொறுத்து கொள்ளுதல் அறிவு எனப்படும். தாம் கூறிய ஒன்றை மறவாமல் செய்து முடித்தலே உறவு எனப்படும். மறைந்து ஒரு காரியம் பறிர் அறியாமல் ஒழுகுதலே நிறை எனப்படும். நம்மை சார்ந்தவர் என்று தயவு பாராமல் அவர் செய்த குறைக்கேற்ப ஒறுத்தலே முறை எனப்படும். பகைவரைக் காலமத் வருந்துணையும் பொறுத்திருத்தலே பொறை எனப்படும். எனவே நீ இக்குணங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்து ஒழுகுவது உண்மையாயின், யான் கூறுவதைக் கேள். என்னுடைய தோழியின் நல்ல நெற்றியின் நலத்தை நுகர்ந்து பின் அவரைத் துறத்தல் என்பது இனிமையான பாலை சுவைத்து அருந்தியவர்கள் பின்பு அதனை தாங்கிருந்த கலத்தை கவிழ்த்து விடுவதற்கு ஒப்பாகும். ஆகவே உன்னை விரும்பி வருத்தமுற்ற உன் தலைவியை விரைவில் திருமணம் செய்து கொள் என்ற தோழி தலைவனிடம் வரைவுகடாவுதலை கலித்தொகையில் காணமுடிகின்றது. இதனை

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
 போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
 பண்பு எனப்படுவது பாடுஅறிந்து ஒழுகுதல்
 அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை
 அறிவு எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்
 செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறாஅமை
 நிறைவு எனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
 முறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
 பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
 ஆங்கு அதை அறிந்தனி ராயின் என் தோழி
 நன்னுதல் நலன் உண்டு துறத்தல் கொண்க
 தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்
 நின்றலை வருந்தியாள் துயரம்
 சென்றனை களைமோ பூண்கறின் தேரே”⁷¹

என்பதன் மூலம் தலைவியை தலைவன் விரைவில் மணக்க வேண்டும் என்று தோழி உலக ஒழுகலாறுகளை கூறி வரைவுகடாதலை வலியுறுத்துவதை காண முடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையை அனைவரும் அறிவதற்கு முன் அவர்கள் திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற தோழி முயற்சிப்பதை அறிய முடிகின்றது.

“களவு நீடிப்பின் வெறியாட்டு நொதுமலர் வரைவு முதலான பல தொல்லைகளுக்கு இடம் ஏற்படும் என வருவது அறிந்த அறிவுடைத் தோழி களவென ஒன்று நடந்தது என்பது தோன்றா வகையில் மணத்தை முடித்து வைக்க பாடுபடுவாள். பல்வேறு வழிகளால் தலைவனை வற்புறுத்துவாள் இத்துஐற வரைவுகடாவல் எனப்பெயர் பெறும்.”⁷² என்று வ.கப. மாணிக்கம் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் வரைவு கடாவுதலைக் களவியலிலும் பொருளியலிலும் விரித்துரைக்கின்றார். களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியை மணந்துகொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்தி களிவிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றான். இதனால் தோழி விரைவில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் திருமண நடக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள். அதனால் தலைவனின் இரவுக்குறியை தடுக்கின்றாள். பிறகு பகற்குறியையம் தடுக்கின்றாள். காரணம் இருவரும் விரைவில் திருமண கோலத்தில் வரவேண்டும் என்பதே தோழியின் நோக்கம். இதனைக் குறிஞ்சித்திணையில் கபிலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒருநாள் விழுமம் உறினும் வழிநாள்
வாழ்குவள் அல்லல் என் தோழி யாவதும்
ஊறுஇல் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
.....
பகல் நீ வரினும் புணர்குவை அகல்மலை
வாங்கு அமைக்கண் இடைகடுப்ப யாய்
ஓம்பினள் எடுத்த, தடமென் தோளே”⁷³

என்பதன் மூலம் தலைவி தலைவனை வரைவு கடாதலைக் காணமுடிகிறது. தோழி வரைவுகடாவுதலை குறிப்பினால் வரைவுகடாவுதல் வெளிப்படையாக வரைவுகடாவுதல் என இருவகையாக பிரித்து இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர் கூறுகின்றார். இதனை,

“குறியெனப்படுவ திரவினும் பகலினும்
அறியக் கிளந்த இடமென மொழிப”⁷⁴

என்னும் நூற்பா உரைக்கிறது. தோழி தலைவனிடம் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இரவுக்குறி, பகற்குறியின் மூலமாக குறிப்பிடுவதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இரவுக்குறி வந்த நிங்கும் தலைவனிடம் தோழி “மூங்கிலை வேலியாக உடைய, வேரில் பழக்குலைகளை உடைய பலாமரங்கள் செறிந்த மலைப்பகத்து நாடனே, நின்நாட்டப் பக்கமலையில் வளர்ந்துள்ள பலாவின் சிறிய கொம்பில், பெரிய பழம், தன்னைத் தாங்கும் எவ்வகைப் பற்றுக் கோடுமின்றி தானே பழுத்துத் தொங்குவது போல இத்தலைவியின் உயிராகிய கொம்பு மிகவும் சிறியதாய் உள்ளது. அதன்கண் விளங்கும் காமநோய் என்னும் பழமோ மிகவும் பெரியதாய் உள்ளது. அந்நிலையை அறிந்தவர் உன்னையன்றி ஒருவரும் இலர். ஆகையால் நீ அவளை விரைவில் மணந்துகொள்” என்று தோழி வரைவுகடாவுதலைக் கபிலர் தமது பாடலில் உரைக்கின்றார்.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யார் அஃது அறிந்திசினோரே - சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்
உயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே”⁷⁵

என்று தலைவியின் நிலையினை நயமாக எடுத்துக் கூறி, தோழி வரைவுகடாதலை நிகழ்த்துகிறாள்.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள காதல் வாழ்க்கை சிறப்பான முறையில் அனைவரும் வாழ்த்தும் படியான திருமணமாக நடைபெற வேண்டும் என்ற ஆசையில் தலைவனிடம் தன் தோழிக்காக, தோழி வரைவுகடாவுதலை நாம் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. தோழியின் சொல்வன்மை, அவள் தலைவி மீதுகொண்ட பற்று போன்றவை தெளிவாகின்றது.

வரைவுகடாவும் விகற்பங்களை தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு பட்டியலிடுகிறார்.

“களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதல் மிகுதி உளப்பட பிறவும்
நாடும் ஊரும் இல்லுங் குடியும்
பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
அவன்வயின் தோன்றிய களிவியோடு தொகைஇ”⁷⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் வரைவுகடாதலின் இடத்தனைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

களவின்பத்தை மேலும் சில காலம் துய்க்க விரும்பிய தலைவன் சிலகாலம் கழித்து வரைவேன் என்றான். அதனை மறுத்து, விரைந்து வரையுமாறு தோழி தலைவினிடம் “பரதவர் கடலினின்றும் வாரிக் கொணர்ந்த கொழுப்பு மிகுந்த இறாமீனை உணவாகக் கொள்ளற்கு பறக்கும் ஆற்றலை இழந்த முதிய கொக்கு காத்திருக்கும் துறையை உடைய தொண்டிப்பட்டினம் போன்றது இவளது பெண்மை

நலம். அது கெடுதற்கு முன்னர் மணந்து கொண்டு இனிது வாழ்க” என்று வரைவு கடவுகின்றாள். இதனை,

“சிறுநனி வரைந்தனை கொண்மோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதபு முதுகுருகு இருக்கும்
துறைகெழு தொண்டி அன்ன இவள் நலனே”⁷⁷

என்பதன் வழி திருமணத்திற்கு காலம் தாழ்த்திய தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாதலைக் காணலாம்.

“சமுதாயத்தில் பெண்மைக்குதான் கற்பு தேவை என வரையறுக்கப் பட்டதால், தலைவி தன் கற்பிற்காக அங்குகிறாள். இயற்கையும் பெண்மைக்கே ஊறு விளைவிப்பதால் தலைவி அச்சம் கொள்கிறாள். ஊரவரும் ஆடவனை விட்டுப் பெண் மீதே அலர் தூற்றுகின்றனர். தலைவன் தன் வாழ்வில் காதல் ஒரு பகுதியாக இருக்க, வரைவு நீட்டிக்கிறான். நொதுமலர் வரைவு அச்சம், இற்செறிப்பால் தலைவனை அடிக்கடி காணமுடியாத நிலையில் தலைவன் களவை நீட்டிக்க விரும்புவதும், தலைவியும் தோழியும் களவை கற்பாக்க விரும்புவதும் இயற்கையாகிறது”⁷⁸ என்று சரளா இராசகோபாலன் குறிப்பிடுகின்றார்.

களவு வாழ்வை தலைவன் நீட்டிக்க விரும்புவதும், தலைவி களவால் ஊரவர் தூற்றுகின்ற பழிச்சொல்லை நீக்கத் தலைவன் தன்னை விரைவில் மணக்க வேண்டும் என எண்ணுவதும் அதற்குத் துணையாக தோழி விளங்குவதையும் காணமுடிகிறது. இதற்கு வரைவுகடாவுதல் துணை புரிவதை அறியலாம். வரைவு கடாதலின் வகைகளாக நம்பியகப்பொருள் ஆசிரியர் நான்கினைக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“பொய்த்தல் மறுத்தல் கழறல் மெய்த்தல் என்று
ஒருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்”⁷⁹

என்று தோழி பொய்யானவற்றை புனைந்து கூறுதல், தலைவனைக் குறியிடம் வராதே என மறுத்தல், களவினை நீட்டித்தல் தகாது என எடுத்துரைத்தல், உலகினாகிய மெய்யினை எடுத்துரைத்தல் என்ற நான்கினைக் கூறுவதைக் காணலாம். மேலும் வரைவு கடாதலின் விரியாக (நூற்பா.166) இருபதினையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். தலைவி ஆயத்தாருடன் விளையாடிய பொழுது தலைவன் வந்தான். அவளுடன் உரையாடி நீங்கினான். அப்போது தோழி தலைவனிடம் விரைவில் தலைவியை திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறுகின்றாள். இதனை,

“ஆயர் மகளிர் இயல்பு உரைத்து எந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தீயின் யான் உற்ற
நோயும் களைகுவை மன்”⁸⁰

என்று தலைவியின் களவினை கற்பாக மாற்றுவதற்குத் தோழி வரைவுகடாதலை மேற்கொள்ளுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் களவிலேயே காலம் தாழ்த்தினாலும் தலைவி பெண் என்பதனால் அம்பல், அலர் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அதனால் தோழி தலைவனிடம் விரைவில் தலைவியை மணந்துகொள்ளுமாறு கூறுவதை அறியமுடிகின்றது. இதற்கு வரைவுகடாதல் என்பது துணைபுரிகின்றது.

அறத்தொடு நின்றல்

அறம் என்பது பலப்பொருள்களை உணர்த்தினாலும் களவு வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை பெண்ணின் முதற்பொருளாகிய கற்பையே குறிக்கும். தலைவி தலைவனோடு கலந்து ஒருவரோடு ஒருவர் இணைந்து விட்டனர் என்பதை பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்துவதே அறத்தொடு நின்றல் என்பதன் பொருளாகும். களவு வாழ்வில் அம்பல் அலர் மூலமாக தலைவியின் காதலை பழித்துரைக்கின்றனர். தலைவனை தலைவி திருமணம் செய்துகொள்ள தலைவியின் அனுமதியோடு தோழி அறத்தொடு நிற்பாள்.

தலைவியின் அனைத்து செயல்களையும் தன்னுடைய செயலாகவே கருதக்கூடியவள். தலைவிக்காவே எதையும் செய்பவள் செய்யத் துணிபவள். அப்படிப்பட்ட தோழி அறத்தொடு நிற்கின்ற போதும் தலைவியின் அனுமதியின்றி செயல்படமாட்டாள். செயல்படும் உரிமையும் அவளுக்கு இல்லை. இதனை தொல்காப்பியர்,

“அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப”⁸¹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். ஏனென்றால் தன்னுடைய வாழ்வை, கற்பை அங்கு தீர்மானிப்பவள் தலைவியே ஆவாள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மை, தீமைகளை அடைபவளும் அவளே. அப்படி தலைவியின் கற்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவதால் தோழி தன்னிச்சையாக மற்றவற்றில் முடிவு எடுப்பதைப்போல் அறத்தொடு நின்றலில் தலைவியின் இசைவு இன்றி முடிவு எடுக்க முடியாது என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் பாங்கினைப் பின்வரும் நூற்பாவில் உரைக்கின்றார்.

“முன்னிலை அறன்னப் படுதலென்று இருவகை

புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்”⁸²

என்ற பகுதியினால் குறிப்பிடுவர். புரைதீர் கிளவி என்று கையாண்டு உள்ளதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் அறத்தொடு நின்றலை ‘புரைதீர் கிளவி’ என்று குறிப்பிட்டதைப் போன்று, இறையனார் களவியல் ஆசிரியரும்,

“தோழிக் குரியவை கோடாய் தேஎத்து

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே”⁸³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதற்கு உரைவகுத்த களவியலுரையாசிரியர், “எற்றினோடு மாறுகொள்ளாமையோ எனின், தாயறிவினோடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் பெருமையோடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் கற்பினோடு மாறுகொள்ளாமையும், தோழி தனது காவலோடு மாறுகொள்ளாமையும், நாணினோடு மாறுகொள்ளாமையும் எனக் கொள்க”⁸⁴ என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியின் காதலை தோழி கற்பாக மாற்றுவதற்கு அறத்தொடு நிற்கும் போது மேற்கூறியவற்றிற்கெல்லாம் எவ்வகையிலும் குற்றமில்லாமல் ஆராய்ந்து தோழி குறிப்பிடுவாள் என்பதனை நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

காதல் வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவி தன் காதலனோடு இணைந்து வாழவேண்டும் என்று பல்வேறு வகையில் முயற்சி செய்கின்றாள். அவையெல்லாம் பயனற்றுப் போகவே அறத்தொடு நின்றலை மேற்கொள்கின்றாள் என்பது புலனாகிறது. பெண் இனத்திற்கு சிறந்தது, உயிரைவிட மேலானது நாணம். அந்த நாணத்தைவிட சிறந்தது கற்பாகும். அதனால் தான் தலைவி தன் உயிரினும் மேலான நாணத்தைவிட்டு தனது கற்பைக் காக்க தோழியின் மூலம் அறத்தொடுநின்றலை மேற்கொள் கின்றாள். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”⁸⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அறத்தொடு நின்றல் என்பது ஒருவரிசை கிரமமாக நடைபெறுவது ஆகும். இதனை நம்பியகப்பொருள்,

“தலைவி பாங்கிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்

பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும்

செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும்

நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு

நிற்கும் என்ப நெறி உணர்ந்தோரே”⁸⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவி தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தன் குடும்பத்தார்க்கும் அறத்தொடு நிற்பர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

காதலில் ஈடுபடுகின்ற தலைவி தன் உள்ளத்தையும் உடலையும் இன்பம் கொண்ட தலைவனோடு இல்லறவாழ்வை இனிமையொடு வாழவேண்டும் என்ற

நோக்கத்தில் தன்னுடைய களவினை கற்பாக மாற்ற தோழியின் மூலம் மேற்கொள்ளும் இறுதி முயற்சியே அறத்தொடு நின்றல் என்பதை அறியலாம்.

தலைவி ஒருத்தித் தன் காதல் தலைவனுடன் திருமணம் செய்ய விரும்புகின்றாள். அதற்குத் தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நின்று மறைமுகமாகத் தனது விருப்பத்தை, “அசைந்தாடும் மூங்கிலில் வண்டுகளால் துளைக்கப்பட்ட துளியடத்தே, மேல் காற்றினால் எழுகின்ற அழகிய ஒலி குழல் இசையாகவும், இன்னொலியுடன் விழும் குளிர்ந்த நீரினையுடைய அருவியின் இசை, ஓடை கூட்டமான மத்தளங்களின் இசையாகவும், கலைமான்களின் கூட்டம் தாழ ஒலிக்கும் கடுங்குரல் பெருங்கியத்தின் இசையாகவும் ஆரவாரம் மிகுந்து மந்திக் கூட்டம் வியப்புற்றுக் காணுமாறு மூங்கில் வளரும், அத்தகைய காட்சியுடைய மலைநாட்டையுடைய நம் தலைவன். தாரினை அணிந்த அகன்ற மார்பினையுடைய அவன் அச்சம் தரும் வில்லினை கையிற் கொண்டவன். சிறந்த அம்பினை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான். தன்னால் போர் செய்து அம்பு எய்தப்பெற்ற யானை சென்ற வழியினை கேட்டான். அப்படி அவனை பலரள் அரிய இருள் செறிந்த இரவில் படுக்கையிடத்து பொருந்தி கிடந்து, கண்கள் நீர் சொரிய, யான் ஒருத்தி மட்டும் மெலிந்த தோள்களை உடையள் ஆயினேன், அதற்குக் காரணம் யாதோ? என்று கூறி தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இதனைக் கபிலர்,

“ஆடமை குயின்ற அவிர்துளை மரங்கில்
கோடை அவ்வளி குழல் இசையாகப்
பாடின அருவி பனிநீர் இன்னிசைக்
கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
.....
புலர்குரல் ஏனற் புழையுடை ஒரு சிறை
மலர்தார் மார்பன் நின்றோர் கண்டார்
பலர்தில், வாழி, தோழி அவருள்
ஆர்இருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி
ஓர்யான் ஆகவது எவன்கொல்
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ் தோளேனே?”⁸⁷

என்று தலைவி தனது நாணத்தை விட்டேனும் தனது கற்பை காக்கவும், தன் தலைவனோடு சேர்ந்து வாழவும் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றலைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி அறத்தொடு நின்றலை வ.சுப. மாணிக்கனார், “நாணமும் கற்பும் ஒருவந்தம் காக்கத்தகும் இரு பேரொழுக்கங்கள். ஆயினும், குழந்தை இறப்பினும் தாய் பிழைக்க என்பது போல நாண்விட்டேனும் கற்பை தலையாகப் போற்றியொழுக வேண்டும் என்பது தமிழ் முன்னோர் கண்ட மனையியல்”⁸⁸ என்று கூறுவதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

தலைவி தான் விரும்பிய தலைவனோடு இணைந்து வாழ வேண்டும் என்பதற்காக எண்ணற்ற முயற்சிகள் மேற்கொள்வதன் மூலம் அவளின் கற்பு நிலையையம் அவளுடைய காதல் ஆழத்தையும் நாம் அறியமுடிகின்றது.

இன்னும் களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் பெண்கள் தங்கள் காதல் நிறைவேற பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்வதையும் அது நிறைவேறா விட்டால் தனது காதலை நெரடியாகப் பெற்றோரிடம் தெரிவிப்பதையும் அவனையே எனக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதையும் காணலாம்.

தோழி அறத்தொடு நின்றல்

தலைவி தன் காதல் வாழ்வை கற்பாக்கத் தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்பாள். தோழி தனது தலைவி தலைவனுடன் வாழ செவிலியிடம் அறத்தொடு நிற்பாள் அவர்கள் இல்லற வாழ்வு இனிதாக அமைய துணைபுரிவாள்.

தோழி தலைவிக்காக அறத்தொடு நின்று தாய், தமையன் சினம் தனிந்து ஏற்றுகொண்டதாகத் தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். இதனை,

“அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறம்பட
என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தாள், யாய்
அவரும் தெரிகனை நோக்கி, சிலை நோக்கி கண்சேந்து
ஒருபகல் எல்லாம் உருத்து எழுந்து ஆறி
இருவர் கண் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்ந்தார் தலை”⁸⁹

என்பதன் மூலம் தலைவிக்காகத் தோழி அறத்தொடு நின்றதனை அறியமுடிகிறது.

தலைவியின் களவை கற்பாக்க தோழி தலைவியோடு சேர்ந்து மிக முக்கிய பங்காற்றுகின்றாள். களவியலுரையாசிரியர் இதனை,

“காப்பு கைமிக்குக் காமம் பெருகினனம்
நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்
வரைவெதிர் கொள்ளாது தமரவன் மறுப்பினும்
அவனா றஞ்சங் காலம் ஆயினும்
அந்நா லிடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓரீஇ
அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே”⁹⁰

என்ற நூற்பாவின் வழி தோழி அறத்தொடு நின்றலுக்குரிய காரணத்தை அறியமுடிகிறது.

தலைவி தலைவனோடு காதல் கொண்டதால் ஊர்மக்கள் அம்பல் அலர் தூற்றினர். அதனால் தலைவனோடு இரவுக்குறி, பகற்குறி தடைப்பட்டது. தலைவி தோழியிடம் அறத்தொடு நின்றாள். தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்று

திருமணத்திற்கு இசைவு பெற்றதை தலைவியடம்” யாம் இதுகாறும் மறைந்திருந்த களவொழுக்கத்தைத் தந்தையும் தாயும் அறிந்து கொள்ளுமாறு வெளிப்படுத்தி கூறினேன். அதன் பின் பல மலைகளில் உள்ளவரும் வந்து பொருந்தும் சிறப்புடைய மலையினையுடைய தலைவன் தமர் முன் வந்து வரைவு வேண்டி இருந்தனன். அச்செயலால், தூக்கணங்குருவிகள் நிண்ட கரிய பனை மரத்தில் வளைந்து தாழ்ந்த ஓலைகளின் நுனியில் கட்டிய கூடுகளை விடப் பலவாக மயக்கமுற்ற பித்தேறிய இவ்வூர், நம்முடன் இன்று ஒன்று படுவதாயிற்று” என்று உறையூர்ப் பல்காயனார் தனது பாடலில் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந்து இரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றாகின்றே
முடங்கல் இறைய தாங்கணங் குரீஇ
நீடு இரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
கூடினம் மயங்கிய மையல் ஊரே”⁹¹

என்பதன் மூலம் தூக்கணங்குருவியின் பின்னி அமைத்த கூடு ஊர்மக்கள் தூற்றுகின்ற அலர் மொழிகளுக்கு உவமையாகவும், ஊர்மக்களின் அலர் மொழிகள் தான் இன்று தலைவனை நம்மோடு அறத்தொடு நின்றலின் மூலம் சேர்த்து வைத்துள்ளது என்று தோழி கூறுவதைக் காணலாம்.

தோழி அறத்தொடு நின்றலை தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை உரைத்தல்
கூறுதலுசாவுதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ் வெழுவகைய என்மனார் புலவர்”⁹²

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைமகள் ஒரு தலைவன்பால் காதல் கொண்டதனால், அவன் பிரிந்தபோது உடல் மெலிவுற்றாள். அம்மெலிவினை நீக்கி தலைவனோடு தலைவி மணவாழ்வைத் தொடங்க தோழி செவிலியிடம் “அன்னையே! மழை மிகுதியாகப் பொழியும் விளைநிலங்களைக் காக்கும் கடமை பூண்டார் பலரும் தம் கடமையாற்ற விரையவம், வயில் விதைக்கப்பட்ட வெள்ளிய நெல் முறைகளை நண்டுகள் அறுத்தற்கு இடமான வயல்கள் நிறைந்த ஊரைக்கொண்ட மார்பினை இறுக தழுவிய பின்னரும், தேமல் படர்ந்த அல்குலையுடைய நின்மகள் பசலை கொண்டு வருந்துவது யாது காரணம்? அவள் இன்புறும் வண்ணம் அத்தலைவனுக்கே அவளை மணம் முடித்து உதவ

வேண்டும் என்று தோழி அறத்தொடு நின்றலை ஐங்குறுநூற்றில் களவன்பத்தில் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“மாரிகடி கொள காவலர் கடுக
வித்திய வெண்முளை களவன் அறுக்கும்
கழனி ஊரன் மார்புற மரீஇ
திதலை அல்குல் நின்மகள்
பசலை கொள்வது எவன்கொல்? - அன்னாய்”⁹³

என்பதன் மூலம் தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்று தலைவி தான் விரும்பிய தலைவனோடு வாழ வேண்டும் என்று செயலாற்றியதை அறியமுடிகின்றது.

தோழி அறத்தொடு நின்றலை சரளா இராசகோபாலன், “தோழி அறத்தொடு நிற்கும்போது அவளுடைய பொறுப்பு பெரிதாக உள்ளது. தன் சொல்லாற்றலையெல்லாம் காட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிறது. மாந்தர் தம் உளவியலை அறிந்த அவள் அன்மையின் மனங் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தும் சூழ்நிலைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கின்றாள்” என்றும், “தலைவியின் காதல் நோயை வெளிப்படுத்தா விட்டால் அது வளர்ந்து அவளையே அழித்துவிடுமோ என்ற கவலை ஒரு புறமும் களவு நிலையை வெளிப்படுத்தினால் தாய் தன்னை சினப்பாளோ என்ற அச்சம் மறுபுறமும் தோழியை அலைக்கழிக்கின்றது. அவள்,

“இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல”

துன்புறுவதாகக் கூறுகின்றாள்.⁹⁴ என்பதன் வாயிலாகத் தோழியின் நிலையை அறியலாம்.

தோழியின் நோக்கம் அறத்தொடு நிற்க வேண்டும் என்பது இல்லை. அதற்கு முன்பே ஊரவர், குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் அறியும் முன்பாகவே தலைவனை தலைவி வீட்டிற்குப் பெண் கேட்டு வந்த முறைப்படி திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கின்றாள். ஆனால் தலைவன் காலம் தாழ்த்துவதாலும், தலைவியின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்காமையாலும் தலைவியின் இசைவுப் பெற்று அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இதனை,

“வரையின் எவனோ? வான்தோய் வெற்ப
கணக்கலை இருக்கும் கறிஇவர் சிலம்பின்
மணப்பு அருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்
தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயர
பெண்கோள் ஒழுக்கம் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போல இவள்
புதுநாண் ஒடுக்கமும் காண்குவம் யாமே”⁹⁵

என்று தோழி, தலைவனிடம் இரவுக்குறியிலே வந்துவிட்டு செல்கின்ற மலைநாட்டுத் தலைவனே! நீ என் தலைவியோடு இந்த மலைப்பகுதியில் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டதை எம் சுற்றத்தார் யாரும் அறியவில்லை. அதனால் நீ முறைப்படி பெண்கேட்டு வந்து என் தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள். நாங்களும் உன்னை முன்பின் அறிதாவள் போல் நடப்போம் என்று தோழி கூறுவதற்குக் காரணம் தலைவன் தலைவியை மணவாது காலந்தாழ்த்துகின்றான் என்பதனால் தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

“அறத்தொடு நின்றலே தமிழர்தம் களவுப் பண்பாட்டின் இன்றியமையாக் கூறாகும். இதுவே பண்பாடுணர்த்தும் ஓர் இலக்கிய கொள்கையாக உருப்பெற்றுள்ளது”⁹⁶ என்று கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவது ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

அறத்தொடு நின்றல் என்பது களவுக் காதல்களைக் கற்பு நிலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. தொல்காப்பியர் இதனை களவியலில் அதிகம் கூறாமல் பொருளியலில் அதிகம் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் 51 செய்யுட்கள் அறத்தொடு நின்றலை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. களவையும் கற்பையும் இணைக்கும் பாலமாக அறத்தொடு நின்றல் விளங்குவதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

உடன்போக்கு

களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவி தலைவனோடு பகற்குறி இரவுக்குறி ஆகியவற்றில் சந்தித்து இன்புற்று வருவாள். அது ஊரவர்க்குத் தெரிந்து அம்பல் அலராக பழித்தாற்றுவர். அதனால் தாய் தலைவியை இற்செறிப்புச் செய்து தலைவனை காணாத நிலையை ஏற்படுத்துவாள். அப்போது தலைவி தன் காதலை பெற்றோரிடத்து தெரிவிக்க அறத்தொடு நின்றால் முதலில் அதனை மறுத்துப் பிறகு அந்த இளைஞனையே தலைவிக்கு மணம் முடித்து வைப்பர். அப்படி அறத்தொடு நிற்காமல், பெற்றோர்க்கு தெரியாமல் தனது நாணத்தையும் கற்பையும் காக்க தோழியின் உதவியோடு தலைவனோடு பாலை நிலத்தில் அழைத்துச் செல்வது உடன்போக்கு என்று சங்க இலக்கியத்தில் அழைக்கப்படுகிறது.

தலைவி உடன்போக்குச் செல்லத் துணியும் செயல் ஏற்பட காரணமாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஒருதலை உரிமை வேண்டினும் மகடுஉப்
பிரித லச்சம் உண்மை யானும்
அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுக்குமென்று
அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்
நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும்”⁹⁷

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார். இடைவிடாது இன்பம் நுகர்வதோடு மனையறம் நிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதியாக விரும்புதலாலும், வினை செய்தலில் விருப்புடைய ஆண்மக்கள் பிரிவர் எனக் கருதி அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க்கு இயல்பாதலானும், களவினை புறத்தார்க்கு வெளிப்படுத்திய அம்பல் அலராலும் தலைவனின் வரைவை எதிர்பார்த்திருந்த தலைவியிடம் உடன்போக்குத் தோன்றும் என்று கூறுவதை அறியலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்ற தலைவன் தலைவியினுடைய காதலை பெற்றோர் அறிந்துகொள்ளவில்லை. தன் மகளுக்கு அவர்கள் வேறு இடத்தில் திருமணம் செய் முற்படுகின்றனர். தலைவியோ தனது களவை வெளிப்படுத்த அறத்தொடும் நிற்கவில்லை. தலைவி வீட்டில் மகிழ்ச்சியோடு திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றது. இதனை அறிந்த தோழி தலைமகனை அழைத்து தலைவியோடு உடன்போக்குச் செல்ல வழிவகை செய்கின்றாள். தலைவனும் தன் தலைவியை கரம் பிடிக்க சரியானமுறை என்று எண்ணி சம்மதம் தெரிவிக்கின்றாள். இதனை,

“நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்தி
புனைவினை நல்இல் தருமணல் குவைஇ
பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன்’ என
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே: அதனால்
புதுவை புனைந்த சேயிலை வெள்வேல்
மதிஉடம் பட்ட மைஅணற் காளை

.....

அருஞ்சுரம் சேறல் அயர்ந்தனென் யானே”⁹⁸

என்பதன் மூலம் தலைவியின் காதல் வெற்றிபெற தோழி உடன்போக்கை ஏற்படுத்தியதை காண முடிகின்றது.

தலைவி அறத்தொடு நின்றால் குடும்பத்தின் சம்மதத்தோடு திருமணம் நடக்கும் அப்படி இல்லையென்றால் தலைவனோடு உடன்போக்கு ஏற்படும். அறத்தொடு நின்றால் உடன்போக்கு நிகழாது, உடன்போக்கு நிகழ்ந்தால் அறத்தொடு நின்றல் நிகழாது. இவை இரண்டில் ஒன்று நடந்தால் மற்றொன்று நடக்காது என்பதனை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தன் மகள் ஒருவனை விரும்பினால் அவனை விடுத்து வேறொருவனுக்கு மணம் முடிக்கும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இல்லை என்பதனை அறியலாம். இக்கருத்தினை வ.சுப. மாணிக்கம் தனது நூலில் “இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு என்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இரண்டு வழிகள் உள. ஒன்று அறத்தொடு நிற்கை ஏனையது உடன்போகுதல் இவற்றுள் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்ற பின் உடன்போகார். உடன் போன பின் அறத்தொடு நிற்பதாற் பயனில்லை இரண்டில்

ஒன்றே களவு நாடகத்தின் இறுதி காட்சியாகும் என்று தெளிக”⁹⁹ என்னும் கருத்து வலுச்சேர்ப்பதாய் உள்ளதை காணலாம்.

தலைவி தலைவன் மேல் கொண்ட காதலால் தலைவனோடு பாலை நிலத்தில் உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள். இதனை அறிந்த செவிலித்தாய் வருந்துகின்றாள். தலைவியை நினைத்து புலம்புகின்றாள். ஆசிரியர் கோடங்கொற்றனார் இதனை

“கழிய காவி குற்றும் கடல
வெண்தலைப் புணரி ஆடியும் நன்றே
பிரிவு இல் ஆயம் உரியது ஒன்று அயர
இவ்வழிப்படுதலும் ஒல்லாள் அவ்வழிப்
பரல்பாற் படுப்ப சென்றனள் மாதோ
செல்மழை தவழும் சென்னி
விண்உயர் பிறங்கல் விலங்குமலை நாட்டே!”¹⁰⁰

என்று செவிலித்தாய் தலைவியின் கால்களுக்கு செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டினேன். அப்படிப்பட்ட கால்கள் எப்படி இன்று சுட்டெரிக்கும் பாலை நிலத்தில் நடந்து செல்வாள் என்று உடன்போக்கை மேற்கொண்ட தலைவியை நினைத்து வருந்துவதை காணமுடிகின்றது.

தலைவி தன்னை மறந்துவிட்டு தலைவனோடு சென்றாலும் பெற்ற தாயின் வயிறும் வளர்த்த தாயின் வயிறும் அவள் மீதுள்ள கோபத்தில் எரிவதைவிட அந்தபாலை நிலத்தில் வெயிலின் கொடுமையில், கள்வரின் அச்சத்தில் விலங்குகள் நிறைந்த அப்பகுதியை எப்படி கடந்து செல்வாள் என்று தான் புலம்புகின்றனர்.

குழந்தைகள் எவ்வளவு தான் தவறு செய்தாலும் தாயின் பாசம் அதை மறந்துவிடும் என்பதை சங்க களவுவாழ்வின் மூலம் அறியமுடிகிறது. தலைவியுடன் களவுக் கூட்டம் கூடிவந்த தலைமகன் தலைமகளை மணந்துகொள்ள இரண்டு முறைகளை மேற்கொள்வான். ஒன்று களவு வெளிப்படுவதற்கு முன் மணந்துகொள்ளல், மற்றொன்று களவு வெளிப்பட்டபின் மணந்துகொள்ளல் என்ற இந்த இரண்டு வகையினைத் தொல்காப்பியர்,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று
ஆயிரெண் டென்ப வரைத லாறே”¹⁰¹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்ற தலைவி மீண்டும் திரும்பி வந்தாள் அவர்களுக்கு ஊரறிய திருமணம் செய்வேன். அதற்கு ஏதுவாக நீ கரைய வேண்டும். காக்கை கரைந்தால் உறவினர்கள் வருவார் என்று கூறுவர். கருநிற காக்கையே நீ கரைந்து என் தலைவி தலைவனோடு வந்தால் உனக்கு பொன்னால் செய்த பாத்திரத்தில் கொழுப்பு நிறைந்த கறி சமைத்து உனக்கு படைப்பேன். தலைவன்

தலைவிக்கு ஊரறிய திருமணம் செய்துவைப்பேன் என்று தாய் பாராய்கடன் உரைத்தலை ஓதலாந்தையார் சிறப்பாகக் கூறுகிறார். இதனை,

“மறு இல் தூவிச் சிறு கரங் காக்கை
அன்புடை மரபின் நின் கிளையொடு ஆரப்
பச்சுன் பெய்த பைந் நிண வல்சி
பொலம் புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல் வேற் காளையொடு
அஞ்சில் லோதியை வரக் கரைந்தீமே”¹⁰²

என்று உடன்போக்கு நிகழ்ச்சியினை தாய் திருமணம் முடித்து வைக்க சம்மதிப்பதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

ஐங்குறுநூற்றில் மகட்போக்கிய வழித் தாயிரங்கு பத்து, உடன் போக்கின்கண் இடைச்சுரத்து உரைத்த பத்து, மறுதரவுப்பத்து என்ற தலைப்புகளில் 371 முதல் 400 வரையுள்ள பாடல்கள் உடன்போக்கினை பற்றிய செய்திகளைக் காணலாம்.

உடன்போக்கின் வகைகளாக நம்பியகப்பொருள் ஆசிரியர்,

“போக்குஅறி வறுத்தல் போக்குஉடன் படாமை
போக்குடன் படுத்தல் போக்குஉடன் படுதல்
போக்கல் விலக்கல் புகழ்தல் தேற்றல் என்று
யாப்புஅமை உடன்போக்கு இருநான்கு வகைத்தே”¹⁰³

என்று. உடன்போக்கைத் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தல், அதனைத் தலைவன் மறுத்தல், பாங்கி தலைவனை உடன்படுத்தல், தலைவன் உடன்படுதல், உடன்கொண்டு போதல், அதனை விலக்குதல், தலைவன், தலைவியைப் புகழ்தல், தலைவிக்குத் தெளிவுப்படுத்துதல் ஆகிய எட்டும் உடன்போக்கின் வகைகளாக குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

“உடன்போக்கையும் திருமணம் என்றே கொள்வார் தொல்காப்பியர். இக்கருத்தைக் காரணகாரியம் காட்டி நிலை நிறுத்துவர் பரிமேலழகர். இத்திருமணத்திற்குத் தோழியே சாட்சியாக அமைகிறாள். இன்றும் சில பழங்குடி மக்களிடம் உடன்போக்குத் திருமணம் நிலவுகின்றது”¹⁰⁴ என்று உடன்போக்கை திருமணமாகவே சரளா இராசகோபாலன் குறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

உடன்போக்குக் களவா கற்பா என்ற ஐயம் நம்முள் ஏற்படுவது இயற்கையே. உடன்போக்கு என்பது கற்பின் தொடக்கம் களவின் நாடகத்தின் இறுதிநிலை என்று கொள்வதே சிறந்தது என்பதை உணரலாம். களவு வாழ்வில் யாவரும் அறியாமல் ஈடுபடும் தலைவனையும் தலைவியையும் அம்பல் அலர் என்பது கற்பு வாழ்க்கைக்கு அழைத்து செல்வதற்கு முதன்மைக் காரணமாக அமைவதை சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ளமுடிகின்றது.

முடிவுகள்

களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைமக்களின் காதலை ஊர்மக்கள் அம்பல் அலராக பழிச்சொல் தூற்றுவது பார்ப்பதற்கு தவறாகவும் அடுத்தவர் வாழ்வில் தலையிடுவதைப் போலவும் தெரியும். ஆனால் அம்பல் அலர் தான் களவு காதல்களை ஊரறிய கணவன் மனைவியாக மாற்றும் காரணகர்த்தாவாக அமைகின்றது.

அம்பல் அலர் ஏற்படுவதால் தான் வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு, வரைவு கடாவுதல், அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு என்று படிப்படியாக களவிலேயே இன்பம் துய்க்க வேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற தலைமகனை அவனையே எண்ணி ஏங்குகின்ற தலைமகளோடு இணைந்து பெற்றோர் இசையோடும் அல்லது உடன்போக்கின் வழியாகவும் இல்லற வாழ்வை இனிதாக தொடங்க வழிவகை செய்கின்றது. தலைவன் தலைவியை திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பாமல் பகற்குறி, இரவுக்குறி ஆகிய நேரங்களில் வந்து அவளோடு மனம் விட்டு பேசுவதையும் மெய் தீண்டுவதையும் இன்பம் துய்ப்பதையுமே பெரிதாக விரும்புகின்றான். தலைவி, தோழி இருவரும் முதலில் எடுத்துரைத்தும் திருமணத்திற்கு காலம் தாழ்த்துகின்றான். ஆனால் அம்பல் அலர் ஏற்பட்ட பின்பு தலைவன் காரணம் சொன்னாலும் தோழியும் தலைவியும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மேலும் வலுவாக வரைவை வற்புறுத்துகின்றனர். காரணம் காதல் ஏற்பட்டால் சமூகம் ஆணைவிட பெண்களை தான் அதிகமாக சாடும். அம்பல் அலர் ஏற்பட்டு தலைவி துன்புறுகின்றாள் செவிலி, நற்றாய், அறிந்து இற்செறிப்பு செய்கின்றான். இதனால் தலைவியை மணந்து கொள்ள தலைவன் சம்மதம் தெரிவிக்கின்றான். திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பாத தலைவனையும் கட்டாயமாக திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்கி தலைவிக்கு கற்புக்கு பெருமை சேர்ப்பதாக அம்பல் அலர் விளங்குவதையும் காணலாம்.

இயற்கை புணர்ச்சியில் தொடங்கும் களவு வாழ்க்கையானது அம்பல் அலரிலே நிறைவுற்று, உடன்போக்கின் மூலம் அது கற்பு நிலைக்கு அழைத்து செல்வதனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் தலைவியை பெற்ற தாய்மார்களுக்கும், தனயன், தந்தை போன்றோர்க்கும் தலைவியின் அன்பிற்கினிய தோழியும் இன்பம் அடைவதற்கு அடிப்படையான தலைவியின் திருமணத்தை முடித்து வைக்கும் அம்பல் அலர் பயன் உள்ளவையாக அமைகின்றது.

ஊர்மக்கள் பேசுவது பழிச்சொல் போல் இருந்தாலும் களவில் ஈடுபடும் தலைவியின் கற்பை காக்கும் அரணாக அம்பல் அலர் விளங்குவதை சங்க பனுவல்கள் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.116.
2. மேலது., ப.190.
3. மேலது., ப.191.
4. மேலது., ப.116.
5. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பக்.125-126.
6. நக்கீரர் (உ.ஆ), களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள், ப.116.
7. மேலது., ப.117.
8. மேலது., ப.116.
9. அ. சாத்தையா, சங்க இலக்கியத்தில் அம்பலும் அலரும், ப.13.
10. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.52.
11. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.144.
12. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), திருக்குறள், ப.348.
13. மேலது., ப.348.
14. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) நற்றிணை, ப.274.
15. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) அகநானூறு, ப.352.
16. மேலது., ப.210.
17. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) நற்றிணை, ப.135.
18. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.350.
19. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) நற்றிணை, ப.63.
20. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) கலித்தொகை, ப.471.
21. மேலது., ப.252.
22. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) அகநானூறு, ப.652.
23. மேலது., ப.745.
24. மேலது., ப.816.
25. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.59.
26. மேலது., ப.59.
27. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு, ப.343.

28. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.53.
29. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ) ஐங்குறுநூறு, ப.602.
30. மேலது., ப.646.
31. மேலது., ப.755.
32. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.221.
33. மேலது., ப.231.
34. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.11.
35. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.352.
36. அ. சாத்தையார், மு.நா., ப.45.
37. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.250.
38. மேலது., ப.251.
39. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, பக்.210-211.
40. ந. சுப்பரெட்டியார், மு.நா., ப.117.
41. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.252.
42. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.8.
43. ந.சி. கந்தையார், தமிழகம், ப.110.
44. பரிமேலழகர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.348.
45. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.350.
46. மேலது., ப.418.
47. மேலது., ப.484.
48. மேலது., ப.501.
49. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.99.
50. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.698.
51. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.52.
52. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.222.
53. அ. சாத்தையார், மு.நா., ப.40.
54. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.68.
55. மேலது., ப.577.

56. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.237.
57. மேலது., ப.718.
58. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.274.
59. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.286.
60. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.11.
61. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.53.
62. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.63-64.
63. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.531.
64. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.70.
65. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.57.
66. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.342.
67. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.659.
68. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.54-55.
69. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.338.
70. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.484.
71. மேலது., பக்.580-581.
72. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.58.
73. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.51-52.
74. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.104.
75. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.59.
76. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.72.
77. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.378.
78. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.163.
79. ச. திருஞானசம்பந்தன் (உ.ஆ), அகப்பொருள் விளக்கம், ப.98.
80. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.503.
81. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.73.
82. மேலது., ப.73.
83. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.95.

84. மேலது, ப.95.
85. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.71.
86. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), மு.நா., ப.33.
87. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.245-246.
88. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.59.
89. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.148.
90. நக்கீரர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.139.
91. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.893.
92. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.220-221.
93. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.65.
94. சரளா ராசகோபாலன், மு.நா., ப.102.
95. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.342.
96. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.309.
97. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.230.
98. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.661.
99. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.61.
100. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.334.
101. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.116.
102. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.857.
103. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), அகப்பொருள் விளக்கம், ப.112.
104. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.210.

இயல் - ஐந்து

கூற்றுக்கள்

கூற்றுக்கள்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, பாங்கன், கண்டோர் மற்றும் வாயில்கள் போன்றோரின் கூற்றுக்கள் நடைபெறுகின்றன. அவர்கள் கூற்றுக்களில் தான் கூறவந்த செய்தியினை நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் கூற்றுகளில் உள்ளுறை, உவமம், இறைச்சி, குறிப்புமொழி போன்றவற்றை எவ்வளவு நயமாகவும் சிறப்பாகவும் கையாண்டு உள்ளனர் என்பதையும், களவில் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஏற்பட்ட இன்பத்தை நவநாகரிகமான வார்த்தையில் வெளிப்படுத்தியதையும், தமிழர்கள் களவிலும் எப்படி கற்போடு சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்ற பண்பாட்டின் சிறப்பையும், புலவர்களின் சொல்வண்மையையும் இயற்கையின் மூலம் வெளிப்படுத்திய பண்பினையும் ஆராய்வதே இந்த இயலின் நோக்கமாகும்.

களவில் கூற்று

கூற்று என்பது இருவர் நேரடியாக பேசிக்கொள்ளும் முறையாகும். ஒருவர் தனது கருத்தை மற்றவருக்கும் நேரடியாக தெரிவிப்பது கூற்று என்று கொள்ளலாம். ஆனால் தொல்காப்பியர் கூற்று என்பதனைப் பற்றி விளக்கவில்லை. ஆனாலும் கூற்றுக்குரியவர்கள் யார் யார் என்பதனையும், எந்தெந்த நிலைகளில் கூற்று நிகழும் என்பதனையும் தெளிவாக விளக்கியிருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது.

களவில் கூற்றுக்குரியவர்களாகத் தொல்காப்பியர் பின்வருவோரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்
களவினில் கிளவிக்கு உரியர் என்ப”¹

என்று பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி என்ற அறுவரும் களவில் கூற்றுக்குரியோர் என்பதனை அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் கற்பில் கூற்றுக்குரியவராக கண்டோரை குறிப்பிட்டாலும் உடன்போக்கு களவா? கற்பா என்ற நிலையில் உடன்போக்கு களவின் உச்சமாகக் கொண்டு கண்டோர் கூற்றினையும் இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

கூற்று என்பதனை டாக்டர் இல. குளோரியா சுந்தரமதி, “கூற்று என்ற அம்சம் அகப்பாட்டின் அமைப்புக் கூறுகளில் மிக அடிப்படையானது. அகப்பாட்டு அகமாந்தர் ஒருவரின் கூற்றாகவே அமைய முடியும். கூற்று என்ற அமைப்புக் கூறு அகப்பாட்டின்

அமைப்பைத் தெளிவாக வரையறை செய்து விடுகிறது. வரையறுக்கப்பெற்ற கூறுவோரின் கூற்றாக எடுத்துரைக்கப்பெற்ற கூறுவோர் கேட்போர் என்ற வட்டத்திற்குள் நிலவுவதாகவே ஒரு பாடலை அகப்பாட்டுப் புலவன் படைக்க முடியும்”² என்ற தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

அகப்பாடல் இயற்றுகின்ற புலவன் கூற்று என்பதனை கடைப்பிடித்தாக வேண்டும் என்பதை அறியலாம்.

மாந்தரின் கூற்றுக்கள்

களவு வாழ்வில் தலைவன் தலைவி எண்ணங்களை வெளிக்காட்டவும் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதற்கும் கூற்று மற்றும் வாயில்கள் மிகவும் பயனுள்ளதாக அடிப்படையில் அமைவதை அறியமுடிகிறது.

“தொல்காப்பியர் கூற்று என்பதை விளக்காவிடினும் கூற்றுற்கு உரியவர் யார்? அல்லாதவர் யார்? எவர்தம் கூற்று கண்டெடுத்து மொழியப்படும்? என்பது குறித்து விளக்கியிருப்பதும், கூற்றிற்குரியார், கூற்று நிகழ்த்தும் சூழல் ஆகியவற்றை வரையறை செய்திருப்பது எண்ணத்தக்கது”³ என்று ப. வெங்கடேசன் அவர்கள் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் கூற்று

களவு வாழ்வில் தலைவன் கூற்று பல்வேறு இடங்களிலும் நடைபெறுகின்றது. மேலும் தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கையில் தொடர்புடைய வாயில்களாக பன்னிருவரை தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”⁴

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவன் தலைவியோடு கூற்றுக்கு உரியவர்களை வாயில்கள் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். களவில் தலைவனுக்கான கூற்று நிகழும் இடங்களைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு பட்டியலிடுகிறார்.

“மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்பாராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்
.....
.....
நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி
மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே”⁵

என்று தலைவன் தலைவியின் மெய்யினைத் தொட்டுப் பழகும் போதும், நலத்தினைப் பாராட்டல், இடம்பெற்று தழுவுதல், அவள் நியைல் ஏற்படும் இடையூற்றைச் சொல்லுதல், இடையூற்றை மிகுதியாக நினைந்து இரங்குதல், கூட்டத்திற்கு உள்ளம் பொருந்துதல், இன்ப நுகர்ச்சி பெறுதல், தன் தீராத காதல் தன்மையைக் கூறல் ஆகிய எட்டும், மறுநாளும் பெற்ற வழி மகிழ்ச்சியும், அவள் பிரிந்த வழிக் கலங்கலும், நடந்தவற்றை நினைத்துப் பின் நிகழ்ந்தவற்றை உரைக்கும் போதும், இவனைக் குற்றம் கூறிய பாங்கன் விரும்புகின்ற போதும், விரும்பிய வாயிலாகிய தோழியை இரந்து வலியுறுத்தும் போதும், உர், பேர், கேட்டு நான் தொலைத்த மாணைக் கண்டீரோ? போல் கேட்டுத் தன் தன்மையைச் சொல்லித் தோழியிடம் தன் தன்னுடைய குறையை தெரிவிக்கின்ற போதும், தோழி குறையுறுதல் தலைவியிடம் என்பதை மெய்யுறக் கூறுகின்ற போதும், நிறைவுற்று அமையாது இரத்தலும், நெஞ்சோடு கிளத்தலும், சொல் தலைவியைச் சார்தலின் புல்லிய நெஞ்சத்தனான போதும், களவு நீட்டித்தலால் தோழி இவனைக் குறை கூறுகின்ற போதும், தோழி இவனுடைய குறையை நீக்காத போதும், மடலேறுவேன் என்று கூறுகின்ற போதும் ஆகிய இருபத்தோரு இடங்களில் களவு வாழ்வில் தலைவன் கூற்று நடைபெறும் என்பதை அறியலாம். இதனை,

“தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ - மாண்ட

வில்லுடை வீளையர் கல்இடுபு எடுத்த

.....

மாறு கொண்டன்ன உண்கன்

நாறு இருங் கூந்தல் கொடிச்சி தோளே!”⁶

என்ற பாடலில், காட்டிடத்துத் தன் இனத்தைப் பிரிந்து எதிர்ப்பட்ட மான் மீது அத்தலைவியின் அண்ணன்மார் எய்த அம்பைப் பறித்தபோது அதன் கடையில் சிவந்தகண்ணையுடைய அவளது தோளை இனிக் கூடப் பெறுவேனோ? என்று பெருமையும் உரனும் உடைய தலைமகன் காதல் வெள்ளம் புரண்டோட தலைவியை மெய்தொட்டு பயின்றதை பாங்கனிடம் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. மேலும் களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்ற தலைமகனுக்கு ஏற்படும் கூற்றினை அகத்திணையியலில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும்

ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்

இடைச்சுர மருங்கில் அவள்தமர் எய்திக்

.....

.....

இரத்தலுந் தெளித்தலும் என இருவகையோடு

உரைத்திற நாட்டம் கிழவோன் மேன”⁶

என்பதன் மூலமாக களவு வாழ்வில் தலைவியோடு ஈடுபட்டதை சுற்றத்தார் அறிந்து வரைவுக்கு உடன்படாத இடத்திலும், தலைவியோடு உடன்போக்கிற்குப் பருவம் பொருந்தாத இடத்திலும், காட்டுவழிப்பாதையினும், கருத்திற்கு ஒன்றிய தோழி உடன் போக்கினைத் துணியுமிடத்தும், தோழி பாதுகாப்புச் சொல்லி விடுக்குமிடத்தும், காட்டுவழி இடைப்பாதையில் தலைவியின் தமர் எய்தி, அவளைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்லுகின்ற போது தலைவி கலங்கித் துன்புறும்போது எழும் அலரின் காரணமாகவும், வாழும் நாள்சில என்பதைக் கூறி இளமையின் அருமையைக் கூறி, முயற்சியின் சிறப்பைச் சொல்லி, தகுதியுது அமைதியும் பொருள் இன்மையின் இளிவையும், பொருள் உடைமையின் உயர்ச்சியையும் அன்பினது பெருக்கத்தையும் பிரிவினது அருமையையும் கூறி பொருள் ஈட்டுவதற்காக தலைவியை பிரிந்துச் செல்லும் காலத்திலும், புகழையும் பெருமையையும் எடுத்து வற்புறுத்தித் தூதுக்காகப் பிரியுங்காலத்தும், தன்பக்கத்தார்க்கு உதவும் பொருட்டுத் துணைவயிற் பிரிவின் கண்ணும் போன்று இருவகை நிலையிலும் தலைவன் கூற்றுக்கள் அமையும் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

களவின் கூற்றுக்களைப் பற்றி வ.சுப. மாணிக்கனார், “அகத்தினை முற்றும் கூற்று வகையான் அமைந்த நாடகப் பாங்கினதாயினும், அக் கூற்றுக்கள் மக்கள் பெயர் பெறா. தலைவன் தலைவி தோழி செவிலி நற்றாய் எனக் கூற்றுப் பெயர்கள் பெறும். கூற்றுப் பெயரனைய பொதுப்பெயர்களையும் பெறும். அ.தன்றி எவ்வகையான மெய்ப் பெயருக்கும் புனை பெயருக்கும் இடமில்லை”⁷ என்று கூறுவதன் மூலம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

களவு வாழ்வில் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு காதலுற்ற போதிலும் அதனை தோழனிடம் கூறுகின்ற போதும், தலைவியை அடைவதற்கும் அடைந்த பின்னும் அவளோடு எந்த பிரிச்சினையுமின்றி காதல் நிகழ்வு சிறப்பாக அமைவதற்கும் அவளை மணந்து கொள்ள துணிகின்ற தோழியோடும் தலைவனுடைய கூற்றுக்கள் களவில் நடைபெறுவதைச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் தலைவனுடைய கூற்று நிகழும் இடத்தினைத் தொல்காப்பியர்,

**“பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினும்
அன்புற்று நகினும் அவட்பெற்று மலியினும்
ஆற்றிடை புறுதலும் அவ்வினைக் கியல்பே”⁸**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், “இ.து அவன் மடல்மா கூறுவதற்கு நிமித்தமாகிய நீக்கத்தின் மாறுபட்டுக் கூறத்தலைமகள் இயல்பைக் கூறிப் பெயர்ப்பினும், அ.தறிந்து தான் உடன்படத் தலைமகன் வருத்தத்தினால் மெலிகின்றமை கூறிய இடத்தினும் தலைமகன் குறையை மறுப்புழி அன்பு தோன்ற நக்க இடத்தும், தோழி

உடன்பாடுற்றவழியும், தலைமகளும் மேற் சொல்லப்பட்ட மடல்மா கூறுதல் இடையூறுபடுதலும் தோழியற் கூட்டத்திற்கு இயல்பு என்றவாறு”⁸ என்று கூறுவதன் மூலம் மேலும் தலைவன் கூற்று நடைபெறுவதை அறியமுடிகிறது.

தலைமகள் இளமைப் பண்பு கூறிப்பெயரும் போதும், இரக்க உள்ளத்துடன் மெலியும்போதும் அன்புற்றுச் சிரிக்கும் போதும், அவள் பெற்று மகிழும்போதும் வழி இடைச் செல்லும் போதும் தலைவன் கூற்று நிகழும் என்பதை அறியலாம்.

தலைவன் கூற்று, தலைவி, தோழி, பாங்கன், பாணன் ஆகியோரிடம் அமையும் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. களவு வாழ்வில் தலைமகளின் இளமைப் பண்பு கூறிப் பெயர்த்தவழித் தலைவன் கூற்றினை,

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தல் தண்தழைக் கொடிச்சி
வளையள் முளைவாள் எயிற்றள்
இளைய ளாயினும் ஆரணங் கினளே”⁹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேற்கூறிய வகையில் தலைவனின் கூற்றுக்கள் களவு வாழ்வில் நடைபெறுவதை உணரமுடிகிறது.

தலைவிக் கூற்று

களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கு ஏற்படும் கூற்றினைப் போல தலைவிக்கும் கூற்றுக்கள் நடைபெறுகின்றன. இதனை,

“காமத் திணையிற் கண்ணின்று வருஉம்
நானும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா அவள்வயின் ஆன”¹⁰

என்பதன் மூலம் களவொழுக்கத்தில் நானும் மடனும் அவள் கண்ணின்வழி வெளிப்படுத்துவாளன்றி தலைவி தன் விருப்பத்தைத் தலைவனிடம் நேரடியாக தெரிவிக்கமாட்டாள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். தலைவி தன்னுடைய எண்ணத்தை குறிப்பாலும் சூழ்நிலையாலும் வெளிப்படுத்துவாள் என்பதை அறியலாம்.

தலைவி தலைமகளிடம் நேரடியாக சென்று தனது காதலை கூறுவதாக சங்க இலக்கியத்தில் எந்த இடத்திலும் காணப்படவில்லை. இன்றும் பெரும்பாண்மையான காதல் வாழ்வில் ஆண்களே தனது காதலை வெளிப்படையாகத் தலைவியிடம் நேரடியாகக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

இதற்கு உரைவகுத்து இளம்பூரணர், “தலைவியடத்து நிலைமை பெற்று வருகின்ற நாணமும் மடனும் பெண்மைக்கு அங்கமாகலின், காமவொழுக்கத்தின் கண்

குறிப்பினாலும் இடத்தினாலும்ல்லது வேட்கை புலப்பட நிகழாது தலைவியிடத்து என்றவாறு” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

களவு வாழ்வில் தலைவி கூற்று நிகழ்கின்ற போதும் அவள் தமிழ்ப் பண்பாட்டு முறையோடு விளங்கியதை உணரலாம். ஆனால் இன்று சில பெண்கள் சென்று ஆண்களிடம் காதலை கூறுகின்ற நிகழ்வினையும் காணமுடிகிறது. இது காலமாற்றத்தின் காரணமாக நிகழும் பண்பாட்டுத் தேய்மானம் எனலாம். மேலும் உள்ளுறை, இறைச்சி, குறிப்புமொழி போன்றவற்றில் தலைவியின் கூற்றினை விரிவாகக் காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் கூற்றானது தான் விரும்புகின்ற தலைவனை தலைவி மறைந்திருந்து பார்க்கின்ற போதும், தன்னுடைய தலைவனுக்குத் தான் இங்கு தான் இருக்கின்றேன் என்று காட்டுகின்ற போதும், தன்மீது அளவற்ற காதல் கொண்ட தலைவன் பேசுகின்றபோதும் தான் கொண்ட ஆசையினைத் தலைவி பேச இயலாது நிற்கின்ற போதும், தலைவன் தன்னை இரத்தலை மறுக்கின்ற போதும், மறுத்த பின்பு பிறகு அவனை ஏற்றுக் கொள்கின்ற போதும், தலைவனடைய அன்பை உணர்ந்து குற்றமற்ற புன்னகையை சிறிது தோற்றுவிக்கின்ற போதும், தலைவனின் கை தன்னை தீண்டுதலால் ஏற்படுகின்ற கலக்கத்தினாலும், அப்போது ஏற்படுகின்ற நாணத்தின் காரணமாகவும், தலைவியை விட்டு தலைவன் தூது, கல்வி, பொருள் போன்றவற்றின் காரணமாக பிரிகின்றேன் என்று கூறும் போதும் ஏற்படும் வருத்தத்தினாலும், தலைவியின் உண்மை காதலால் பிரிவைத் தலைவன் நீக்கிய போதும், வந்தவழி கூட்டத்தை இகழ்கின்ற போதும், நெட்டு உயர்த்து வருந்துகின்ற போதும், தலைவன் தன்னடைய கருத்துக்களை எடுத்துரைத்து தலைவியை தெளிவிக்கும் இடத்திலும், அச்சம் மிக்க இடத்தும், தலைவன் தலைவியை பிறிந்து இடத்து கலங்குகின்ற போதும், தலைவனை மீண்டும் பெற்றவழி மகிழ்கின்ற போதும், தோழி, தான் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளாத போதும், தலைவியின் காதலை அறிந்து வீட்டில் பெற்றோர் சிறை வைத்தபோது தன் தலைவனோடு திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தைத் தோழியிடம் கூறுகின்ற போதும் தலைவியின் கூற்றுகள் களவு வாழ்க்கையில் நடைபெறும் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தலைவி தன் நெஞ்சோடு பேசிக்கொள்கின்ற போதும், தன் உயிர் போகும்படியான தான் விரும்பிய தலைவனை விடுத்துத் தனக்கு வேறொருவனோடு திருமண ஏற்பாட்டைப் பெற்றோர் செய்கின்ற போதும், செவிலி போன்றோர் இவளைக் கூர்ந்து பார்கின்ற போதும், தன் இயல்பான நிலையில் இருந்து புற மாற்றத்தை மறைக்கின்ற போதும், ஐவகை பொறிகளால் ஏற்பட்ட புணர்ச்சியைத் தெரிந்து, ஒத்த கேண்மையாளாகத் தோழி, தலைவியின் தன்மையை நாற்றம் தோற்றம் போன்ற எண்வகை நிலையால் தெரிந்த இயல்பின் கண்ணும், தான் விரும்பிய தலைவியை அடைய தலைவன் மடலேறுவேன் என்று கூறிய

பொய்மையின் போதும், செயலற்ற தோழி தலைவியின் கண்ணீரைத் துடைக்கின்ற போதும், பெற்றோர் முருகனை அழைத்து வந்து தலைவிக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்ற போது ஏற்படுகின்ற அச்சத்தின் போதும், தன்னுடைய களவினை பிறர் அறிந்து கொண்டபோதும், தன் இல் செறித்து காத்த போதும், தலைவன் பிழையில்லை தன் பிழையே என்று கருதிய இடத்திலும், அவன் நிலைத்த பண்புகளைத் தலைவி அறியும்போதும், காலமும் வழியும் தந்த இடரால் துன்பம் வந்தபோது மனஅழிவு ஏற்பட்ட போதும், அவா மிகுகின்ற பெருமை சான்ற மகிழ்ச்சியின் கண்ணும், தன் வயின் உரிமையும் தலைவன் இன்னும் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் காலம் தாழ்த்துவதால் அவன் அயன்மையும் போன்ற இடங்களில் களவு வாழ்வில் தலைவி கூற்று நடைபெறுகின்றது என்பதைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது. இதனை தொல்காப்பியர்,

“மறைத்தவற் காண்டல் தற்காட் டுறுதல்
நிறைந்த காதலில் சொல்லெதிர் மருங்கல்
வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தெதிர் கோடல்
.....
காமஞ் சிறப்பினும் அவனறி சிறப்பினும்
.....
அன்னவு முளவே ஓரிடத் தான”¹¹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைவிக் கூற்று நிகழ்வினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதனை முல்லைக்கலியில்,

“தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி எம்ஆயர்
வேந்தாட்டு அரவத்து நிற்பெண்டிர் காணாமல்
காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையுள் நிற்பெண்டிர் கேளாமை
ஆம்பற் குழலாற் பயிர்பயிர் எம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ் செய்தேங் குறி”¹²

என்பதன் மூலமாக களவு வாழ்வில் தலைவிக் கூற்று நிகழ்வதைக் காணலாம்.

தலைவியின் கூற்றானது தலைவன், தோழி, செவிலி, வாயில்கள் ஆகியோர்களிடம் அமைந்திருப்பதனை சங்க இலக்கியங்களின் மூலமாக அறியலாம்.

பாங்கன் கூற்று

தலைவன் தலைவி கூற்றினைப் போலவே பாங்கனின் கூற்றும் களவு வாழ்வில் பன்னிரெண்டு வகையில் அமையும் என்பதை அறியலாம். இதனை தொல்காப்பியரும்,

“பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப”¹³

மேற்கூறிய நூற்பாவில் பாங்கன் கூட்டம் பன்னிரெண்டு வகையில் நடைபெறுவதை உணரலாம்.

இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், “பலவகை மனத்திற் பாங்கராயினார் துணையாகுமிடம் இத்துணையென வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று. பாங்கராயினர் துணையாகக் கூடும் கூட்டம் பன்னிரண்டு வகையென்றவாறு. பிரம்மம் முதலிய நான்கும், கந்திருவப் பகுதியாகிய களவும், உடன்போக்கும் அதன்கண் கற்பின் பகுதியாகிய இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் காதற்பரத்தையும் அரசும் முதலாகிய மூன்றுமென இவை” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

காமம் சாலா இளமையோள்வயின் ஏமம் சாலா இடும்பை எய்திய தலைவனை அளவோடு கூட்டுவது. காமக் கூட்டத் தொடக்கத்தில் காட்சி ஐயம் துணிவு நிகழ்ந்தவுடன் மேலும் புணர்ச்சிக்கு முயலாமல் பாங்கனைக் கொண்டு கூடலாம் என எண்ணித் தலைவன் பாங்கனை அணு அவனால் கூடுவது இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர் இடந்தலைப்பாடு கொண்டோ கொள்ளாமலோ பாங்கன் நிமித்தமாகக் கூடுவது.

தோழி களவொழுக்கத்தில் உடன்போக்கிற்குத் துணை நிற்பதுபோல் பாங்கன் துணை நிற்க உடன்போவது களவொழுக்க முடிவில் தலைவன் தலைவியின் உற்றார் உறவினருடன் பேசி, மணவினை நிகழ்ச்சிக்குத் துணையாக நிற்க மணந்து கூடுவது போன்றவற்றின் மூலமாக களவு வாழ்க்கையில் காணமுடிகிறது. ஆனால் பாங்கன் அதிகமாக பேசவில்லை. தலைவனே பாங்கனிடம் கூற்று நிகழ்த்துகின்றான் என்பதை சங்கப் பனுவல்களின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. இதனை நக்கீரனார் தனது பாடலில்,

“பெருவரை மிசையாது நெடுவெள் அருவி
முதுவாய் கோடியர் முழவின் ததும்பி
சிலம்பின் இழிதரும் இலங்குமலை வெற்ப
நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
நன்று என உணரார் மட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும் பேதைமைத்தே”¹⁴

என்னும் பாடலில், பெரிய மலையின் உச்சியில் உள்ளதாகிய நெடி யவெள்ளிய அருவி, அறிவு வாய்த்தலையுடைய கூத்தர்களின் முழவு ஒலிப்பதைப் போல ஒலித்துப் பக்கமலைகளில் கீழ் இறங்கி வீழும். இத்தகைய விளங்கும் மலைக்குப் பகுதியின் தலைவனே, காமம் என்பது தன்னைச் சிறிதும் நன்மையுடையது என உணரும் அறிவில்லாதவரிடத்தும் சென்று தங்குகின்ற பெரிய அறிவில்லாமையை உடையது. ஆதலின் அது வெறுக்கத்தக்கது என்று தலைவனுக்கு அறிவுரை

கூறும்போது பாங்களின் கூற்றினை காண முடிகின்றது. மற்ற பெரும்பான்மையான இடங்களில் தலைவனே பாங்களிடம் கூற்று நிகழ்த்துகின்றான்.

தலைவிக்கு அவளுடைய இன்ப துன்பத்தை கூறுவதற்கு தோழி உள்ளதைப்போல, தலைவனுக்கு உறுதுணையாகப் பாங்கள் இருப்பதை பாங்கள் கூற்றின் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், பாங்கள் கூற்றினை,

“ஆங்ஙனும் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயின்
பாங்க னோரறிற் குறிதலைப் பெய்தலும்
..... தலைப் பெயல் மரபே”¹⁵

என்ற இறையனார் களவியல் நூற்பாவின் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

பாங்கள் நிமித்தத்தை வெள்ளைவாரணர் “இது களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தலைவி இருவரும் கூடுதற்கு நிமித்தமாவன பன்னிரெண்டு என்பர் ஆசிரியர். எ-று. அவையாவன காட்சி ஐயம் துணிவு என இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னர்க் கூறிய மூன்றும், குறிப்பறிதலின் பயனாய்த் தோன்றும் வேட்கை முதல் சாக்காடு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதும் ஆகும். இவை பன்னிரெண்டுமே அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்தினை மருங்கிற் காமக் கூட்டத்திற்குக் காரணமாவனவாதலாற் பாங்காம் நிமித்தம் எனப்பட்டன. பாங்காம் நிமித்தம் என்பது பாங்கு ஆம் நிமித்தம் எனப்பிரியும். பாங்கு - துணை. நிமித்தம் காரணம். பாங்கா நிமித்தம் என்பதே ஏடெழுதுவோரால் ‘பாங்கர் நிமித்தம்’ எனப் படிக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையில் தலைவனோடு அவனுடைய காதலை கற்பாக மாறும் வரை பாங்கள் உறுதுணையாக இருந்து கூற்று நிகழ்த்துவதையும், கற்பிற்கும் அவன் துணையாக விளங்கியதை சங்கப்பனுவல்களின் மூலமாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

பாங்கள் கூட்டத்தின் நிகழ்வினை நம்பியகப்பொருள்,

“சார்தல் கேட்டல் எதிர்மறை
நேர்தல் கூடல் பாங்கியற் கூட்டல் என்று
ஆங்குஎழு வகைத்தே பாங்கற் கூட்டம்”¹⁶

என்றும், மேலும்,

“தலைவன் பாங்கனைச் சார்தலும் பாங்கள்
தலைவனை உற்றது வினாதலும் தலைவன்
உற்றது உரைத்தலும் கற்றறி பாங்கள்
..... பாங்கியற்
கூட்டலும் என்றாங்கு ஈட்டுறால் ஆறும்
காட்டிய பாங்கற் கூட்டத்து விரியே”¹⁷

என்ற நூற்பாக்களின் மூலமாக தலைவன் பாங்கன் உதவியால் தலைவியைக் கூடும் கூட்டம் பாங்கற் கூட்டமாக இருபத்து நான்கு விரிகளை உடையதை உணரமுடிகிறது.

தலைவன் தன் உள்ளத்தை தலைவியிடம் பறிகொடுத்துவிட்டு அவளை நினைத்து பாங்கனிடம் புலம்புகின்றான். “பாணர்கள் பரிசிலாகப் பெற்ற விரிந்த கழுத்து மயிரைக் கொண்ட நல்ல குதிரையின் கவிந்த காற்குளம்பு மோதுதலால் செப்பமாக்கப்பட்ட மலையின்கண் உள்ள சிறிய வழியில், இளைக்காமல் இரவலர் ஏறுகின்ற பொறையின் புகழ் மிக்க கொல்லிமலையின் உயர்ந்த இடத்தே அகன்ற இலையையுடைய காந்தளின் அசையும் பூங்கொத்துகளில் வண்டுகள் பாய்ந்து தேனை நுகரும் அத்தகு தேனடைகள் உள்ள அம்மலையில் தெய்வத்தாற் செய்து வைத்த செயற்கைத் தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட பாவை போன்ற அத்தலைவி என்னைக் கொலை செய்யும் வண்ணம் ஆராய்ந்து அறிந்தனள். அவளால் துன்பம் மிகுதியாயிற்று. இத்தகை என் வருத்தத்தை நீ கண்ணாற் கண்டும். அவளுடன் கூட்டுவிக்கும் முயற்சியை செய்யவில்லை எனின் அ.து உன்னால் வந்தன்று என் ஊழ்வினையால் வந்ததென அவ்வுழ்வினையே என்று தலைவன் பாங்கனிடம் கூறுவதை,

“பரிசில் பெற்ற விரி உளை நல்மான்
கவி குளம்பு பொருத கல் மிசைச் சிறுநெறி
இரவலர் மெலியாது ஏறும், பொறையன்
உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லி குடவயின்
அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து
பறவை இழைத்த பல் கண் இறாஅல்
தேனுடை நெடுவரை தெய்வம் எழுதிய
வினை மாண் பாவை அன்னோள்
கொலை சூழ்ந்தனனால் நோகோ யானே”¹⁸

என்பதன் மூலமாக தலைவன் பாங்கனிடம் நீயே என் காதலை சேர்த்து வைக்கவில்லை என்றால் அந்த ஊழினை தான் கறைகூற வேண்டும் என்று கூறுவதன் மூலம் பாங்கன் கூற்றின் சிறப்பினை உணரலாம்.

பாங்கன் கூற்று என்பது களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாக விளங்குவதை நாம் காணமுடிகிறது. வ.சுப. மாணிக்கனார், “அற்றாள் தன் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வியின் ஆகத்தைத் தழுவும் நாளே என்றும், அதன்பின் வீண் வாழ்க்கை சிறுபொழுதும் வேண்டாம் என்றும், ஆராக் காதலால் தன் நண்பன் அதிரும் குறிக்கோளைச் சொல்லுகின்றான் கேளிர் கேளிர் என்று தோழனை அன்பு தோன்ற அடுத்தடுத்து விளித்தல் காண்க. உண்மை நட்பு மறுப்பறியாது. பாங்கற் கூட்டம் பற்றி 27 பாடல்கள் உள. இவற்றுள் பாங்கன் கூற்றாய் வருவன இரண்டே (குறுந்.78, 204)

எஞ்சிய இரபத்தைந்தும் தலைவன் கூற்றாவன்”¹⁹ என்று கூறுவதன் மூலமாக களவில் பாங்கள் கூற்றினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

மேற்கூறிய வகையில் களவில் தலைவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை அடைந்து இன்பமாக வாழ்வதற்கு துணையாகப் பாங்கள் கூற்றானது அமையும் என்பதை தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது.

தோழிக் கூற்று

சங்க இலக்கிய களவு வாழ்க்கையில் உள்ள பாடல்களில் பெரும்பான்மையான கூற்றுக்கள் தோழியின் கூற்றாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. தோழியின் கூற்று நடைபெறுவதை தொல்காப்பியர் அகத்தினையியலில்,

“தலைவரும் விழும நிலை எடுத்துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்மையும் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை நொக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுக லுழற் தோளை
அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி
வன்பறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு
என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின்
ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன”²⁰

என்ற நூற்பாவின் மூலமாக தலைவிக்கு வருகின்ற துன்பத்தை எடுத்துக் கூறுகின்ற போதும், தலைவன் தலைவியை உடன் போக்கிற்கு அனுப்பிவைக்கின்ற போதும், தலைவனை பொருள் பிரிவு போன்றவற்றிற்கு விடம்கும் போதும், உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவி இருவரும் செல்லும் போது வழியில் ஏற்படும் துன்பங்களைப் பற்றி கூறும் போதும், நற்றாய், செவிலி, கண்டோர் ஆகியோர் கூறிய வாய்மை, பொய்மை செய்திகளைக் கேட்டு அவர்கள் உற்ற துயரை நீக்குமிடத்தும்,

தலைவன் பிரிந்து சென்றதனால் அவனை நினைத்து வருத்தமுற்று இருக்கின்ற தலைவியை, போனதை மறந்துவிட்டு கடந்ததைக் கூறி தலைவன் அன்பை வற்புறுத்தும் போதும் இதுபோன்ற பல்வேறு நிலைகளில் தோழியின் கூற்றுக்கள் நிகழ்வதை அறியலாம்.

களவுப் பாடல்களில் 481 பாடல்கள் தோழியின் கூற்றாகவே அமைந்திருப்பதை சங்கப் பனுவல்கள் மூலமாகக் காணமுடிகிறது. தலைவனடைய காதலை தலைவிக்கு எடுத்துரைத்து அவளின் இசைவை பெற முயற்சிப்பதை, “தோழி வாழ்வாயாக! மாயோனைப் போன்ற பெரிய மலைப் பக்கம். அங்கு, அவனுக்கு முன்பிறந்த

வெள்ளை நிறத்தவன் ஆன பலதேவனைப் போன்று வெண்மையாய் விளங்கும் அருவிகள். அத்தகு மலைக்குரிய தலைவன் நாள்தோறும் நம் புனத்தின் பக்கத்தே வந்து நம்மை விரும்பி வருந்தினான்' என்று கூறும் எனது உண்மையான உரையைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. என்னைக் கேட்பதை விடுத்து நீயும் அவனை நோக்குவதுடன் உன்னிடத்து அன்பு கொண்ட தோழியரோடும் ஆராய்ந்து அறியத்தக்கது இதுவென அறிந்து பின்பு அளவளாவுக" என்று கூறுவதைக் காணலாம். கபிலர் தனது பாடலில் இதனை,

“மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்
வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி
அம் மலைகிழவோன் நம் நயந்து என்னும்
வருந்தினன் என்பது ஓர் வாய்ச் சொல் தேறாய்
நீயும் கண்டு நுமரோடும் எண்ணி
அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும்”²¹

என்று தலைவியின் மனநிலையை மாற்ற தோழி முயற்சிப்பதைக் காணலாம்.

தோழிக்குக் கூற்று நிகழுமிடத்தைத் தொல்காப்பியர் களவியலில் சுட்டுகிறார்.

“நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வருஉம்
உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர் பொருள் நாட்டத் தானும்
.....
அங்கதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையினும்
தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன”²²

என்ற நூற்பாவில், தலைவியின் மேல் நறுமணம் விரவிக்கமழும் மணமும், தோற்றத்தில் மாற்றமும் ஒழுக்க வேறுபாடும், உண்டி சுருக்கலும், செயல் மாற்றங்களும், செய்வினைகளை மறைத்தலும், தனியே செல்லலும், தனியே துயில்தலும், மேற்கூறிய உணர்ச்சி ஏழும் உணர்ந்தபின், தோழி உண்மையானும் பொய்யானும் பல பொருள்கள் பற்றிப் பேசி அவள் உண்மை நிலை அறியும் விரப்பத்தானும், தோழியிடம் தன் குறைகளைக் கூற முயன்ற தலைவனை தெரியாதாள் போல் மாற்ற முயல்கின்ற போதும், உலக வழக்கப்படி தலைவியை மணம் செய்துகொள்க என்று கூறும் போதும், என்னால் இயலாது அகல முயலும் போதும், தலைவியிடமே நேரே அறிவித்துப்பின் என்னிடம் வா என்கின்றபோதும், தலைவிக்கு பேதைமையை ஏற்றிக் கூறுகின்ற போதும், முன்போல் முயல்க என

உரைக்கின்ற போதும், அஞ்சி அச்சுருத்துகின்றபோதும், வந்த தலைவனைப் பொய்கூறிப் பொறுத்த காரணத்தை அறிந்த இடத்திலும், காதலில் தலைவனும் தலைவியும் இணைந்த பின்பு அவனிடம் வணங்கி பேசுகின்ற போதும், தலைவனுடைய குறையைத் தலைவியிடம் கூறுகின்ற போதும், மறைத்த தலைவியின் முதல் மூன்று கூட்டங்களை உணர்ந்து பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளின் போதும், தலைவி உடன்பட்டதைத் தலைவிடம் கூறும் போதும், பலரும் அறிந்தால் நகைப்பிற்கு இடமாகுமெனக் கூறுகின்ற போதும், தலைவன் கூட்டத்தை வேண்டுகின்ற போதும், பிரிவு வேண்டுகின்ற போதும், தலைவி விருந்து புறந்தருதலை விரும்பிய இடத்தும், கூடியதை அறிந்த தோழி அறியாதாற் போல் நின்ற மடச்சிறப்பின் போதும், தலைவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்க எனக் கூறுமிடத்தும், செங்கடு மொழியாள் தலைவன் குறையைக் கூறி அன்பு நெகப் பிரிந்தோளாகிய தலைவியின் வழிச்சென்று அன்பை வற்புறுத்தற் கண்ணும், தலைவன் வரும் வழிக்கண் ஏற்படும் தீமையால் ஏற்படும் கலக்கத்தின் போதும் கூற்றுக்கள் நிகழும்.

மேற்கட்டியவையன்றி, காவல் கடுமையானதால் செயலற்ற இடத்தும், இடம் காலம் இவற்றைக் கூறாது விலக்கும் நிலையும், தலைவனது நாடு, ஊர், இல், குடிப்பெருமை, பிறப்பு, சிறப்பு இவற்றை நோக்கி அ வன் சொன்னதைக் கேட்டு வரைதல் வேண்டுகின்ற போதும், தாயாரின் ஐயச் செய்கையை மாற்றி உண்மையைக் கூறுகின்ற போதும், அவள் காப்பு மிகுதியால் நிலையை ஆய்கின்ற போதும், பிறன் வரைவினை இவள் தமர் மறுக்கும் போதும், முன்னிலை அறத்தொடு நிலை என்ற இரு வகையால் குற்றம் நிற்கிய சொல்லைத் தாயிடம் உணர்த்தும் போதும் மணத்திற்கு உடன்பட்டபின் தலைவனை விரைவுபடுத்தக் கோரும் போதும், தலைவியைக் காத்திருக்குமாறு வற்புறுத்துவது உளப்பட சிறப்புற வந்த முபத்திரண்டு வகையாக தடுத்தற்கரிய சிறப்பினையுடைய தோழி கூற்றுக்கள் அமையும் என்பதை அறிந்துகொள் முடிகிறது.

தலைவன் தலைவிக்குள்ள காதலை சிறப்பானதாகவும் எவ்வித இடையூறின்றியும், இடையூறு ஏற்பட்டாலும் அதனைத் தீர்த்து இருவரின் காதலை கற்பாக மாற்றும் வரை தோழியின் பங்கு சிறப்பு பொரந்துவதாக அமைவதைக் காணலாம்.

வ.சுப. மாணிக்கனார் தோழிக் கூற்றின் சிறப்பினை, “சங்க இலக்கியத்தில் 882 களவுப் பாடல்கள் உள. இவற்றுள் 40 பாடல்கள் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் என்ற மூன்று வகைக்கும் உரியன. எஞ்சிய 842 பாடல்கள் 95 விழுக்காடு தோழியற் புணர்ச்சி என்னும் ஒரு வகைக்கே உரியன. இதனால் தோழியின்றி களவொழுக்கம் நீளாது என்பதும் தெளிவாகின்றது”²³ என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

டாக்டர் மு.வ. அவர்களும் காதல் வாழ்வில் தோழி கூற்றின் சிறப்பை, “தலைவன் தலைவியைக் கண்டு காதல் கொண்ட பிறகு, அந்த உறவை மேலும் வளர்த்துப் பழகுவதற்குத் துணையாக இரந்து உயிர்த் தோழியாகப் பழகியவள் அவளே. தலைவன் ஒருநாள் தோழியிடம் சென்று தன் காதலை எடுத்துரைத்து அவளுடைய உதவியைக் கோரினான். அவனுடைய உண்மை நிலை அறிந்த தோழி தலைவியும் அவனிடம் காதல் கொண்டிருப்பதை எடுத்துரைக்கின்றாள்”²⁴ என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

தலைவியைக் காண இரவில் வந்து செல்லும் தலைவனை ஒரு நாள் தோழி வரும் வழியில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் நயமாகக் கூறி அதனால் நீ விரைவில் அவளை மணந்துகொள் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனைக் கபிலர் தனது பாடலில்,

“கான மான் அதர் யானையும் வழங்கும்

வான மீமிசை உருமுநனி உரறும்

அரவும் புலியும் அங்கதகவு உடைய

.....

ஊதல் வேண்டுமால் சிறிதே வேட்டொடு

வேப்பயில் அழுவத்துப் பிரிந்தநின்

நாப்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே”²⁵

என்று தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள காதலை ஊரறிய திருமணம் செய்து வாழவேண்டும் என தோழி கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காட்டுகின்றார். தோழியின் கூற்று களவில் சிறப்புற்று இருப்பதை உணரமுடிகிறது.

செவிலித்தாய் நற்றாய் கூற்றுக்கள்

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையில் செவிலி நற்றாயின் கூற்றுக்களும் இன்றியமையாதனவாக அமைந்துள்ளது. தலைவியின் செயல்பாடுகளில் மாற்றத்தைக் காணும் போதும் தலைவியின் காதலை தோழியின் மூலம் அறிந்து நற்றாயிடம் தெரிவிக்கின்ற போதும் தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றதை எண்ணி துன்பப்படுகின்ற நிலையிலும் செவிலித்தாயின் கூற்றுக்கள் களவு வாழ்க்கையில் நடைபெறுவதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. களவில் செவிலிக்கூற்று நிகழ்வதை தொல்காப்பியர்,

“களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்

அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்

கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியனெ இருவரும்

.....

கற்பின் ஆக்கத்து நிறற்ற கண்ணும்

பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்

**இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்
இன்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியொடு
அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன்”²⁶**

என்ற நூற்பாவின் வழி காதல் வாழ்வில் செவிலிக் கூற்று நிகழ்வதை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர் “மேற் றலைவற்கு தலைவிகுந் தோழிக்குரிய களிவியெல்லாங் கூறி இனிச் செவிலிக்குரிய களவி யுணர்த்தல் நுதலிற்று.

களவலராதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று கிளவியும் அத்தன்மைய பிற கிளவியும் களவு காலத்துச் செவிலியின் மேலன என்றவாறு. இவற்றுள் தோழியை வினாதலென வேறொரு களிவியாக ஒதினாராயினும், அதன் முன்பு நிகழும் கிளவியெல்லாம் அவளை வினாதற்குக் காரணமாதலின் அவை யீண்டுப் பதின்மூன்றென வெண்ணப்பட்ட வென்க” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

தலைவியின் களவு வெளிப்பட்ட போதும், களவொழுக்கம் தலைவியின் மெய்யின் வழி வெளியான போது, தலைவியின் பெண் தன்மை மிக்க போதும், கட்டு, கழங்கு, வெறியாடல் போன்றவற்றால் செய்தி தெரிந்த போதும், வெறியாடச் சென்ற போது தோழியால் இடையூறு நேர்ந்த இடத்திலும், தலைவி கனவில் அரற்றுதலை அறிந்த போதும், தோழியை வினாவும் போதும், தலைவியின் நன்மைக்காகத் தெய்வத்தை வாழ்த்துமிடத்தும், உடன்போக்கு நிகழ்ந்த பின்பு தோழியொடு இணைந்து தலைவியின் கற்பின் ஆக்கத்திற்குத் துணைநிற்கும் போதும் தலைவியைப் பிரிந்த காலத்தும், மகள்நெஞ்சு திண்மையான போதும், தலைவன் தலைவி குடிப்பெருமையை நினைக்கும் போதும் போன்ற இடங்களில் செவிலியின் கூற்றுக்கள் நிகழ்வதை அறியமுடிகிறது.

தோழி எப்படி தலைவிக்கு முழு உரிமை உடையவனோ அதைப்போல செவிலி நற்றாய்க்கு முழு உரிமை உடையவளாக விளங்குகிறாள். தலைவியைத் தன்னுடைய மகளைப் போன்று பேணி காத்து நடத்தி வருவாள். களவு வாழ்வில் தலைவியின் செயல்பாடுகளில் மாற்றம் காணும் முதல் உடன்போக்கு நிகழ்கின்றவரை செவிலியின் கூற்றுக்கள் களவில் நடைபெறுவதை உணரலாம்.

தனது மகள் ஒரு தலைவனோடு காதல் புரிவதாக ஊர் மகளிர் பழிச்சொல் தூற்றுவதைக் கேட்ட செவிலித்தாய் தனது மகளாகிய தலைவியின் தோழியிடம் “அச்சம் மிகுவதற்குக் காரணமாகிய கொல்லிமலை பெரிய அணிகலனையுடைய சேரனுக்கு உரியது. கரிய கண்களையுடைய தெய்வத்தால் அம்மலையின் மேற்குபுறத்தில் எழுதப்பட்ட நல்ல இயல்புடைய பாவையைப் போன்ற மெல்லிய இயல்புடையவள் தலைவி ஆவாள். அவள் பரந்த அடிப்பகுதியை உடைய உரலில் பகுத்து வாயால் பாடும் வள்ளைப் பாட்டினைப்பாடி உலக்கையை ஓச்சி இடிக்கும்

போது அயலார் குறை கூறுதலும் செய்வர். இத்தகை அறிவின்மையை உடைய ஊரினர் கூறும் சொற்களுக்காக வரந்தி என்ன பயன்? என்று செவிலி தோழியிடம் கூற்றுநிகழ்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை
ஏதில் மாக்கள் நுவலறலும் நுவலிய
அழிவது எவன்கொல் இப்பேதை ஊர்க்கே?
பெரும்பூண் பொறையன் பேளம் முதிர் கொல்லிக்
கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்கியல் பாவை அன்ன இல்
மெல்கியல் குறுமகள் பாடினள் குறினே”²⁷

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் காதல் நிலையை அறிந்த செவிலித்தாய் தோழியிடம் வினாவுவதை அறியமுடிகிறது.

தான்பேணிக்காத்து வளர்த்த தலைவி தன்குடும்பத்திற்கு தெரியாமல் களவில் ஈடுபடுவதை ஊரவரின் சொற்களின் மூலம் அறிந்து தன் மகளா இப்படி செய்வாள் என்ற பதற்றத்தில் தோழியிடம் வினாவுவதை உணரமுடிகிறது.

செவிலிக்குக் கூற்று நிகழ்வதை, “இது செவிலிக்குக் கூற்று நிகழுமாறு கூறுகின்றது. அக்கூற்றுச் செவிலி தானே கூறப்படுவனவும், தலைவியிற் தோழியுங் கொண்டு கூற்றாகக் கூறப்படுவனவுமென இருவகையாம். இக்கூறப்பட்ட பதிமூன்று கிளவியும் அவை போல்வன பிறவுஞ் செவிலி தானே கூறப்படுவனவுந் தலைவியுந் தோழியும் அவள் கூற்றாயக்க் கொண்டெடுத்து மொழியப்படுவனவுமாய்ச் செவிலிக்குரியவாம் ‘இன்னவகை’ என்றார். தன் கூற்றங்கொண்டு கூற்றுமாய் நிகழுமென்றற்கு” என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

செவிலிக்குக் கூற்று நிகழுமிடத்தினைக் கயமனார் பின்வரும் பாடலில் புலப்படுத்துகின்றார்.

“பாலும் உண்ணாள் பந்துடன் மேவாள்
விளையாடு ஆயமொடு அயர்வோள் இனியே
எளிது என உணர்ந்தனள் கொல்லோ முனிசினை
ஓமைக்குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்
வேனிற் குன்றத்து வெவ்வறைக் கவாஅன்
மழை முழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும்
கழை திரங்கு ஆர்இடை அவனொடு செலவே”²⁸

என்பதன் வழி, தன் மகளை நினைத்து செவிலித்தாய் மனம் வருந்தி புலம்புவதைக் காணமுடிகிறது.

இன்றும் களவில் ஈடுபட்டு தன்மகள் தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள் என்பதனை அறிந்து தாயின் உள்ளம் பல்வேறு வகையில் புலம்புவதையும், அவை பற்றி நெருங்கிய பலரிடம் கூற்று நிகழ்த்துவதையும் அப்போது அவள் பெருமையும் சென்றவீட்டில் எப்படி வாழ்வாளோ என்று கூறுவதையும் காணமுடிகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் தாயின் கூற்றும் செவிலியின் கூற்றும் ஒரே நிகழ்வுகளிலே நடைபெறுவதை சங்கப் பனுவல்களில் காணமுடிகிறது. இதனை தொல்காப்பியர்,

“தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் படினே”²⁹

என்பதன் மூலம் நற்றாய்க்கும் செவிலிக்கும் ஒரே வகையான கூற்று நிகழ்வதை அறியலாம். இதற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், “இது நற்றாய்க்கு உரியதோர் இலக்கணமுணர்த்தல் நுதலிற்று. செவிலியுணர்வோடு உடம்பட்ட உள்ளத்தளாயின் நற்றாய்க்கும் மேற்சொல்லப்பட்டவை எல்லாம் வரையப்படா வென்றவாறு.

உணர்வுடம்படுதலாவது, தலைவியை உற்று நோக்கம் நிகழ்ந்த வழியின்றித் தானும் செவிலியைப் போல உற்று நோக்காளென்று கொள்க. இப்பொருள்மேற் கிளவி வருவன உளவெனுஞ் செவிலியைப் போல வொருப்பட்ட வுள்ளத்தாயின் அவள் கண்ணும் இக்கிளவியெல்லாம் நிகழும் என்றவாறு. உடம்படாதவாறு என்னையெனின், யாரிடத்தும் மக்களை வளர்ப்பார் செவிலியராகலானும் தமக்குத் தம் இல்லற நிலைக்குக் கடவ பகுதியான அறனும் பொருளும் இன்பமும் வேண்டுதலானும் கூற்றொடு வேறுபாடு தோன்றாது” என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றத் தலைவியை நினைத்து தாய் சொல்லியது, “அவளடைய தொய்யில் எழுதிய வனைந்து பருத்த இளைய மார்பகங்கள் நோகுமோ என்று நான் அவனை அனைத்திருந்த கையை நெகிழ்த்தினேன். அவள் அதனைப் பொறுக்காது தான் தன்னுடைய பெரிய அமர்த்த குளிர்ந்த கண்கள் நீரை வடிக்கக் கலங்கினாள். வெம்மையாய்ப் பெருமூச்செறிந்தாள். அத்தகைய மென்மையம் கரிய பெரிய கூந்தலும் பெரிய மடப்பமும் உடைய தகுதிமிக்கவள் என்மகள். ஏனைய பருவம் ஒன்றும் எய்தாமல் வேனிற் பருவம் ஒன்றையெ எய்துகின்ற காய்ந்து வாடிய காந்தளையுடைய அழல் வீசுகின்ற நீண்ட சுரம், அங்கு நிற்கவும் நிழலிடம் பெறாமல் குட்டிகளை ஈன்று காட்டில் காவல் செய்திருந்த பெண் புலி மிகவும் பசியுடையது என்று அதன் பசியைப் பொக்க மாலைப் பொழுதில் வழயினிடையில் செல்வாரைக் கொல்லும் பொருட்டு ஆண்புலி நோக்கி நிற்கும். அத்தகைய புன்மை மிக்க சிறிய வழியில் என்மகள் எங்ஙனம் செல்ல வல்லவள்” என கூறுகின்றாள். பூதனார் தனது பாடலில்,

“நின்ற வேனில் உலந்த காந்தள்
அழல்அவிர் நீள்இடை நிழலிடம் பெறாஅது
ஈன்று கான் மடிந்த பிணவுப்பசி கூர்ந்தென
மான்ற மாலை, வழங்குநர்ச் செரீஇய
புலி பார்த்து உறையும் புல் அதர்ச் சிறுநெறி
யாங்கு வல்லுநள் கொல்தானே யான்தன்
வனைந்து ஏந்து இளமுலை நொவகொல் என
நினைந்து கைந்நெகிழ்ந்த அனைத்தற்குத் தான்தன்
பேர்அமர் மழைக் கண்ஈரிய கலுழ
வெய்ய உயிர்க்கும் சாயல்
மைஈர் ஓதி பெருமடத் தகையே?”³⁰

என்ற பாடலின் மூலமாக நற்றாயின் கூற்று வெளிப்படுகிறது.

மகட் போக்கிய தாய் கூற்றினை டாக்டர் குளோரியா சுந்தரமதி, “அகப்பாடல்களில் பொதுவாகப் பாடப்பெறுவது தலைவன் தலைவி தம் அக உணர்வு. இக்கிளவி இதனின்றி வேறாக ஒரு தாயின் மன உணர்வுகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது. அவளது அன்புள்ளத்தை, மகளின் உடன் போக்கால் அவள் மனதில் எழும் உணர்ச்சி அலைகளை வெளியிடும் வாய்ப்பை வழங்கியுள்ளது”³¹ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

இதில் அதிகமாக கயமனார் என்ற புலவர் அதிகப்பாடல்களை பாடியுள்ளார். அவர்க்கு அடுத்ததாக ஓதலாந்தையார் ஐங்குறுநூற்றில் பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

களவில் ஈடுபடும் தலைவி தலைமகனோடு உடன்போக்கியதை உணர்ந்து பெற்ற தாய், வளர்த்த தாய் ஆகிய இருவரும் துன்பப்படுவதும், தலைவியின் மீது கொண்டுள்ள அன்பின் ஆழமும் அவர்களின் கூற்றுக்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றது. செவிலித்தாய், நற்றாய் கூற்றுக்கள் பாலை திணையில் மட்டும் வருவதை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி, செவிலி மற்றும் நற்றாயின் கூற்றுக்கள் மாந்தரின் கூற்றுக்களாக நடைபெறுவதைக் காணமுடிகிறது. களவு வாழ்வின் இறுதியாகவும் கற்பின் தொடக்கமாகவும் உள்ள கண்டோர் கூற்றும் நடைபெறுவதை அறியலாம். கண்டோர் கூற்றினைத் தொல்காப்பியர்,

“பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி
வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும்
ஊரது சார்வும் செல்லும் தேயமும்
ஆர்வநெங்ஈமொடு செப்பிய வழியினும்
புணர்ந்தோர் பாங்கின் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு

அழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினும், ஆங்குஅத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்
சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும்
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப”³²

என்ற நூற்பாவின் மூலம் “செல்லுங்காலமும், வழியும் அங்ஸத்தக்கனவாய் உள்ள குற்றங்களையும், செய்திகளையும் காட்டுகின்ற போதும், அருகிரக்கும் ஊர் பற்றியும் தலைமக்கள் செல்லும் இடம் பற்றியும் ஆர்வமுடன் கூறியபோதும், இணைந்த தலைமக்களுடன் மிகுந்த அன்புடன் தம் மிடத்துத் தங்கச் செய்து விடுக்கும் போதும், தலைமக்களைத் தேடிவந்த தாய் நிலையை உணர்ந்து தடுத்து, பின்விடுக்கும் போதும், மிகத் தூரமான இடத்திற்குச் சென்ற தலைமக்கள் செல்லும்போதும் வரும்போதும் கண்டோர் கூற்றுக்கள் அமையும் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இதற்கு உரை வகுத்துள்ள இளம்பூரணர், “பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும், ஊரது சார்பும், செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெங்஑மொடு செப்பிய வழியினும் என்பது, காலமும் நெறியும் அச்சம் வருமாறு தோன்றி வழுவதலினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது அணிமையும் செல்லும் தேயத்தின் சேய்மையும் ஆர்வ நெஞ்஑மொடு செப்பிய பக்கத்தினும் என்றவாறு” என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைவனும் தலைவியும் காதல் வாழ்வில் இன்புற்று அதன் இறுதியாக உடன்போக்கு செல்லுகின்ற போது அதனைக் கண்ட அறிவர்கள் என்று கூறப்படுகின்ற கண்டோர் அவர்களைத் தேடி வருகின்ற செவிலியிடம் வாழ்வின் உண்மைத் தன்மைகளை எடுத்துரைப்பதாக சங்க இலக்கியங்களில் கண்டோர் கூற்றுக்கள் நிகழுகின்றன. ஒதலாந்தையார் பாலைத்திணையில்,

“அறம்புரி அருமறை நவின்ற நாவின்
திறம்புரி கொள்கை அந்தணீர்! தொழுவல் என்று
ஒண்டொடி வினவும் பேதை அம்பெண்டே!
கண்டனெம் அம்ம சுரத்தினை அவனை
இன்துணை இனிது பாராட்ட
குன்று உயர் பிறங்கல் மலை இறந்தோளே”³³

என்பதன் மூலம் காதல் வாழ்வின் உண்மைகளை எடுத்துரைப்பதாக கண்டோர் கூற்று நிகழ்வதைக் காணலாம். மேலும் உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்து உரைத்த பத்து என்று பாடல்கள் அமைந்திருப்பதையும் அறியமுடிகிறது.

கண்டோர் கூற்றினை ந. சுப்புரெட்டியார், “கண்டோர் என்பார் தன் களவினை உணர்ந்து தன்னை வேற்றவர்க்கு மணம் நிச்சயிக்கப்போகும் போதும், தலைவி

தலைவனுடன் சென்று அவன் மனையில் வரைந்துகொள்ளும் நோக்குடன் செல்லும் போதும் காட்டு வழியில் சந்திக்கும் மாந்தர்”³⁴ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தலைமகனும், தலைமகளும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ள அவர்களை வழியிடைபயில் கண்டவர், இவ்வளவு கடுமையான வழியில் தலைமகளைக் கூட்டிச் செல்லும் தலைமகனின் உள்ள வலிமை போற்றி கண்டோர் கூற்று நிகழ்வதை பெரும்பதுமனார் பாடல் பின்வருமாறு உரைக்கிறது.

“அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்து

ஒலிவல் ஈந்தின் உலவைஅம் காட்டு

ஆறுசெல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த

.....

எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்

காலொடு பட்ட மாரி

மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே”³⁵

என்ற பாடலில் உடன்போக்குச் சென்ற தலைமக்களைக் கண்டு கண்டோர் கூற்று நிகழ்த்தியதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் நம்பியகப்பொருள் ஆசிரியர் கண்டோர் கூற்றினை,

“தீதுடைப் புலவி தீர்த்தலும் அவன்வரல்

காதலிக்கு உரைத்தலும் கண்டோர்க் குரிய”³⁶

என்பதன் மூலம் கண்டோர் கூற்றினை அறியலாம்.

களவில் உடன்போக்கின் மூலமாக தலைவன் தலைவியின் நிலையினையும் அவர்களுடைய தாய்க்கு வாழ்வின் உண்மையையும் காதலின் சிறப்பினையும் எடுத்துரைக்கும் சிறப்பு பொருந்தியவர்களாக களவு வாழ்வில் கண்டோர் கூற்று நிகழ்த்துகின்றனர்.

களவு வாழ்க்கைச் சிறப்புற்று அமையவும் கற்பாக மாறுவதற்கும் மேற்கூறிய அனைவரின் கூற்றுக்களும் களவில் இன்றியமையாதன என்பதை உணரலாம்.

கூற்றுக்களில் குறிப்புமொழி, உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி

களவு வாழ்க்கையில் நிகழும் கூற்றுக்களில் தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோர் தனது கருத்துக்களை கூறுமிடத்தில் வெளிப்படையாகக் கூறாமல் மறைமுகமாகக் கூறுவதற்குக் குறிப்புப்பொருள், உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவை சங்கப் புலவர்களின் சொல்வண்மையையும் தமிழ்மொழியின் ஆளுமைத் திறனை உலகம் அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவியாக அமைகிறது.

குறிப்புமொழி

குறிப்புமொழி கவிதையைத் துய்ப்போருக்குச் சுவையைக் கூட்டித்தரும் சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே அமைவதாகும். கவிதை சுவையினைச் சுவைக்கவல்லவரால் மட்டும் அறியமுடிவது குறிப்புமொழி ஆகும். இதனை வடமொழியில் தொனி என்று அழைப்பர்.

களவில் கூற்று நிகழ்த்துகின்ற போது தான் கூற வந்த செய்தியை நயமாகவும் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படுத்துவதற்கு குறிப்புமொழி பயன் பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

களவில் தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து தன்னோடு பழகி வரும் தலைவனைப் பற்றி தோழியிடம் தலைவி அறத்தொடு நிற்கின்ற போது, “மாட்சிமை பொருந்திய தகுதியையுடைய என் தலைவன் வீரர்கள் கூடி எடுக்கும் வில்விழாவின் கண்ணும், மகளிர் தத்தமக்குரிய மள்ளரைத் தழுவி யாடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தின்கண்ணும், இவையல்லாத பிற இடத்தும் தேடியும் காணக் கிடைத்திலேன், யானும் ஆடுகின்ற களத்திற்குரிய ஒரு மகளே. என் கையிலுள்ள, சங்கறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளையல்களை நெகிழச் செய்த பெருமை பொருந்திய தலைவனும் ஆடுகின்ற களத்திலுள்ள ஒருவனே என்று கூறுகின்றாள்.

இதில் யானும் ஆடுகள மகள் என்பது தலைவனோடு துணங்கை ஆடியதையும், குரிசில் ஆடுமகள் என்பது அத்துணங்கைக்குத் தலைவி தலைக்கை தந்து ஆடியதையும் குறிப்பு மொழியின் மூலமாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். மேலும் தலைவன் தன்னோடு நட்புப் பூண்டமை கூறி நொதுமலர் வரைதல் அறனன்று எனத் தலைவி அறத்தொடு நின்றதையும், மாண் தக்கோன், பீடுகெழு குரசில் என்பன தலைவனை தலைவி உயர்த்தி கூறும் செய்திகளாகும். ஆதிமந்தியின் பாடலில்,

“மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்

மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்

யாண்டும் காணென், மாண் தக்கோனை

யானும் ஓர் ஆடுகள மகளே என்கைக்

கோடு ஈர் இலங்கு வளை நெகிழ்த்த

பீடுகெழு குரிசிலும் ஓர் ஆடுகளமகனே”³⁷

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் கூற்றில் குறிப்பு மொழி அமைந்திருப்பதை அறியலாம்.

ஒருவர் கூறும் கூற்றை வெளிப்படையாக தெரிவிப்பதையே பெரும்பான்மையானோர் கடைப்பிடிப்பர். அதில் சில நேரங்ளில் மங்களம், குழுஉக்குறி, தகுதி வழக்கு, போன்ற இலக்கியவகை சொற்களை கையாள்வதையும் காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகின்ற தலைவன், தலைவி போன்றோர் தங்கள் கருத்துக்களை எண்ணங்களை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவதற்கு குறிப்புமொழியைப் பயன்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

குறிப்புமொழி குறித்து முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், “அசை அழுத்தம், ஒலியழுத்தம், தொடரழுத்தம் என ஒலிக்குமுறை மாறுபாட்டால் சொல் தனக்குரிய பொரள் இழந்து எதிர்பொருள் பயக்கவும் கூடும். உள்ளக் குறிப்பு கேட்பானுக்குப் புலனாகும் வகையிற் கூறுவதுண்டு.

**“அரிதாரச் சாந்தம் கலந்தது போல
உருகெழத் தோன்ற வருமே முருகுறமும்
அன்பன் மழை பெய்த நீர்”³⁸**

என்பது குறிப்பு மொழி. இதனை தெரிந்துமொழி கிளவி என்பார் தொல்காப்பியர்.

களவு வாழ்வில் ஈடுபடும் கூற்றுக்களின் வாயில் வெளிப்படும் கருத்துக்களை சிறப்புப்படுத்துவதற்கு குறிப்புமொழி பயன்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. கற்பவர்கள் தாமே தன்னுடைய அறிவுத் திறனிற்கேற்ப பல்வேறு கருத்துக்களைத் தீர்மானிப்பதற்கும் அச்செய்யுளிலுள்ள நுட்பங்களைக் கண்டு இன்புறுவதற்கும் குறிப்புமொழி துணைபுரிகின்றன. இதனை கோக்குளமுற்றன் பாடலில்,

**“இன்னன் ஆயினள் நன்னுதல் என்று அவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமண் வாழி தோழி நம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பீர்த்து அலர்சில கொண்டே”³⁹**

என்பதில் தலைவி தோழியிடம் “தோழி நம்முடைய தோட்டத்தில் நீர் ஒழுகுகின்ற பசுமையான புதரைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, படர்ந்து தழைத்த, மழைக்காலத்தில் மலரும் பீர்க்கின் மலர்கள் சிலவற்றைக் கையில் ஏந்தி, தலைவரிடம் நெருங்கச் சென்று நல்ல நெற்றியையுடைய தலைவி, இம்மலரைப் போன்ற பசலையை அடைந்தாள் என்று சொல்லுவாரைப் பெற்றால் மிகவும் நல்லது என்று கூறுகின்றாள். இதில் இப்பீர்க்கம் பூக்காண்’ என்பது தலைவியின் தோட்டத்தது என்று கூறுகின்ற போது தலைவன் தலைவிக்கு மட்டும் உரியவன் என்று குறிப்பு மொழியை உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.

களவின் மாந்தர்களின் கூற்றுக்களில் குறிப்புமொழி என்றதனை அமைத்து கற்போரை மேலும் மேலும் தனது சிந்தனைகளைத் தூண்டி கருத்து விளக்கம் பெறுவதற்காகச் சங்கப் புலவர்கள் அமைத்திருப்பதனை அறியமுடிகிறது.

உள்ளுறை உவமம்

அகப்பாடல்களில் ஒருவருடன் மற்றொருவர் கூற்று நிகழ்த்துகின்ற களவு வாழ்க்கையின் போது தங்கள் கருத்துக்களை பெரும்பாலும் உவமையின் மூலமாகவே வெளிப்படுத்துவார்கள். என்பதனை சங்கப்பனுவல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இதனை உள்ளுறை உவமம் என்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியதைக் காணமுடிகிறது.

தொல்காப்பியர் உள்ளுறை உவமத்தை உவமயியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு முன்பே அகத்திணையியலில் உள்ளுறை உவமத்தை,

“உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமமெனத்
தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே”⁴⁰

என்ற நூற்பாவின் மூலம் உள்ளுறைக்கண் வரும் உவமமும் ஒழிந்த உவமும் என இருவகையாலும் திணை உணர்வகை தள்ளாது வரும் என்பதனை அறியலாம். மேலும்,

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்
கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே”⁴¹

என்றும்,

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”⁴²

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் அறியலாம்.

இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், “உள்ளுறுத்துப் பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக என (உள்ளுறுத்தப்பட்ட கருப்பொருளை) உள்ளுறுத்துக் கருதிய பொருள் இதனோடு ஒத்துமுடிஎன உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உவமம்” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“குறுங்கை இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை
பூநுதல் இரும்பிடி புலம்ப தாக்கி
தாழ்நீர் நனந் தலைப் பெருங்களிறு அடூஉம்
கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தேறி
யாம் எம் நலன் இழந்தனமே யாமத்து”⁴³

தலைவன் இரவுக்குறியிடத்தே வந்து நிற்க அதனை அறிந்த தோழி அவன் விரைவில் மணந்துக் கொள்ள வேண்டி, “குறுமையான முன்னங்கால்களை உடைய கொல்லவல்ல பெரிய ஆண்புலி பொலிவு மிக்க நெற்றியையுடைய கரிய பெண்யானை புலம்புமாறு நீரற்ற அகன்ற காட்டின்கண் பெரிய களிற்றைக் கொல்லும் அத்தகு காட்டிடத்ததாகிய மலை பொருந்திய நாட்டினனாகிய தலைவன் உன்னைப்

பிரியமாட்டேன் என்று கூறிய சொல்லை உண்மை எனக் கொண்டு நாம் நம் நலத்தை இழந்துவிட்டோம்” என்று தலைவி கூறுவதாகத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

இதில் வெளிப்படையாகப் பார்த்தாள் யானையைத் தாக்குகின்ற புலி இருக்கின்ற காட்டின் தலைவர் என்னைப் பிரிய மாட்டான் என்று தலைவி கூறுவதைக் காணலாம். ஆனால், யானையைபோல தாக்கி கெள்ளுகின்ற அளவிற்கு வீரம் நிறைந்த புலியைப் போல இந்த ஊரின் பழிச்சொல்லை நீக்கி என் தலைவன் விரைவில் மணம் செய்வான் என்று தலைவி கூறுவதில் உள்ளுறைப் பொருள் பொதிந்துள்ளது.

“கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
ஊழுறு திங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையொடு ஊழ்படு
பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல்
அறியாது உண்ட கடுவன் அயலது
கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது
நறுவீ அடுக்த்து மகிழ்ந்துகண் படுக்கும்
குறியா இன்பம் எளிதின் நின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட”⁴⁴

என்னும் இப்பாடலில், நீர் எதிர்பார்த்து வந்த குரங்கானது தேனை எதிர்பாராமல் உண்டதைப் போல விலங்கு வேட்டைக்கு வந்த தலைவன் எழில் ஓவியமான தலைவியை அடைகின்றான். தேனை அதிகம் உண்ட போதையால் தன்னுடைய தொழிலாகிய மரம் ஏறுதலை விட்டு விட்டு மலரில் படுத்து உறங்குகின்றது. அதைப் போல தலைவனும் களவு ஒழுக்கத்தில் எல்லையற்ற இன்பத்தை அடைகின்றான். அதிலிருந்து விடுப்பட்டு அனைவரும் அறிய தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணாமல் களவிலேயே இன்பம் துய்க்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றான் என்கிறாள் தோழி. இதன் மூலம் தலைவன் விரைவில் தலைவியை மணந்து வாழ வேண்டும் என உள்ளுறையாக குறிப்பிடுவதை காணலாம். தான் கூற வந்த செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் மறைமுகமாக கூறுவதற்கு அகமாந்தர்களுக்கு பயன்பாடாக உள்ளுறை அமைந்ததை உணரலாம். மேலும்,

தொல்காப்பியர் உள்ளுறை உவமையை பொருளதிகாரத்தில்

“உவமப் போலி ஐந்து என மொழிப”⁴⁵

என்று நூற்பாவில் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு உரைவசுத்த இளம்பூரணர், இதற்கு அவையாவன இதற்குவமையில்லை எனவும், இதற்கிது தானே உவமை எனவும் பல பொருளினுமுளதாகிய உறுப்புக்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டு சேர்த்தின் இதற்குவமையாம் எனவும், பல பொருளினுமுளதாகிய கவின் ஓரிடத்துவரின்

இதற்குவமையாம் எனவும், கூடாப்பொருளோடு உவமித்து வருவனவும் என்று விளக்கம் கூறுவதை காணலாம். மேலும்

இந்த ஐந்துவித உள்ளுறை உவமைகளும் வினை, பயன், உறுப்பு, உரு, பிறப்பு என்ற ஐந்தன் ஏதுவாகச் சொல்லப்பெறும் என்பது அவர் கருத்தாகும். தொல்காப்பியர் இதனை

“தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின
வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும்
பிறப்பினும் வருஉற் திறத்த வென்ப”⁴⁶

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிடுவதை காணலாம். மேலும் தலைமகன் களவில் காலம் தாழ்த்துகின்ற போது தோழியிடம் கூறுவதாக சிறைபுறத்தானாக இருந்த தலைவனிடம் தலைவி

“..... பெரிய
கேழல் அட்ட பேழ்வாய் ஏற்றை
பலா அமல் அடுக்கம் புலாவ ஈர்க்கும்
கழை நரல் சிலம்பின் ஆங்கண், வழையொடு
வாழை ஓங்கிய தாழ் கண் அசும்பில்
படு கடுங் களிற்றின் வருத்தம் சொலிய”⁴⁷

என்ற பாடலின் மூலம் தோழியே பிளந்த வாயினையுடைய புலியேறு பெரிய ஆண் பன்றியினைக் கொன்று வீழ்த்தியது மூங்கில்கற் ஒலி செய்யும் மலையிடத்துப் பலா மரங்கள் நெருங்கிய பக்க மலைகளில் புலால் நாளும் படியாக இழுத்துச் சென்றது. சுரபுன்னையோடு வாழை ஓங்கி வளர்ந்துள்ள தாழ்ந்த இடத்தையுடைய நீர் வற்றாத குழியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட கருமையான இயல்புடைய களிற்றியாற்றின் வருத்தம் நீங்க அதன் பெண் யானை அக்களிறு ஏறுவதற்கு ஏற்றப்படியாக அமைந்தது என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றார் என்பது வெளிப்படையான பொருளாகும்.

இதில் உள்ளுறையாக “புலியேறு தான்றுகளும் பொருட்டு ஆண் பன்றியினைக் கொன்று பழ நாற்றத்தையுடைய பலா மரங்கள் செறிந்த பக்க மலையில் புலால் நாளும்படி இழுத்துச் சென்றாற் போல தலைவனும் இன்பம் துய்த்தற் பொருட்டு நம்மைக் கூடி அக்கூட்டத்தாலே புகழ்ச்சியை உடைய தம் குடியை இகழ்ச்சி அடைய செய்தார்” எனத் தலைவி கூறுவது புலனாகும்.

அகமாந்தர்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்துவதற்கும், அவர்களின் பண்பு, துன்பம், எதிர்பார்ப்பு, ஏக்கம், உறுதிப்பாடு ஆகியவற்றை விளக்குவதற்கும் சங்கப் பாடல்களில் அமையப்பெற்ற உள்ளுறை பயன்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. இதனை தொல்காப்பியரும்,

“இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும்

உவம மருங்கில் தோன்றும் என்ப”⁴⁸

என்பதன் மூலம் அகமாந்தர்களின் இன்பதுன்பங்களை வெளிப்படுத்த உள்ளுறை பயன்படும் என்பதை அறியலாம்.

உள்ளுறை அமைக்கும் முறையைப் பற்றி ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்களும் தனது நூலில், உள்ளுறைகளை யார் யார் கூற வேண்டும் என்றும் கூறும் போது எப்பொருளை அமைத்து கூற வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெரும்பாலும் இவ்வுவமம் அகவாழ்வில் நேரிடும் இன்பதுன்பங்களைப் பற்றியே வரும்”⁴⁹ என்று கூறுவதை காண முடிகின்றது.

தலைமகள் தலைவனை அடைய முடியாத நிலையின் துன்பத்தை அள்ளுநர் நன்முல்லையார் தனது பாடலில்

“குக்கு என்றது கோழி அதன் எதில்

துட்கென்றன்று என்றதூஉ நெஞ்சம்

தோள் தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்

வாள் போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே”⁵⁰

என்பதில் கோழி, குக்கு என்று கூவிற்று எனவே அது எனது தோளை மணந்த காதலரைப் பிரியச் செய்யும் வாளைப் போல வைகறைப் பொழுது வந்தது. அதனால் என் தூய நெஞ்சம் துட்கென அச்சம் கொண்டது என பூப்பெய்திய தலைமகள் உரைப்பது வெளிப்படையான பொருளை அறிய முடிகின்றது.

இதன் உள்ளுறையாக தலைவனோடு இன்பம் துய்த்த தலைவிக்கு வாள் போல் பூப்பெய்தியது இருந்தது என்பதற்கு காரணம் மூன்று நாளைக்கு இனி தலைவனின் தோளை தழுவ முடியாத நிலையினை ஏற்படுத்தியதன் கோபத்தின் வெளிப்பாடாக தலைவி குறிப்பிட்டமையை உணரலாம். தனது உள்ள கருத்தை மறைமுகமாக உள்ளுறை பயன்படுத்தியமையை காணலாம். மேலும் உள்ளுறையின் சிறப்பினை முனைவர். கு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தனது நூலில், உவமை கருத்துப் புலப்பாடு செய்யும். உவமை கூரிய கத்தி போன்றது. உள்ளுறை உவமம் ஊசி போன்றது”⁵¹ என்று கூறுவதனைக் காண முடிகின்றது.

அகமாந்தர்களும் தங்களுடைய இன்பதுன்பங்களை நவநாகரிகமான முறையில் அதே வேளையில் கூறுபவர்க்கு உடனடியாக உணர்ந்து கொள்கின்ற வகையிலும் கூற்றுக்களை நிகழ்த்துவதற்கு உள்ளுறை நுட்பமாய்ப் பொருள் விளங்கியதை அறியலாம்.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் களவு வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற செயல்களை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தற்கு உள்ளுறை உவமம் பயனுள்ளதாக அமைகின்றது. களவு வாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் திருமணத்திற்கு முன்பே கூட்டுறவு

நடைப்பெற்றதையும் உள்ளுறை மூலமாக அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. கபிலர் பாடலில் இதனை

“யாருமில்லை தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தா என்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ரால் பார்க்கும்
குருகு முண்டு தான் மணந்த ஞான்றே”⁵²

என்பதில் தலைவி தோழியிடம் “தலைவன் என்னைக் களவில் மணந்த காலத்தில் சான்றாவார் ஒருவரும் இல். தலைவனாகிய கள்வன் ஒருவன் தான் இருந்தனன். அவன் களவுக் காலத்தில் செய்த குளுவினின்றும் தப்புவானாயின், யான் யாது செய்ய வல்லேன். ஓடுகின்ற நீரில் செல்லும் ஆரல் மீனின் வருகையை, உண்பதற்காகப் பார்த்திருக்கும் திணையின் அடியைப் போன்ற சிறிய பசிய கால்களையுடைய நாரையும் இருந்தது என்ற தலைவியின் வெளிப்படையான கருத்து புலனாகின்றது.

தலைவியின் கூற்றில் உள்ளுறையாக தானும் தலைவனும் தனிமையில் இருக்கின்ற போது என்னை மணந்துக் கொண்டார். அதற்கு அவர் மட்டுமே சாட்சி என்றும் ‘தான் அது’ பொய்ப்பின் என்பது தலைவன் தலைவியோடு கூட்டுறவு மேற்கொண்டதை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்து கின்றாள். மணந்து கொண்டு என்பதன் மூலம் இருவரும் கணவன் மனைவியாக இருந்தனர் என்பதை அறியலாம். மேலும் தலைவனே அதை ஒத்துக் கொண்டு மணந்தால் தான் ஒழிய வேறொன்றும் என்னால் செய்ய முடியாது என்பதனால் தலைவனைக் கள்வன் என்று குறிப்பிடுகின்றதையும், அப்போது சாட்சியாக நாரை ஒன்று இருந்தது அதுவும் தன்னுடைய உணவான ஆரல் மீனின் வருகையை பார்த்து கொண்டிருந்தது என்று தலைவியின் கூற்றின் மூலம் தலைவன் தலைவிக்கு நடந்த கூட்டுறவைச் சங்கப் புலவர்கள் உள்ளுறையின் மூலமாக நயமாக எடுத்துரைத்ததை காண முடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு தலைவி திருமணத்திற்கு முன்பே கூட்டுறவு மேற்கொள்ளவில்லை என்று நாம் உறுதியாக கூற முடியாது. ஆனால் அதே வேளையில் சங்க கால களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட அனைத்து தலைவன் தலைவிக்கும் கூட்டுறவு ஏற்பட்டது என்றம் சொல்ல முடியாது. ஒரு சில காதலர்கள் தனிமையும் சூழ்நிலையும் இயற்கையும் துணை செய்த போது தங்கள் நிலையை மீறி இன்பம் துய்த்தனர் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

வ.சுப. மாணிக்கனார் அவர்களும் களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் கூட்டுறவு நடந்திருக்கும் என்பதனை தனது நூலில் “தலைவன் தலைவி உள்ளம் புணர்ந்த பின் உடற்புணர்ச்சிக்கு அவாவதல் முறையே மனம் ஒன்றிய காதலோர் உடல் ஒன்றுதற்குத் தனியிடம் தேர்வர். இடம் வாய்ப்பின் இன்பப்பாயல் கொள்ள

பின் வாங்கார். அரசு விதிப்பினும் மக்கள் எதிர்ப்பினும் வருவது வருக என்று அச்சம் அறியார். இளைய உள்ளங்கள் பெற்றோர்க்கு அஞ்சியோ பிற அச்சங் கொண்டோ புணர்ச்சியைத் தள்ளிப் போட எண்ணா. இடம் வாயாமையின் புணர்ச்சி நிகழாதிருக்கலாம். இடம் வாய்த்தும் தாய் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை முதலான இடையூறுகளால் தடைப்பட்டிருக்கலாம். உள்ளம் கலந்த சில நாட்களில் திருமணம் நடைப்பெற்றிருக்கலாம். களவுக் காலத்து கூட்டுறவே இல்லை என்றும், அது கூடாது என்றும் கூறுவார் கொள்கை பிழையாம். இயற்கையுணர்ச்சிக்கு முரணாம்⁵³ என்று கூறுவதை காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கூட்டுறவு நடைப்பெற்றதை அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை போன்றவற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். (குறுந்.40) இல் தலைவன் தலைவியிடம் நம்முடைய உள்ளம் மட்டுமா கலந்தன? என்று கேட்கின்ற போது உடல்களும் கலந்தன என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. சங்க தமிழ்ப்புலவர் தங்கள் சொல்வன்மையை உள்ளுறை மூலம் வெளிப்படுத்தியதை அறியலாம். மேலும்

களவில் தலைவனோடு அவனை நம்பி தலைவி பழகுகின்றாள். தன்னையே இழக்கின்றாள் அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒரு சில தலைவன் தான் தலைவியோடு அவ்வாறு பழகவில்லை அவள் கூறுவது பொய்யான தகவல் என்று தன்னை நம்பிய பெண்ணை ஏமாற்ற தலைவன் பொய்யையும் குற்றத்தையும் கூறும் போது தான் பண்டைய சான்றோர் அவர்கள் திருமணம் என்ற சடங்குமுறையை ஏற்படுத்தி வைத்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை தொல்காப்பியர்,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”⁵⁴

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், பொய் கூறலும் வழுஉப்பட ஒழுகலும் தோன்றிய பின்னர் முனைவர் கரணத்தைக் கட்டினார் என்று சொல்வர் என்றவாறு இரண்டுந் தோன்றுவது இரண்டாம் ஊழின் கண்ணாதலின் முதலாழிற் கரணமின்றியே இல்வாழ்க்கை நடந்ததென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. பொய்யாவது செய்தனை மறைத்தல், வழுவாது செய்ததன்கண் முடிய நில்லாது தப்பியொழுகுதல், கரணத்தோடு முடிந்த காலையின் அவை இரண்டும் நிகழாவாமாதலாற் கரணம் வேண்டுவதாயிற்று⁵⁵ என்று கூறுவதன் அறியலாம்.

களவில் தலைவன் தலைவியோடு பழகியதை இல்லை என்று கூறகின்ற போது பொய்யையும், பிறகு தன்றிலையில் இருந்து தப்பி ஒழுகுகின்றது வழு. என்றும் கூறப்பட்டதனை அறிய முடிகின்றது. அதன் பிறகு கரணம் என்றும் திருமணம் தோன்றியதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை

“தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனிக்
கரும்பமல் படப்பை பெரும்பெயர்க் கள்ளுர்த்
திருநுதர் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனிலாளன் அறியேன் என்ற
திறனில் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்
முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை
வீறுசால் அவையத் தார்ப்பினும் பெரிதே”⁵⁶

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவன் ஒருவன் தலைவியோடு பழகி இன்பம் துய்த்துவிட்டு பிறகு இல்லை என்று பொய் கூறுகின்றான். அதனை விசாரித்து ஊர் பெரியவர்கள் உண்மை என்று கண்டறிந்து அவனை மரத்தில் கட்டி வைத்து அடித்தனை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியோடு பழகிவிட்டு இல்லை என்று பொய் கூறிய தலைவன் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளதையும் அதன் பின்னே அதனை தடுக்க சான்றோர்கள் திருமண முறையை ஏற்படுத்தினர் என்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இக்கருத்தினை வ.சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதற்கு அவர் “தொல்காப்பியர் கூறும் பொய்யும் வழுவும் காதலர்களிடேத் தோன்றுவன என்று நாம் இதுவரை கருதியிருக்கின்றோமே அது பெருந்தவறு. காதலர்களிடையே பொய்யையும் வழுவையும் அகற்றக் காரணம் வகுக்கப்பட்டது என்று கருதியிருக்கிறோமே அதுவும் தவறு காண். கரணமாவது களவின் வழி வந்த காதலர்க்கும் களவின் வழி வாராக் காதலர்க்கும் அ.தாவது திருமணம் புகும் எல்லார்க்கும் செய்யப்படுவது”⁵⁷ என்று கூறுகின்றார்.

வ.சுப. மாணிக்கனாரின் கருத்தை ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்கள் ஏற்கவில்லை. இது குறித்து அவர் தனது நூலில் “பழங்காலத்தில் மேற்கூறியவாறு தம் வாழ்க்கைத் துணைவரைத் தாமே தேர்ந்தெடுத்து வாழ்க்கை நடத்தி வருங்கால் காலக் கடப்பில் ஒரு சிலர் நெறி தவறி நடக்கத் தலைப்பட்டனர். காதலித்த மங்கையைக் காதலிக்கவில்லை என்று கூறினர். களவொழுக்கம் ஒழுகி வாழ்க்கை நடத்திய பிறகு துணைவியைக் கைவிடவும் செய்தனர். இது கண்ட குலப் பெரியோர்கள் இப்பொல்லாத நோய் பலரிடையேயும் பரவக்கூடுமென்று அஞ்சி ஒருவிதக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர். பலர் முன்னிலையில் தம் பெண்ணைப் பெற்றோர் உடன்பட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு முறையை உண்டாக்கினர்”⁵⁸ என்று கூறுவதை காணலாம்.

பொய், வழு என்பது களவு காலத்தில் தலைவன் தலைவியை காதலித்து இல்லை என்ற கூறுவதும், திருமணத்திற்கு பிறகு அவளை விட்டுவிடுவதும்

என்பதனை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் அ. கிருட்டிணன் அவர்கள் தனது நூலில்

“வளத்தாலும் பண்பாலும் மேனிலை யெய்திய பண்டைத் தமிழகத்தில் புல்லியர் சிலர் இருந்துள்ளதாகக் கூறுவர். அக்கீழ்நிலை மக்களின் களவு வெளிப்பட்ட பின்னர்ப் பொய்யுரைத்தனர். அவ்வாறு பொய்யுரைக்கும் தவறுகள் ஏற்படவே சான்றோர்கள் கற்பு மனத்தில் சில சடங்குகளை ஏற்படுத்தியதாகக் கூறுவர். கற்பு பொய் என்பது ஒருவன் ஒருத்தியிடம் களவொழுக்கம் புரிந்து பின்னர் ஒழுகவில்லை எனப் பொய்யுரைத்தலாகும். வழு என்பது ஒருத்தியுடன் கற்பொழுக்கம் ஒழுகியப் பின்னர் கைவிடலாகும் கரணம் என்பது மணவினை என்று பொருள் பெறும். ஐயர் என்பது குலப் பெரியோர் அல்லது சான்றோரைக் குறிக்கும்”⁵⁹ என்பதன் மூலம் அறிந்துக் கொள்ளலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கூட்டுறவு நடைப்பெற்றது என்பதும் அதில் ஒரு சிலர் தலைவியோடு தான் பழகவில்லை என்று பொய் கூறியதையும் அதன் காரணமாகவே திருமணம் சடங்கு முறை தோன்றியதையும் நாம் தெளிவாக உணரமுடிகின்றது. மேலும் களவு வாழ்க்கையானது மூன்று மாதங்கள் தான் நடைப்பெற வேண்டும். அதற்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது என்று வ.கப. மாணிக்கனார் குறிப்பிடுவர். காரணம் மூன்று மாதத்திற்கு பிறகு தலைவனோடு தலைவி இன்பம் துய்த்தலால் உடலியல் ரீதியாக அக்களவினை வெளிக்காட்டி விடும் என்பதனை உணர்ந்து கொள்ளலாம். மேலும் இக்கருத்தினை கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் தனது நூலில் “களவு ஒழுக்கமானது இரண்டு மாத காலத்துக்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது என்பது மரபு”⁶⁰ என்று கூறுவதன் மூலம் அறிந்துக் கொள்ளமுடிகின்றது.

இன்றைய காதலர்கள் ஆறாம் வகுப்பில் இருந்து காதலிக்கின்றேன் என்றும் பத்தாண்டுகள் ஐந்தாண்டுகள் காதலித்து வருகின்றோம் என்று கூறுவதை கேட்கின்றோம். காதல் என்பது பல ஆண்டுகள் தொடரலாம் ஆனால் அவர்களையிடையே கூட்டுறவு ஏற்பட்டு இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் களவு நீடிக்காது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதனையே சான்றோர்கள் கூறியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

சங்க களவு வாழ்க்கைக்குரியவர்களின் கூற்றுக்களின் மூலமாக சங்கப்புலவர்கள் உள்ளுறையை சிறப்பான முறையில் அமைத்து, வெளிப்படையாக கூற முடியாத செய்திகளையும், மறைமுக கூறுவதற்கு பயன்படுத்தியமையை காண முடிகின்றது. களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கூட்டுறவு நடைப்பெற்றதையும் அவர்களின் கூற்றிலுள்ள உள்ளுறையின் மூலமாகவே அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. ஆகவே உள்ளுறை என்பது கூற்றுக்களில் இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைந்துள்ளதை உணரலாம்.

சுற்றுக்களில் இறைச்சி

சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை உவமத்தைப் போலவே இறைச்சியையும் சங்கப்புலவர்கள் சிறப்பாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். களவில் நிகழும் சுற்றுக்களின் இறைச்சி பொதிந்து இருப்பதனை அறிய முடிகின்றது.

இறைச்சி என்பது மிகவும் நுட்பமானது கவிதைச் சுவையில் ஈடுபடுவோர் கவிதைகளில் அமைந்துள்ள பொருள்களை நுணுகி அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றால் தான் கவிதை அனுபவம் பயனுடையதாக அமையும். அதற்கு இறைச்சி துணை புரிகின்றது. சங்கப் பாடல்களில் சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே குறிப்பாகத் தோன்றும் பொருளே இறைச்சி என்பதாகும். இதனை தொல்காப்பியர்,

“இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே”⁶¹

என்ற நூற்பாவின் மூலம் இறைச்சிப் பொருள் என்பது உரிப்பொருளின் புறத்தாகித் தோன்றும் என்பதை அறியலாம்.

இறைச்சி என்பதனை கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் தனது நூலில், இறைச்சி என்பதற்குத் தங்கியிருப்பது என்பது பொருள் தொல்காப்பியர் இடைச்சுரத்து இறைச்சி, ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சி இறைச்சிப் பொருள்வரின் செய்யுளும் கிளக்கும் என்றெல்லாம் கூறுவது கொண்டு இறைச்சியாவது ஒரு நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள் என்பதறியப்படும். யாண்டும் பரவி நிற்கும் இயற்கைக் கூறுகள் வழியாக அவற்றின் புறமாக நின்று கருத்துணர்தப் பெறுதலே இறைச்சியாகும்”⁶² என்று கூறுவதை காணலாம். இறைச்சி என்பதனை அறிந்து கொள்ள அகலுக்கங்கள் பற்றி மரபுகளும் அதனுடைய கருத்துகளை நுண்மான் நுழைபுலத்தோடு நோக்கினால் மட்டுமே இறைச்சி அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை தெளிவாக உணரமுடிகின்றது. மதுரைப் பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார் தனது பாடலில்,

“அடக்குவம் மன்னோ - தோழி - மடப்பிடி

மழைதவழ் சிலம்பில் கடுஞ்சூல் ஈன்று

கழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவர

வாழைஅம் சிலம்பில் கடுஞ்சூல் ஈன்று

கழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவர

வாழைஅம் சிலம்பில் துஞ்சம்

சாரல் நாடன் சாயல் மார்பே”⁶³

என்று தோழியின் கூற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றார். இதில் உள்ளுறையாக பெண்யானை மேகம் தவழும் மலையில் சூல் ஈன்று அதன் யாக்கையினைக் களிறு தைவர, சிலம்பில் துஞ்சம் என்றது தலைவி தலைவனுடைய வளமிக்க மனையில் மகவினைப் பெற்றுத் தலைவன் அன்பு பாராட்டிச் சிறப்புச் செய்ய இல்லறம்

நடத்துதலை விரும்புவாள் என்ற தோழி கூற்றில் உள்ளுறையாக கூறுவதை காணலாம்.

களவு வாழ்க்கையில் தலைவியின் மன்றிலையையும் விருப்பதையும் எடுத்துஐரக்க இறைச்சி உறுதுணையாக அமைந்துள்ளதை அறியலாம். சங்கப் புலவர்கள் படிப்போரின் சிந்தனை திறனை தூண்டி கருத்துகளை புரிந்துகொள்வதற்கு இறைச்சியை கையாண்டு உள்ளதை அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. மேலும்

“இறைச்சி தானே பொருள் புறத்ததுவே” என்பதன் மூலமாக சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே தோன்றும் குறிப்புப் பொருள் இறைச்சி என்பதனை அறிந்துக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியர் பிறிதொரு பொருள் தோன்ற நிற்குமாறு உள்ளுறையாக ஐந்தினை குறிப்பிடுவர்.

“உடனுறை உவமம் நட்டுநகை சிறப்பெனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே”⁶⁴

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றில் உடனுறை என்பது இறைச்சியும் உள்ளுறை உவமம் ஆகும்.

தலைவிக்கு ஏற்பட்ட காதல் நோயைத் தோழி தனது கூற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதைக் கபிலர்,

“எழாஅஆகலின், எழில்நலம் தொலைய
அழாஅ தீமோ, நொதுமலர் தலையே!
ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த
பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்
நல்ல பெருந் தோளாயே! கொல்லன்
எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்
வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலைக்கட்சி
மயில் அறிபு அறியா மன்னோ
பயில் குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே”⁶⁵

என்று தலைவியிடம் தோழிக்கூற்று நிகழ்வதை காணலாம். இதில் இறைச்சியாக வேங்கை மலர்கள் உதிர்ந்த கூட்டிலிருக்கும் மயில், தினைக்கதிர்களைக் கிளிகள் கொண்டு போவதனை அறிந்திருக்கும் நாம் கொய்து கொண்டு போவதனை அம்மயில் அறியா என்று கிளிகள் கருதியதைப் போல உன் களவொழுக்கத்தை நான் அறிந்து வைத்தும் நான் அறிய மாட்டேன் என்று நீ கருதி மறைத்தாய் என்று தோழி இறைச்சிப் பொருள் நயப்பக் கூறுவதை காணலாம்.

மாந்தரின் கூற்றுக்களில் இறைச்சி புலப்பாட்டு உக்தியாக இடம் பெற்றிருப்பினும் சில அகமாந்தர்களின் கூற்றில் இறைச்சிப் பொருள் மிகுதியாக இடம்பெற்றிருப்பதை சங்க இலக்கியங்களில் மூலம் உணர முடிகின்றது.

“கவிதை சொல்ல வந்த பொருளில் புறத்தே புலப்பட்டு அக்கவிதை சிறக்குமாறு செய்யும் பெற்றி உடையது இறைச்சி. கவிதைக்கு இறைச்சிப்பொருள். பொருள் விளக்கத்திற்கு துணையாக நின்றது. எனவே இறைச்சி இல்லை எனில் கவிதை சிறக்காது” என்று கு. முத்தராசன் தனது நூலில் கூறியுள்ளதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இறைச்சி என்பது கவிதைக்கு இன்றியமையாதது என்பது புலனாகின்றது.

தலைவனை சந்திக்க முடியாத தலைவி காவல் மிகுந்தமையால் தலைவனிடம் சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி “கரிய கொம்புகளை உடைய புன்னையின் சிறு சிறு கிளைகள் தோறும் நறிய மார்களிடத்தே மலரும் காலம் பார்த்து, நுகர்தற்காகச் சுரும்புகள் ஆரவாரிக்கின்றன. ஆரவாரிக்கும் ஓசையுடன் கரிய தும்பிகள் ஒருங்கு இயைந்து நின்றன. இரண்டும் ஒரு சேர இம்மென்று ஒலிக்கும் பெறுதற்கரிய பொருளாகிய முறைமையினை உடைய திருமாமல் பாடலோடு யாழ்சையும் கேட்டுப் பள்ளி கொண்டிருந்தவாறு போன்று எப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய கடலும் ஒலியடங்கி உறக்கம் மேற்கொள்ளும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் நறிய கானல் அதனை அறியாமை உடையே நெஞ்சே” என தலைவி கூற்றில் எடுத்துரைப்பதை

“கருங்கோட்டு நறும் புன்னை மாரசினை மிசை தோறும்
கரும்பு ஆர்க்கும் குரலினோடு, இருந்தும்பி இயைபு உதை
ஒருங்குடன் இம்மென இமிர்தலின், பாடலோடு
அரும்பொருள் மரபின் மால் யாழ் கேளாக் கிடந்தான் போல்
பெருங்கடல் துயில் கொள்ளும் வண்டு இமிர் நறுங்கானல்
.....
வருந்தினை அளிய என் மடம் கெழு நெஞ்சே”⁶⁶

என்ற பாடலின் மூலம் காண முடிகின்றது.

தலைவி தன் எண்ணத்தை இறைச்சிப் பொருளாக “புன்னையின் மலர் மாலும் காலம் பார்த்து வண்டுகள் நுகர்கின்றன அதைப் போல தன்னுடைய தலைவனை தன்னால் நுகர முடியவில்லையே என்று தலைவி கூறுகின்றாள். மேலும் பாடலோடு யாழ் கேட்டுக் கடல் உட்பட அனைத்தும் துயில்கின்ற காலத்தே தாமும் அவற்றைக் கேட்டு துயில் பெற்றிலமே என்று வருந்துதலையும் வண்டுகள் போகம் நுகர்ந்தன. கடலும் பிறவும் துயில் கொண்டன என்று கூறித் தமக்கும் தலைவனை அடையாததால் போகமும் துயிலும் இல்லையாயின என்று இறைச்சி பொருள் தோன்ற தலைவி கூற்று நிகழ்ந்துள்ளதை அறியலாம்.

களவு வாழ்வில் மாந்தர்களின் கூற்றுக்களின் மூலம் இறைச்சி என்ற உத்தியை சங்கப் புலவர்கள் படைத்துக்காட்டி தனது எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் மறைமுகமாக எடுத்துரைத்திருப்பதை காண முடிகின்றது. தலைவி, தோழி போன்றோரின் கூற்றுக்களில் இறைச்சி அதிகம் பயின்று வந்துள்ளதை உணரலாம். இறைச்சியிலிருந்து வேறு பொருள் தோன்றும் என்பதை தொல்காப்பியர்

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியேல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே”⁶⁷

என்ற நூற்பாவின் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், “இ.:து இறைச்சிப் பொருள்வயிற் பிறக்கும் பிறிதுமோர் பொருள் உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என்று கூறுவதை காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக

“ஒன்றேன் அல்லன் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெறிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மாமர்
நின்று கொய்ய மலரும் நாடனொடு
ஒன்றேன் தோழி! ஒன்றினானே”⁶⁸

என்ற பாடலுக்கு இளம்பூரணர் இப்பாட்டில் இறைச்சிப்பொருள் அமைந்துள்ளதாக விளக்குவர். வரைவொடு புக்க தலைமகனின் தமரை மறுத்தவழித் தலைமகனொடு ஒன்றுவதற்கு உடன்போதலே தக்கவழி எனக் கண்டு தலைமகள் கூறுவதாக இப்பாடல் விளக்கப்பட்டுள்ளது பண்டு அரியனாகிய தலைவன், தன்னை அவமதிக்கவும் எளியவனாய்த் தனக்கு அருள் செய்கின்றான் என்பது யானையால் மிதிக்கப்பட்ட வேங்கை மரம் குறமகளிர் நின்ற கொய்ய மலர்வதாயிற்று என்ற பிறிது பொருள் தோன்றி இறைச்சியாயிற்று”⁶⁹ என்றார். அவர் வேங்கை மரத்தை தலைவன் கொண்டதை காணலாம். ஆனால் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் இதனை உள்ளுறை உவமத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாய் குறிப்பிடுவர்.

நற்றிணையில் நல்விளக்கனார் தனது பாடலில்,

“ஆய்மலர் மழைக்கண் தெண்பணி உறைப்பவும்
வேய்மருள் பணைத்தோள் விறல் இழை நெகிழவும்

.....

ஆர் இருள் கடுகிய அந்த வருசிறு நெறி
வாரற்கதில்ல தோழி! சாரல்
கானவன் எய்த முளவு மான் கொழுங் குறை
தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி கிழங்கொடு
காந்தள் அம் சிறுகுடிப் பகுக்கும்
ஓங்கு மலை நாடன் நின் நசையினானே”

என்னும் செய்தி உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் தலைவன் வரவு உணர்ந்த தோழி தலைவியிடம் “காட்டில் கானவன் அம்பெய்திக் கொணர்ந்த முள்ளம் பன்றியின் கொழுத்த தசைப்பகுதியைக் கிழங்கொடு தேன்மணம் பலருக்கும் பகுத்துத் தரும் உணர்ந்த மலைக்குரியன் நம் தலைவன். குறுகிய வரியுடைய கரும்புலிக்கு அஞ்சுவதும் குறுகிய நடையுடன் இயங்குவதுமான தன் கன்றைப் பிடியாணை காத்தவண்ணம் தங்கியிருக்கும். நீங்குவதற்கு அரிய இருள் செறிந்து கண்டாரை அச்சுறுத்தும் சிறிய வழியிலே வராமல் இருப்பானாக என்று தோழியின் கூற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்துவதை காணலாம். இதில் உள்ளுறை, இறைச்சி இரண்டும் பொதிந்துள்ளதை உணரலாம்

தோழிக் கூற்றில் உள்ளுறையாக “கானவன் கொடிச்சியிடம் பன்றியின் தசையைத் தர அதனை அவள் சிறுகுடிக்கண் பகுத்தளித்தனன் என்பது தலைவன் தலைவியை மணம் புரிந்து கொண்டு தான் தேடும் பொருளெல்லாம் தலைவியிடம் தரத் தலைவி அதனைக் கொண்டு இல்லறம் நடத்துவாள் என்பது உள்ளுறையாக அமைந்திருப்பதை காண முடிகின்றது. மேலும் இத்தோழி கூற்றில் இறைச்சியாக” புலிக்கு அஞ்சும் பிடியாணை தன் கன்றைக் காத்த வண்ணம் தங்கியிருக்கும்” என்றது பிரிவினாலே தலைவி அடையும் துன்பம் கருதித் தோழி அவளைக் காத்து நிற்பன் என்பதனை குறித்தமையை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும் சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு போன்ற பாடல்களிலும் உள்ளுறை இறைச்சி இரண்டும் வந்துள்ள பாடல்களை காணலாம்.

களவு வாழ்வின் கூற்றுக்களில் உள்ளுறை, இறைச்சி என்ற உக்தியைப் பயன்படுத்தி வெளிப்படையாக கூற முடியாத செய்திகளையும், மாந்தர்களின் உள்ள உணர்வுகளையும் தனது கருத்துக்களையும் பிறர் மனம் புண்படாத வகையில் எடுத்துஐரப்பதற்கு உள்ளுறை, இறைச்சியை சங்கப் புலவர்கள் திறம்பட கூற்றுக்களின் மூலம் எடுத்துரைத்து நம் தமிழ் பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருப்பதை காண முடிகின்றது.

காதல் வாழ்க்கையில் உணர்ச்சிகள் மேலோங்கின்ற போதும், துன்பங்கள் அதிகரித்த போதும் அவ்வாழ்விற்குரியவர்களின் கூற்றுகளில் நாகரிகமற்ற வார்த்தைகளையோ வெளிப்படையாக அகச்செய்திகளையோ கூறாமல் நவநாகரிகமான முறையில் தனது கருத்துக்களை மறைத்து கூறியதனைக்கண்டு நம் சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் ஒழுக்கலாறுகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடும் தலைவி, தலைவி, தோழி, செவிலி, பாங்கன், கண்டோர் மற்றும் வாயில்கள் ஆகியோரின் கூற்றுக்களின் மூலம் சங்க இலக்கியத்தில் பொதிந்துள்ள உள்ளுறை, இறைச்சி, தமிழ்ப்புலவர்களின் சொல்வன்மை போன்றவற்றை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

முடிவுரை

கூற்றுக்கள் என்பதன் மூலமாக மாமந்தர்களின் கூற்றுக்களும் அவர்கள் களவு வாழ்வில் வெளிப்படுத்திய செய்திகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

திருமணத்திற்கு முன்பு கூட்டுறவு கொள்வது தவறு. அது பெண்களின் கற்ப நிலைக்கு இழுக்கானது. அப்படி செய்தால் அவர்கள் கற்பை இழந்தவர்கள் என்று கூறிவருகின்றோம். ஆனால் உண்மையில் ஒரு பெண் ஒரு ஆடவனை மனதில் நினைத்துவிட்டாளே அவள் கற்பை இழந்தவளாகின்றாள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சங்க களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் திருமணத்திற்கு முன்பே கூட்டுறவு நடைபெற்றுள்ளது என்பதனை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அதனை தலைவன் தலைவியின் கூற்றுகளின் மூலமாகவே நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவன் தலைவி தங்களுக்குள் நடைபெற்ற கூட்டுறவை வெளிப்படையாக கூறாமல் மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதையும் காண முடிகின்றது. இதற்கு சங்கத் தமிழ் புலவர்கள் உள்ளுறை, இறைச்சி என்ற உக்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளதை காணலாம்.

தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றவர்கள் தங்களுடைய எண்ணங்களையும் இன்ப துன்பங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்ற போதும் பிறர்மனம் புண்படாத வகையில் நவநாகரிகமாக தனது கருத்துக்களை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தியதை கூற்றுக்களின் மூலம் காணுகின்ற போது நம் தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டு சிறப்பினையும் ஒழுக்கலாறுகளையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைமகன் தலைவியோடு பழகி இன்பத்தில் இருந்துவிட்டு பிறகு அவளோடு பழகவில்லை என்று பொய் கூறிய செய்தியினையும் அதன்பிறகே திருமணச் சடங்குமுறை தோன்றியது என்பதனையும் கூற்றுக்களின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் காதல் நிறைவேறி ஊரறிய கற்பாக மாற வேண்டும் என்பதற்காக தோழி பல்வேறு உதவிகளையும் கருத்துக்களையும் எடுத்துரைப்பதை தோழியின் கூற்றின் மூலமாக அறியலாம்.

தலைவன் தலைவியோடு உடன்போக்கு சென்றதை அறிந்த நற்றாய், செவிலித்தாய் ஆகியோர் அவரள் சென்ற பாதையை எண்ணி புலம்புவதையும் தலைவி மீது வைத்துள்ள அளவற்ற பாசத்தையும் இருவரும் திரும்பி வந்தால் ஊரறிய திருமணம் செய்துவைப்பேன் என்ற தெரிவிப்பதையும் நற்றாய், செவிலித்தாய் கூற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவன் தலைவியை உடன்போக்கில் தேடிச் செல்லும் தாயிடம் உலக உண்மைகளை எடுத்துரைத்து களவு மணம் தவறில்லை என்ற வாழ்வியல் உண்மைகளை கண்டோர் அறிவர் கூற்றின் மூலம் தெரிவிப்பதை காணலாம்.

சங்கப்புலவர் தாம் கூற வந்த செய்தியினையும், ஒழுக்கலாறுகளையும் தங்களின் தமிழ்ப்புலமை, சொல்வன்மை ஆகியவற்றை களவிற்குரிய கூற்றுக்களின் மூலம் வெளிப்படுத்திதை சங்கப் பனுவல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.169.
2. இல. குளோரியா சுந்தரமதி, பகுப்பாய்வு நெறியில் சங்க இலக்கியம், ப.29.
3. ப. வெங்கடேசன், (மு.பஆ), தொல்காப்பியரின் அகஇலக்கியக் கோட்பாடும் நற்றிணையும் (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு), ப.60.
4. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.23.
5. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.637.
6. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.47-48.
7. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.242.
8. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.33.
9. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.546.
10. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.40.
11. மேலது., பக்.48-49.
12. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப.490.
13. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.36.
14. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.192.
15. நக்கீரர் (உ.ஆ), களவியல் (எ) இறையனார் அகப்பொருள், ப.47.
16. ச. திருஞானசம்பந்தம், நம்பியகப்பொருள், ப.69.
17. மேலது., பக்.69-70.
18. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.339.
19. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.37.
20. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.41.
21. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.55.
22. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பக்.72-73.
23. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., ப.58.
24. டாக்டர் மு.வ., நெடுந்தொகை விருந்து, ப.22.
25. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.940.
26. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.103.

27. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.217.
28. மேலது., ப.943.
29. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.107.
30. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.50.
31. இல. குளோரியா சுந்தரமதி, மு.நா., ப.57.
32. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.45.
33. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப.847.
34. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.57.
35. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.4.
36. ச. திருஞானசம்பந்தம், மு.நா., ப.52.
37. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.88.
38. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, பக்.477-478.
39. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.239.
40. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.62.
41. மேலது., ப.62.
42. மேலது., ப.63.
43. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, பக்.62-63.
44. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.5.
45. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.50.
46. மேலது., ப.51.
47. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.23.
48. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.52.
49. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.198.
50. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.363.
51. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியக் கொள்கை, ப.479.
52. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.75.
53. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., பக்.33-34.
54. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., பொருளதிகாரம், ப.121.

55. மேலது., பக்.121-122.
56. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.210.
57. வ.சுப. மாணிக்கம், மு.நா., பக்.113-114.
58. ந. சுப்புரெட்டியார், மு.நா., ப.165.
59. அ. கிருஷ்ணன், தமிழர் பண்பாட்டியல், பக்.19-20.
60. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப.133.
61. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.233.
62. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், ப.484.
63. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), அகநானூறு, பக்.967-968.
64. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.241.
65. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப.22.
66. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, பக்.541-542.
67. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.234.
68. அ. விசுவநாதன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.479.
69. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), மு.நா., ப.234.

முடிவுரை

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியம் காட்டும் களவு வாழ்க்கை” என்ற இந்த ஆய்வானது சங்ககாலத் தமிழ் மக்களின் அகவாழ்வியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் அகவாழ்வை களவு, கற்பு என்ற கைகோள்களுள் அக்கினர். அதில் திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவனும் தலைவியும் தனது உள்ளத்தன்பால் ஒருவரை ஒருவர் ஊழின் வழியால் எதிர்ப்பட்டு காதல் கொண்டு இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து கற்பு வாழ்விற்குள் நுழையும்வரை உள்ள செய்திகளை எடுத்துரைப்பதே களவு வாழ்க்கை என்பதாகும். இந்த களவு வாழ்வு சங்கத் தமிழர்களின் வாழ்வோடு எவ்வாறு ஒன்றிணைந்து காணப்பட்டது என்பதும், அந்த களவு கற்பாக தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள், அவற்றை உடைத்தெறிய அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், அவர்களுக்குத் துணை நின்ற மாந்தர்கள், ஐந்திணையின் சிறப்புகள் போன்றவற்றை இந்த ஆய்வு விளக்கியுள்ளது.

✍ தலைவனும் தலைவியும் பிறர் அறியாமல் மேற்கொள்ளும் அன்பு வாழ்வை விளக்குவது களவு எனப்படுகின்றது. களவு என்பதற்கு பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற்கோடல் என்று கூறப்படுகின்றது. இளம்பூரணரும் இக்கருத்தை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

✍ தமிழர்களின் அகவாழ்வில் திருமணத்திற்கு முன் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் ஊழின் வழியால் கண்டு காதல் கொண்டு பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் மறைப்பதனால் இதனை களவு என்று கூறினர்.

✍ அகத்திணைகள் ஏழினுள் கைக்கிளை, பெருந்திணை நீங்கலாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற அன்பின் ஐந்திணையில் களவு வாழ்வை போற்றி வளர்த்துள்ளனர். இரண்டு மணங்கள் இணையாத வாழ்க்கையை சங்கத் தமிழர்கள் புறந்தள்ளியதன் மூலம் அவர்களின் பரந்த, உயர்ந்த ஆழமான சிந்தனை தெளிவாகின்றது.

✍ அந்தணர்கள் குறிப்பிடும் நான்கு வேதங்களில் கூறப்படும் எண்வகை மணங்களில் யாமோர் கூட்டமாகிய தலைவனும் தலைவியும் தானே தனது உள்ளத்தன்பால் இணையும் காந்தர்வ மணத்தை ஒத்தது களவு வாழ்க்கை என்பதை உணரமுடிகிறது.

✍ களவு வாழ்வானது சிற்றின்பத்தில் உள்ளவர்களை பேரின்பத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

✍ களவில் ஈடுபடும் தலைவிக்குப் பன்னிரண்டு வயதும் தலைவனுக்கு பதினாறு வயதும் நெருங்குகின்ற காலம் என்பதனைக் கொண்டு அக்காலத்தில் பெண்ணின்

திருமண வயது பன்னிரெண்டாகவும் ஆணின் திருமண வயது பதினாறாகவும் இருந்துள்ளது.

- ✍ நாடக வழக்கில் களவிற்குரிய காலம் இரண்டு மாதம் என்பதையும் உலகியற் காதலர்களுக்கு இக்கால வரையறை இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.
- ✍ களவு வாழ்வின் அடிப்படையாக காமப்புணர்ச்சி என்னும் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என்னும் நான்கும் காதல் ஒழுக்கத்தின் முதன்மை படிநிலைகளாக அமைந்து களவு வாழ்வை சிறப்புச் செய்கிறது.
- ✍ சங்ககால மக்கள் காதல் வாழ்வை பெரிதும் போற்றியுள்ளார்கள். அவர்கள் களவிற்கு அளித்த முக்கியத்துவம் அகப்பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன. பெற்றோர் பேசி முடிக்கும் திருமணங்கள் நடைமுறையில் இருந்தாலும் களவ வாழ்வையும் ஒழுக்கமாகவே சங்கத் தமிழர்கள் மதித்து வந்துள்ளனர்.
- ✍ களவியல் கற்பதின் இன்றியமையாமையை களவியலுரை ஆசிரியர் “களவியல் கற்க அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கையும் பெறலாம்” என்கிறார் இதன் மூலம் களவ என்பது மனிதனை நல்வழிப்படுத்தி அவனை சிறந்த நிலைக்கு உயர்த்துகிறது என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.
- ✍ தலைவனும் தலைவியும் உண்மை அன்பால் பிறர் அறியாமல் காதல் வாழ்வில் ஈடுபட்டாலும் அவர்களின் காதல் வாழ்வை வெற்றிபெறச் செய்து கற்பாக மாற்ற துணை புரிபவர்களாக பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, கிழவன், கிழத்தி ஆகிய அறுவரும் பெரிதும் செயல்பட்டுள்ளனர்.
- ✍ களவு வாழ்வில் பல்வேறு மாந்தர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுடைய பெயர்களைச் சுட்டி வெளிப்படையாகக் கூறக்கூடாது என்ற உன்னதமான மரபினை கடைப்பிடித்துள்ளனர். காதலில் ஈடுபடும் எந்த ஆணாக எந்த பெண்ணாக இருந்தாலும் அவர்களைத் தலைவன், தலைவி என்றே அழைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு உதவுகின்றவர்களையும் பொதுப்பெயராலேயே அழைக்கும் மரபு பழந்தமிழரிடையே இருந்துள்ளது.
- ✍ தலைவன் எந்த ஒரு பெண்ணை விரும்பினாலும் அவனை அதிலிருந்து விலக்கி நல்வழிப்படுத்துகின்ற முயற்சியில் உண்மை நட்பின் வெளிப்பாடாகத் தோழன் விளங்கியுள்ளான். அதே நேரத்தில் தலைவனின் உண்மை காதலை உணர்ந்து அவர்கள் வெற்றிபெற தோழன் உதவி செய்தது தெளிவாகின்றது.
- ✍ களவு வாழ்வில் தலைவிக்கு உயிர்நாடியாகத் தோழி விளங்கியுள்ளாள். தலைவனைக் கண்டு தலைவி காதல் கொண்டாலும் அதனை தலைவியின் செயல்பாட்டின் மூலம் அறிந்துகொள்ளும் அளவு தலைவியின் அனைத்து செயல்பாடுகளையும் நன்கு அறிந்தவளாகத் தோழி செயல்பட்டுள்ளாள்.

- ✍ தலைவன் தலைவி காதல் வளர்வதற்கும், அவர்கள் சந்தித்து இன்புறுவதற்கும் தோழி பகற்குறி, இரவுக்குறி போன்றவற்றிற்கும் பெரிதும் துணைபுரிகின்றாள். தலைவியின் இன்பத்தையே தனது இன்பமாகக் காணும் பாத்திரமாகத் தோழி அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.
- ✍ தனது தோழியாகிய தலைவி காதலித்துவிட்டுத் திருமணம் செய்ய காலம் தாழ்த்தும் தலைவனை மறைமுகமாகவும், நேரடியாகவும் கண்டிக்கின்றவளாகத் தோழி அமைகின்றாள்.
- ✍ சொல்லாற்றல், கல்வி, ஆளுமை, நுண்ணறிவு போன்றவை தலைவியைப் போன்றே தோழியிடமும் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.
- ✍ தலைவியின் காதல் தொடங்கி உடன்போக்கு வரை உதவி செய்து பின்பு திருமண வாழ்விலும் தலைவியின் உற்ற துணையாக இருதலை கொல்லியாய் தோழி விளங்குகின்றாள்.
- ✍ தலைவிக்குப் பல தோழிகள் இருந்தாலும் உயிர் தோழியாக ஒருவரையே அடையாளம் காட்டுகின்றாள். அந்த தோழி தன்னை வளர்த்த செவிலியின் மகளாக இருந்ததும் தெளிவாகின்றது.
- ✍ தலைவியை வளர்த்து வரும் தாயே செவிலி ஆவாள். செவிலி நற்றாயை விட தலைவியின் மீது அன்புகொண்டு விளங்கியது கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் செயல்கள் மாறுபடுவதைக் கண்டு உண்மை அறிந்துகொள்பவள். அவள் காதல் வெற்றிபெற நற்றாயிடம் அறத்தொடு நின்று தலைவிக்கு நன்மை செய்ததனைக் காணமுடிகிறது.
- ✍ தலைவி தான் விரும்பிய தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்றபோது அவளைத் தேடிப் புலம்பி தவிக்கும் போது அவளின் உண்மை காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ✍ தலைவன் என்பவன் களவு வாழ்வில் சிறந்தவனாகவும், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் மேலோங்கியவனாகவும் விளங்குகிறான். தலைவியை அடைய பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வெற்றி அடைகின்றான்.
- ✍ தலைவியின் மீது அளவற்ற காதல் கொண்டவனாகவும் உலகத்தையே பெற்றாலும் தலைவியைக் கைவிட மாட்டேன் என்ற தலைவனின் கருத்து அவனது சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் சான்றாகவுள்ளது.
- ✍ தலைவி பெண்மைக்குரிய பண்பாடுகளைப் பேணிக்காப்பவளாக விளங்கியுள்ளாள். தலைவனை கண்டவுடன் தனது மனதை பறிகொடுத்து காதல்கொள்கின்றாள். அதை முதலில் தனது தோழியிடம்கூட மறைத்துள்ளாள் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

- தலைவி கல்விப் புலமையும், ஆளுமைப் பண்பும் உடையவளாக அமைந்துள்ளாள். தலைவன் மீது அசையாத நம்பிக்கை உடையவளாகவும், அவனை அடைய எவ்வித துன்பங்களையும் எதிர்கொள்ளும் மனவலிமையும் உடையவளாகக் காணப்படுகிறாள்.
- களவில் மாந்தர்கள் கல்விப்புலமை, ஆளுமைத் திறன், பண்பாட்டுச் சிறப்பு, விருந்தோம்பல் பண்பு, உயர்ந்தகுடி ஒழுக்கம், உதவி செய்யும் மனப்பான்மை, கொள்கையில் தெளிவு, நம்பியவரைக் கைவிடாமை போன்ற பண்புகளைப் பெற்றவர்களாக விளங்கியுள்ளனர்.
- தமிழர்களின் களவு வாழ்க்கையானது அன்பின் ஐந்திணையில் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருள் பாகுபாடுகளுடன் விளங்கியுள்ளது. கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புலவர்களாலும் மக்களாலும் புறந்தள்ளப்பட்டுள்ளது.
- திணை என்பதற்கு நிலம், இடம், வீடு, குலம், ஒழுக்கம் எனப் பல பொருள்கள் உண்டென்று சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி குறிப்பிடுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் திணைக்கு ஒழுக்கம் என்றும் இளம்பூரணர் பொருள் என்றும் கையாண்டுள்ளது தெளிவாகின்றது.
- சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்பது ஒழுக்கம் என்பதன் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் தான் அந்தந்த திணையின் அடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்றும் குறிஞ்சியும் முல்லையும் திரிந்து உருவாகும் நிலத்தைப் பாலை என்றும் பிரித்துரைத்துள்ளனர்.
- திணைப்பாடல்களில் மூன்று பொருளும் பயின்று வந்துள்ளது. அதில் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் இடம்பெறவில்லை என்றாலும் உரிப்பொருள் இல்லாமல் பாடல் அமையவில்லை என்பது புலனாகிறது.
- முதற்பொருள் என்பது நிலம் பொழுது, ஆகிய இரண்டும். கருப்பொருள் என்பது தெய்வம், உணவு, மா, மரம், பறவை போன்றவற்றைக் கொண்டதாகும். தொல்காப்பியம், நம்பியகப்பொருள், இறையனார் அகப்பொருள் போன்ற இலக்கண நூல்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- திணை கலப்பு நிகழ்ந்துள்ளதைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன. உப்பு விற்கச் சென்ற நெய்தல் நில தலைவன் மருத நிலத் தலைவியோடு காதல் கொண்டு இன்புறுவதை அறியமுடிகின்றது. முப்பொருளில் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் மயங்கினாலும் உரிப்பொருள் மயங்காது என்பதை உணரமுடிகின்றது.
- களவுப் பாடல்கள் அதிகமாகக் குறிஞ்சித் திணையிலும் அதற்கு அடுத்ததாக, நெய்தல் திணையிலும் பிறகு முல்லை, பாலை, மருதம் போன்ற திணைகளிலும் காணப்படுகின்றன.

- ✍ உலகியல் வாழ்வில் அனைத்துத் திணைகளிலும் களவு வாழ்வு நடைபெற்றுள்ளது. நாடக வாழ்க்கையில் இந்த திணை அமைப்பு முறைகளை சங்கப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.
- ✍ களவு வாழ்வின் இன்றியமையாத இரண்டு சொற்களாக அம்பலும் அலரும் அமைந்துள்ளது. இந்த இரண்டு சொற்களும் ஒரே சொல் போல தோன்றினாலும் வேறுவேறு பொருளைத் தருவதாய் உள்ளது.
- ✍ அம்பல் என்பது பழிமொழி என்ற பொருளையும் அலர் என்பது பழிதூற்றுதல் என்ற பொருளையும் தருகின்றது. தலைவிக்கு நெருங்கிய சிலர் காதலை அறிந்து பேசுவது அம்பல் என்றும் தலைவிக்குத் தொடர்பின்றி இருப்பவர்களும் காதலை வெளிப்படையாகப் பேசுவது அலர் என்றும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ✍ களவு வாழ்வினை அனைவரும் அறியும் வண்ணம் தெரிவிப்பதில் முதல் இடம் வகிப்பது அம்பலும் அலரும் என்று தொல்காப்பியம், நம்பியகப்பொருள் போன்ற இலக்கண நூல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன.
- ✍ அம்பலும் அலரும் தான் களவாகும் என்று இறையனார் அகப்பொருளிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. மறைமுகமாக நடைபெறும் தலைவன் தலைவியின் காதலை வெளிப்படையாக்குவது அம்பல் அலர் என்பது தெளிவாகின்றது.
- ✍ சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி “அம்பல் சிலரறிந்து புறங்கூறும் மொழி என்றும் அலர் என்பது பலருமறிந்து கூறும் புறங்கூற்று” என்றும் கூறுகின்றது. இக்கருத்தை ஒட்டியே தமிழ் ஆங்கில பேரகராதியும் வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதியும் கூறுகின்றன.
- ✍ தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்வில் அம்பல், அலர் என்பது தலைவியையே நோக்கியே கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவும் பெண்களே அலர் தூற்றுவோராக இருந்துள்ளதைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ✍ களவு வாழ்க்கையில் அம்பலும் அலரும் எழுவதற்குத் தலைவனே காரணமாக அமைகின்றான். அவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய காலம் தாழ்த்துவதாலும், இரவுக்குறி, பகற்குறி ஆகியவற்றில் வந்து போவதாலும் அலரும் அம்பலும் எழுகிறது.
- ✍ அம்பல் அலரைத் தலைவி விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டுள்ளாள். காரணம் அதனால் தனக்கு விரைவில் திருமணம் நடைபெறும் என்ற நோக்கமே ஆகும்.
- ✍ தலைவன் அம்பல் அலரை வெறுத்தும் அதனை கூறுகின்ற ஊர்மக்களைத் திட்டி புலம்புவோனாகவும் காணப்படுகிறான். தலைவியை விரைவில் திருமணம் செய்யும் நிலை ஏற்பட்டதற்கு அம்பலும் அலருமே காரணம் என்று உரைக்கின்றான் தலைவன்.

- ✍ அம்பல் எழுந்த வேளையில் தாய் தனது மகளையும் தனது குடிப்பெருமையையும் எண்ணி வருந்துகிறாள். அதே நேரத்தில் என் மகளைப் பற்றி பேச இவர்கள் யார், இவர்களுக்கு என்ன உரிமை உள்ளது என்றும் கோபப்படுகிறாள்.
- ✍ அம்பல் அலர் இல்லையேல் களவு வாழ்க்கை கற்பாக மாற வெகுகாலம் ஏற்படலாம். அம்பல் அலரே களவினை விரைவில் கற்பிற்கு அழைத்துச் செல்கிறது.
- ✍ களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் மாந்தர்களின் கூற்றுக்கள் மூலம் சங்ககால மக்கள், புலவர்கள் போன்றோரின் உயர்ந்த நிலையை அறியமுடிகின்றது.
- ✍ தலைவன் தலைவி, தோழி போன்றோரின் கூற்றுக்களில் உள்ளுறை, இறைச்சி, உவமம், குறிப்புமொழி போன்றவை நயமாக கையாளப்பட்டுள்ளது.
- ✍ உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என்ற ஐந்தின் அடிப்படையில் உள்ளுறை தோன்றும் என்று தொல்காப்பியரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ✍ சங்கப்புலவர்கள் தாம் கூற எண்ணிய கருத்துக்களை மறைமுகமாகக் கேட்பவர் மணம் புண்படாத வகையில் அதே வேளையில் உண்மையை உணரவும் உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற உத்திகளை எடுத்தாண்டுள்ளனர்.
- ✍ களவு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கூட்டுறவுத் திருமணம் நடைபெற்றுள்ளது. ஆனால் காதலித்தவர்களையே திருமணம் செய்துகொண்டுள்ளனர்.
- ✍ காதலித்து பழகிய பின்பு தலைவியை ஏமாற்றிய தலைவனும் இருந்துள்ளான் என்பது புலனாகிறது. அதே போன்ற நிலையில் தலைவி தனது நிலையை நினைத்துப் புலம்பியதைக் காணமுடிகிறது.
- ✍ தலைவனும் தலைவியும் களவில் இன்புற்றிருந்தனர். நாளடைவில் தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்ய மறுத்துத் தலைவியைப் புறக்கணிக்கிறான். பழகவில்லை என்று பொய்யுரைத்த காலத்தில்தான் சான்றோரின் முன்னிலையில் திருமணம் செய்யும் சடங்கு தோன்றியுள்ளது. இதனை தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ✍ இயற்கையும் அ.:றிணையும் தங்களில் ஒருவராகவே கருதப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் புலவர் இயற்கைக்கு அ.:றிணைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் படைத்துள்ளனர். புன்னை மரத்தைத் தலைவி தனது தமக்கையாகவே எண்ணி வளர்த்துள்ளாள்.

இந்த ஆய்வினைத் தொடர்ந்து பின்வரும் தலைப்புகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.

- ☞ சங்ககால களவு - கற்பு வாழ்வில் உளவியல் செய்திகள்
- ☞ சங்கப் புலவர்கள் போற்றிய அ.:றிணைகள்.
- ☞ சங்க இலக்கியத்தில் மருதநிலமக்கள் - ஓர் ஆய்வு.

துணைநூற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

சங்க இலக்கிய மூலநூல்கள்

1. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
(உ.ஆர்.) - கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
2. நச்சினார்க்கினியருரையும்,
சோமசுந்தரனார், பொ.வே.,
விளக்கமும், - கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1969.
3. நாராயணசாமி ஐயர், அ.,
பின்னத்தூர், (உ.ஆர்.) - நற்றிணை நானூறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.

துணைமை நூல்கள்

1. அப்பாதுரை, கா., - சங்க இலக்கிய மாண்பு,
அலமேலு நிலைய வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1949.
2. அழகம்மை, கேபி., - சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2001.
3. அறவாணன், க.ப., - அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்,
பதிப்பு - 2002.
4. ஆறுமுகம், அ., - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்
உடைமை அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருமழபாடி,
பதிப்பு - 2008.

5. இலக்குவனார், சி., - தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2011.
6. இளங்கோவடிகள், - சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும்
அடியார்க்கு நல்லாருரையும்,
உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2001.
7. இளம்பூரணர், (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1969.
8. இளவழகனார், - சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1955.
9. இராகவையங்கார், மு., - தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி
தமிழ்ச்சங்க வித்தியாலயம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1979.
10. இராசமாணிக்கனார், மா., - தமிழர் திருமணத்தில் தாலி,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
பதிப்பு - 1955.
11., - தமிழர் வாழ்வு,
காந்தி நூலகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1961.
12. இராமகிருட்டிணன், ஆ., - அகத்திணைமாந்தர் - ஓர் ஆய்வு,
சர்வோதயா இலக்கியப்பண்ணை,
மதுரை,
பதிப்பு - 1982.

13. இராணி, ந., - சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு நெறிமுறைகள், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, பதிப்பு - 2012.
14. ஈஸ்வரன், ச., - ஆய்வும் திறனாய்வும், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, பதிப்பு - 2007.
15. ∴பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், - குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, பதிப்பு - 2011.
16. கண்ணப்ப முதலியார், பாலார்., - தமிழ் நூல் வரலாறு, அம்மை அப்பர் அகம், சென்னை, பதிப்பு - 1962.
17. கதிரைவேற்பிள்ளை, நா., - தாயுமானவ சுவாமி பாடல்கள், சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2010.
18. கலைக்கோவன், இரா., - பெண்தெய்வ வழிபாடு தோற்றமும் வளர்ச்சியும், மா. இராசமாணிக்கனார் வரலாற்று ஆய்வு மையம், திருச்சிராப்பள்ளி, பதிப்பு - 2005.
19. காந்தி, க., - தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2008.
20. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, - பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி..., மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு - 2013.

21. குழந்தை, புலவர்., (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
22., - தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
23. கைலாசபதி, க., - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1999.
24.,
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (மொ.ஆர்.) - தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.
25. கோவிந்தராச முதலியார், கா.ர., - அகப்பொருள் விளக்கம்,
(உ.ஆர்.) கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 2004.
26. கோதண்டராமன், ப., - இலக்கியமும் திறனாய்வும்,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சென்னை - 1978.
27. சஞ்சீவி, ந., - சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1973.
28. சந்திரசேகரன், க.பெ., - திருவள்ளுவரும் வாழ்வியலும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.
29. சரளா இராசகோபாலன், - சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
ஒளிப் பதிப்பகம்,
சென்னை, பதிப்பு - 1986.

30. சண்முகம்பிள்ளை, மு., - சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2003.
31. சசிவல்லி, வி.சி., - தமிழர் திருமணம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2010.
32. சாரதாம்பாள், செ., - சங்கச் செவ்வியல், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை. பதிப்பு - 1993.
33. சாமிநாதையர், உ.வே., (ப.ஆர்.) - புறநானூறு பழையவுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு - 1979.
34., - மணிமேகலை, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2008.
35. சாமி, பி.எல்., - தமிழ் இலக்கியத்தில் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, மறுபதிப்பு - 1976.
36. சாமுவேல், ஜி.ஜான்., - இலக்கிய ஒப்பாய்வுக் களங்கள், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 1984.
37. சிதம்பரனார், சாமி., - எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும், இலக்கிய நிலையம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 1986.
38., - பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2010.

39. சிவலிங்கனார், ஆ.,
தொகுப்பும் குறிப்பும்
- தொல்காப்பியம் உரைவளம்,
பொருளதிகாரம், பொருளியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1994.
40. சீனிவாச ஐயங்கார், பி.டி.,
இராமநாதன், பி., (மொ.ஆர்.)
- தமிழர் வரலாறு (கி.பி.600வரை)
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
41. சீனிச்சாமி, துரை.,
- தொல்காப்பியமும் இலக்கியவியலும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2013.
42. சீனிவாசன், ரா.,
- தமிழ்ப்பாவியல்,
அணியகம், சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1980.
43. சுமதி கனகசபை,
- குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்க்கை,
செங்காமிர்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1996.
44. சுப்பிரமணியன், ந.,
- இந்தியச் சிந்தனை மரபு,
சௌத் ஏசியன் புக்ஸ்
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1996.
45. சுப்பிரமணியன், பெ.,
- தமிழர் திருவிழாக்களும் பண்பாடும்,
ராம்குமார் பதிப்பகம்,
பழனி.
பதிப்பு - 1999.
46. சுப்பிரமணியன், கா.,
- சங்ககாலச் சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2011.

47. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, எஸ்., - பழந்தமிழர் திருமண நடைமுறைகள், ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், கோவை. பதிப்பு - 1968.
48. சுப்புரெட்டியார், ந., - அகத்திணைக் கொள்கைகள், பாரி நிலையம், சென்னை, பதிப்பு - 1981.
49., - தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2002.
50. செந்துறை முத்து, - தொல்காப்பியரின் வாழ்க்கை நெறி, வள்ளுவர் பண்ணை, சென்னை, பதிப்பு - 1962.
51. செல்வராசு, நா. சிலம்பு., - தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள், காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2010.
52. சொக்கலிங்கம், சு.ந., - வாழ்க்கை நெறி, தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம், சென்னை, பதிப்பு - 1973.
53. சோமசுந்தர பாரதியார், ச., - தொல்காப்பியப் பொருட்படலப் புத்துரை, தொகுதி - 2, வசுமதி பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 1997.
54. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உ.ஆர்.) - பெரும்பாணாற்றுப்படை, கழக வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு - 1987.
55. ஞானதேவ பாரதி சுவாமிகள், - வள்ளுவர் வழங்கிய வாழ்வியல் நெறி, கீதம் பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, பதிப்பு - 2012.

56. தங்கவேலு, கோ., - தமிழகச் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2002.
57. தண்டாயுதம், இரா., - சங்க இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, பதிப்பு - 1978.
58. தமிழண்ணல், - தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை. பதிப்பு - 2004.
59., - தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் தொகுதி - 1, 2, 3, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2006.
60., - சங்க மரபு, கு.வெ. பாலகப்பிரமணியன், (மொ.ஆர்.) சிந்தாமணிப் பதிப்பகம், மதுரை, பதிப்பு - 2009.
61. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் குழு, - தமிழ்நாட்டு வரலாறு-தொல்பழங்காலம், தமிழ்நாடு அரசு வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு - 1975.
62., - தமிழ்நாட்டு வரலாறு: சங்ககாலம் - வாழ்வியல், தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, பதிப்பு - 1983.
63. திலகவதி, க., - சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், இறையருள் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி. பதிப்பு - 2001.

64. தில்லைநாதன், சி., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை,
பதிப்பு - 2000.
65. திருநாவுக்கரசு, க.த., - திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1977.
66., - திருக்குறளில் கற்பனைத்திறனும்
நாடக நலனும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1982.
67., - தமிழ்ப் பண்பாடு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு - 2009.
68. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை. சு., - பதிற்றுப்பத்து,
(உ.ஆர்.) கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1979.
69., - புறநானூறு தொகுதி - 1, 2
தமிழ் மண் அறக்கட்டளை,
சென்னை,
பதிப்பு - 2008.
70. துரை அரங்கசாமி, மொ.அ., - தொல்காப்பியமும் இலக்கிய வாழ்வும்,
வலம்புரி பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2003.
71. தேவநேயன், ஞா., - திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை,
நேசமணி பதிப்பகம்,
காட்டுப்பாடி விரிவு,
பதிப்பு - 1969.
72., - பழந்தமிழாட்சி,
கழகம், மதுரை,
பதிப்பு - 1972.

73. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆர்.) - பத்துப்பாட்டு,
உ.வே. சாமிநாதையர் ஆராய்ச்சிக்
குறிப்புகள்,
உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1974.
74., - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
75. நக்கீரனார், (உ.ஆர்.) - இறையனார் அகப்பொருள்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, பதிப்பு - 2010.
76. நாமக்கல் கவிஞர், - திருக்குறள்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1987.
77. பகவதி, கு., - தமிழர் ஆடைகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2003.
78. பக்தவத்சல பாரதி, - பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1999.
79. பரிமேலழகர், (உ.ஆர்.) - திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
80., - திருக்குறள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1979.
81. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, தி.சு., - பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, மறுபதிப்பு - 1983.

82. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., - சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், பதிப்பு - 1994.
83., - சங்க இலக்கியக் கொள்கை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, பதிப்பு - 2008.
84. பாலசுந்தரம், ச., (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, தாமரை வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், பதிப்பு - 1989.
85. பாலசுப்பிரமணியன், இரா., - தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 2008.
86. பாஸ்கரதாஸ், ஈ.கோ., - மானிட மதிப்புகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு - 1997.
87. புலியூர்க்கேசிகன், (உ.ஆர்.) - நாலடியார், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2010.
88. பெர்ட்ராண்டு ரஸ்ஸல், கோ. மாதவன், (மொ.ஆர்) - திருமண முறைகள், பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, பதிப்பு - 1965.
89. பெரியகருப்பன், இராம., - சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு இலக்கிய வகைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, பதிப்பு - 1978.
90. பெருமாள், அ.கா., - உணவுப் பண்பாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, பதிப்பு - 2012.

91. பேராசிரியர், (உ.ஆர்.) - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1975.
92., - நன்னூல் காண்டிகையுரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1972.
93. மகாதேவன், கதிர்., மேஜர்., - பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு,
ஏரக வெளியீடு,
மதுரை.
94. மாணிக்கனார், வ.சுப., - தமிழ்க் காதல்,
சாரதா பதிப்பகம், சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
95. மாதையன், பெ., - அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க
அகக்கவிதை மரபும்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,
பதிப்பு - 2009.
96., - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2010.
97. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: சங்ககாலம்,
சர்வோதயா இலக்கியப் பண்ணை,
மதுரை.
பதிப்பு - 1981.
98. முத்துலக்குமி, வே., - பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில்
அறநெறிகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
பதிப்பு - 1999.
99., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2002.

100., - பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2002.
101., - தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்,
அனிதா பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி.
மறுபதிப்பு - 2004.
102. முத்துசாமி, அ., - சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்,
இராணி பதிப்பகம், சென்னை,
பதிப்பு - 1993.
103. மோகனராசு, கு., - வாழ்வியல் சிக்கல்களும் திருவள்ளுவர்
தரும் தீர்வுகளும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2004.
104., - திருக்குறள் காமத்துப்பால் உயராய்வுகள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2008.
105. மௌனகுரு, சி., - பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும்,
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2006.
106. ரங்கநாதன், பி.வி., - வைணவம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள்,
கண்ணப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.
107. ரெனிவெல்லாக் ஆஸ்டின் வாரன் - இலக்கியக் கொள்கை,
குளோரியாகந்தரமதி, எல்., (மொ.ஆர்.) பாரிநிலையம்,
சென்னை, பதிப்பு - 1966.
108. வரதராசன், மு., - முல்லைத்திணை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2004.

109. வித்தியானந்தன், சு., - தமிழர் சால்பு,
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 1971.
110. விஜயலட்சுமி, ர., - தமிழக மகளிர்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2009.
111. வெள்ளைவாரணன், க., - தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம்,
பதிப்புத்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
பதிப்பு - 1989.
112. ஜவகர், க., - திணைக்கோட்பாடும் தமிழ்க் கவிதையியலும்,
காவ்யா வெளியீடு, சென்னை,
பதிப்பு - 2010.
113. ஜார்ஜ் பொலிட்ஸர்,
ஆர்.கே. கண்ணன், (மொ.ஆர்.) - மார்க்ஸிய மெய்ஞ்ஞானம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை,
மறுபதிப்பு - 2004.
114. ஜான் சாமுவேல், ஜி., - திறனாய்வுச் சிந்தனைகள்,
மணி பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1977.

கட்டுரைகள்

115. செந்தமிழ்ச் செல்வி - முப்பத்து மூன்றாம் சிலம்பு,
கழகம், திருநெல்வேலி,
1958 - 1959.
116. செல்வராசு, நா., - சங்கத் தமிழர் கற்பு ஒரு மீள் பார்வை,
தேடல், தொகுதி - 2,
தமிழியல்துறை,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி,
பதிப்பு - 1989.

117. திருநாவுக்கரசு, க.த., - நாகரிகமும் பண்பாடும் சங்ககால வாழ்வியல், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, பதிப்பு - 1983.
118. தேவ இரக்கம், டி., - பழந்தமிழர் வாழ்வியல் நெறிகள்: தமிழ்ச் செம்மொழி சவால்களும் எதிர்பார்ப்புகளும், தூய சவேரியார் கல்லூரி (த), பாளையங்கோட்டை. பதிப்பு - 2006.
119. பழனிச்சாமி, கருவை., - விருந்தோம்பல் ஒரு பொருளாதார உத்தி, 12ஆவது ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-3, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், அண்ணாமலை நகர். பதிப்பு - 1980.
120. பாஸ்கரதாசு, ஈ.கோ., - அகப்பொருளில் கற்புநெறி, நான்காவது கருத்தரங்கு மலர், கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைச் சார்பு வெளியீடு. பதிப்பு - 1972.
121. வானமாமலை, நா., (ப.ஆர்.,) - மக்களும் மரபுகளும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, பதிப்பு - 1975.
122. விசுவநாதம், கி.ஆ.பெ., - கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர், (கட்டுரைப் பொழில்) கூட்டுறவு அச்சகம், பதிப்பு - 1973.
123. விர்ஜின் விமலா பாய், தே., - தமிழ் இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் கூறுகள், (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), தமிழ்த்துறை, ஜெயராஜ் அன்னபாக்கியம் மகளிர் கல்லூரி (த), பெரியகுளம், பதிப்பு - 2010.

124. ஜீன் லாரன்ஸ், சொ.,
பகவதி, கு., (ப.ஆள்.,) - தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்,
(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, பதிப்பு - 1998.
- களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், சொல்லடைவுகள்**
125. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா.,
(தொ.ஆர்.) - தமிழ் மொழி அகராதி,
ஆசியன் எடுகேஷனல் சர்வீஸ்,
நியூடெல்லி,
மறுபதிப்பு - 1981.
126. கிரியா, - தற்காலத் தமிழ் அகராதி,
சென்னை,
பதிப்பு - 1992.
127. சாரங்கபாணி, இரா.,
(மு.பதி.) - சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்
தொகுதி - 2,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1986.
128. சுப்பிரமணியன், சி., (ப.ஆர்.,) - சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்
தொகுதி - 4,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 2006.
129. மாதையன், பெ., (தொ.ஆர்.) - சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 2007.
130. - வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - ஏழு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1991.
131. INDEX DES MOTS DE LA, - Litterature Tamoule Anciennt, Vol.I,
Institut Francals,
D'Indologie, Pondicherry,
Edition - 1967.

132. INDEX DES MOTS DE LA,

- Litterature Tamoule Anciennt, Vol.II,
Institut Francals,
D'Indologie, Pondicherry,
Edition - 1968.

133. Tamil Lexicon,

- Vol.II, Part - I,
University of Madras,
Chennai,
Edition - 1982.

ஆய்வேடுகள்

134. இராசரெத்தினம், கு.,

- சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள்,
(நூலாக வெளிவந்துள்ள முனைவர்பட்ட
ஆய்வேடு)
சுகன் பதிப்பகம், வடுவூர்,
பதிப்பு - 2004.

135. ஏஞ்சல் கவிதா, கு.,

- சங்கத் தமிழரின் விருந்தோம்பல்
பண்பும் மரபுத் தொடர்ச்சியும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
நாட்டுப்புறவியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2009.

136. சுஜாதா, சு.,

- அகநானூற்றில் களவும் கற்பும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை, 1988.

137. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,

- சங்க இலக்கியத்தில் கலையும்
கலைக்கோட்பாடும்,
திட்டப்பணி ஆய்வேடு,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1990.

138. வசந்தாள், த.,

- தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள்
ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை,
நூலாக வெளிவந்துள்ள ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1990.

139. வெங்கடேசன், ப.,

- தொல்காப்பியரின் அக இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் நற்றிணையும், முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு, தமிழாய்வுத்துறை, தேசியக்கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி, 2007.

ஆங்கில நூல்கள்

140. Elizabeth Fisher,

- Women's Creation - Sexual Evolution and the Shaping of Society, Anchor Press, New York, 1979.

141. Harriet Anderson,

- Feminist Aesthetics, GI Sela Ecker The Women's press Ltd., London, 1985.

142. Jagadeesan,

- Marriage and Social Legislation in TamilNadu, Elatchiappen Chennai.

143. Kapadia, K.M.,

- Hindu Kinship, The Popular Book Depot, Lamington Road, Bombay, 1947.

144. Krishnasamy Iyengar, S.,

- Beginnings of South India History, Madras, 1918.

145. Srinivasa Iyengar, P.T.,

- History of the Tamils up to 600AD, C. Coomaraswamy & Sons, Madras, 1929.